

BK

A 491

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000291652

100-2817

664

100-443887-100

17-217

[Illegible handwritten signature]

[Handwritten signature]

Αρ. 129581

ΑΡΑΒΙΚΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ
ΛΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ.

ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΑΒΙΚΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΑΘΟΥΣ

ΔΕΡΒΥΣ ΑΜΠΟΥΜΠΕΚΗΡ

Ἐκ τῆς Ἰταλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον μεταφρασθὲν,
καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθὲν.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΤΥΠΟΓΡ. ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΥΣ
1858

ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ, ΚΑΙ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ
ΛΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ.

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

Τῆς ἱστορίας τοῦ βασιλέως Βεδρεδὶν Λῶλος,
καὶ τοῦ Βεζύρητου τοῦ Ταλμούχ, ἐπονομα-
ζομένου Μελαγχολικοῦ.

Ἀφ' οὗ ὁ βεζύρης Ταλμούχ ἐτελείωσε τὴν διήγη-
σιν τῶν συμβεβηκότων του, ὁ βασιλεὺς Βεδρε-
δὶν Λῶλος τοῦ εἶπεν· ἐγὼ δὲν θαυμάζω πλέον
Ταλμούχ ὅπου ἐσὺ νὰ ᾔσαι ἔτζι μελαγχολικός, ἐ-
πειδὴ καὶ νὰ ἔχης δικαίαν αἰτίαν· μὰ εἰς τὸ νὰ
μοῦ λές πῶς κάνεις δὲν εἶναι χωρὶς θλίψιν, ἔχεις
ἄδικον μεγάλον· καὶ μάλιστα νὰ στοχάζεσαι, ὅτι
ἀνάμεσα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴν εὔρεθῇ
ἓνας, ὅπου νὰ ᾔναι τελείως εὐχαριστημένος, εἰς
αὐτὸ σὲ βλέπω πῶς νὰ ᾔσαι εἰς μέγα σφάλμα·
καὶ χωρὶς νὰ σοῦ φέρω ἄλλους πολλοὺς εἰς πα-
ράδειγμα, ὅπου ζοῦν χωρὶς θλίψιν, εἶμαι βέβαιος
ὅτι τὸ βασιλόπουλον Σεήφ Μολτούχ ὁ ἠγαπημένος
μου, νὰ χαίρεται μίαν τελείαν εὐτυχίαν. Ἐγὼ δὲν
ἠξεύρω τίποτε, ὡ βασιλέα μου, ἀπεκρίθη ὁ βεζύ-
ρης, μὰ μὲ ὅλον τῆτο ὅπου αὐτὸς φαίνεται πολλὰ

εὐτυχῆς, δὲν ἤθελα τολμήσει νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι αὐτός βεβαιῶς νὰ ἦναι ἔτζι. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ ἐπάνω εἰς τοῦτο, ἐφώναξεν ὁ βασιλεὺς, διὰ νὰ ἰδῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ σὲ εὐγάλῳ ψεύστην. Καὶ ἐν τῷ ἄμα ὁποῦ αὐτὰ εἶπεν, ἔκραξεν ἓνα του Ὀφφικιάλον, καὶ τὸν ἐπρόσταξεν, ὅτι νὰ ὑπάγῃ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ βασιλόπουλον Σεήφ Μολτούχ πρὸς αὐτόν.

Δὲν ἀπέρασεν ὀλίγη ὥρα, καὶ ὁ Μολτέχ ἦλθεν ἔμπροσθεν εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε· Βασιλόπουλον Μολτούχ, κάμε με τὴν χάριν νὰ μὲ εἰπῆς, ἂν ἦσαι εὐχαριστημένος εἰς τὴν τύχην σε, ἢ ὄχι. Ἄχ βασιλέα μου, ἀπεκρίθη ὁ Μολτούχ, τὸ ὕψος τῆς βασιλείας σου ἡμπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἂν ἦμαι εὐχαριστημένος, ἢ ὄχι· ἐγὼ ὄντας ὑποκάτω ὑπὸ τὸ σκέπος σου, καὶ γεμάτος ἀπὸ ταῖς χάρες, ὁποῦ πάντοτε διαμοιράζεις εἰς τοῦ λόγου μου, δὲν ἡμπορῶ νὰ ἦμαι ἀλλέως, παρὰ πολλὰ εὐχαριστημένος εἰς τὴν τοιαύτην μου τύχην. Εἰς ἐτοῦτο εἶμαι βέβαιος, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς· μὰ ἡ ἐπιθυμία με εἶναι νὰ μοῦ εἰπῆς, ἂν κανένα πράγμα σε συγχύζει τὴν εὐτυχίαν· διατι ὁ βεζύρης με θέλει, πῶς κάνεις εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶναι, ὁποῦ νὰ μὴν ἔχῃ καποῖαν θλίψιν, ὁποῦ νὰ συγχύζῃ τὴν ἀνάπαυσίν του· διὰ τοῦτο παρακαλῶ σε μίλησαι μὲ καθαρότητα, καὶ φανέρωσόν μοι τὰ ἐσωτερικά σε πάθη. Αὐθέντη, λέγει τότε ὁ Σεήφ Μολτούχ, ἐπειδὴ καὶ τὸ ὕψος τῆς βασιλείας σου μὲ προσάξει νὰ ξεσκεπάσω τὰ ἔσω τῆς καρδίας με, ἰδοὺ ὁποῦ τῆς λέγω, ὅτι μὲ ὅλαις ταῖς χάρες ὁποῦ λαμβάνω ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου, καὶ μὲ ὅλον τὸν πλοῦτον, καὶ ταῖς ἀπόλαυσεις, ὁποῦ ἔχω, γροικῶ μίαν τόσην ἀνησυχίαν, ὁποῦ πολλὰ ἀνακατώνει τὴν ἀνάπαυσίν μου· ἔχω εἰς τὴν καρδίαν ἓνα σαρᾶκι, ὁποῦ τὴν τρυπᾷ ἀκαταπαύστως, καὶ ὁποῦ

δια τὸ ἄκρον τῆς δυστυχίας μου, μοῦ κάνει τὸ κακόν μου χωρὶς ἰατείαν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Δαμασκῶ ἔμεινε πολλὰ θαυμασμένος εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ νὰ μιλήσῃ εἰς τέτοιον τρόπον ὁ ἠγαπημένος του, καὶ ἐστοχάσθη μήπως καὶ αὐτοῦνοῦ νὰ τοῦ ἀρπάχῃ καὶ μὴ βασιλοπούλα ὡσάν τοῦ βεζύρη του. Διηγῆσου μου τὸ λοιπὸν χωρὶς ἄργη-
τα, τοῦ λέγει, ἐπειδὴ καὶ ἡ περιέργειά μου εἶναι μεγάλη νὰ ἀκούσω τὴν ἱστορίαν σου. Ὁ Μολτὲχ ὑπήκουσε, καὶ ἄρχισε νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἱστορία τοῦ βασιλοπούλου Σεήφ Μολτούχ,
καὶ τῆς εἰκόνος τῆς Ἀλγεμάλ.

Ηξεύρεις καλῶτατα, ὅπου ἐγὼ ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ φανερώσω τῆς βασιλείας σου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι υἱὸς τοῦ ἀπεθαμένου Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου, ὀνόμαζομένου Μπέν Σεφοδάν, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σουλτάνου ὅπου εἰς τὴν Αἰγύπτου βασιλεύει τὴν σήμερον· ἐπειδὴ ὡσάν μεγαλήτερός μου ἔλαβε τὸν θρόνον τοῦ πατρός μου. Ἐγὼ ὅποτεν ἤμουν δεκαῆξ χρόνων ἡῦρα κατὰ τύχην μίαν ἡμέραν τὸν χασνὲ τοῦ πατρός μου ἀνοικτόν· καὶ ἐμδαίνοντας μέσα ἄρχισα νὰ στοχαζώμαι μὲ ἐπιμέλειαν τὰ ὅσα πολύτιμα καὶ ἐξαίρετα πράγματα, ὅπου ἐκεῖ εὕρισκοντο. Καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα βλέπω μίαν κασελοπούλαν ἐγκοσμημένην μὲ διάφορα πετράδια ἀπ' ἔξω, καὶ εἶχε ἓνα κλειδί χρυσόν. Ἐγὼ διὰ περιέργειάν μου τὸ ἀνοίγω, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ βλέπω ὅπου ἦτον ἓνα δακτυλίδι μιᾶς ἐξαισίας ὠραιότητος, καὶ ἓνα κουτάκι χρυσόν, εἰς τὸ ὅποιον ἦτον κλεισμένη μία εἰκόνα γυναικός. Τὴν θεωρῶ μὲ στοχασμόν, καὶ βλέπω ὅπου νὰ ἦτον

μία ζωγραφία πολλά τελεία, καὶ ἐξαίρετη, ὅπου ἡ φύσις, ἐστοχάζομουν, νὰ μὴν ἤθελε κάμει μίαν τέτοιαν ωραίαν γυναῖκα, ὥσάν ἐκείνην ὅπῃ ἔδειχεν ἡ εἰκόνα· οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν ἐξεκολλοῦσαν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ζωγραφίαν, τόσον ὅπου μὲ ἐπροξένησεν ἔρωτα. Ἐστοχάσθηκα ὅτι ἐκείνη νὰ ἦτον εἰκόνα κάμμιᾶς βασιλοπούλας ὅπου νὰ ἐζῆσε, καὶ ἐβεβαιώνομουν εἰς τρόπον, ὅπου ἔγεινα πλέον ἐρωτικός. Ἐκλειςα τὸ κουτί, καὶ τὸ ἔβαλα εἰς τὸν κόρφον μου, ὁμοῦ καὶ τὸ δακτυλίδι ὅπου μὲ ἄρесе, καὶ τὰ ἐπῆρα καὶ εὐγῆκα ἀπὸ τὸν χασνέ.

Εἶχα ἓνα μυστικόν μου φίλον ὀνόματι Σαέδ· αὐτὸς ἦτον υἱὸς ἐνὸς μεγάλου αὐθεντοῦ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα, ἐπειδὴ καὶ νὰ ἦτον συνομηλικός μου· τοῦ ἐδιηγήθηκα ἐκεῖνο ὅπῃ μεῦ ἐτύνέθη· μεῦ ἐζήτησε τὴν εἰκόνα, καὶ τοῦ τὴν ἔδωσα. Αὐτὸς ἐρευνῶντάς την, μήπως καὶ νὰ εἶχε κανένα γράμμα ὅπου νὰ φανερώνη, τίνος μορφὴ ἦτον, εὐρίσκει ὅπου ὁλόγυρα εἰς τὸ κουτί ἀπὸ μέσα ἦτον γραμμένα ἐτοῦτα τὰ λόγια εἰς χαρακτῆρα Ἀραβικόν· « Ἀλγεμάλ Συγατέρα τῇ βασιλέως τῆς Καχδάλ »· Ἐτέτη ἡ εἰδησις με εὐχαρίστησε μεγάλως, καὶ ἔβαλα εὐθύς τὸν Σαέδ διὰ νὰ ἐξετάξῃ εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς νὰ εὐρίσκεται αὐτὸ τὸ Βασίλειον Καχδάλ. Αὐτὸς με ὅλαις ταῖς ἐξέταξες ὅπου ἔκαμε, κανεῖς δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοῦ τὸ εἰπῇ· εἰς τρόπον ὅπου ἀποφάσισα νὰ ταξειδεύσω, καὶ νὰ γυρίσω ὅλον τὸν κόσμον, ἂν ἔκανε χρεῖα, καὶ νὰ μὴν γυρίσω εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἂν πρῶτον δὲν ἤθελα εὕρει τὴν ωραίαν Ἀλγεμάλ· ὅθεν εὐθύς ἐπερικάλεσα τὸν Σουλτάνον πατέρα με διὰ νὰ μοῦ δώσῃ θέλημα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Μπαγδάτ διὰ νὰ ἰδῶ τὴν αὐλήν τοῦ Καλίφ, καὶ τὰ θαυμάσια τῆς αὐτῆς χώρας. Αὐτὸς ἐκλινεν εἰς

τὴν ζήτησίν μου. Καὶ οὕτως ἐπῆρα τὸν Σαῆδ καὶ δύο σκλάβους πιστοὺς μου, καὶ ἐμίσευσα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Ἔβαλα εὐθύς τὸ δακτυλίδι τὸ θαυμαστὸν εἰς τὸ χέρι μου· καὶ δὲν ἔκανα ἄλλο εἰς τὸ ταξεῖδι, παρὰ νὰ συνομιλῶ μὲ τὸν Σαῆδ διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς βασιλοπούλας, ὅπου ἐπηγαίναμεν ζητῶντας. Φθάνοντας δὲ εἰς τὸ Μπαγδάτ, ἐπῆγα εὐθύς καὶ ἐρώτησα τοὺς ἐκεῖ σοφοὺς, διὰ νὰ μὲ εἰποῦν εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς νὰ εὕρισκετο τὸ Βασίλειον Καχβάλ· μὰ κανεῖς δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἡξεύρῃ νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ, ἔξω ἀπὸ ἕναν ὅπου μοῦ εἶπεν, ὅτι ἂν θέλω νὰ μάθω τὸ ποῦ εἶναι, πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μπάσρα, καὶ ἐκεῖ εἶναι ἕνας γέρων πολλὰ σοφός, καὶ αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ ποῦ εἶναι. Ἐμίσευσα εὐθύς ἀπὸ τὸ Μπαγδάτ, καὶ ἦλθα εἰς τὴν Μπάσρα· ἐπῆγα ζητῶντας αὐτὸν τὸν γέροντα, καὶ ἐρωτῶντάς του δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, μοῦ εἶπεν· ὅτι ἀκουστὰ ἔχω πῶς αὐτὸ τὸ Βασίλειον νὰ εὕρισκεται εἰς ἕνα νησίον μέσα εἰς ταῖς Ἰνδίαῖς ταῖς βαθειαῖς, μὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω, ἀνίσως καὶ εἶναι ἀλήθεια ἢ ὄχι. Εὐχαρίστησα τὸν γέροντα, ὅπου μοῦ ἔδωσε κάποιαν εἰδησιν δι' αὐτὸν τὸν τόπον· καὶ ἐλπίζοντες διὰ νὰ τὸν εὕρωμεν, ἐπήγαμεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον τῆς αὐτῆς χώρας Μπάσρας, καὶ ἐκεῖ εὕρισκοντες ἕνα καράδι πραγματευτάρικον ὅπου ἦτον διὰ ταῖς Ἰνδίαῖς, ἐμβήκαμεν μέσα εἰς αὐτὸ, καὶ μετὰ δύο ἡμέραις ἐμίσευσεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν λιμένα. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐλάβαμεν ἕνα πολλὰ εὐτυχισμένον ἀέρα, καὶ ἐκάμαμεν πολλὴν στράταν· μὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ ἀέρας ἄλλαξε, καὶ ἔγεινε τόσο σκληρὸς ὅπου ἐπροξένησε μίαν μεγαλωτάτην φουρτοῦνα, τόσο ὅπου

οἱ ναῦται ἔχασαν ὅλην τους τὴν ἐλπίδα, καὶ ἄφησαν τὸ τιμόνι, διὰ νὰ ὑπάγῃ τὸ καράδι εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀέρος, καὶ ἐστάθη ἓνα θαῦμα ὅπερ δὲν ἐκαταποντισθήκαμεν.

Τέλος πάντων πρὸς τὸ βράδυ ἐφθάσαμεν με αὐτὴν τὴν φουρτοῦνα εἰς ἓνα νησίον πλησίον εἰς ταῖς Μαλδίδαις.

Αὐτὸ τὸ νησίον μᾶς ἐφάνη· νὰ ἦτον ἔρημον· ἐστεκόμεσθε διὰ νὰ βάλωμεν ποδᾶρι εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ ἐμδῶμεν εἰς τὸν λόγγον διὰ νὰ κάμωμεν ξύλα· ὁπότεν ἓνας ναύτης παλαιὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ ταξείδια μᾶς ἔδωσε τὴν εἶδησιν, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ νησίον νὰ κατοικοῦν Ἀραβες εἰδωλολάτραι, ὁποῦ ἐλάτρευαν ἓναν ὄφιν, τοῦ ὁποίου ἔδιναν νὰ τρώγῃ ὄσους ξένους, ὁποῦ ἢ κακὴ τους τύχη τὴς ἤθελε ρίξει εἰς τὰς χεῖράς τους. Ὁ Καπετάνιος ὁποῦ ἐγνώριζε τὸν ναύτην ἄνθρωπον πιστόν, τὸ ἐπίστευσε, καὶ ἐπρόσταξεν ὅτι κάνεις νὰ μὴν εὗγῃ ἔξω, παρὰ νὰ σταθοῦμεν εἰς τὸ καράδι ἐκείνην τὴν νύκτα, καὶ τὸ ταχὺ πρὶν ξημερώσῃ νὰ μισεύσωμεν ἀπὸ ἓναν τόπον τόσον κινδυνώδη· αὕτῃ ἢ ἀπόφασις ἦτον πλέον καλήτερη, εἰάν ἐβάνονταν εἰς ἔργον εὐθύς, καὶ ἂν ἐμισεύαμεν ἐκείνην τὴν ἴδιαν βραδεῖαν. Ἐπειδὴ καὶ πρὸς τὸ μέσον τῆς νυκτός ἐπλακωθήκαμεν αἰφνιδίως ἀπὸ ἓνα μέγαν ἀριθμὸν Μώρων, οἱ ὁποῖοι ἐμδῆκαν εἰς τὸ καράδι μας, καὶ φορτώνοντές μας σίδερα, μᾶς ἔφεραν εἰς ταῖς κατοικίαις τους.

Ἐρχομένης δὲ τῆς ἡμέρας, αὐτοὶ οἱ Μῶροι μᾶς ἔφεραν εἰς μίαν τένταν μεγάλην, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν κατοικίαν τοῦ ὁ βασιλέας τους. Αὐτοὶ μᾶς ἐπαράστησαν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸν θρόνον του καμωμένον ἀπὸ τζέφλια ὀστριδίων καὶ ἀχυθαδιῶν, καὶ ἐφαίνονταν

πῶς νὰ ἦτον ὡσὰν μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον. Αὐ-
 τὸς ὁ βασιλεὺς ἦτον ἓνας Ἀράπης πολλὰ ἄσχη-
 μος, μέγας, ὡσὰν ἓνας γίγαντας, καὶ ἐφαίνετο
 καθολικὰ ὡσὰν ἓνα δαιμόνιον. Σιμὰ εἰς αὐτὸν
 ἐκάθητο ἡ θυγατέρα του ἡ βασιλοπούλα, ἡ ὁποία
 ἦτον ἕως χρόνων τριάκοντα, καὶ σχεδὸν ἦτον πα-
 ρόμοια εἰς ὅλα ὡσὰν τὸν πατέρα της. Αὐτὸς ὁ
 Βασιλεὺς Μῶρος ἔλαβε πολλὴν χαρὰν εἰς τὴν ἀ-
 πόκτησίν μας· καὶ ἀφ' οὗ ἔδωσε μεγάλα χαρίσμα-
 τα ἐκείνων ὅπου μᾶς ἐπίασαν, ἐπρόσταξε τὸν
 βεζύρην του διὰ μᾶς φυλακώση· καὶ ὅτι κάθε ἡ-
 μέραν νὰ δίδῃ ἓνα ἀπὸ ἡμᾶς εἰς φαγὶ τοῦ ὄφεως
 εἰδώλου τους, ὅπου ἐλάτρευαν. Ὁ βεζύρης τὸν
 ὑπήκουσε, καὶ μᾶς ἐπῆρε καὶ μᾶς ἔφερεν εἰς μίαν
 τένταν, ὅπου ἐχρησίμευε διὰ φυλακὴν· καὶ ἔκαμε
 νὰ μᾶς δώσουν κεχρί, ρίζι, καὶ ἄλλα φαγητὰ διὰ
 νὰ γενοῦμεν παχύτεροι διὰ τὴν θυσίαν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔρχονται δύο Μῶροι, καὶ
 πέρνουν ἓνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας καὶ τὸν ἔ-
 φεραν τοῦ ὄφεως. Ἐξαναγύρισαν τὴν ἄλλην ἡμέ-
 ραν καὶ ἔκαμαν τὸ ἴδιον· καὶ εἰς τοιοῦτον τρόπον
 ἀκολούθησε κάθε ἡμέραν ἕως ὅπου ἔφθειραν ὅλως,
 ἔξω ἀπὸ ἐμένα καὶ τὸν Σαέδ. Ἡμεῖς δὲν ἀναμέ-
 ναμεν ἄλλο, παρὰ τὴν ἴδιαν κατάστασιν τῶν συν-
 τρόφων μας, καὶ ἀκαρτερούσαμεν τὴν ἐρχομένην
 ἡμέραν μεγάλα παράπονὰ διὰ νὰ πάρουν ἓναν
 ἀπὸ ἡμᾶς διὰ νὰ μᾶς ἀποτελειώσουν. Ἐφθασαν
 τὸ λοιπὸν τὸ ἐρχόμενον ταχὺ οἱ συνειθισμένοι δύο
 Μῶροι, καὶ μοῦ κάνουν νεῦμα διὰ νὰ τοὺς ἀκο-
 λουθήσω. Ἐγὼ ἔμεινα ὥσπερ νεκρὸς εἰς τέτοιαν
 εἰδησιν, καὶ γυρίζω πρὸς τὸν Σαέδ διὰ νὰ τοῦ
 δώσω τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν. Ἡμεῖς ἐμείνα-
 μεν καὶ οἱ δύο ἄφωνοι· καὶ δὲν ἠμπορούσαμεν
 εὔτε ὁ ἓνας, οὔτε ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ παράπονόν μας

νὰ εὐγάλωμεν ἓνα λόγον ἀπὸ τὸ στόμα μας, πα-
ρὰ ἀπὸ τὰ σχήματα τῶν ὀφθαλμῶν μας· ἐφανε-
ρώναμεν τὸν πόνον τοῦ χωρισμοῦ μας.

Οἱ Μῶροι μὲ ἔφεραν ὑποκάτω εἰς μίαν μεγά-
λην τένταν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλόγιαζα νὰ γένω θυ-
σία· μὰ μίχ Μῶρα γυναῖκα, ὅπου ἐφανερώθη ἔμ-
προσθέν μου, ἐδιάλυσεν αὐτὸν τὸν φόβον· μὴ φο-
βᾶσαι, ὦ νέε, μοῦ λέγει αὕτη· ἐσὺ δὲν συναπαν-
τᾷς τὴν τύχην τῶν συντρόφων σου· ἡ βασιλοπῆ-
λα Οὐσνάρα κυρία μου, σοῦ φυλάττει μίαν καλη-
τέραν· ἐγὼ δὲν σοῦ μιλῶ τίποτε, διατὶ αὕτη ἡ
ἴδια θέλει σοῦ φανερώσει τὴν καλὴν σου τύχην·
ἐγὼ εἶμαι ἡ πιστὴ της σκλάβα, καὶ ἔχω θέλημα,
ὅτι νὰ σὲ ἐμβάσω εἰς τὸν ὄντά της, ἐκεῖ ὅπου
αὕτη μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν σὲ καρτερεῖ. Εἰς
αὐτὰ τὰ λόγια τῆς σκλάβας οἱ δύο Μῶροι ὅπου
μὲ ἐφύλαγαν, μὲ ἄφησαν, καὶ ἀναμέρισαν, καὶ ἡ
σκλάβα μὲ πέρνει ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ μὲ φέρει ἐκεῖ
ὅπου ἡ κυρία της μάς ἀκαρτεροῦσεν, ἡ ὁποία ἐ-
κάθονταν ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸν ἀπὸ τομάρια τῶν
ἀγρίων θηρίων, τὰ ὅποια ἐχρησίμευαν διὰ θρό-
νον της. Αὕτη ἡ βασιλοπούλα εἶχε τὸ πρόσωπόν
της πρασινόμαυρον, τὰ μάτια βαθουλωτὰ καὶ μι-
κρότατα, τὴν μύτην πλακωτὴν καὶ πλατειάν, τὸ
στόμα μέγα, τὰ χεῖλη χοντρά καὶ κρεμχσμένα,
καὶ τὰ δόντια κίτρινα ὡσὰν τὸ κεχρυμπάρι, τὰ
μαλλιά της ἦτον κοντὰ κατζαραὶ καὶ μαῦρα ὡσὰν
τὸ μελάνι, εἰς τὸ κεφάλι της εἶχε μίαν σκούφιαν
ἀπὸ πανὶ κίτρινον, κεντημένην μὲ κόκκινον γνέμα,
καὶ εἰς τὴν κορυφὴν εἶχεν ἓνα σεργουῦτζι ἀπὸ πτερὰ
διαφόρων χρωμάτων· τὸ φόρεμά της ἦτον ἓνα πο-
μάρι ἀπὸ τίγριν, καὶ τὴν ἐσκέπαζεν ἀπὸ ταῖς
πλάταις ἕως τοὺς πόδας.

Πλησίασε, ὦ νέε, αὕτη μοῦ λέγει, ἔλα νὰ κα-

Δίσης κοντά μου· ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω πράγματα ὅπου θέλουν σὲ χαροποιήσουν, διὰ τὸ ἔντεμα ὅπου ἔκαμες εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως πατρός μου. Ἐγὼ ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἐπροσκύνησα, ἐπῆγα καὶ ἐκάθισα κοντάτης. Τότε αὕτῃ ἀκολουθῶντας τὴν ὁμιλίαν της μοῦ λέγει· Ἐσὺ στοχαζομαι πῶς νὰ ἔχῃς μίαν μεγάλην ἀνυπομονησίαν διὰ νὰ μάθῃς ἐκεῖνο ὅπου ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω, καὶ σὲ συμπαθῶ· μὰ σὰν τὸ μάθῃς, ἐλπίζω πῶς νὰ χαρῆς μεγάλως· ἤξευρε λοιπὸν ὅτι ἀφόντης καὶ σὲ εἶδα, ἔλαβα μεγάλην κλίσιν διὰ ἐσένα καὶ σπλαγχνος· καὶ ὅχι μόνον ἀποφάσισα διὰ νὰ σοῦ φυλάξω τὴν ζωὴν, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ διὰ νὰ σὲ κάμω καὶ ἀγαπητικόν μου, καὶ σὲ προτιμῶ ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀξιώματικὸς τῆς αὐλῆς τῆ πατρός μου, ὅπῃ εἶναι σασησμένοι διὰ ταῖς νοσιμάδες μου.

Αὕτῃ ἡ φανέρωσις ὅπου αὕτῃ μοῦ ἔκαμε, μοῦ ἐπροξένησε μίαν ἀντράλωσιν, ὅπου δὲν ἤξευρα τί νὰ ἀποκριθῶ, ἐπειδὴ καὶ ἂν ἐκαταφρονοῦσα τὴν ζήτησίν της, ἐφοδούμεν νὰ μὴν τὴν θυμώσω καὶ μὲ θανατώσῃ· ὅθεν ἔστεκα χωρὶς νὰ ἤξεύρω τί νὰ εἰπῶ. Βλέποντας αὕτῃ ὅτι ἐγὼ δὲν ἀποκρίνομουν, καὶ μάλιστα ὅπου εὐρίσκουν σκοτισμένος, μοῦ εἶπεν· ἀγροικῶ, ὦ νέε, ὅτι ἡ μεγάλη με εὐμορφία εἶναι ἐκείνη, ὅπου σὲ κάνει νὰ μείνης ἐκστατικὸς, χωρὶς νὰ ἡμπορῇς νὰ προφέρῃς λόγον· καὶ μάλιστα ὅπου νὰ μὲ βλέπῃς νὰ καταδεχθῶ διὰ νὰ σὲ ἐκλέξω διὰ ἀγαπητικόν με· καὶ χωρὶς ἀμφιβολίαν καταλαμβάνω, ὅτι ἡ σιωπὴ σου προέρχεται ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς χαροποιήσεώς σου, διὰ τὸ ὅποιον ἔχω περισσοτέραν εὐχαρίστησιν, παρὰ ὅπῃ νὰ μὲ τὸ ἠθέλεις φανερώσει μὲ τῆς λόγους τῆ σόματός σου. Καὶ εἰς τὴν τελείωσιν τούτων τῶν λόγων μὲ ἔδωκε τὸ χέρι της νὰ τῆς τὸ

φιλήσω διὰ σημεῖον τῆς εὐχαριστήσεως ὅπου μοῦ ἐφύλαγεν.

Ἦτον αὐτὴ τόσοῦν βεβαία, ὅτι ἐγὼ νὰ ἐτρώθηκα εἰς τὰ κάλλη της, ὅπου δὲν ἐκαταλάμβανε τὸν κακοφανισμόν καὶ τὴν ἀναγούλλιασιν ὅπῃ τὰ λόγια της μοῦ ἐπροξενῶσαν. Καὶ ὡσὰν τῆς ἐφίλησα τὸ χέρι, μοῦ λέγει· ὁ, τι λογῆς καὶ νὰ ἦναι ἡ σφοδρότης τῆς κλίσεώς μου, ὅπου διὰ σέ προσφέρω, δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω ἀλλέως, παρὰ ἐτίτην τὴν νύκτα νὰ δώσω τελείωσιν τῆς εὐτυχίας σου, διὰ νὰ σέ στεφανωθῶ· ὑπάγω τὸ λοιπὸν διὰ νὰ εὕρω τὸν βασιλέα πατέρα μου διὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν ζωὴν, τόσοῦν ἐσένα, ὡσὰν καὶ τοῦ συντρόφου σου· ἐπειδὴ καὶ ἡ Μυρρία ἡ ἐνεμπιστευμένη μου σκλάβα δείχνει καὶ αὐτὴ πολλὴν κλίσιν ἀγάπης πρὸς αὐτόν. Ὡς τόσοῦν ὕπαγε, ὡ ἡγαπημένε μου νέε, εἰς τὴν τένταν σου νὰ ἡσυχάσῃς, καὶ νὰ φέρῃς καὶ τῇ συντρόφου σου τὴν χαροποιὰν εἶδησιν, ὅπου μέλλει νὰ πάρῃ τὴν ἡγαπημένην μου σκλάβαν εἰς γυναῖκα· χαρῆτε ἀνάμεσόν σας, καὶ εὐχαριστεῖτε τὴν τύχην σας, ὅπου ἀντὶ νὰ ἐπιτύχετε τὴν συμφορὰν τῶν συντρόφων σας, ἐπιτυχαίνετε τὴν μεγαλήτερον εὐτυχίαν τοῦ κόσμου.

Τότε ἐγὼ εὐχαρίστησα τὴν βασιλοπούλαν Οὐσνάραν διὰ ταῖς εὐεργεσίαις της, με ὅλον ὅπου ἤμουν ἀποφασισμένος καλῆτερον νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ κλίνω εἰς τὴν θέλησίν της· καὶ ἓνας Μῶρος ὅπου ἀπ' αὐτὴν ἐκράχθη με ἐσυντρόφευσεν εἰς τὴν τένταν μου. Δὲν ἤμπορῶ νὰ διηγηθῶ τί λογῆς ἦτον ἡ χαροποίησις τοῦ Σαέδ, ὁπότε με εἶδεν· Ἀχ ἐγὼ σέ ξαναβλέπω, ὡ ἀκριδὸν μου βασιλόπουλον, ἐφώναξεν αὐτός, ἐγὼ ἤμουν ἀποφασισμένος πῶς νὰ μὴ ἤθελα ἰδῶ πλέον τὸ πρόσωπόν σου·

ἐπίστευα ὅτι οἱ βάρβαροι νὰ σὲ εἶχαν ἔως τώρα
 θυσιάσει, καὶ ὅτι ὁ φοβερός ὄφεις νὰ σὲ εἶχε κα-
 ταλύσῃ· εἶναι δυνατόν ὅτι νὰ μὲ ἐξανεπιτρέφθης,
 καὶ ὅτι ἔρχεται διὰ νὰ μοῦ σφουγγίσῃς τὰ δά-
 κρυα, ὅπου διὰ τὴν ἀγάπην σου ἔχυσα; Ναὶ ὦ
 Σαῆδ, τοῦ εἶπα, καὶ σοῦ ὁμολογῶ ὅτι εἰς τὸ χέρι
 μου στέκει νὰ ζήσω καὶ νὰ ἀποθάνω. Ἄχ αὐθέν-
 τη, ἀντίκοψεν ὁ Σαῆδ μὲ θερμότητα, ἤμπορῶ νὰ
 πιστεύω βεβαίως, ὅτι ἤμπορεῖς νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ
 τὸν θάνατον; πόσῃν εὐχαρίστησιν μοῦ προξενεῖ
 ἐτούτη ἡ εἰδησις ὅπου μοῦ δίνεις. Ἐγὼ τίποτε
 δὲν σοῦ λέγω ὅπου νὰ μὴν ἦναι ἀληθινόν, τοῦ ἀ-
 πεκρίθηκα· μὰ δὲν ἠξεύρεις εἰς ποίαν τιμὴν ἤμ-
 πορῶ νὰ φυλάξω τὴν ζωὴν μου· καὶ ὅποταν θέ-
 λῃς μάθεις τὰ πάντα, δὲν ἠξεύρω ἂν χαρῆς τό-
 σον· ἐπειδὴ καὶ στοχάζομαι πῶς θέλεις μὲ εὖρει
 πλέον ἄξιον θλίψεως, καθὼς καὶ νὰ ἤθελα χάσει
 τὴν ζωὴν. Τότε τοῦ ἐδιηγήθηκα τὴν γνώμην τῆς
 θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μώρων, ὅπου μοῦ
 ἐφάνέρωσε μὲ ὅλα τὰ ἀκόλουθα.

Ὁμολογῶ, μοῦ λέγει ὁ Σαῆδ, ἀφ' οὗ καὶ μὲ ἀ-
 φηκράσθη, πῶς εἶναι μία μεγάλη θλίψις νὰ θεω-
 ρηθῇς ἀνάμεσα εἰς ταῖς ἀγκάλας μιᾶς παρομοίας
 τερατώδους ἀγαπητικῆς· μὲ δίκαιον τρόπον εἶναι
 ἡ κλίσις σου τόσον ἐναντία εἰς τὴν θέλησιν αὐ-
 τῆς, ἡ γνώμη μου συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐδικήν σε, μὰ
 τὴν ζωὴν σου πρέπει νὰ τὴν προτιμήσῃς περισ-
 σότερον ἀπὸ κάθε τί· στοχάσου πόσον θλιβερόν
 εἶναι νὰ χαθῇς εἰς τέτοιαν ἡλικίαν ὅπου εὐρίσκε-
 σαι· κάμε μίαν ἀπόφασιν εἰς τοῦ λόγου σου, ὦ
 ἠγαπημένον μὲ βασιλόπουλον, καὶ προτίμησε τὴν
 ζωὴν σου καλῆτερον ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὁ Σαῆδ,
 ἐφώναξα εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια, τί συμβούλιον εἶ-
 ναι αὐτὸ ὅπου μοῦ δίνεις; πιστεύεις ἐσὺ ὅτι ἐγὼ

να ἡμπορέσω να τὸ δεχθῶ αὐτό; ἃς ἰδοῦμεν ἂν ἦσαι ἐσὺ καλὸς να κάμῃς ἐκεῖνο ὅπου τοὺς ἄλλους παρακινεῖς· ἐπειδὴ καὶ σοῦ δίδω τὴν εἶδυσιν, ὅτι καὶ ἐσὺ παρομοίως εἶσαι εἰς τὴν ἴδιαν κατάστασιν· ἡ σκλάβα ἡ ἡγαπημένη τῆς βασιλοπούλας ἔχει τὴν ἴδιαν θέλησιν εἰς ἐσένα, καθὼς ἡ κυρά της εἰς ἐμένα, καὶ θέλει ὅτι να σὲ στεφανωθῇ· αὐτὴ δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἄσχημη ἀπὸ τὴν κυράν της· ἀγροικέσαι ἔτοιμος εἰς τὸ να ἀνταποκριθῇς εἰς τὰ χαῖδια, ὅπῃ μέλλει να σὲ κάμῃ ἐτούτην τὴν νύκτα, ὅποτε κοιμηθῇτε ἀντάμα;

Ὁ Σαεὶδ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τοῦτα τὰ λόγια. Δίκαιε Οὐρανέ, ἐφώναξε, τί ἀκούω; ἡ σκλάβα ἐκείνη ἡ ἀσχημοτάτη σκλάβα τῆς βασιλοπούλας θέλει, ὅτι να ζήσω διὰ αὐτήν; ἄχ καλύτερον τὸ ἔχω να μὲ θυσιάσουν ὥσάν τοὺς συντρόφους μὲ, παρὰ ὅτι ἐγὼ να ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν θέλησίν της. Οἰμολογεῖς τὸ λοιπὸν ἐσὺ, τοῦ ἀποκρίθηκα, ὅτι ἦσαι εὐχαριστημένος να ἀποθάνῃς, παρὰ να ζήσης διὰ μίαν ἄσχημην σκλάβαν· διατὶ ὅμως μὲ ἀναγκάζεις ἐμένα να συγκλίνω εἰς τὴν θέλησιν τῆς βασιλοπούλας, καὶ ὅτι ἐμπρὸς εἰς τὴν ζωὴν δὲν πρέπει να κοιτάζῃ κανεὶς τίποτε, διατὶ δὲν κάμνεις τώρα ἐσὺ ἐκεῖνο ὅπου μὲ ἐρμηνεύεις; Σὲ δίδω κάθε δίκαιον, μὲ ἀποκρίθη αὐτός, καὶ γνωρίζω πῶς ἔσφαλα εἰς τὰ ὅσα σοῦ εἶπα· καὶ τὸ εὐρίσκω εὐλογον, ὅτι ἦναι καλύτερον να χαθῶμεν καὶ οἱ δύο, παρὰ να κλίνωμεν εἰς τὴν ἀγάπην δύο ὑποκειμένων τόσον ἀσχημοτάτων. Ἀποφασισμένοι τὸ λοιπὸν καὶ οἱ δύο να ἀποθάνωμεν καλύτερον, παρὰ να ζήσωμεν μὲ τέτοια ὑποκείμενα, ἐκαρτερούσαμεν να ἔλθῃ ἡ νύκτα μὲ ἀνυπομονησίαν διὰ να τοὺς δώσωμεν να καταλάβουν τὸ μέγα μῖτὸς μας πρὸς αὐταῖς ὅπου ἔχομεν· καὶ πῶς

καλήτερον ποθοῦμεν νὰ ἀποθάνωμεν, παρὰ νὰ κλίνωμεν εἰς τὰς θελήσεις τους· τόσον εἴμασθην ἀπελπισμένοι.

Φθάνοντας λοιπὸν ἡ νύκτα, οἱ δύο Μῶροι ἤλθαν καὶ μᾶς ἐπῆραν, καὶ μᾶς ἔφεραν εἰς τὸ τζαντῆρι τῆς βασιλοπούλας. Αὕτῃ μὲ τὴν σκλάβαν τῆς μᾶς ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην χαρὰν· ἡ ὁποία εἰς ἐκείνην ἔκαθονταν ξαπλωμέναις ἐπάνω εἰς τομάρια βαλμένα κατὰ γῆς. "Ελα νὰ καθίσῃς σιμά μου, μοῦ λέγει ἡ Οὐσνάρα, καὶ ὁ σύντροφός σου ἄς καθήσῃ σιμά εἰς τὴν Μυρόφιαν τὴν σκλάβαν μὲ. Ἡμεῖς ἐκαθίσαμεν μὲ τὰ πρόσωπα κρεμασμένα, χωρὶς νὰ μιλήσωμεν λόγον. Τί στέκεσθε ἔτζι σκυθρωποί, μᾶς λέγει ἡ Οὐσνάρα, καὶ δὲν στέκεσθε χαροποιοί, διὰ τὴν μεγάλην σας εὐτυχίαν; ἢ ἔχετε ἐντροπὴν νὰ μιλήσετε; ἐγὼ σᾶς δίδω κάθε ἄδειαν διὰ νὰ μιλήσετε μὲ ἐλευθερίαν, καὶ νὰ ξηγηθῇτε τὴν ἀγάπην σας ὅπου πρὸς ἡμᾶς φέρνετε. Ἡμεῖς τότε μὴν ἡμπορῶντας πλέον νὰ ὑποφέρωμεν, εἰς ὀλίγα λόγια τοὺς ἐδώσαμεν νὰ καταλάβουν, πῶς χάνουν τὸν καιρὸν τους εὐκαιρα, ἂν ἐλπίζεν πῶς ἡμεῖς νὰ κλίνωμεν εἰς τὴν θελήσιν τους. Τὰ λόγια μας εὐθύς ἐπρόσφεραν τὸ ἀποτέλεσμά τους· καὶ βλέπομεν ταῖς κυραῖς μας νὰ ἀλλάξεν ταῖς μορφαῖς των εἰς μίαν στιγμὴν. Αὐταῖς δὲν μᾶς ἐκοίταξαν πλέον, παρὰ μὲ ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ θυμόν· ἄχ τρισάθλιοι, ἐφώναξεν ἡ θυγατέρα τοῦ βασιλέως· εἰς τέτοιον τρόπον ἀνταποκρίνεσθε εἰς ταῖς εὐεργεσίαις μου; δὲν ἠξεύρετε πόσῃ ζημίαν ἡμπορῶ νὰ σᾶς κάμω εἰς μίαν στιγμὴν; ἀχάριστε, μοῦ λέγει ἐμένα, ἔχεις πόσῃ τὸλμῃ νὰ λάβῃς τόσον ὀλίγον σέβας εἰς τὰ σημεῖα τῆς ἀγάπης ὅπου σοῦ ἐφάνέρωσα; τί εὐρίσκεις ἐσὺ εἰς ἐμένα, ὅπου νὰ ἡμπορῇ νὰ σοῦ προξενήσῃ

έναντίωσιν; ἔχω ἐγὼ κἀνένα ἔγκλημα ἐπάνωθέν μου, ὅπου νὰ σὲ κάμῃ νὰ μὲ μισήσῃς;

Εἰς τὸ προσφώνησμά τούτων τῶν λόγων, αὐτὴ σηκώνεται πολλὰ θυμωμένη, καὶ λέγει πρὸς τὴν σκλάβαν της· ἃς ξεδικηθοῦμεν ἐναντίον ἐτούτων τῶν τρισαθλίων, ὅπου ἐτόλμησαν νὰ καταφρονήσουν τὴν θέλησίν μας, καὶ τὴν τιμὴν ὅπῃ τοὺς ἐτοιμάζωμεν· αὐτοὶ εἶναι, ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ βλέπω, ἀνάξιοι νὰ ζήσουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἃς ἀποθάνουν λοιπὸν οἱ ἀχάριστοι καὶ οὔτιδανοί· κράξαι τοὺς Μώρους διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς ὑπάγουν εἰς τὸν ὄφιν, διὰ νὰ γένουν βρῶμά του· μὰ τί λέγω; ἂν αὐτοὶ δοθοῦν εἰς φαγὶ τοῦ ὄφεως, ὁ θάνατός τους δὲν τοὺς θέλει φανεῖ τίποτε· ὅτι ἓνας ὀγλήγωρος θάνατος εἶναι μία ἀγαλλίασις τῶν δυστυχεστάτων· ἃς ζήσουν καὶ οἱ δύο διὰ νὰ ὑποφέρουν μακρυναῖς τυραννίαις, θέλω ὅτι νὰ σταλθοῦν διὰ νὰ ἀλέθουν κεχρί· εἰς τὴν ὁποίαν δούλευσιν πρέπει νὰ στέκωνται ἡμέραν καὶ νύκτα χωρὶς ἀνάπαυσιν· καὶ μία ζωὴ τόσον κοπιασικὴν μὲ θέλει ξεδικήσῃ καλῆτερον, παρὰ ὁ θάνατός τους. Εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια αὐτὴ ἐπρόσταξε τὴς δύο Μώρους διὰ νὰ μᾶς ὑπάγουν εἰς τοὺς χειρόμυλους, μὲ προσταγὴν ὅτι νὰ μὴ μᾶς δώσουν μίαν ὥραν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ νὰ δουλεύωμεν ἀκαταπαύστως· τὸ ὁποῖον καὶ ἔγεινεν. Ἐκαταστήκαμεν τὸ λοιπὸν νὰ γυρίζωμεν τοὺς μύλους μὲ τὰ χέρια διὰ νὰ ἀλέθωμεν τὸ κεχρί· καὶ δὲν ἔφθανεν αὐτὸς ὁ κόπος ὅπου εἶχαμεν, μὰ οἱ ἄνομοι Μῶροι ὥσάν μᾶς ἔβλεπαν ὅπῃ νὰ ἐπέρναμεν ὀλίγην ἀναπνοήν, μᾶς ἐφόρτοναν τόσαις ξυλιαῖς, ὅπου πολλαῖς φοραῖς ἐμέναμεν λιποθυμημένοι. Ἐτούτῃ ἡ ζωὴ ἦτον πολλὰ σκληρὴ διὰ ἡμᾶς, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἴμασθην μαθημένοι διὰ παρομοίους κόπους.

Μίαν ἡμέραν ἐκεῖνοι οἱ ἄνομοι Μῶροι μᾶς ἄφη-
σαν μίαν μεγαλωτάτην ποσότητα ἀπὸ κεχρὶ, λέ-
γοντάς μας· ἡμεῖς ὑπάγομεν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ
ὄφews, καὶ εἰς τὸν γυρισμὸν μας θέλομεν νὰ εὗ-
ρωμεν αὐτὸ τὸ κεχρὶ ἀλεσμένον, εἰδεμὴ ἐσεῖς
θέλετε τὸ ἡξεύρει. Ἀπομνήσκοντας τὸ λοιπὸν ἡ-
μεῖς μοναχοὶ λέγω τοῦ Σαέδ, εἰς ἐτοῦτο τὸ
ἀναμεταξὺ ὅπου αὐτοὶ λείπουν ἃς κερδίσωμεν
τὸν καιρὸν, ὅπου ἔχομεν, καὶ ἃς φύγωμεν τὸ συν-
τομώτερον, διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν νὰ φθάσωμεν τὸ
παραθαλάσσιον, μήπως καὶ ἐκεῖ εὐροῦμεν κἀνένα
πλοῖον, νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ ἐτοῦτον τὸν κινδυ-
νότοπον, καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχωμεν κἀνένα πλοῖον,
θέλομεν ρίχθῃ εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ πιστεύω
πῶς θέλει μᾶς εἶναι πλέον γλυκὺ νὰ χαθῶμεν εἰς
τὰ κύματα, παρὰ νὰ κἀνωμεν αὐτὴν τὴν σκλη-
ρὰν ζωὴν. Αὕτῃ ἡ γνώμη ἤρεσε τοῦ Σαέδ, καὶ
εὐθὺς ἐμισεύσαμεν, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ παρα-
θαλάσσιον. Θεωροῦμεν ἐκεῖ ὅτι νὰ ἦτον ἓνα πλοιά-
ριον ἐνὸς ψαρᾶ Μώρου δεμένον εἰς ἓνα παλούκιον·
ἡμεῖς μὲ ὀγληγworότητα τὸ λύομεν, καὶ ἐμβαίνον-
τας μέσα ἐξεμακρύνσαμεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἐπαραδo-
θήκαμεν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων καὶ τῶν
ἀνέμων· ἀφ' οὗ ἐξεμακρύνσαμεν πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖ
κουπίζοντας μὲ δύο ξύλα, εὐρεθήκαμεν εἰς πλα-
τεῖαν θάλασσαν, καὶ ἐχάσαμεν τὸ νησιὶ ἀπὸ τὰ
μάτιμά μας πρὶν ἔλθῃ ἡ νύκτα. Εὐχαριστήσαμεν
τὸν Οὐρανὸν ὅπου μᾶς ἐλευθέρωσε, καὶ ἦτον τόση
ἡ χαρά μας, ὥσάν νὰ εἴμεσθην εἰς ἓνα ἀσφαλῆ
λιμένα, μὲ ὅλον ὅπου εὐρισκόμεσθην εἰς τὴν μέσην
τῆς θαλάσσης χωρὶς κἀμμιάς λογιῆς φαγητὸν καὶ
πιοτὸν, καὶ ὅτι τὸ ἀδύνατον πλοιάριον ὅπου μᾶς
ἔφερεν ἦτον εἰς κάθε στιγμὴν εἰς κίνδυνον διὰ νὰ
μᾶς ἀναποδογυρίσῃ.

Ἀφ' οὗ καὶ ἐπλεύσαμεν ἐκείνην ὅλην τὴν νύκτα
χωρὶς νὰ ἡξεύρωμεν ποῦ πηγαίνομεν, τὰ ξημε-
ρώματα βλέπομεν ἓνα μικρὸν νησίον, καὶ ἐκεῖ ἐ-
πήγαμεν καὶ εὐγήκαμεν εἰς τὴν γῆν. Ἐμείναμεν
ὁμως μὲ θαυμασμόν εἰς τὰ νὰ θεωρήσωμεν πολ-
λὰ δένδρα φορτωμένα ἀπὸ ὠραιότατους καρπὸς,
ὅπου ἐκρέμονταν ἕως εἰς τὴν γῆν, τὸ ὅποιον μᾶς
ἐχαροποίησε, τόσον περισσότερον ὅποτεν τὰ ἐγευ-
θήκαμεν· ἔπειτα ὡς ἂν ἀναπαυθήκαμεν ὀλίγον, ἐδέ-
σαμεν τὸ πλοῖόν μας εἰς ἓνα παλοῦκι καὶ ἐκινήσα-
μεν διὰ νὰ περιπατήσωμεν τὸ νησίον. Ἐγὼ δὲν
εἶδα ποτὲ ἓνα τόπον ἔτζι χαριέστατον· ἐκεῖ ἐόλε-
πονταν ρεύματα ἀπὸ νερά γλυκὰ, καὶ κάθε λογῆς
πωρικὰ, ὁμοίως καὶ ὠραιότατα λουλούδια.

Ἐκεῖνο ὅπου μᾶς ἔκανε νὰ θαυμάζωμεν περισ-
σότερον ἦτον, ὅτι αὐτὸ τὸ νησίον δὲν ἦτον κα-
τοικημένον· καὶ μᾶς ἐφαίνετο πολλὰ παράξενον,
ὅτι ἓνας τέτοιος καρποφόρος τόπος νὰ εὐρίσκε-
ται χωρὶς ἀνθρώπους. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐστοχαζά-
μεθα τοιούτης λογῆς, ὁ Σαῆδ μοῦ λέγει· Αὐθέντη
μου ἐγὼ στοχαζομαι ὅτι μὴν ὄντας κατοικημένον
ἐτοῦτο τὸ νησίον, εἶναι ἓνα σημεῖον ὅτι νὰ μὴν
ἡμπορῇ νὰ σταθῇ κανεὶς ἐδῶ· αὐτὸ θέλει ἔχει
κάνένα πρᾶγμα ὅπου νὰ τὸ κἀνὴ ἀκατοίκητον.
Ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ ὅποτεν ὁ δυστυχὴς Σαῆδ ἔτζι
ὠμιλοῦσε, δὲν ἐπίστευα ὅτι νὰ λέγῃ τόσον καλὰ
τὴν ἀλήθειαν. Ἡμεῖς τὰ λοιπὸν ἀπεράσαμεν τὴν
ἡμέραν εἰς χαροποίησιν, καὶ εἰς περιδιάδασιν·
καὶ φθάνοντας ἡ νύκτα, ἐκαθίσσαμεν ἐπάνω εἰς
τὰ χόρτα, ὅπου εἶχαν χιλίων λογιῶν λουλούδια,
καὶ ἐκεῖ ἀποφασίσσαμεν νὰ ξευυκτίσωμεν· ἀπο-
κοιμηθήκαμεν μὲ ἓνα πολλὰ γλυκύτατον ὕπνον·
μὰ ὅποτεν ἐξύπνησα ἔμεινα ἐκστατικὸς εἰς τὸ νὰ
εὐρεθῶ μοναχός· ἔκραξα πλέον παρὰ μίαν φορὰν

τὸν Σαῆδ, καὶ μὲ τὸ νᾶ μὴν μου ἀποκρίνετο, ἐσηκώθηκα διὰ νᾶ τὸν γυρεύσω, καὶ ὕστερον ὅπῃ ἐπεριπάτησα ζητῶντάς τον ἀρκετὴν ὥραν, ἐξαναγύρισά εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου εἴμεσθην εἰκονευμένοι, στοχαζόμενος μήπως καὶ ἤθελεν ἦτον ἐκεῖ. Ἐγὼ ματαιῶς τὸν ἀκαρτέρεσα ἐκεῖ ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα· τότε ἀπελπιζόμενος διὰ νᾶ τὸν ξαναῖδω, ἔκαμα νᾶ ἀντηχολογήσῃ τὸ νησίον ἀπὸ τὰ παράπονά μου καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα μου κλαύματα. Ἀχ ἀκριδὲ μου Σαῆδ, ἐφώναζα κάθε στιγμὴν, ποῦ εἶσαι, εἰς καιρὸν ὅπου σὲ εἶχα συντροφίαν, καὶ μὲ ἐσυμδοηθῆσες νᾶ φέρω τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ἐναντίας μου τύχης, καὶ νᾶ μὲ ἐλαφρώνης ἀπὸ τὰ βάσανα, μὲ ἀπαράτησες; διὰ ποίαν δυστυχίαν, ἢ διὰ ποίαν μαγείαν μου ἀρπάχθης ἀπὸ τὸ πλευρόν μου; ποία δύναμις ἀπὸ ἐκείνην τῶν Μώρων πλέον βάρβαρος μᾶς ἀπεχώρισεν; ἤθελε μου ἦτον πλέον γλυκὺ νᾶ ἤθελα ἀποθάνει μαζί σου, παρὰ ὅπου νᾶ ζήτω μοναχὸς καὶ χωρὶς τὴν συντροφίαν σου.

Ἐγὼ δὲν ἤμποροῦσα νᾶ παρηγορηθῶ διὰ τὸν χαρὸν τοῦ ἡγαπημένου μου Σαῆδ, καὶ ἐκεῖνο ὅπῃ περισσότερον μὲ ἐσύγχυζεν, ἦτον, ὅπου δὲν ἤμποροῦσα νᾶ καταλάδω τὸ τί τοῦ ἐσυνέβη. Ἐμβῆκα τὸ λοιπὸν εἰς μίαν μεγαλωτάτην ἀπελπισίαν, καὶ ἀποφάσισα ὅτι νᾶ χαθῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἐκεῖνο τὸ νησίον· ἐγὼ ὑπάγω ἔλεγα νᾶ περιπατήσω ὅλον ἐτοῦτο τὸ νησίον, ἢ νᾶ εὕρω τὸν Σαῆδ, ἢ νᾶ συναπαντήσω τὸν Θάνατον. Ἐπεριπάτησα τὸ λοιπὸν πρὸς ἓνα λόγγον, ὅπου εἶδα ἀπὸ μακρόθεν, καὶ φθάνοντας ἐκεῖ, ἐξάνοιξα εἰς τὴν μέσσην του ἓνα Καστέλλι πολλὰ καλὰ φτιασμένον, καὶ περιτριγυρισμένον ἀπὸ πλατεῖα καὶ βαθέα χαντάκια γεμάτα ἀπὸ νερόν, τοῦ ὁποίου ἡ γέφυρα

ἡ σπηκωτὴ ἦτον χαμηλωμένη. Ἐμδῆκα εἰς μίαν
μεγάλην αὐλὴν ἐστρωμένην ἀπὸ μάρμαρον ἄσπρον,
καὶ ἐπλησίασα πρὸς τὴν πόρταν ἐνὸς ὠραιοτά-
του παλατίου· αὕτῃ ἡ πόρτα ἦτον καμωμένη ἀ-
πὸ ξύλου τῆς ἀλοῆς, σκαλιστὴ μὲ διάφορα εἶδη
ζώων καὶ πετεινῶν, καὶ ἓνας χοντρότατος σιδε-
ρένιος σύρτης ἦτον ἀπερασμένος εἰς αὐτήν, καὶ
τὴν ἐκρατοῦσε στερεῶς κλεισμένην· τὰ κλειδιά
τῆς ἦτον κοντὰ κρεμασμένα εἰς αὐτὸν τὸν σύρ-
την. Ἐγὼ τὰ ἐπῆρα, καὶ εὐθύς ὁποῦ τὰ ἔδαλα
διὰ νὰ ἀνοίξω, ὁ σύρτης ἐτζακίσθη εἰς κομμα-
τια, ὥσπερ νὰ ἦτον ἀπὸ γυαλί, καὶ ἡ πόρτα ἄ-
νοιξε μοναχὴ τῆς χωρὶς νὰ τὴν βιάσω· τὸ ὁποῖον
μοῦ ἐπροξένησεν ἓνα ἄκρον θαύμασμα. Ἐμβαί-
νοντας μέσα εἰς τὴν πόρταν ἤυρα μίαν σκάλαν
ἀπὸ μάρμαρον μαῦρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεβαίνον-
τας ἐμβαίνω εἰς μίαν μεγάλην σάλαν στολισμέ-
νην μὲ πεύκια καὶ μαξιλάραις ὀλόχρυσαις· ἀπὸ
ἐκεῖ ἀπέρασα εἰς ἓνα χοντζερὲ πολλὰ ὠραιότα-
τον, καὶ εἰς αὐτὸν βλέπω μίαν ὠραιοτάτην κυ-
ρίαν ἐξαπλωμένην ἐπάνω εἰς ἓνα ὀλόχρυσον κρεβ-
βάτι ἀκουμπισμένον τὸ κεφάλι τῆς εἰς ἓνα κεντη-
μένον προσκέφαλον, ἐνδυμένην μὲ πλούσια φορέ-
ματα, καὶ εἰς αὐτὴν πλησίον εὐρίσκονταν μίαν
ταύλα ἀπὸ μάρμαρον διάσπρον. Ἐχοντας αὕτῃ
τὰ μάτια κλεισμένα, καὶ στοχαζόμενος ὅτι νὰ ἦ-
τον νεκρὴ, ἐπλησίασα πρὸς αὐτήν, καὶ ἐκατά-
λαβα ὅτι νὰ ἀνέπνεεν.

Ἐσταμάτησα καμπόσον διὰ νὰ τὴν στοχασθῶ·
αὕτῃ μοῦ ἐφάνη πολλὰ νοστιμοτάτη καὶ ὠραία,
καὶ ἤθελα τῆς γένει ἀγαπητικός, ἂν δὲν ἦμου
ὅλος ἀφιερωμένος διὰ τὴν Ἀλγεμάλ· εἶχα μίαν ἄ-
κραν ἐπιθυμίαν διὰ νὰ μάθω διὰ ποίαν αἰτίαν νὰ
εὐρίσκονταν εἰς ἓνα νησί ἔρημον μία κυρία νέα

μόναχῇ εἰς τὸ καστέλλι, ὅπου ἄλλος κἀνεὶς ἐκεῖ
 δὲν ἐφαίνετο· ἐπιθυμοῦσα μεγάλως νὰ ἐξυπνήσεν
 αὐτῇ, μὰ ὥσάν τὴν εἶδα ὅπου ἐκοιμῶνταν εἰς
 ἓνα βαθὺν ὕπνον, δὲν ἀποκόπησα νὰ συγχύσω τὴν
 ἀνάπαυσίν της· εὐγῆκα ἀπὸ τὸ καστέλλι μὲ γνώ-
 μην διὰ νὰ ξαναγυρίσω ὕστερον ἀπὸ κάμμιαν ὤ-
 ραν· ἐπεριπάτησα καμπόσου τὸ νησίον, καὶ μὲ
 μέγαλον μου φόδον εἶδα πολλὰ ζῶα μεγάλα ὥσάν
 ἡ τίγρις εἰς σχῆμα μυρμηγγίων, καὶ εἰς τὸν παρ-
 ῥησιασμόν μου δὲν ἤθελαν νὰ φύγουν· ἐσυναπάν-
 τησα ἀκόμη καὶ ἄλλα ζῶα ἄγρια, τὰ ὅποια ἐφαί-
 νονταν πῶς νὰ μὲ ἐσέδουνταν, μὲ ὅλον ὅπου νὰ
 εἶχαν μίαν μορφήν πολλὰ θηριώδη, ὅπου ἐπροξι-
 νοῦσε φόδον καὶ τρόμον. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἔφαγα με-
 ρικὰ πωρικὰ, καὶ ἐπεριδιάδασα ὀλίγον, ἐξαναγύ-
 ρισα εἰς τὸ Καστέλλι, καὶ ἐξαναηῦρα τὴν νέαν
 ὅπου ἀκόμη ἐκοιμῶνταν. Ἐγὼ μὲν ἐμπορῶντας
 πλέον νὰ ὑπομείνω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπῃ εἶχα
 νὰ τῆς μιλήσω, ἔκαμα μέγαν κτύπον διὰ νὰ ἐξυ-
 πνήσῃ, καὶ ἐκαμώθηκα πῶς νὰ βήχῃ· μὰ ἐκείνη
 μὲ ὅλα τοῦτα μὲν ἐξυπνῶντας, ἐπλησίασα κον-
 τιάτης καὶ τῆς ἐπίασα τὸ χέρι σφικτὰ εἰς τρό-
 πον, ὅπου καθένας ἠμποροῦσε νὰ ἐξυπνήσῃ, μὰ
 αὐτῇ καθόλου δὲν ἐνιόθονταν· ἐτοῦτο μοῦ ἐφάνη-
 κεν ὅτι νὰ μὲν ἦτον φυσικόν· μὰ κάποια μαγεία
 τὴν ἐκρατοῦσε τοιούτης λογῆς ἀποκοιμησμένην.
 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐστοχάζομουν εἰς τί τρόπον νὰ τὴν
 ἐξυπνήσω, βλέπω ἐκεῖ ἐπάνω εἰς μίαν πλάκαν
 κάποια γράμματα σκαλισμένα. Ἐγὼ ἐμῶκα εἰς
 ὑποψίαν, μήπως καὶ εἰς ἐκείνην τὴν πλάκα στέ-
 κει κρυμμένη κάμμία μαγεία, καὶ ἠθέλησα διὰ νὰ
 τὴν ἀνασείσω ἀπὸ ἐκεῖ· καὶ εὐθύς ὅπου τὴν ἐ-
 σήκωσα, ἐκείνη ἡ νέα ἐξύπνησε μὲ ἓνα μέγαν ἀ-
 ναστεναγμόν.

Ἄν ἐγὼ ἦμουν ἐκστατικὸς εἰς τὸ νὰ εὕρω εἰς αὐτὸ τὸ καστέλλι μίαν τόσον ωραίαν γυναῖκα, αὕτη δὲν ἐστάθη ὀλιγώτερον θαυμασμένη εἰς τὸ νὰ με ἰδῇ. Ἄχ νέε, μοῦ λέγει, πῶς ἤμπόρεσες ποτὲ νὰ ὑπερέβῃς ὅλα τὰ ἐναντία, ὅπου ἔπρεπε νὰ σὲ ἐμποδίσουν, δια νὰ εἰσέβῃς εἰς τοῦτο τὸ καστέλλιον, ὅπου εἶναι ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης ἑυνάμεως; ἐγὼ δὲν ἠξέυρω ἂν ἤμπορῶ νὰ πισεύσω, ὅτι νὰ ἦται ἓνας ἀπλοῦς ἄνθρωπος· ἐσὺ χωρὶς ἀμφισβολίαν εἶσαι ἓνας προφήτης. Ὅχι ὦ κυρία μου, τῆς εἶπα, ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἀπλοῦς ἄνθρωπος, καὶ ἤμπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω πῶς ἦλθα ἐδῶ χωρὶς κανένα ἐμπόδιον· ἡ πόρτα τοῦ Καστέλλου ἀνοιξεν εὐθύς ὅπου τῆς ἔγγιξα τὰ κλειδιά· ἀνέβηκα ἕως ἐδῶ χωρὶς κανεὶς νὰ μοῦ ἐναντιωθῇ, ἄλλον κόπον δὲν ἔκαμα, παρὰ διὰ νὰ σὲ ἐξυπνήσω.

Δὲν ἤμπορῶ νὰ καταπεισθῶ εἰς αὐτὸ ὅπου με λέγεις, ἀπεκρίθη ἡ κυρία, εἶμαι τόσον βεβαία, πῶς ἐσὺ νὰ ἦσαι κατ' τι περισσότερον ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων, ἐπειδὴ καὶ ἀπλοῦς ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμῃ αὐτὸ ὅπου ἔκαμες. Κυρία, τῆς ἐξαίειπα, ἤμπορεῖ νὰ ἦναι, ὅτι ἐγὼ νὰ ἦμαι κατ' τι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ καὶ νὰ ἦμαι υἱὸς ἐνὸς βασιλέως· μὰ τέλος πάντων εἶμαι ἓνας ἄνθρωπος. Μὰ εἰπές με, ἀκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ κυρία, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπαράτησες τὴν αὐλήν τοῦ πατρός σου; καὶ πῶς εὐρίσκεισαι ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ νησίον; τότε ἐγὼ ἐπλήρωσα τὴν περιέργειάν της, καὶ τῆς ὡμολόγησα μὲ ὅλην τὴν καθαρότητα, πῶς εἶχα γείνει ἀγαπητικὸς τῆς Ἀλγεμαλ θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Καχδάλ, βλέποντας τὴν ζωγραφίαν της εἰς μίαν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν εὐθύς τῆς τὴν ἔδειξα, ἔχοντάς την κοντὰ μου ὁμοῦ με τὸ δακτυλίδι.

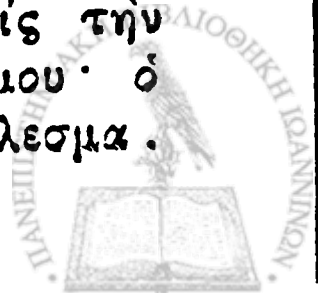
ἔπειτα τῆς ἐδιηγήθηκα καὶ τᾶλλα μου συμβεβηκότα ἕως ἐκείναις ταῖς ὥραις. Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσα τὴν ἱστορίαν μου τὴν ἐπαρεκάλεσα καὶ ἐγὼ διὰ νὰ μοῦ διηγηθῇ καὶ αὕτη τὴν ἐδικήν της. Αὕτη ἄρχισε νὰ τὴν διηγηθῇ εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἱστορία τῆς βασιλοπούλας Μάλκας θυγατρὸς τοῦ Σερενδῖβ βασιλέως τῆς Ἰνδίας.

Εἰμὶ μονογενὴς θυγατέρα τοῦ βασιλέως τοῦ Σερενδῖβ νησίου τῆς Ἰνδίας. Μίαν ἡμέραν ὅπου εὐρίσκουμιν με ταῖς σκλάβαις μου εἰς τὸ περιβόλι τοῦ βασιλικόν, μοῦ ἤλθε θείλῃσις διὰ νὰ λουσθῶ εἰς μίαν λεκάνην ἀπὸ ἄσπρον μάρμαρον, ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὴν μέσσην τοῦ περιβολίου, γεμάτην ἀπὸ καθαρὸν νερόν· ἔκαμα εὐθύς διὰ νὰ μὲ ἐγδύσουν, καὶ ἐμδῆκα εἰς τὴν λεκάνην ὁμοῦ μὲ μίαν μου σκλάβαν, διὰ νὰ μὲ λούσῃ, καὶ ἐν τῷ ᾧ ὅπου ἐκεῖ ἐμπήκαμεν, ἐσηκώθη ἕνας ἄνεμος πολλὰ σφοδρὸς, ὁ ὁποῖος ἔκαμεν ἕνα σύννεφον ἀπὸ κορυνοκτόν, ἐσηκώθη εἰς τὸν ἀέρα ἐπάνωθέν μας, καὶ ἀπὸ τὸ μέσον αὐτοῦ τοῦ συννέφου εὐγαίνει αἰφνιδίως ἕνα μεγαλώτατον πουλίον, καὶ πίπτει ἐπάνωθέν μου, καὶ πιάνοντάς με με τὰ ὀνύχιά του μὲ ἐσήκωσεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ μὲ ἔφερεν εἰς ἐτοῦτο τὸ καστέλλι· καὶ ὅπότε μὲ ἀπόθεσεν ἐδῶ, εὐθύς ἐμεταβάλθη ἀπὸ πουλίον ὅπου ἦτον εἰς ἕνα νέον ἐξωτικόν. Βασιλοπούλα, τότε μεῦ λέγει αὐτός· ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον περιφήμους ἐξωτικούς τοῦ κόσμου, καὶ εἰς τὸ ἀναμεταξύ ὅπου ἀπερνοῦσα ἀπὸ τὸ νησίον Σερενδῖβ, σὲ εἶδα εἰς τὴν λεκάνην, καὶ εὐθύς ἐτρώθηκα διὰ ἐσένα. Ἐτούτη εἶναι μία βασιλοπούλα ὡραιότατη, ἐγὼ εἶ-

πα ἤθελεν ἦναι μέγα κακόν, ὅτι αὐτὴ νὰ κάμῃ πὴν εὐτυχίαν ἐνὸς ἀνθρώπου θνητοῦ, ἐτούτῃ δικαίως ἀχρήζει ὅτι νὰ ἦναι ἀνταμωμένη μὲ ἕναν ἐξωτικόν· κάνει χρεία ὅτι νὰ τὴν ἀρπάξω, καὶ νὰ τὴν φέρω εἰς ἕνα νησίον ἔρημον· ὥστε ὁποῦ, ὦ βασιλοπούλα, ἀπαλησμόνησε τὸν βασιλέα πατέρα σου, καὶ μὴν στοχάζεσαι ἄλλο, παρὰ νὰ ἀνταμωθῇς εἰς τὴν ἀγάπην μου· τίποτε δὲν θέλει σοῦ λείψει εἰς ἐτοῦτο τὸ καστέλλι· καὶ ἐγὼ θέλω ἔχει ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ σοῦ προμηθεύσω τὸ ὅ, τι σοῦ ἤθελε κάνει χρεία.

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ ὁποῦ ὁ ἐξωτικὸς ἔτξι μοῦ ὠμιλοῦσεν, ἐγὼ ἔστεκα δοσμένη εἰς κλαύματα εἰς παράπονα. Δυστυχισμένη Μάλκα, ἔλεγα, ἐτούτῃ εἶναι ἡ τύχη ὁποῦ σοῦ ἐφυλάγονταν; ὁ πατέρας με τὸ λοιπὸν δὲν μὲ ἀνέθρεψε μὲ τόσῃν ἐπιμέλειαν διὰ ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ ἔχῃ τὸν πόνον τοῦ ἀρπαγμοῦ τόσον δυστυχισμένου; Ἄλλοι εἰς ἐμέ· αὐτὸς δὲν ἠξεύρει τὸ τί νὰ ἔγεινα, καὶ φοδοῦμαι μὴν τοῦ προξενηθῇ θάνατος διὰ τὸν χαμόν μου. Μὴ θλίβεσαι ἡγαπημένη μου, μοῦ λέγει τότες ὁ ἐξωτικὸς, ὅτι ὁ πατέρας σου δὲν θέλει ἀποθάνει διὰ τὸν χαμόν σου· καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἀπαρθενεύει εἰς ἐσένα, ἐλπίζω ἀκριδῇ μου, ὅτι νὰ δοθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγάπης μου, διὰ νὰ ἀπεράσωμεν μίαν γλυκυτάτην ζωὴν ἀμοιβαίως. Μὴν ἐλπίζης ποτέ, τοῦ ἀπεκρίθηκα εἰς αὐτὴν τὴν ματαίαν ἐλπίδα σου, ὅτι νὰ κλίνω εἰς τὴν ἀγάπην σου, ἐπειδὴ καὶ θέλω φυλάξῃ εἰς ὅλεν τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς μου ἕνα θανατηφόρον μῖσος διὰ τὴν ἀρπαγὴν μου. Ἰεσὺ θέλεις ἀλλάξῃ γνώμην, ἐξαναεῖπεν ἐκεῖνος, καὶ θέλεις συνηθίσῃς εἰς τὴν θεωρίαν μου, καὶ εἰς τὴν συναναστροφὴν μου· ὁ καιρὸς θέλει προξενήσῃ ἐτοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα.

Αὐτός δὲν θέλει κάμει αὐτὸ τὸ θαῦμα, τῷ ἀπεκρί-
θηκα μὲ καταφρόνουν· μὰ θέλει αὐξήσῃ ἐξεναν-
τίας πολὺ περισσότερον τὸ μῖσος ὅπου ἀγροικῶ
διὰ ἐσένα.

Ὁ ἐξωτικὸς ἀντὶ νὰ τοῦ κακοφανῇ δι' ἐτῷτα
τὰ λόγια, ἔχαμογελοῦσε, καὶ βεβαιωμένος πῶς
θέλω συνηθίσει εἰς τὴν ἀγάπην του, δὲν ἔλειπεν
ὅπου νὰ πασχίσῃ μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ μὲ κάμῃ
μεγάλα χαρίσματα, καὶ περιποιήσῃς. Μὰ βλέπον-
τας ὅπου ἤμουν στερεὰ εἰς τὴν γνώμην μου, καὶ
ὅπου δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὸν ὑποφέρω μὲ ὅλαις
ταῖς χάρες ὅπου μοῦ ἔδειχνεν, ἔχασε τέλος πάν-
των τὴν ὑπομονήν, καὶ ἀποφάσισε διὰ νὰ ξεδι-
κηθῇ εἰς ταῖς καταφρόνουνές μου. Αὐτὸς πεισμο-
μένος ἔχυεν ἐπάνωθέν μου ἓνα νερὸν ἐνὸς ὕπνου
μαγικοῦ, καὶ μὲ ἐξάπλωσεν εἰς ἐτοῦτο τὸ κρεβ-
βάτι, καὶ ὑστερώτερα πλησιάζοντας πρὸς ἐμὲ
ἐκείνην τὴν πλάκα ὅπου εἶναι γράμματα μαγικά,
μὲ ἔκαμε νὰ σταθῶ βυθισμένη εἰς ἓνα βαθύτατον
ὕπνον ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος· ἔκαμεν ἀκό-
μη δύο μαγείαις, ἡ μία ὅτι νὰ ᾔναι ἀφανὲς καὶ
ἀθεώρητον ἐτοῦτο τὸ καστέλλι, καὶ ἡ ἄλλη ὅτι
ἡ πόρτα νὰ μὴν ἤμπορῇ νὰ ἀνοιχθῇ, καὶ ἔτω μὲ
ἄφησεν ὑστερώτερα εἰς ἐτοῦτο τὸ καστέλλι, καὶ
ἐξεμάκρυνεν ἀπὸ ἐμένα· αὐτὸς κάποτες ἔρχεται
καὶ ἐξυπνῶντάς με μὲ ἐρωτᾷ ἂν ἀποφάσισα νὰ
κλίνω εἰς τὴν ἀγάπην του, καὶ βλέποντάς με εἰς
τὴν ἴδιαν γνώμην, μὲ βυθίζει πάλιν εἰς τὸν ἴδιον
ὕπνον, ὅπου αὐτὸς ἐφεύρηκε διὰ παιδευσίν μου.
Ὡς τόσον ὡς αὐθέντη μου, ἀκολούθησεν αὐτῇ ἡ βα-
σιλοπούλα, ἐσὺ μὲ ἐξύπνισες, ἀνοιξες τὴν πόρταν
τοῦ καστέλλου, τὸ ὅπσιον εἰς ἐσένα δὲν ἐστάθη
ἀφανὲς· δὲν ἔχω δίκαιον νὰ ἀμφιδάλλω, ἂν ἐσὺ
ἦσαι ἓνας ἄνθρωπος; καὶ τὸ περισσότερον ὅπου

μέ θανατίζει, εἶναι, ὅπου εἶσαι ζωντανός· ἐπειδὴ καὶ εἶχα ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐξωτικοῦ, ὅτι τὰ ζῶα τὰ θανατηφόρα ἤθελαν κατασχίσει ὅλους ἐκείνους, ὅπου ἤθελαν πλησιάσει εἰς ἐτῆτο τὸ νησίον, καὶ διὰ τούτην τὴν αἰτίαν ἐκαταστήθη ἀκατοίκητον.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ὅπου ἡ βασιλοπούλα Μάλκα ἔτξι ὠμιλοῦσεν, ἀκοῦμεν ἓνα μέγαν θόρυβον εἰς τὸ καστέλλι· αὐτὴ ἐσιώπησε διὰ νὰ γροικῆση καλήτερα, καὶ εὐθύς ἀκοῦμεν φοβερότατα οὐρλίσματα καὶ παράποννα. Ἄλλοι εἰς ἡμᾶς, εἶπε τότες ἡ Μάλκα, ἡμεῖς εἴμεσθε χαμένοι· ἐτοῦτος εἶναι ὁ ἐξωτικός, ἐγὼ τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὴν φωνὴν του, εἶναι ἀμετάθετος ὁ χαμός σου· τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ σὲ διαφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ὁρμήν τε· ἄχ βασιλόπουλον δυστυχισμένον, ποία κακὴ σου τύχη ἦτον, ὅπου σὲ ἔφερεν εἰς ἐτοῦτο τὸ καστέλλι; ἂν ἔγλυσες ἀπὸ τὴν ὠμότητα τῶν Μώρων, ἄλλοι εἰς ἐμέ, ἐσύ δὲν ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα τοῦ ἀρπακτοῦ μου. Ἐγὼ τὸ λοιπὸν ἐπίστευα βέβαιον τὸν θάνατόν μου, καὶ δὲν ἠμποροῦσα κατὰ ἀλήθειαν νὰ καρτερῶ ἄλλον πλεον γλυκύτερον ἀπὸ αὐτόν. Ἐμπῆκεν ὁ ἐξωτικός μέ ἓνα πρόσωπον θυμῶδη, ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ χέρι του ἓνα λωστόν ἀπὸ τζελίκι, καὶ εἶχε τὸ κορμί του πολλὰ γιγαντιαῖον. Ἐμεινεν εἰς τὸ νὰ με ἰδῇ· μὰ ἀντὶς νὰ με κτυπήσῃ με ἐκεῖνο τὸ σίδερον εἰς τὸ κεφάλι, ἢ νὰ μοῦ μιλήσῃ με θυμῶδη φωνήν, ἐπλησίασεν εἰς ἐμέ τρέμωντας, καὶ ἔπρσεν εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ μοῦ ὠμίλησεν εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον· ὦ υἱὲ τοῦ βασιλέως, εἰς ἐσένα στέκει νὰ με προστάξῃς εἰς ἐκεῖνο ὅπου περὶ σσότερον σου ἀρέσει, καὶ θέλω εἶμαι ἕτοιμος διὰ νὰ σὲ ὑπακούσω. Ἡ ὁμιλία αὐτουνοῦ με ἔκαμε νὰ

μείνω έκστατικός· ἐγὼ δὲν ἤμποροῦσα νὰ καταλάβω διὰ ποίαν αἰτίαν αὐτὸς ὁ ἐξωτικός ἐδείχνονταν τόσον ταπεινὸς ἔμπροσθέν μου, καὶ μοῦ ὠμιλοῦσεν ὡσάν νὰ ἦτον σκλάβος μου. Μὰ ἐλύθη ὁ θαυμασμός μου ὁπότεν αὐτὸς ἀκολούθησε νὰ μοῦ ὁμιλῇ, οὕτω λέγοντας· τὸ δακτυλίδι ὅπῃ ἐσὺ φορεῖς εἰς τὸ δάκτυλον εἶναι ἡ Βουῖλλα τοῦ Προφήτη Σολομῶντος (1) καὶ ὅποιος τὸ φορεῖ δὲν ἤμπορεῖ νὰ κινδυνεύσῃ, ἢ νὰ χαθῇ μέσα εἰς ταῖς δυστυχίαις· τοῦ λόγου σὲ ἤμπορεῖς νὰ πλεύσῃς εἰς τὴν θάλασσαν μὲ ἓνα ἀπλοῦν πλοιάριον, χωρὶς νὰ σὲ κάμῃ κακὸν ἡ θάλασσα, ἢ τὰ κύματα· τὰ ζῶα τὰ πλεόν θηριώδη δὲν ἤμποροῦν νὰ σὲ βλάψουν· ἔχεις μίαν μεγάλην ἐξουσίαν εἰς τὰ ἐξωτικά καὶ εἰς τὰ τελώνια, ὅλα τὰ μαγικά χαλοῦνται ἀπὸ ἐτοῦτο τὸ θαυμαστὸν δακτυλίδιον.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν, εἶπα πρὸς τὸν ἐξωτικόν, μὲ τὸ νὰ ἔχω αὐτὸ τὸ δακτυλίδι, δὲν ἐκινδύνευσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δὲν μὲ ἔγγιξαν καὶ τὰ θηρία ὅπου ἐσυναπάντησα; Ναὶ ὦ αὐθέντη μου, εἶπεν, αὐτὸ σὲ ἐφύλαξε καὶ σὲ φυλάγει ἀπὸ κάθε ἐναντίον. Εἰπές μου, τοῦ ἐξαναεῖπα, ἂν ἤξεύρης, τί ἔπαθεν ὁ σύντροφός μου; Ὁ σύντροφός σου, ἐφαγώθη ἐκείνην τὴν νύκτα ἀπὸ τὰ ζῶα ὅπου εἶναι εἰς σχῆμα τῶν μυρμηγγίων, εἰς καιρὸν ὅπου εὗρίσκετο κοντά σου. Δὲν ἤμπόρεσα νὰ γροικῆσω τὴν δυστυχίαν τοῦ Σαῆδ χωρὶς μεγάλου μου πόνου καὶ δάκρυα· ἐξέταξα ἀκόμη τὸν ἐξωτικόν, εἰς ποῖον μέρος εὗρίσκεται τὸ Βασίλειον τοῦ Καχδάλ, καὶ ἂν ἡ βασιλοπούλα Ἀλγεμάλ θυγατέρα τῆς ἐζοῦσεν ἀκόμη. Αὐθέντη, μοῦ ἀπεκρίθη αὐτὸς, τὸ βασι-

(1) Οἱ Περσιάνοι πιστεύουν, ὅτι τὸ δακτυλίδι τοῦ Σολομῶντος ἔχει διάφορας χάρες ἐπάνω του.

λειον αὐτὸ εὐρίσκεται εἰς ἐτούτην τὴν θάλασσαν·
 μὰ διὰ τὸν βασιλέα Καχθαλ καὶ διὰ τὴν θυγα-
 τέρα του Ἀλγεμάλ τὴν σήμερον δὲν εὐρίσκεται·
 μὰ ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἤμπορῶ νὰ ἡξεύρω, αὐτοὶ
 ἔζουσιν εἰς τὸν καιρὸν τῆς Σολομῶντος. Καὶ πῶς,
 τοῦ ξαναλέγω, ἡ Ἀλγεμάλ, δὲν εἶναι τὸ λοιπὸν
 ζωντανή; ὅχι χωρὶς ἀμφιβολίαν, μοῦ ἀπεκρίθη ὁ
 ἐξωτικός· αὕτῃ ἦτον μία ἀγαπητικὴ ἐκείνου τοῦ
 μεγάλου Προφήτου.

Ἐμείνα πολλὰ ἐντροπιασμένος ἀκόνοντας, πῶς
 ἀγαποῦσα μίαν, ὅπου εἶχεν αἰῶνας ἀποθαμμένη.
 Ὡς τρελλὸς ὅπου εἶμαι, ἐφώναξα, διατὶ νὰ μὴν ἐ-
 ρωτήσω τὸν Σουλτάνον τὸν πατέρα μου τίνος ἦτον
 αὕτῃ ἡ εἰκόνα ὅπου ἡῦρα εἰς τὸν χασνέ τῃς; αὐ-
 τὸς βέβαια ἤθελε μοῦ τὸ φανερώσει, καὶ ἐγὼ δὲν
 ἤθελα λάβει τόσα κίνδυνα διὰ αὐτὴν τὴν ὑπόθε-
 σιν, καὶ δὲν ἤθελα χάσει καὶ τὸν ἠγαπημένον μου
 Σαέδ. Ἐκεῖνο ὅπου μὲ παρηγορεῖ, ὡς ὠραία βα-
 σιλοποῦλα, ἠκολούθησα γυρίζοντας πρὸς τὸν Μάλ-
 καν, εἶναι εἰς τὸ νὰ ἠμπορέσω νὰ σοῦ ἦμαι εἰς
 ὠφέλειαν· ἐτοῦτο τὸ χρέος τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὸ
 δακτυλίδι μου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπίθυμῶ ὁπόταν θέ-
 λεις διὰ νὰ σὲ ξαναπιστρέψω πρὸς τὸν βασιλέα
 πατέρα σου. Εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὠμίλησα καὶ
 εἰς τὸν ἐξωτικὸν εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον· ἐπειδὴ
 καὶ ἔχω τὴν καλὴν τύχην, τοῦ εἶπα, εἰς τὸ νὰ
 ἦμαι κληρονόμος τοῦ Σολομῶντος, καὶ ἔχω δύνα-
 μιν νὰ προσταξῶ τὰ ἐξωτικὰ τελώνια, ὑπάκουσέ
 μου· ἐγὼ σὲ προσταξῶ νὰ μὲ φέρῃς εἰς ἐτούτην
 τὴν στιγμὴν μὲ τὴν βασιλοποῦλαν Μάλκαν εἰς τὸ
 βασίλειον Σερενδίβ. Εὐθύς σὲ ὑπακούω, ὡς αὐθέν-
 τη, ἀπεκρίθη ὁ ἐξωτικός, μὲ ὅλον ὅπου μὲ κακο-
 φαίνεται ὅπου μὲ ὑστερεῖς ἀπὸ τὴν ἠγαπημένην
 μου Μάλκαν.

Καὶ ἔτῃ λέγοντας μᾶς ἐπῆρεν ὑποκάτω εἰς ταῖς ἀγκάλαις του καὶ τοὺς δύο, καὶ εἰς τὴν ἰδιαν ὥραν εὗρεθήκαμεν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Σερενδῖβ, καὶ ἀφίνοντάς μας ἐκεῖ, ἔφυγεν ἐν τῷ ἅμα φοβούμενος νὰ μὴ τὸν παιδεύσω διὰ τὴν ἀρπαγὴν ὅπου ἔκαμε τῆς Μάλκας.

Ἡμεῖς εὐθὺς ἐπήγαμεν καὶ οἰκονεύσαμεν εἰς ἓνα σπητάκι· καὶ ἀφ' οὗ ἀναπαυθήκαμεν μερικαῖς ὥραις, ἀποφάσισα διὰ νὰ ὑπάγω νὰ δώσω ἐγὼ τὴν εἰδησιν τοῦ βασιλέως διὰ τὸν ἐρχομὸν τῆς θυγατρὸς του. Ἐρχόμενος τὸ λοιπὸν εἰς τὸ παλάτι, τὸ εἶδα ὅπου ἦταν πολλὰ ἐξαίσιον· αὐτὸ ἦτον κτισμένον ἐπάνω εἰς ἐξακόσιαις κολώναις μαρμαρένιαις, καὶ ἀνέβηκα ἀπὸ μίαν σκάλαν, ὅπῃ εἶχε τριακόσια σκαλίδια ἀπὸ εὐμορφότατην πέτραν. Ἀπέρασα ἀνάμεσα ἀπὸ μίαν φύλαξιν, καὶ ἓνας ὀφφικιάλος γνωρίζοντάς με διὰ ξένον, μὲ ἐρώτησε τί γυρεύω· ἐγὼ τοῦ εἶπα πῶς ἔχω νὰ ὁμιλήσω τοῦ βασιλέως διὰ μίαν μεγάλην ὑπόθεσιν. Τότε αὐτὸς μὲ ἐπῆρε καὶ μὲ ἤφερεν εἰς τὸν βεζύρην, καὶ ὁ βεζύρης μὲ ἐπαράστησεν εἰς τὸν βασιλέα.

Ἐσὺ νέε, μοῦ λέγει ὁ Σουλτάνος, ἀπὸ ποῖου τόπου εἶσαι, καὶ ποία ὑπόθεσις σὲ ἔφερεν ἐδῶ; Βασιλέα μου, τοῦ ἀπεκρίθηκα· ἡ Αἴγυπτος μὲ εἶδε νὰ γεννηθῶ· εἶναι τρεῖς χρόνοι ὅπου εὕρισκομαι μακρὰν ἀπὸ τὸν πατέρα μου, καὶ ἔπεσα εἰς διαφορῶν λογιῶν δυστυχίαις, καὶ ἡ τύχη μου μὲ ἔφερεν ἐδῶ διὰ νὰ σοῦ δώσω μίαν εἰδησιν διὰ τὴν θυγατέρα σου, ὅπου τὴν ἔχασες. Καὶ ποίαν εἰδησιν, ἐφώναξεν αὐτός, ἡμπορεῖς νὰ μοῦ δώσης δι' αὐτήν; μήπως θέλεις μοῦ φανερώσει τὸν θάνατόν της; ἐσὺ χωρὶς ἀμνηστίας ἐστάθης μάρτυρας τοῦ δυστυχισμένου τέλους της, ὅπου τῶρα εἶναι τρεῖς χρόνοι; ἄλλοι εἰς ἐμέ ὅπῃ τὴν ὑπερήθη-

κα, χωρίς νὰ ἡξεύρω τί ἔγεινεν, μέ ὅλαις ταῖς
μεγάλαις ἐξέταξις ὅπου νὰ ἔκαμα. "Οχι, ὄχι, τῷ
ἀποκρίθηκα· αὐτὴ ἀκόμη ζῇ, καὶ εἰς τέτην τὴν
ἡμέραν θέλεις τὴν ἰδεῖ. Καὶ ποῦ τὴν ἐσυναπάν-
τησες, ἐξαναεῖπεν ὁ βασιλεὺς; εἰς ποῖον τόπον
ἔστεκε κρυμμένη; εἰπές μου σὲ περικαλῶ, καὶ μὴν
ἀργῆς εἰς τὸ νὰ μοῦ τὸ φανερώσης.

Τότε τοῦ ἐδιηγήθηκα ὅλα μου τὰ συμβεδηκότα,
καὶ μάλιστα ἐξάπλωσα τὴν διήγησίν μου ἐπάνω
διὰ τὸν ἐξωτικόν, ὅπου εἶχεν ἀρπάξει τὴν θυ-
γατέρα του καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ ὡτὰν ἐτελείωσα
ἅλην τὴν ἱστορίαν, εὐθὺς ἐσηκώθη ὁ Βασιλεὺς
καὶ με ἀγκαλίασε· Βασιλόπουλον Σεήφ, μὲ λέγει
μέ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, ὦ πόσον σὲ εἶμαι
υπόχρεος διὰ τὰ ὅσα μὲ ἐδιηγήθης· ἀγαπῶ πολ-
λὰ τρυφερά τὴν θυγατέρα μου· ἐγὼ δὲν ἤλπι-
ζα νὰ τὴν μεταῖδῶ πλέον· ἐσύ μὲ κάνεις νὰ
τὴν ξαναῖδῶ· εἰς τί τρόπον ἡμπορῶ ποτὲ νὰ
σὲ ἀνταμείψω; ἄχ ἀκριδέ μου Σεήφ, μὴ μὲ κά-
νεις πλέον νὰ καρτερῶ διὰ νὰ τὴν ἰδῶ· φέρε-
μέ την τὸ συντομώτερον, διατὶ εἶμαι φλογισμένος
ἀπὸ μίαν μεγάλην ἐπιθυμίαν εἰς τὸ νὰ τὴν ξαναῖ-
δῶν τὰ μάτιά μου. Ἐγὼ τότε τοῦ ἐζήτησα θέ-
λημα καὶ ἐμίσευσά, καὶ ὑπῆγα εἰς τὸ κονάκι, καὶ
τὴν ἐσήκωσα καὶ τὴν ἔφερα μέσα εἰς ἓνα κοτζι,
ὅπου ὁ πατέρας της ἐπιταυτοῦ τὸ ἔστειλε.

Δὲν ἡμπορῶ νὰ περιγράψω τὴν μεγαλωτάτην
ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ὅπου ἀμοιδαίως ἔδει-
ξαν ὅποταν ἀνταμώθηκαν ὁ βασιλεὺς με τὴν θυ-
γατέρα του. Καὶ ἀφ' οὗ διηγήθηκε καὶ αὐτὴ τὰ
συμβεδηκότα της, καὶ τὸν ἐλευθερωμόν της διὰ
μέσου μου, ὁ βασιλεὺς μοῦ ἔκαμε μεγάλας εὐχα-
ρίστησες διὰ τὸ φέρσιμόν μου τὸ γευναῖον με αὐ-
τὴν· μοῦ ἐδωρίσε νὰ σταθῶ εἰς τὸ παλάτι του

μαζὶ μὲ αὐτόν· ἔπειτα ἐπρόσταξε διὰ νὰ γένων
μεγάλαις δέησες εἰς ὅλα τὰ μετζίτια εἰς εὐχα-
ρίστησιν τοῦ Οὐρανοῦ, διὰ τὸ εὖρεμα τῆς θυγα-
τρός του. Καὶ ὕστερον ὅλος ὁ λαὸς ἔκαμε μεγά-
λαις χαραῖς μίαν ἀκαίριαν ἐβδομάδα δι' αὐ-
τὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ βασιλεὺς εὐρισκόμενος πολ-
λὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμένα τόσον, ὅπου μὲ ἔ-
λαβεν εἰς μίαν μεγαλωτάτην ὑπόληψιν καὶ ἀγά-
πην, μίαν ἡμέραν μοῦ λέγει· ὦ υἱέ μου, εἶναι και-
ρὸς διὰ νὰ σοῦ φανερώσω τὴν γνώμην ὅπου ἀπο-
φάσις· ἐσὺ μοῦ ἐξαναπέστρεψες τὴν θυγατέρα
μου, καὶ ἔκαμες νὰ χαροποιήσης ἕνα πατέρα πολ-
λὰ θλιμμένον· ὅθεν ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ κάμω τὴν ἀν-
τάμειψιν δίδοντάς σου τὴν αὐτὴν θυγατέρα μου
εἰς γυναῖκα, καὶ νὰ σὲ κηρύξω καὶ κληρονόμον
τῆς κορώνας μου.

Ἐγὼ εὐχαρίστησα τὸν βασιλέα διὰ ταῖς χάρες
του, ὅπου μοῦ ἐπρόσφερε, καὶ τὸν ἐπερικάλεσα
νὰ μὴν τὸ λάβῃ πρὸς βάρος, ἂν δὲν τοῦ δέχομαι
τὴν τιμὴν, ὅπου ἤθελε νὰ μοῦ κάμῃ, φανερώνου-
τάς του τὰ δικαιολογήματα ὅπου μὲ ἐμποδοῦσαν,
δηλαδὴ πῶς ἦτον ἡ καρδίᾳ μου ὅλη προσηλωμέ-
νη εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Ἀλγεμαλ, καὶ δὲν ἤμπο-
ροῦσα εἰς κανένα τρόπον νὰ λάβω ἀγάπην διὰ
ἄλλην, καὶ ἡ θυγατέρα σου ἔχοντας κάθε λογῆς
χάριν, τῆς εἶναι ἀναγκαῖα μία τύχη πλέον εὐτυ-
χισμένη. Καὶ πῶς τὸ λοιπὸν, ἀποκρίθη ὁ βασι-
λεὺς, ἢ μπορῶ νὰ ἀνταμείψω ἀρκετῶς τὴν γεν-
ναιότητά σου καὶ τὴν εὐχαρίστησιν ὅπου μὲ ἔδω-
σες; Ἡ ἐπιθεξιῶσις τῆς βασιλείας σου ὅπερ μοῦ
ἔδειξες, καὶ ἡ εὐχαρίστησίς με ὅπου ἐλευθέρωσα
τὴν θυγατέρα σου ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐξωτικοῦ,
ὅπου τὴν εἶχεν ἀρπάξει, εἶναι διὰ ἐμένα μία με-
γαλωτάτη ἀντάμειψις· ἐκεῖνο ὅλον ὅπου ἐπιθυμῶ

ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου εἶναι νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃς
 ἓνα καράδι, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ἐμπορέσω νὰ ὑπά-
 γω εἰς τὴν Πάσραν. Ὁ βασιλεὺς μὲ λύπην ἔκαμε
 καθὼς ἐπιθυμοῦσα, καὶ ἀρμάτωσεν ἓνα καλὸν
 καράδι, γεμίζοντάς το ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα τῆς
 τροφῆς, καὶ δίδοντάς μου μεγάλα χαρίσματα, καὶ
 ἀνθρώπους διὰ νὰ μοῦ ᾔηται εἰς συντροφίαν, καὶ
 λαμβάνοντας τὸ θῆλημα ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ
 ἀπὸ τὴν βασιλοπούλαν Μάλκαν, οἱ ὁποῖοι μὲ με-
 γάλῃ τους θλίψιν μὲ ἄφησαν, ἐμίσευσαν. Ὑποφέ-
 ραμεν εἰς τὸ ταξεῖδι μεγαλωτάτους κινδύνους,
 καὶ ἂν δὲν εἶχα τὸ δακτυλίδι τοῦ Σολομῶν-
 τος, ἀναμφιδόλως ἠθέλαμεν πνιγεῖ. Καὶ ὕστερα
 ἀπὸ ἓνα μακρυνὸν πλεύσιμον, ἐκατευωδοθήκαμεν
 εἰς τὴν Πάσραν· καὶ ἐκεῖ ἀνταμιυνόμενος μὲ ἓνα
 καρδάνι ἀπὸ πραγματευτάδες ἔφθασα εἰς τὴν
 Αἴγυπτον.

Ἐγὼ ἤυρα πολλὴν μεταλλαγὴν εἰς τὴν αὐλήν,
 ὁ πατέρας μου πλέον δὲν ἔζοῦσε, καὶ ὁ ἀδελφός
 μου ἐκυρίευσεν τὸν θρόνον του· αὐτὸς ὁ νέος Σελ-
 τάνος μὲ ἐδέχθη μὲ πολλὴν ἀγάπην, καὶ ᾔτον
 πολλὰ εὐχαριστημένος ὅπου μὲ ἐξαναεῖδε· καὶ μὲ
 εἶπε πῶς ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερα ἀπὸ τὸν μισευμὸν
 μου, ὁ πατέρας μου εὕρισκόμενος εἰς τὸν χασνέ τε,
 ἄνοιξε κατὰ τύχην τὴν κασελοπούλαν, ὅπου ἐκεῖ
 εἶχε κλεισμένον τὸ δακτυλίδι τῆς Σολομῶντος καὶ
 τὴν εἰκόνα τῆς Ἀλγεμάλ, καὶ μὴν βλέποντάς τα
 ἐκεῖ ὑπόπτευσεν, ὅτι ἐγὼ νὰ τὴν ἔκλεψα, καὶ ἀ-
 πὸ τὴν θλίψιν του ἀπέθανε. Τότε ἐγὼ ὡμολόγη-
 σα τὰ πάντα τοῦ ἀδελφῆ μου, καὶ τῇ ἐπαράδωσα
 καὶ τὸ δακτυλίδι, ὁμολογῶντας τὸ σφάλμα μου.
 Ἐφαίνονταν πολλὰ λυπημένος διὰ ταῖς δυστυ-
 χίαις μου, καὶ μὲ ἐσυμπαθοῦσε· καὶ ἀγροίκησα
 ὅτι τὸ σπλάγχχνος ὅπου αὐτὸς μοῦ ἔδειχνε, νὰ μὲ

ελάφρωνε τοὺς πόνους· μαὶ ὅλη ἡ λύπη καὶ οἱ
τρόποι ὅπῃ ἔδειχνε διὰ τὰ συμδεδηκότα με, δὲν
ἦτον ἄλλο, παρὰ πλαστὰ καὶ γεμάτα πονηρίαν.
Ἐπειδὴ καὶ τὴν ἴδιαν νύκτα ὅπου ἔφθασα ἐκεῖ,
ἔκαμε καὶ με ἔκλεισεν εἰς ἓνα γουλαῖν, εἰς τὸν ὁ-
ποῖον ἔσειλε τὴν ἄλλην βραδεῖαν ἓναν ὀφφικιάλου
με θέλημα διὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι. Μὰ ἐκεῖ-
νος ὁ καλὸς ὀφφικιάλος ἔλαβε σπλάγχχνος πρὸς
ἐμένα, καὶ μοῦ ἐφανερώσε τὴν βουλήν τοῦ ἀδελ-
φοῦ μου, πῶς ἔχοντας φόδον διὰ νὰ μὴν τῷ πάρω
τὸν θρόνον, με κάμμιαν ἀποστασίαν, τὸν ἐπρό-
σταξε διὰ νὰ με θανατώσῃ· καὶ αὐτὸς ὁ ὀφφι-
κιάλος ἀντὶ νὰ κάμῃ τὸ σκληρὸν θέλημα τῷ ἀ-
δελφοῦ μου, μοῦ ἔδωσε τόπον διὰ νὰ φύγω. Ἐγὼ
ἀφ' οὗ καὶ εὐχαρίστησα με μεγάλον με θαυμασμόν
τὴν γενναιότητα τοῦ ὀφφικιάλου, ἐδόθηκα εἰς
φυγὴν, καὶ ἐπαρὰδόθηκα εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ
κυράνου. Καὶ εὐγαίνοντας ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ
ἀδελφοῦ μου, ἔλαβα τὴν καλὴν τύχην διὰ νὰ φθά-
σω εἰς τὰ ἐδικά σου, ὦ βασιλέα μου, καὶ νὰ εὕρω
ἓνα ἀσφαλὲς καταφύγιον εἰς τὴν αὐλήν σου.

Ἀκολέθησις τῆς ἱστορίας τῷ Βασιλέως Βεδρεδὶν
Λώλου καὶ τοῦ Βεζύρη του.

Τὸ βασιλόπελον Σεήφ Μολτούκ τελειώνοντας τὴν
διήγησιν τῶν συμδεδηκότων του, εἶπεν εἰς τὸν βα-
σιλέα τῆς Δαμασκοῦ· Ἐτοῦτο εἶναι, ὦ αὐθέντη,
ἐκεῖνο ὅπου ἐπεθύμησες διὰ νὰ μάθῃς ἀπὸ ἐμένα·
στοχάσου κατὰ τὸ παρὸν ἂν ἐγὼ χαίρωμαι μίαν
τελείαν εὐτυχίαν· εἶμαι διαπαντὸς θλιμμένος, ὁ-
που δὲν ἀπόλαυσα ἐκεῖνο ὅπου ἐπεθύμησα, ἦγεν
ὅπου δὲν ἦρα τὴν Ἀλγεμάλ· ὅπου ἡ ἀγάπη ὅπῃ
ἐπρόσφερα πρὸς αὐτὴν δὲν ἀπολείπει ὅπου νὰ με

συγχύζη καὶ νὰ μὲ κάνη νὰ μὴν ἔχω ποτὲ ἀνά-
 παυσιν· καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ στοχάζομαι πῶς εἶναι
 μία τρελλαμάδα ἢ φαντασίᾳ μου, εἰς τὸ νὰ φέρνω
 μίαν τόσην ἀγάπην εἰς μίαν γυναῖκα, ὁποῦ εἰς
 τὸν κόσμον πλέον δὲν εἶναι, μὰ μὲ ὅλον τοῦτο
 αὕτῃ βασιλεύει πάντα εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ
 μὲ κάνει ἀναίσθητον εἰς κάθε ἡδονήν. Ὁ Βεδρεδὶν
 δὲν ἤμποροῦσε νὰ καταλάβῃ μίαν ἀγάπην τόσον
 παράξενη, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τινὰς μίαν ἀποθαμμένην
 χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐλπίδας διὰ νὰ τὴν ἰδῇ. Τότε ὁ
 μελαγχολικὸς βεζύρης λέγει πρὸς τὸν βασιλέα Βε-
 δρεδὶν· ἡ βασιλεία σου ἤμπορεῖς νὰ διακρίνης
 ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σεήφ Μολτούκ, πῶς ὅλοι
 οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ταῖς θλίψεις τους· καὶ δὲν ἐ-
 γεννήθησαν διὰ νὰ ᾔναι τελείως εὐτυχισμένοι ἐ-
 πάνω εἰς τὴν γῆν. Ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ κατὰ-
 πεισθῶ νὰ πιστεύω αὐτὸ ὁποῦ μοῦ λέγεις, ἀπε-
 κρίθη ὁ βασιλεὺς· ἔχω καλητέραν γνῶσιν ἐπάνω
 εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι
 νὰ ᾔναι ἄνθρωποι, ὁποῦ ἡ ἀνάπαυσις των δὲν εἶ-
 ναι ἀπὸ θλίψιν συγχυσμένη.

Θέλοντας ὁ βασιλεὺς Βεδρεδὶν νὰ κάμῃ νὰ ἰδῇ
 ὁ βεζύρης του, πῶς νὰ ᾔναι ἄνθρωποι εὐχαριστη-
 μένοι πολλὰ εἰς τὴν τύχην τους, λέγει τοῦ ἡγα-
 πημένου τοῦ Σεήφ· σύρε νὰ περιπατήσης τὴν χώ-
 ραν· ἀπέρνα ἀπὸ τοὺς τεχνίτας καὶ πραγματευ-
 τὰδες, καὶ φέρε μου ἐδῶ ἐκεῖνον, ὁποῦ νὰ σοῦ
 φανῇ πλέον χαρούμενος. Ὁ Σεήφ Μολτούκ ὑπή-
 κουσε· καὶ ὕστερον ἀπὸ μερικαῖς ὥραις ἐγύρισεν
 εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ εἶπε· Βασιλέα μὲ, ἀπέ-
 ρασα ἀπὸ διαφόρους τόπους, καὶ εἶδα πολλοὺς
 τεχνίτας ὁποῦ ἔστεκαν πολλὰ χαρούμενοι· οἱ ὁ-
 ποῖοι μοῦ ἐφάνηκαν πῶς νὰ ᾔτον εὐχαριστήμενοι
 εἰς τὴν τύχην τους, καὶ ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς ἐ-

παρατήρησα ἓνα νέον ὕφαντὴν ὀνύματι Μαλέχ, ὁ
ὁποῖος ἐγελοῦσεν ἀκαταπαύστως μὲ τοὺς γειτό-
νους του· ἐσταμάτησα διὰ νὰ τοῦ μιλήσω· φίλε
τοῦ λέγω· ἐσὺ μοῦ φαίνεσαι πολλὰ χαροποιός!
Τέτοιον εἶναι τὸ ἰδιωμά μου, μοῦ ἀπεκρίθη, καὶ
δὲν ἤξεύρω τί εἶναι μελαγχολία· ἐξέταξα τοὺς
γειτόνους του ἂν ἦναι ἀλήθεια ὅτι αὐτὸς νὰ ἦναι
τέτοιου χαροποιοῦ χαρακτήρης, καὶ ὅλοι μὲ ἐδε-
βαίωσαν ὅτι ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ βράδυ δὲν παύει
ὁποῦ νὰ γελά, καὶ νὰ μετωρίζεται μὲ τὸν ἓναν
καὶ μὲ τὸν ἄλλον. Τότε ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ μὲ ἀ-
κολουθήσῃ, καὶ τὸν ἔφερα ἐδῶ εἰς τὸ παλάτι,
καὶ εὐρίσκεται ἐδῶ ἀπ' ἐξω, καὶ ἂν ὀρίξης θέλω
τὸν κάμει νὰ ἔλθῃ ἔμπροσθέν σου. Κάμε νὰ ἔμθῃ,
λέγει ὁ βασιλεὺς, κάνει χρεία διὰ νὰ τοῦ ἐξετάξῃ
τὴν ζωὴν.

Ὁ Σεήφ Μολτούκ εὐθύς εὐγῆκε καὶ ἔκραξε τὸν
νέον· ὁ ὁποῖος ἐμβαίνοντας εἰς τὸν βασιλεῖα, ἔ-
πεσε μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς καὶ τὸν ἐπροσκύ-
νησεν. Ὁ βασιλεὺς τότε τοῦ εἶπε· σήκου ὦ Μα-
λέχ· καὶ μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν ὁμολόγησέ μου
ἀνίσως καὶ ἐσὺ ἦσαι ἀληθῶς τόσο εὐχαριστημέ-
νος, καθὼς ἡ θεωρία σου τὸ δείχνει· ἐπειδὴ καὶ
ἀκούω ὅτι δὲν κάνεις ἄλλο, παρὰ νὰ γελάς καὶ
νὰ μετωρίζεσαι καθημερινῶς· καὶ σὲ νομίζου ὅλοι,
ὅτι νὰ ἦσαι πολλὰ εὐχαριστημένος εἰς ἐκεῖνο ὅπῃ
εὐρίσκεσαι, χωρὶς ποτὲ νὰ λάθῃς θλίψιν· εἶναι
ἀλήθεια λοιπὸν αὐτὸ, ἢ ὄχι; μίλησε μὲ ἐλευθερίαν
χωρὶς κανένα φόβον, καὶ χωρὶς νὰ κρατήσῃς τί-
ποτες κρυφόν· ἐπειδὴ καὶ ἔχω περιέργειαν νὰ μάθω
τὴν ἀλήθειαν. Ὑψηλότατε βασιλεῦ, ἀπεκρίθη ὁ
ὕφαντὴς σηκωνόμενος ὀρθός, σὲ περικαλῶ, ἔτзи ὁ
οὐρανὸς νὰ χαρίσῃ τῇς βασιλείας σου μίαν ζωὴν
πολλὰ μακρυνὴν καὶ χωρὶς θλίψιν, νὰ ἀπαρατή-

σης ἓνα σκλάβον σου ἀπὸ τὸ νὰ τὸν βιάσης νὰ δώσῃ εὐχαρίστησιν τῆς περιέργου ἐπιθυμίας σου· ἐμπορῶ μοναχὰ νὰ εἰπῶ, ὅτι ἦναι μία ψευδὴς παρρῆσις εἰς τοῦ λόγου μου· ὅτι μὲ ὅλα τὰ γέλοια, καὶ τὰ μέτωρα ὅπου κάνω, εἶμαι ὁ πλέον δυστυχὴς τῶν ἀνθρώπων. Εὐχαριστήσου ὦ βασιλέα μου εἰς ἐτούτην τὴν ὁμολογίαν ὅπου κάνω, καὶ μὴ μὲ βιάζῃς νὰ θεατρίσω ταῖς δυστυχίαις μου, ἐπειδὴ καὶ ἀποφάσισα ὅπου νὰ ταῖς κρατήσω μυστικάις. Μαλέχ, λέγει ὁ βασιλεὺς, ἐσύ μοῦ κινεῖς περισσότερο τὴν περιέργειαν, καὶ σὲ προστάζω νὰ τὴν εὐχαριστήσῃς. Ὁ Μαλέχ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐναντιωθῇ εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια, καὶ ἄρχησε τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς του εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἱστορία τοῦ Μαλέχ,
καὶ τῆς βασιλοπούλας Σχυρίνας.

Εἰγὼ εἶμαι μονογενὴς υἱὸς ἐνὸς πλουσίῃ πραγματευτοῦ ἀπὸ τὸ Σουράτ· ὀλίγον ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, ἔφθειρα τὸ περισσότερο τῆς οὐσίας μου, ὅπου μοῦ ἄφησε, μὲ τοὺς φίλους μου. Καὶ μίαν ἡμέραν ἔτυχεν ἓνας ξένος εἰς τὴν τράπεζάν μου, ὅπου ἦμουν μὲ τοὺς συνηθισμένους μου φίλους, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐτρώγαμεν, ἔπεσεν ἡ ἐμιλία μας ἐπάνω εἰς τὰ ταξείδια· ποῖος ἔλεγε πῶς εἶναι μία ἀγαλλίασις νὰ ταξιδεύῃ· ποῖος πῶς εἶναι τόσα κίνδυνα· καὶ κατ' ἓνας ἔλεγε τὴν γνώμην του. Καὶ μερικοὶ ὅπου εἶχαν ταξιδεύσει μᾶς ἐδιηγοῦντο τὰ ὅσα θαυμαστὰ πράγματα εἶδαν εἰς ἄλλους τόπους. Ἐγὼ ἀκούοντας αὐτοὺς ὅπου ἐδιηγοῦνταν πράγματα περίεργα, μοῦ ἔρχονταν ἐπιθυμία διὰ νὰ ταξιδεύσω· μὰ οἱ κίνδυ-

νοὶ ὁποῦ οἱ ταξιδιάρεοι συναπαντοῦν μου ἀντίκοπταν τὴν βουλήν. Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ αὐτοὶ ὠμιλοῦσαν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἐγὼ εἶπα γελῶντας· ἂν ἤμποροῦσα νὰ ὑπάγω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν τῆς γῆς ἕως τὴν ἄλλην χωρὶς κινδύνους, ἤθελα μισεύσει μετὰ πάσης χαρᾶς τούτην τὴν ὥραν. Εἰς τοιούτης λογῆς λόγια ἐγέλασεν ὅλη ἡ συντροφία· μὰ ὁ ξένος ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ μου εἶπεν· αὐθέντη Μαλέχ, ἂν ἐπιθυμᾷς νὰ περιδιαβάσῃς τὸν κόσμον χωρὶς κίνδυνον, ἐγὼ θέλω σοῖ δεῖξαι ὅπου ταν θέλῃς ἓναν τρόπον, ὁποῦ νὰ ὑπᾶς ἀπὸ βασιλείου εἰς βασιλείον, χωρὶς νὰ συναπαντήσῃς κανένα ἐναντίον. Ἐλόγισα ὅτι αὐτὸς νὰ ἐμετωρίζετο. Μὰ τελειώνοντας τὸ τραπέζι με κράζει εἰς ἓνα μέρος καὶ μου λέγει, ὅτι τὸ ἐρχόμενον ταχυπὸν θέλει ξαναγυρίσει εἰς τὸ σπῆτί μου, καὶ θέλει με κάμει νὰ ἰδῶ κάποιον πρᾶγμα ξεχωριστὸν, καὶ περίεργον.

Τὸ ταχύ δὲ ξημερώνοντας ἐρχόμενος διὰ νὰ με ξαναεὔρῃ μου εἶπε· θέλω νὰ σταθῶ εἰς τὸν λόγον μου διὰ τὸ ὅσον ἐχθὲς σοῦ ἔταξα· μὰ δὲν θέλεις ἰδεῖ τὸ ἔργον, παρὰ ὕστερον ἀπὸ μερικαῖς ἡμέραις· ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχω νὰ σοῦ δείξω ἦναι ἓνα ἔργον, ὁποῦ δὲν δύναται νὰ τελειώσῃ ἐτούτην τὴν ἡμέραν. Στεῖλε ἓνα σκλάβον σου νὰ εὔρῃ ἓναν ἐπιτήδειον σεντουκᾶν, καὶ νὰ ἔλθουν με αὐτὸν φορτωμένοι σανίδες ψιλαῖς. Τὸ ὁποῖον εὐθύς ἔγεινεν. Φθάνοντας ὁ σεντουκᾶς καὶ ὁ σκλάβος, ὁ ξένος ἐπρόσταξε τὸν σεντουκᾶν διὰ νὰ φτιάσῃ μίαν κασσέλαν ἐξ ἑποδάρια μακρειάν, καὶ τέσσαρα πλατεῖαν· ὁ τεχνίτης εἰς ὀλίγην ὥραν τὴν ἐτέλειωσε· καὶ ὁ ξένος ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δὲν ἔσπεκεν ἀργός, ἀλλ' ἐκτασκεύασε πολλὰ μηχανικὰ πρᾶγματα, διὰ νὰ τὰ βάλλῃ εἰς τὴν κασσέλαν.

Ἐηλαδὴ, τζάρκια, τροχούς, σφαίραις; καὶ ἄλλα παρόμοια. Καὶ ὡσὰν ἀπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα, ἀπέστειλε τὸν σεντουκᾶν· καὶ ὁ ξένος ἔμεινε μοναχός, καὶ ἐπαιδεύθη ὅλην τὴν ἄλλην ἡμέραν, διὰ νὰ βάλλῃ εἰς τάξιν ταῖς μηχανικαῖς σφαίραις, καὶ τζάρκια, διὰ νὰ κάμῃ τέλειον τὸ ἔργον του.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τέλος πάντων, ὄντας τελειωμένη ἡ κασσέλα, τὴν ἐσκεπάσαμεν μὲ ἓνα πεῦκι τῆς Περσίας, καὶ ἐκάμαμεν καὶ τὴν ἔφεραν εἰς ἓνα κάμπον· καὶ ἀποθένοντάς τὴν ἐκεῖ ἐπρόσβαζα τὰς ἀνθρώπους διὰ νὰ γυρίσῃν εἰς τὸ σπῆτί τους. Καὶ μένοντες ἡμεῖς μοναχοὶ ἐκεῖ, ὁ ξένος ἐμβαίνει εἰς τὴν κασσέλαν καὶ κλείεται μέσα· καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἡ κασσέλα ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν αἶρα μὲ μίαν μεγαλωτάτην ὀγληγορότητα, ὅπου εἰς μίαν στιγμὴν εὐρέθη πολλὰ μακρὰν ἀπὸ ἐμένα· καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ὑστερώτερα ἐξαναγύρισε καὶ ἐκατέδῃ εἰς τὰ ποδάρια μᾶ. Δὲν ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ εἰς ποῖον βαθμὸν ἔμεινα ἐκστατικός διὰ ἓνα παρόμοιον θάμα. Βλέπεις ἐσύ, μου λέγει ὁ ξένος, εὐχαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὴν κασσέλαν, μίαν καλὴν τέχνην διὰ νὰ ταξειδεύσῃς, χωρὶς νὰ φοβηθῇς ἀπὸ κανένα ἐναντίον, καὶ κίνδυνον κλεπτῶν καὶ ἄλλων; ἐτοῦτο εἶναι τὸ μέσον ὅπως ἤθελα νὰ σὲ ἐρμηνεύσω, διὰ νὰ ταξειδεύσῃς χωρὶς κίνδυνον· ἐγὼ σοῦ κάνω ἓνα δῶρον ἐτήτην τὴν κασσέλαν, καὶ θέλεις τὴν μεταχειρισθῇ ὅποτε ἐπιθυμήσῃς νὰ ἰδῇς κανέναν τόπον.

Ἐγὼ εὐχαρίστησα τὸν ξένον εἰς ἓνα τέτοιον θαυμαστὸν δῶρον, καὶ τοῦ ἔδωσα μίαν σακκοῦλαν γεμάτην φλωρία· ἔπειτα τὸν ἐρώτησα νὰ μὲ δείξῃ εἰς τί τρόπον ἔχω νὰ κινήσω ταῖς μηχαναῖς τόσον διὰ νὰ σηκωθῶ εἰς τὸν αἶρα, ὡσὰν καὶ νὰ κατεβῶ. Αὐτὸς διὰ νὰ μου δείξῃ καλῆτερα, ἔκα-

με καὶ ἐμβήκαμεν καὶ οἱ δύο μέσα εἰς τὴν κασ-
σέλαν· καὶ μοῦ ἔδειξεν εἰς τί τρόπον ἔχω νὰ τὰ
μεταχειρισθῶ εἰς τὸ νὰ σηκωθῶ εἰς τὸν ἀέρα, εἰς
τὸ νὰ τρέξω ὀγλήγορα, ἢ ἄργα, καὶ εἰς τὸ νὰ κα-
τεβῶ, καὶ εἰς ὃ, τι ἄλλο ἔκανε χρεῖα. Καὶ ἀφ' ἧς
καὶ ἔκαμε διαφόραις δοκιμαῖς, ἐπῆγα μὲ αὐτὴν
ἀπετῶντας εἰς τὸ σπῆτί μου, καὶ ἐκατέδθηκα εἰς τὸ
περιδόλι μου. Καὶ εὐθύς ἔκαμα νὰ κλείσω αὐτὴν
τὴν μηχανικὴν κασσέλαν εἰς ἓνα μου μαγαζι, καὶ
τὴν ἐφύλαγα ὡσὰν ἓνα θησαυρὸν. Ἀκολούθησα
λοιπὸν νὰ χαίρωμαι μὲ τοὺς φίλους μου ἕως ὅπου
ἀποτελείωσα ὅλην μου τὴν περιουσίαν· ἔπειτα ἄρ-
χιστα νὰ πέρνω δηνάρια δανεικά· εἰς τρόπον ὅπου
χωρὶς νὰ ἀπεικάσω εὐρέθηκα φορτωμένος ἀπὸ χρέη
ἀπειρα· ἔχασα τὸ καλόν μου ὄνομα εἰς τὸ Σουράτ·
κάνεις πλέον δὲν μὲ ἐπίστευε· καὶ οἱ χρεοφειλέ-
ται μου ἀνυπόμονοι, μὲ ἔσφιγγαν διὰ νὰ τοὺς
πληρώσω, εἰς καιρὸν ὅπου τίποτε δὲν εἶχα. Βλέ-
ποντάς με εἰς κατάστασιν ὅπου δὲν ἤμποροῦσα
πλέον νὰ ὑποφέρω, καὶ φοβούμενος νὰ μὴν ἀπο-
θάνω εἰς κάμμίαν φυλακὴν ἀπὸ τὰ χρέη, ἐπρόσ-
τρέξα εἰς τὴν κασσέλαν μου.

Μίαν νύκτα εὐγάζοντάς την ἀπὸ τὸ μαγαζι ἐ-
κλείσθηκα μέσα, πέρνοντας μερικὴν ζωοτροφίαν
καὶ μερικά δηνάρια ὅπου μοῦ εὐρίσκοντο· ἔγγιξα
τὸ τζάρκι, ὅπου ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἡ μηχανικὴ
κασσέλα, καὶ ὕπερα ἐγγίζοντας ἄλλο ἓνα τζάρκι,
ἐξεμάκρυνα ἀπὸ τὸ Σουράτ, καὶ ἀπὸ τοὺς χρεο-
φειλέτας μου, χωρὶς νὰ τοὺς φοβηθῶ πλέον· ἔκα-
μα νὰ πηγαίνῃ ἡ κασσέλα ὅλην τὴν νύκτα μὲ
μίαν ταχύτητα, ὅπου μὲ ἐφαίνονταν νὰ ἀπερνῶσα
τὴν ὀξύτητα τῶν ἀνέμων. Καὶ πρὸς τὰ ξημε-
ρώματα ἐθεώρησα ἀπὸ ἓνα παράθυρον τῆς κασ-
σέλας νὰ ἰδῶ εἰς τί τόπον εὐρίσκομαι καὶ δὲν εἶδα

ἄλλο, παρὰ βουνά, κρημνοὺς, καὶ μίαν φοβεράν ἔρημον· εἰς κάθε μέρος ὅπου ἔρριξα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, δὲν ἤμπόρεσα νὰ ξανοίξω κάμμιᾶς λογῆς κατοικίαν· ἀκολούθησα νὰ τρέχω εἰς τὸν ἀέρα διὰ ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἀκόλουθον νύκτα. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐρέθηκα ἐπάνω εἰς ἓνα λόγγον πολλὰ πυκνόν· καὶ πλησίον αὐτοῦ ἐφαίνονταν μία ὠραιότατη πόλις κειμένη εἰς ἓναν πλατύτατον κάμπον.

Ἐσταμάτησα διὰ νὰ στοχασθῶ ὅχι μόνον τὴν χώραν, μὰ ἀκόμη ἓνα μεγαλοπρεπέστατον παλάτι, ὅπου ἦτον κτισμένον εἰς τὴν ἄκρην ἐκείνου τοῦ κάμπου· ἐπιθυμοῦσα μεγάλως νὰ μάθω ποῦ ἦμεν, καὶ ἐστοχάζομουν εἰς τί τρόπον νὰ πληρώσω τὴν περιέργειάν μου, ὅποτεν εἶδα εἰς ἓνα χωράφι ἓνα χωριάτην ὅπου ἐδούλευεν· ἐκατέδηκα εἰς τὸν λόγγον, καὶ ἀφίνοντας ἐκεῖ τὴν κασσέλαν, ἐπῆγα πρὸς τὸν χωριάτην, καὶ τὸν ἐρώτησα πῶς ὠνομάζετο ἐκείνη ἡ χώρα. Αὐτὴ ἡ χώρα, ἡγαπημένε μου νέε, μοῦ ἀποκρίθη ὁ χωριάτης, ὀνομάζεται Γάζνα· ὁ δίκαιος καὶ ἄξιος βασιλεὺς Βαχμὴν κρατεῖ ἐκεῖ τὸν θρόνον του. Καὶ ποῖος κατοικεῖ, τοῦ εἶπα, εἰς ἐκεῖνο τὸ παλάτι, ὅπου φαίνεται εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κάμπου; Ὁ βασιλεὺς τὸ ἔκτισεν, ἀποκρίθη αὐτός, διὰ νὰ κρατήσῃ κλεισμένην ἐκεῖ τὴν βασιλοπούλαν Σχυρίναν θυγατέρα του, εἰς τῆς ὁποίας τὴν γέννησιν, οἱ Ἀστρολόγοι τῆς ἑκάμαν τὸ προγνωστικόν, ὅτι μέλλει νὰ ἀπατηθῇ ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπον, καὶ νὰ χάσῃ τὴν τιμὴν τῆς. Ὁ Βαχμὴν διὰ νὰ κάμῃ μάταιον αὐτὸ τὸ προγνωστικόν, ἔκαμε νὰ κτισθῇ αὐτὸ τὸ παλάτι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ μάρμαρον, καὶ νὰ τὸ περιτριγυρίσῃ ἀπὸ βαθύτατα χαντάκια μὲ νερά· ἡ πόρτα εἶναι ἀπὸ τζελίκι τῆς Κίνας· καὶ ἔξω ὅπου ὁ βασιλεὺς

κρατεῖ τὰ κλειδιά, στέκει ἐκεῖ ἓνας ἀριθμὸς ἀπὸ στρατιώτας νύκτα καὶ ἡμέραν, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ ἔμβασμα κάθε ἀνθρώπου. Ὁ βασιλεὺς ὑπάγει μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν βασιλοπούλαν, ἔπειτα γυρίζει εἰς τὴν Γάζναν. Καὶ ἡ Σχυρίνα δὲν ἔχει διὰ συντροφίαν ἄλλο, παρὰ μίαν κυδερνήτριάν της καὶ ὀλίγαις σκλάβαις.

Ἐγὼ εὐχαριστῶντας τὸν χωριάτην, ὅπου μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω αὐταῖς ταῖς ὑπόθεσες, ἐκίνησα καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν χώραν διὰ νὰ τὴν ἰδῶ. Καὶ φθάνοντας ἐκεῖ ἐσυναπάντητα τὸν βασιλέα μὲ πολλὴν παράταξιν, καὶ μὲ ἀνθρώπους ἐνδυμένους λαμπρά, ὅπου ἐπῆγαινε διὰ νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸ παλάτι. Καὶ ἀφ' οὗ ἐγύρισα ὅλην τὴν χώραν, καὶ εἶδα τὰ πλέον περίεργα ὅπῃ ἐκεῖ ἦτον, ἐγύρισα καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν ἡγαπημένην μου κασσέλαν. Καὶ φθάνοντας ἐκεῖ, ἔφαγα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φαγί, ὅπου εἰς αὐτὴν μοῦ εἶχεν ἀπομείνει· καὶ ἐρχομένης τῆς νυκτός, ἀποφάσισα νὰ ξενυκτήσω εἰς ἐκεῖνον τὸν λόγγον, μὲ ἐλπίδα νὰ κοιμηθῶ ἀναπαυμένος. Μὰ δὲν ἔσταθῃ τρόπος ὅπου νὰ κλείσω μάτι, στοχαζόμενος ἀκαταπαύτως ἐκεῖνο ὅπου μοῦ ἐδιηγῆθη ὁ χωριάτης διὰ τὴν βασιλοπούλαν· ἐπειδὴ καὶ αὕτῃ ἡ βασιλοπούλα τῆς Γάζνας, ἔλεγα μὲ τὸν ἑαυτόν μου, μέλλει νὰ ἔχῃ τέτοιον ῥιζοικόν, εἶναι μία ἀστοχασία τῇ Βαχμάν πατρός της νὰ τὴν φυλάγῃ τοιούτης λογῆς· διατὶ ἐκεῖνα ὅπου εἶναι γραμμένα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶναι ἀδύνατον τινὰς νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Καὶ στεκόμενος μὲ αὐτοὺς τοὺς στοχασμοὺς, ἐφαντάζομουν εἰς τὸν νοῦν μου πῶς αὕτῃ ἡ Σχυρίνα, ὅπου ἦτον κλεισμένη ἔτζι, νὰ ἦτον ἡ πλέον ὠραιότατη κόρη τοῦ κόσμου, καὶ οὕτω μοῦ ἦλθεν ἐπιθυμία διὰ νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου μὲ τὸ μέτρον τῆς μηχαν-

νῆς μου. Κάνει χρεία, εἶπα, ὅτι νὰ φερθῶ εἰς τὸ παλάτι τῆς Σχυρίνας, καὶ νὰ πασχίσω νὰ ἔμβω εἰς τὴν κατοικίαν της, διὰ νὰ δοκιμάσω νὰ ἰδῶ μήπως καὶ ἤθελα εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ὁ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, ὅπου οἱ Ἀστρολόγοι ἐπροεῖπαν πῶς θέλει τὴν ἀπατήσῃ.

Ἡ νεότης μου φυσικὰ μὲ ἔκανε τολμηρόν· καὶ ἀγροικῶντας ὅπου δὲν μοῦ ἔλειπε καρδιά, διὰ νὰ βάλω εἰς πρᾶξιν μίαν τόσο ἀυθάδη ἀπόφασιν, ἐσηκώθηκα εὐθύς εἰς τὸν αἆρα, καὶ ἐφέρθηκα μὲ τὴν κασσέλαν μου ἐπάνω εἰς τὸ σκέπος τοῦ παλατίου τῆς βασιλοπούλας σιμὰ εἰς ἓναν τόπον, ὅπου εἶδα κομμάτι φῶς. Εὐγῆκα τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὴν κασσέλαν μου καὶ ἀπὸ γάλι γάλι ἐκατέδην ἀπὸ ἓνα παράθυρον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἦλθα εἰς τὸν χοντζερὲ, ὅπου ἡ βασιλοπούλα εὐρίσκοντο· ἡ ὁποία ἐκοιμῶνταν εἰς ἓνα ὀλόχρυσον κρεβάτι, καὶ τριγύρου εἰς τὸ κρεβάτι της ἔστεκαν τέσσαρες λαμπάδες ἀναμμέναις. Αὕτῃ μὲ ἐφάνη μιᾶς ἀσυγκρίτου ὠραιότητος, καὶ τὴν ἡῦρα πολλὰ ὠραιότεραν ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἐφαντάζομουν· ἐπλησίασα πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τὴν θεωρήσω καλὰ, μὰ δὲν ἠμπόρεσα χωρὶς ἡδονὴν νὰ ἰδῶ τόσαις νοστιμάδες ὅπου εἶχε· τῆς ἔπιασα τὸ χέρι σιγαληνὰ καὶ τῆς τὸ ἐφίλησα. Αὕτῃ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἐξύπνησε· καὶ βλέποντας ἓναν ἄνθρωπον πλησίον της, ἐδόθη εἰς ἓνα μέγα φῶνασμα· μὲ τὸ ὅποῖον ὑποχρέωσε τὴν κυδερνήτριάν της, ὅπου ἐκοιμοῦνταν πλησίον εἰς τὸν χοντζερέτης, νὰ τρέξῃ μὲ ταχύτητα εἰς βοήθειάν της. Μαλτοῦλα, τῆς λέγει ἡ βασιλοπούλα, τρέξε νὰ μὲ βοηθήσῃς· ἰδὲ ἐτοῦτον τὸν ἄνθρωπον, πῶς ἐμδῆκεν ἐδῶ, ἢ τὸν ἐμδασες ἐσύ; ποῖον; ἐγὼ, ἀποκρίθη ἡ Μαλτοῦλα, ἔμδασα αὐτὸν ἐδῶ, ἐσύ μοῦ κάνεις ἄδικον νὰ μοῦ ὁμιλή-

σης τοιούτης λογῆς· διὰ ποίαν αἰτίαν νὰ ἐμβάσω ἐγὼ αὐτόν; καὶ μὲ ποῖον τρόπον; ὅπου οἱ φύλακες ἀκαταπαύστως φυλάγουν ταῖς πόρταις, καὶ ὅπου μόνος ὁ βασιλεὺς κρατεῖ τὰ κλειδιά. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὀλιγώτερον ἐκττατικὴ ἀπὸ ἐσένα εἰς τὸ νὰ ἰδῶ ἐτοῦτον τὸν αὐθάδη νέον ἐδῶ· καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω μὲ ποῖον τρόπον ἠμπόρεσε νὰ ὑπερέβη τόσαις δυσκολίαις, ὅπου εἶναι εἰς τὸ νὰ ἔμβῃ τινὰς ἐδῶ.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀνχμεταξὺ ὅπου ἡ κυβερνήτρια τοιούτης λογῆς ὠμιλοῦσεν, ἐγὼ ἐστοχάζομαι τί ἀπόκρισιν νὰ δώσω. Καὶ τέλος πάντων μὲ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, ὅτι νὰ τοὺς δώσω νὰ καταλάβουν πῶς νὰ ἦρουν ὁ προφήτης Μωάμεθ. Ὁ ὠραιότατη μου βασιλοπούλα, λέγω τῆς Σχυρίνας, παῦσε τὸν θαυμασμόν σου καὶ ἐκεῖνον τῆς Μάλτούλας, ἂν μὲ βλέπετε νὰ φανερωθῶ ἐδῶ· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἓνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀγαπητικούς, οἱ ὅποιοι ἀσώτως ἐξοδεύουν χρυσίον, καὶ μεταχειρίζονται κάθε λογῆς μηχανὴν διὰ νὰ φθάσουν νὰ πληρῶσουν τὴν ἐπιθυμίαν τους· ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοιαν ἐπιθυμίαν διὰ νὰ προξενήσω φόβον εἰς τὴν σωφροσύνην σου καὶ εἰς τὴν τιμήν σου· μακρὰν ἀπὸ ἐμένα κάθε πονηρὸς στοχασμός· ἐγὼ εἶμαι ὁ προφήτης Μωάμεθ, δὲν ἠμπόρεσα χωρὶς νὰ λάβω εὐσπλαγχνίαν νὰ σὲ ἰδῶ καταδικασμένην εἰς τὸ νὰ ἀπερᾶσης ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σου εἰς μίαν φυλακὴν, καὶ ἦλθα ἐπιταυτοῦ διὰ νὰ σὲ βεβαιώσω νὰ σταθῇς ἄφροδη ἀπὸ τὸ προγνωστικόν ὅπερ σοῦ ἔκαμαν οἱ ἀστρολόγοι, διὰ τὸ ὅποιον ἔβαλαν εἰςτόσον φόβον τὸν Βαχμάν πατέρα σου· βάλε τὸ λοιπὸν τὸ πνεῦμά σου εἰς εἰρήνην διὰ τὸ γραπτὸν σου, τὸ ὅποιον θέλει μεταστραφῇ εἰς δόξαν σου καὶ εἰς εὐτυχίαν σου, ἐπειδὴ καὶ θέλεις εἶσαι

γυναῖκα τοῦ Μωάμεθ. Εὐθύς ὁποῦ ἡ εἰδησις τῆς ὑπανδρείας σε θέλει κυρυχθῆ εἰς τὸν κόσμον, ὅλοι οἱ βασιλεῖς θέλουν φοβηθῆ τὸν πενθερόν τῃ Προφήτου, καὶ ὅλαις ἡ βασίλισσαις θέλουν ζηλεύσει τὴν μεγάλην σου εὐτυχίαν.

Ἡ Σχυρίνα καὶ ἡ Μαλτοῦλα ἐκοιτάζονταν ἡ μία τὴν ἄλλην ὥσάν πῶς διὰ νὰ συμβουλευθοῦν τί ἔπρεπε νὰ στοχασθοῦν διὰ αὐτὰ τὰ λόγια. Τὸ ὁμολογῶ πῶς ἠμποροῦσα μὲ δίκαιον τρόπον νὰ φοβηθῶ, ὅτι ἐκεῖνο ὅπῃ εἶπα, νὰ μὴν ἤθελεν εὖρη πολλὴν πίστιν εἰς τὸ πνεῦμά τους· μὰ ἡ γυναῖκες τῆς καλῆς ἐπιθυμίας ἐκυριεύθηκαν ἀπὸ τὸν θαυμασμόν. Ἡ Μαλτοῦλα καὶ ἡ κυρά της ἔδωκαν πίστιν εἰς τὸν μῦθόν μου· αὐταῖς μὲ ἐπίστευσαν διὰ Μωάμεθ, καὶ ἐγὼ ἀπόλαυσα τὸ ποθούμενον ἀπὸ τὸν πιστευμόντας· καὶ ἀπέρασα τὸ καλῆτερον μέρος τῆς νυκτός μὲ τὴν βασιλοπούλαν τῆς Γάζνας. Ἐμίσευσα ἀπὸ αὐτὴν πρὶν ξημερῶση, μὲ τάξιμον, ὅτι νὰ ξαναγυρίσω τὴν ἀκόλεθον νύκτα· ἐπῆγα εὐθύς καὶ ἐμόηκα εἰς τὴν μηχανικὴν κασοέλαν με, καὶ ἐσηκώθηκα πολλὰ εἰς τὰ ὕψη διὰ νὰ μὴν ἤθελαν μὲ ἰδοῦν οἱ φύλακες. Ἐκατέβηκα εἰς τὸν λόγγον, ἐκεῖ ἄφησα τὴν κασοέλαν μου, καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγόρασα ζωοτροφίαν διὰ ὀκτὼ ἡμέραις, καὶ πλέσια φορέματα· ὁμοίως καὶ ἓνα φακιόλι ἀπὸ παντὶ τῆς Ἰνδίας καὶ μὲ λελούδια χρυσᾶ, καὶ ἓνα χρυσὸν ζωνάρι· καὶ περιπλέον ἀγόρασα ἀκόμη διάφορα μυρωδικὰ ἀρώματα καὶ καλεμίσκια· καὶ ὅλα τὰ δηνάρια ὁποῦ μοῦ εὐρίσκονταν τὰ ἐξώδευσα εἰς τέτοια πράγματα χωρὶς νὰ στοχασθῶ τὸ ἐρχόμενον, καὶ μοῦ ἐφαίνονταν πῶς τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ λείψῃ ὕστερον ἀπὸ ἓνα τέτοιον νόστιμον συμδεδικός.

Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν χώραν ἔμεινα εἰς τὸν λόγον ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, ἀπερνῶντάς το εἰς τὸ νὰ καλλωπισθῶ καὶ νὰ στολισθῶ καπνιζόμενος ἀπὸ τὰ μυρωδικὰ ἀρώματα. Καὶ φθάνοντας ἡ νύκτα ἐμδῆκα εἰς τὴν κασσέλαν με εὐμορφα στολισμένος, καὶ ἐφέρθηκα πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ σκέπος τῆς παλατίου· ἐγὼ ἐμδῆκα εἰς τὸν χοντζερὲ τῆς βασιλοπούλας ὡσάν καὶ τὴν ἄλλην νύκτα. Αὕτῃ ἡ βασιλοπούλα με ἔδωσε νὰ καταλάδω πῶς με μεγάλην ἀνυπομονησίαν με ἀκαρτερούσεν· ὡς μεγάλῃ προφῆτῃ, αὕτῃ μοῦ εἶπεν, ἄρχιζα νὰ φοβοῦμαι μήπως εἶχες ἀλησμονήσῃ τὴν νύμφην σου διὰ τὴν ἄργητά σου. Ἄχ ἀκριδὴ βασιλοπούλά μου, τῆς ἀποκρίθηκα, ἡμπορούσες ἐσὺ νὰ στοχασθῇς ἓνα τέτοιον πρᾶγμα; καὶ εἰς καιρὸν ὅπου σοῦ ἔδωσα τὸν λόγον μου, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφιδάλλῃς πῶς νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω εἰς τὸν αἰῶνα. Μὰ εἶπέ μου, ἐκείνη μοῦ εἶπε· διατί ἔχεις τὴν μορφήν σου ἔττι νέαν; ἐπίστευα πῶς ὁ προφήτης νὰ ἦτον ἓνας σεβάσμιος γέρων. Δὲν γελοιέσαι, τῆς εἶπα· βέβαια ἡ μορφή μου γηραλαία εἶναι, καὶ ἔττι πρέπει νὰ με στοχάζωνται· καὶ ἂν ἔρχομουν καθὼς εἶμαι, ἐσὺ με ἤθελες ἰδεῖ με τὰ γένεια ἄσπρα καὶ μακρὰ, καὶ με τὸ κεφάλι φαλακρόν· μὰ τὸ ἔκρινα εὐλόγον ὅτι θέλεις ἀγαπήσει καλῆτερον νὰ ἦμαι με μορφήν νέαν, παρά γηραλαίαν· καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς ἐτούτην τὴν μορφήν καθὼς με βλέπεις. Ἡ βασιλοπούλα δὲν ἔλειψεν ὅπου νὰ δώσῃ πίστιν καὶ εἰς ἐτούτο τὸ ψεῦμα, καὶ οὕτω με τὴν εὐγλωττίαν μου τῆς ἐσήκωσα κάθε ὑποψίαν, καὶ ἐχαρήκαμεν καθὼς ἐποθούσα καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα.

Εὐγῆκα πάλιν ἀπὸ τὸ παλάτι εἰς τὸ τέλος τῆς νυκτός, διὰ τὸν φόβον νὰ μὴν ξεσκεπασθῶ, ὅτι

ἐγὼ νὰ ἤματι ἑνας ψευδοπροφήτης. Ἐξαναγύρισά
πάλιν τὴν ἐρχομένην νύκτα. Καὶ μὲ τὴν ἐπι-
δεξιότητα ἐφέροντο πάντα, ὅπου ἡ Σχυρίνα καὶ
ἡ Μαλτοῦλα δὲν ἔβαλαν κάμμιᾶς λογιῆς ἀμφιδο-
λίαν πῶς νὰ ἤθελαν εἶναι γελασμέναις· καὶ οὕ-
τως ἐπίστευαν ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου τοὺς ἔδιδε νὰ
καταλάβουν.

Εἰς διάστημα τὸ λοιπὸν ὀλίγων ἡμερῶν ὁ βασι-
λεὺς ὁ πατέρας τῆς συντροφιασμένος ἀπὸ τοὺς
ὄφφικιάλους του, ἐφέρθη εἰς τὸ πάλαι τῆς βασι-
λοπούλας. Καὶ ἀνοίγοντας ταῖς πόρταις τοῦ πα-
λατίου μὲ τὰ κλειδιά, ὅπου ὁ ἴδιος ἐδαστοῦσεν,
ἐμδῆκε μόνος του, καὶ ἀνέβη ἐκεῖ ὅπου ἡ Σχυρίνα
ἦτον. Αὐτὴ βλέποντάς του ἔμεινεν ἀντραλωμένη
καὶ ἀνακατωμένη ἀπὸ ἐντροπὴν. Ὁ βασιλεὺς
τὴν ἀπείκασεν ὅπου καὶ εἶχε, καὶ ἠθέλησε νὰ
μάθῃ τὴν αἰτίαν. Ἡ περιέργειά του αὐγάτισε
τὴν ἀντράλωσιν τῆς Σχυρίνας· ἡ ὁποία τέλος
πάντων γνωρίζοντας πῶς ἦτον ὑπόχρεη νὰ τὸν
εὐχαριστήσῃ, τοῦ ἐδιηγήθη ἐκεῖνο ὅπου ἀκολού-
θησεν.

Ἡ ὑψηλότης σου, ὦ βασιλέα μου, ἡμπορεῖ νὰ
στοχασθῇ, ποίας λογιῆς ἐστάθη ἡ ἔκστασις τοῦ
βασιλέως τῆς Γάζνας, ὅποτε ἄκστε πῶς αὐτὸς
νὰ ἦτον χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ πενθερὸς τοῦ Μωάμεθ.
Ἄχ ποῖον ἀνόμημα, ἐφώνησεν, εἶναι ποτὲ ἐτοῦτο;
Ἄχ θυγάτηρ μου πόσον εἶσαι ἄνομη; ὦ ἔρανέ τώρα
καταλαμβάνω πῶς εἶναι μάταιον τὸ νὰ γυρεύῃ τι-
νάς νὰ ἀποφύγῃ ἀπὸ τὰ ἐναντία ὅπου τοῦ φυλά-
γονται· τὸ προγνωστικὸν τῆς Σχυρίνας εἶναι τε-
λειωμένον, καὶ καθὼς βλέπω ἑνας ἐπίβουλος τὴν
ἐπλάνεσε, καὶ τὴν ἀπάτησε. Καὶ ἔτσι λέγοντας
εὐγῆκε μὲ πολλὴν σύγχυσιν ἀπὸ τὸν χοντζερὲ τῆς
Σχυρίνας, καὶ ἐπῆγε ζητώντας εἰς ὅλον τὸ πα-

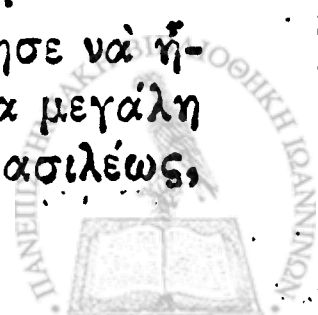
λάτι δια νὰ μὲ εὖρη· μὰ ἐστάθηκαν μάταιαίς ἢ ἐξέτασες ὅπου ἔκαμε. Καὶ ὅλος θαυμασμένος ἔλεγεν· ἀλλὰ πῶς ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης ἠμπόρεσε νὰ ἔμπη εἰς τοῦτο τὸ καστέλλι; ἐτοῦτο εἶναι ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω.

Τότε ἔκραξε τὸν βεζύρην του, καὶ τοὺς ἀφεντάδες ὅπου εἶχαν ἔλθῃ μαζί τε, ὁ ὁποῖος ἔτρεξαν εὐθὺς εἰς τὸ πρόσταγμα· του. Καὶ βλέποντάς τον συγχυσμένον, τὸν ἐρώτησεν ὁ βεζύρης τὸ τί τοῦ ἐσυνέδη. Ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐδιηγήθη τὰ ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ τὴν θυγατέρα του, καὶ τοὺς ἐρώτησε τί καταλαμβάνουν διὰ ἐκεῖνο τὸ συμβεβηκός. Ὁ βεζύρης ὠμίλησε πρῶτος καὶ εἶπεν, ὅτι ἐτούτη ἡ ἀμφίδολος ὑπανδρεία ἠμποροῦσε νὰ ᾔῃ ἀληθινή, ἀγκαλὰ καὶ νὰ φαίνεται μυθώδης, ἐπειδὴ καὶ ὁ προφήτης ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ, τι θέλει· οἱ ἄλλοι ἀφεντάδες, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν βεζύρην, τοῦ ἐδεδαίωναν τὴν γνώμην. Μὰ ἓνας του τζοχαντάρης ὄντας ἐναντίας γνώμης εἶπεν εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον· μένω πολλὰ θαυμασμένος εἰς τὸ νὰ βλέπω ἀνθρώπους στοχαστικοὺς καὶ φρονίμους νὰ πιστεύουν εἰς μίαν διήγησιν ἔτζι μυθώδη, καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ μέγας προφήτης μας νὰ καταδεχθῇ νὰ ἔλθῃ νὰ γυρέψῃ γυναῖκα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, εἰς καιρὸν ὅπου αὐτὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ ᾔῃ περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὰ πλέον ὠραιότατα κορίτζια τοῦ Παραδείσου, ὅπου δὲν διαδαίνουν τὴν δεκαπέντε χρόνους, καὶ ὅπου πάντα εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν στέκονται. Καὶ ἂν ὁ βασιλεὺς θέλει νὰ δώσῃ πίστιν, ἀντὶ νὰ ἐναντιωθῇ εἰς μίαν διήγησιν τόσο γελωτώδη, σφάλλει πολὺ· μὰ πρέπει νὰ ἐξετάξῃ μὲ φρονιμάδα μεγάλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλει ἔλθῃ πολλὰ ὀγλίγορα εἰς γνῶσιν τοῦ αὐθάδους· ὁ ὁποῖος ὑ-

ποκάτω εἰς ἓνα ἱερὸν ὄνομα ἔλαβε τὴν τόλμην διὰ
να ἀπατήσῃ τὴν βοσιλοπούλαν.

Μὲ ὅλον ὅπου ὁ Βαχμάν να ἦτον εὐκολόπιςος,
καὶ μάλιστα ὅπου ὁ βεζύρης του καὶ οἱ ἄλλοι ἀ-
φεντάδες τὸν ἐβεβαίωναν, ὅτι δὲν ἦτον δύσκολον
ἢ ὑπανδρεία τοῦ Μωάμεθ με τὴν θυγατέρα του,
ἄρχισε να ἀμφιδάλλῃ, καὶ ἀποφάσισε διὰ να εὐ-
γάλῃ εἰς τὸ φῶς τὴν ἀλήθειαν. Ἡθέλησε λοιπὸν
ὅτι να ἀκολουθήσῃ με φρονιμάδα, καὶ να πασχίσῃ
να ὁμιλήσῃ μόνος του χωρὶς να ἦναι ἄλλος τινὰς
με τὸν νομιζόμενον προφήτην. Καὶ εἰς ἐτοῦτον τὸν
τρόπον ἀπέστειλε τὸν βεζύρη του καὶ τοὺς λοι-
ποὺς εἰς τὴν Γάζναν, δίδοντάς τους θέλημα ὅτι
να γυρίσουν τὴν ἐρχομένην ἡμέραν. Τότε αὐτὸς
μένοντας μόνος με τὴν θυγατέρα του, ἄρχισε να
τὴν ξαναεξετάξῃ περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἕως
ὅπου να ἔλθῃ ἡ νύκτα· τὴν ἠρώτησεν ἀκόμη ἀ-
νίσως καὶ ἔφαγεν ὁ προφήτης μαζίτης, καὶ αὐτὴ
τοῦ ἀπεκρίθη πῶς δὲν ἐστάθῃ τρόπος να φάγῃ
οὔτε να πῖῃ, με ὅλον ὅπου πολλὰ τὸν ἐπερικάλε-
σε· τῆς ἔκαμε καὶ ἄλλα διάφορα ζητήματα, καὶ
εἰς ὅλα ἤκουε με πολλὴν προσοχὴν ταῖς ἀποκρι-
σέσ της. Φθάνοντας ὡς τόσον ἡ νύκτα ὁ Βαχμάν
ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς ἓνα σκαμνίον, καὶ ἔκαμε
να τοῦ βάλλουσιν δύο κηρία ἀναμμένα ἔμπροσθέν τε
ἐπάνω εἰς μίαν ταῦλαν· εὗγαλε τὸ σπαθί τε ἀπὸ
τὸ φηκάρι, διὰ να τὸ ἔχῃ ἐτοιμον να τὸ μεταχει-
ρισθῇ, ἂν τοῦ ἤθελε κάμῃ χρεία, καὶ να τὸ βάψῃ
εἰς τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀτιμίαν ὅπου ἔκαμα τῆς
τιμῆς του· καὶ εἰς κάθε στιγμὴν με ἀνάμενε με
ἀνυπομονησίαν διὰ να με ἰδῇ να ὑπάγω.

Ἐκείνην τὴν νύκτα κατὰ τύχην ἠθέλησε να ἦ-
ναι ὁ καιρὸς πολλὰ ἀνακατωμένος, καὶ μία μεγάλη
ἄστραψις ἐθάμπωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆ βασιλέως.

καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ πῶς νὰ ἦτον ἓνα ση-
μεῖον τοῦ ἐρχομοῦ μου. Καὶ πλησιάζοντας εἰς τὸ
παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ Σχυρίνα τοῦ εἶχεν
εἰπεῖ πῶς ἐγὼ ἔμβαινα, εἶδεν εἰς τὸν αἴρα πολ-
λαῖς φλόγας ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἦτον· καὶ ὅλα
αὐτὰ τὰ φαινόμενα τὰ ἔπερνε διὰ προμηνύματα
τοῦ ἐρχομοῦ μου, καὶ μέ βεδαίαν γνώμην ἐστοχά-
σθη, ὅτι ἐκείναις ἡ λάμψες καὶ φλόγες δὲν ἦταν
ἄλλο, παρὰ πῶς ἡ πόρταις τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγον-
ταν διὰ νὰ εὐγῇ ὁ προφήτης διὰ νὰ κατέβῃ εἰς
τὴν γῆν.

Εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εὐρίσκονταν τῇ βα-
σιλέως τὸ πνεῦμα, ἤμποροῦσα χωρὶς φόβον νὰ φα-
νερῶθῃ ἔμπροσθέν του. Καὶ ἀντὶς νὰ τὸν εὐρω
θυμωμένον ὁπότεν τοῦ ἐφανερώθηκα εἰς τὸ πα-
ράθυρον, ἔμεινα ἐκστατικὸς, βλέποντός τον ἀπὸ
τὸν φόβον του νὰ μοῦ προσφέρῃ σέβας καὶ τιμὴν·
αὐτὸς ἄφησε καὶ ἔπεσε τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς·
καὶ πεύτοντας εἰς τοὺς πόδας μου, τοὺς ἐφίλῃσε
λέγοντας· ὦ μεγαλῶτατε προφῆτα, ποῖος εἶμαι
ἐγὼ, καὶ τί ἀγαθὸν ἔκαμα, ὅπου ἐκαταδέχθης νὰ
μοῦ κάμῃς τὴν τιμὴν νὰ σοῦ εἶμαι πενθερός σε ;
Ἀπὸ ἐτοῦτα τὰ λόγια ἐκατάλαβα ἐκεῖνο ὅπου ἀ-
κολούθησεν ἀναμέσον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς θυ-
γατρὸς του· καὶ ἐγνώρισα ὅτι ὁ καλὸς Βαχμάν
δὲν ἦτον πλέον δύσκολος νὰ γελασθῇ ἀπὸ τὴν
θυγατέρα του· ἔλαβα χαρὰν εἰς τὸ νὰ τὸν γνωρί-
σω τέτοιον, καὶ μάλιστα ὅπου δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ
κάμω μέ κανέναν γεμάτον ἀπὸ πνεῦμα, ὅπου νὰ
κάμῃ τὸν προφήτην νὰ χάσῃ τὰ κατάστιχά του
ὑποκάτω εἰς ταῖς ἐξέταξές του· καὶ ἐνδυναμού-
μενος ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ βασιλέως, τὸν ἐσή-
κωσα καὶ τοῦ εἶπα· Ὁ βασιλεῦ, ἐσὺ εἶσαι ἀπὸ
ὅλους τοὺς βασιλεῖς Μουσουλμάνους ὁ πλέον τη-

ρητῆς τῶν προσταγμάτων καὶ τῆς θρησκείας μου· καὶ διὰ τὴν καλὴν σου πίστιν ἦλθα νὰ σοῦ τὸ ἀνταμείψω· ἐσὺ καλὰ ἠξέυρεις ἀπὸ τοὺς ἀστρολόγους πῶς στέκει γραμμένον ἐπάνω εἰς ταῖς πλάκες τοῦ γραπτοῦ, ὅτι ἡ θυγατέρα σου ἠθέλην εἶναι ἡπατημένη ἀπὸ ἑναν ἄνθρωπον· ἐγὼ ἐπαρακάλεσα τὸν ὕψιστον διὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦτο τὸ ἄτιμον ἀποτέλεσμα· τὸ ὁποῖον διὰ ταῖς παρακάλειές μου μοῦ τὸ ἐχάρισεν· ὅμως μὲ συμφωνίαν ὅτι ἡ Σχυρίνα νὰ ἠθέλην εἶναι μία ἀπὸ ταῖς γυναῖκές μου· εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἔκλινα διὰ νὰ σοῦ κάμω τὴν ἀνταμοιβὴν διὰ ταῖς καλαῖς προσκύνησεις ὅπου καθημερινῶς κάνεις.

Ὁ Βαχμὰν ὄντας ἀδύνατος εἰς τὸ πνεῦμα, ἐπίστευσεν ὅλον ἐκεῖνο ὅπου τοῦ εἶπα χωρὶς κάμμιαν ἀμφιβολίαν· καὶ ὅλος γεμάτος ἀπὸ ἐπιθυμίαν διὰ νὰ στερεώσῃ μίαν ἐδικοσύνην μὲ τὸν προφήτην, ἔπεσεν ἐκ δευτέρου εἰς τοὺς πόδας μου εἰς σημεῖον τῆς μεγάλης του εὐχαριστήσεως. Ἐγὼ τὸν ἐξανασήκωσα καὶ τὸν ἀγκαλίασα, βεβαιώνοντάς τον ὅτι πάντα νὰ ἦμαι εἰς βοήθειάν του· Ἐπειτα ἀπὸ ἐῤῥα αὐτὸς στοχαζόμενος ὅτι νὰ ἦτον χρέος εὐγενείας νὰ μὲ ἀφήσῃ μόνον μὲ τὴν θυγατέρα τῆς, ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλον χοντζερέ· καὶ ἐγὼ ἐπεριδιάβασα ὅλην τὴν νύκτα μὲ τὴν Σχυρίναν, καὶ πρὶν ξημερώσῃ ἐμίσησα, καὶ ἦλθα μὲ τὴν καστέλαν εἰς τὸν συνηθισμένον λόγγον.

Τὴν ἐρχομένην ταχυνὴν, ὁ βεζύρης καὶ οἱ ἄλλοι ἀφεντάδες ἐφέρθηκαν εἰς τὸ παλάτι τῆς βασιλοπούλας· αὐτοὶ ἐρώτησαν τὸν βασιλέα ἂν ἔμεινε βεβαιωμένος διὰ τὰ ὅσα ἠθέλε νὰ μάθῃ. Ναί, τὸς εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἔκαμα ἐκεῖνο ὅπου κάνει χρεῖα· εἶδα τὸν ἴδιον μέγαν προφήτην, καὶ μὲ αὐτὸν ἐσυνωμίλησα· αὐτὸς εἶναι νυμφίος τῆς θυγατρὸς

μου· καὶ δὲν εἶναι ἀλήθεια μεγαλητέρα ἀπὸ ἐτέ-
την. Εἰς τέτοιαν διήγησιν ὁ βεζύρης καὶ οἱ λοι-
ποὶ ἐγύρισαν πρὸς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐναντιώνονταν ἐ-
πάνω εἰς αὐτὸ, καὶ τὸν ὠνείδισαν διὰ τὴν ἀπι-
στίαν του. Αὐτὸς ὄντας σταθερὸς εἰς τὴν γνώ-
μην του, ἔπασχε μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ βεβαιώσῃ
τὸν βασιλέα πῶς εἶναι ἀδύνατον ὁ προφήτης νὰ
ἐπανδρευθῇ μὲ τὴν θυγατέρα του, καὶ πῶς αὐτὸ
εἶναι ἓνα μέγα ψεῦμα. Ὅλιγον ἔλειψεν ὅτι ὁ βα-
σιλεὺς νὰ μὴν ὀργισθῇ ἐναντίον ἐκεῖνου τοῦ ἀπί-
στου· ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ἀπιστίαν του ἔγεινε τὸ
παίγνιον ὅλης τῆς αὐλῆς.

Ἐνα νέον συμβεβηκὸς ὁποῦ εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέ-
ραν ἐσυνέβη, ἐτελείωσε νὰ στερεώσῃ τὸν βασιλέα
καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς τὴν γνώμην τους. Εἰς τὸ
τύρισμα ὁποῦ ἔκανε εἰς τὴν χώραν ὁ βασιλεὺς
μὲ τοὺς ἀκολουθοῦς του, τοὺς ἐπίασεν ἓνας καιρὸς
πολλὰ σφοδρὸς εἰς τὸν κάμπον, τόσο ὅπῃ ἔμεναν
εἰς κάθε ὀλίγον τυφλωμένοι ἀπὸ ταῖς ἀναλαμπαῖς
καὶ φοβεραῖς βρονταῖς ὁποῦ ἐγίνονταν, καὶ ἐφαί-
νονταν ὅτι νὰ ἦτον τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἐσυν-
έβη ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ τὸ ἄλογον ἐκεῖνου τοῦ
τσοχαντάρη ὁποῦ ἐναντιώνονταν, νὰ ξαφνισθῇ ἀπὸ
μίαν βροντὴν, καὶ τὸν ἔρριξε κατὰ γῆς, καὶ ἐτζά-
κισεν ἓνα του ποδᾶρι· ἐτοῦτο τὸ συμβεβηκὸς ἐνο-
μίσθη διὰ μία παιδευσίς οὐράνιος, διὰ τὴν ἀπι-
στίαν του. Ὁ κακὸς τυχε, ἐφώναξεν ὁ βασιλεὺς, βλέ-
ποντάς τον πεσμένον ἀπὸ τὸ ἄλογον, ἐτέτος εἶναι
ὁ καρπὸς τοῦ δισταγμοῦ σε καὶ τῆς ἀπιστίας σε,
ἐσύ δὲν ἠθέλησες νὰ δώσης πίστιν, καὶ ὁ προ-
φήτης δικαίως σε ἐπαίδευσε· καὶ ὕστερον κάνον-
τας νὰ τὸν σηκώσουν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ σπῆτι
του σακατεμένον. Ἐγὼ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ἐπῆγα
διὰ νὰ σεργιανίσω εἰς τὴν χώραν, καὶ ἤκουσα

αὐτὴν τὴν εἶδῃσιν, ὁμοίως καὶ τὸ συμβεβηκὸς τῷ
τζοχαντάρη, ὅπου ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον. Δὲν
ἤμπορῶ νὰ διηγηθῶ ἕως ποῖον βαθμὸν ἐκεῖνος ὁ
λαὸς ἦτον εὐκόλοπιστος καὶ δεισιδαίμων· ἔκαναν
τόσαις χαραῖς, ὅπου ἀκούονταν παντοῦ νὰ φω-
νάζου· Ἄς ᾔναι ζωὴ εἰς τὸν Βαχμάν πενθερὸν
τοῦ Προφήτου.

Ἐφθασε καὶ ἐκείνη ἡ νύκτα, καὶ κατὰ τὴν συν-
ῆθειαν· ἐφέρθηκα εἰς τὴν βασιλοπούλαν. Ὁραία
Σχυρίνα, τῆς εἶπα ἐμβαίνοντας εἰς τὸν χοντζερὲ
της, ἐσὺ δὲν ἠξεύρεις ἐκεῖνο ὅπου ἐσυνέδῃ σή-
μερον εἰς τὸν κάμπον· ἕνας τζοχαντάρης, ὁ ὁποῖος
ἐδίσταζεν, ὅτι ἐσὺ νὰ ᾔσαι γυναῖκα τῷ Μωάμέδ,
ἔλαβε τὴν παιδευσιν τῆς ἀπιστίας του· ἔκαμα νὰ
σπικωθῇ μία φουρτοῦνα, ἡ ὁποία ἔβαλεν εἰς φέδαν
τὸ ἄλόγον του, τόσον ὅπου τὸν ἔρριξε, καὶ ἐτζά-
κισε τὸ ποδᾶρι του, καὶ ὅλον ἐτοῦτο τὸ ἔκαμα
εἰς παράδειγμα τῶν ἄλλων, ὅπου νὰ ᾔθελαν δι-
στάσει διὰ τὴν ὑπανδρείαν μου. Ἐκείνη μὲ ἐπί-
στευσεν εἰς ὅσα τῆς εἶπα, κατὰ τὴν συνήθειαν·
καὶ ὕστερον ἀπὸ αὐτὸ ἐχαρήκαμεν μὲ τὴν Σχυρί-
ναν τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτός, καὶ εἰς τὴν συνη-
θισμένην ὥραν ἀνεχώρησα.

Ὡς τόσον εἰς τὸ ἀναμεταξύ αὐτοῦ τοῦ καιροῦ,
ἔφαγα ὅλην μου τὴν ζωοτροφίαν ὅπου εἶχα, καὶ
καθὼς δὲν εἶχα κανένα δηνᾶρι, ἔτζι ὁ προφήτης
δὲν ἠξευρε πῶς νὰ προμηθευθῇ ἀπὸ ζωοτροφίαν.
Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐστοχαζομουν, μοῦ ἔρχεται ἕνας
στοχασμός· Βασίλισσά μου, τῆς λέγω μίαν βρα-
δεῖαν ὅπου εὐρίσκομουν μὲ αὐτὴν, ἡμεῖς ἀλησμο-
νήσαμεν νὰ φυλάξωμεν μίαν τάξιν εἰς τὴν ὑπαν-
δρείαν μας· ἐσὺ δὲν μοῦ ἔδωσες, κανένα πρᾶγμα
διὰ προῖκα, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ κακοφαίνε-
ται, ἐπειδὴ καὶ εὐγαίνομεν ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τῶν

νόμων. Ἄς ἦναι, ὦ ἀκριδέ μου νυμφίε, μοῦ ἀπε-
κρίθη, θέλω ὁμιλήσει αὖριον τοῦ πατρός μου, καί
χωρίς ἀμφιβολίαν θέλει στείλει ἐδῶ ὅλα τὰ πλεῖστα
του. Ὅχι ὅχι τῆς ἀποκρίθηκα, δέν εἶναι ἀναγ-
καῖον νά τοῦ ὁμιλήσης· ὀλίγον μὲ συμφέρουν οἱ
θησαυροί του, μὲ τὸ νά μοῦ ἦναι ἄχρηστοι· μοῦ
φθάνει ὅτι μὲ τὸ χέρι σου νά μοῦ δώσης κἀνένα
ντζοδαϊρικόν· αὐτὸ θέλει ἦναι ἡ μοναχὴ προῖκα
ὅπου σοῦ ζητῶ. Ἡ Σχυρίνα ἤθελε δώσει ὅλα τὰ
ντζοδαϊρικά της διὰ νά κάμῃ πλέον μεγάλην τὴν
προῖκά της· μὰ εὐχαριστήθηκα νά πάρω μόνον δύο
χοντρά διαμάντια, τὰ ὅποια τὰ ἐπούλησα τὴν
ἐρχομένην ἡμέραν εἰς ἓνα ντζοδαϊρτζῆ, καὶ μὲ αὐτὸ
τὸ μέσον ἐδάλθηκα εἰς στάσιν διὰ νά ἀκολουθήσω
νά φανερώνω τὴν μορφήν τοῦ Μωάμεθ.

Ἐτρεχε σχεδὸν ἓνας μῆνας, ὅπῃ ἀπερνούσα διὰ
προφήτης, καὶ ἐτραδοῦσα μίαν ζωὴν πολλὰ εὐ-
πυχισμένην· ὁπότεν ἔφθασεν ἓνας Ἀμπασατόρος
ἀπὸ ὀνομα ἐνὸς βασιλέως σημαντικοῦ, γυρεύοντας
τοῦ Βαχμάν τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκά του· τοῦ
ὁποίου ὁ Βαχμάν ἀποκρίθη λέγοντας, πῶς τοῦ
κακοφαίνεται ὅπου δέν ἤμποροῦσε νά τὸν ὑπακί-
σῃ, μὲ τὸ νά τὴν ὑπάνδρευσε μὲ τὸν Μωάμεθ.
Οἱ Ἀμπασατόρος ἐστοχάσθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπό-
κρισιν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γάζνας νά ἐτρελάθη·
καὶ πεισμωμένος ἐμίσευσε, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν βα-
σιλέα του, καὶ ἐπρόσφερε τὴν ἀπόκρισιν τῷ Βαχ-
μάν. Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη κατὰ πολλὰ ἐναν-
τίον τοῦ Βαχμάν· καὶ εὐθύς ἐπρόσταξε διὰ νά
ὑπάγῃ καταπάνω του, καὶ οὕτως ἔκαμε μίαν με-
γάλην ἀρμάδα, καὶ μὲ αὐτὴν ἐμῆκεν εἰς τὸ βα-
σίλειον τῆς Γάζνας. Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὀνομαζό-
μενος Κασέμ ἦτον πολλὰ δυνατώτερος ἀπὸ τὸν
Βαχμάν· ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ μέρος του ἐτοιμάσθη

ὥπως καὶ ἂν ἠμπόρεσε διὰ νὰ ἐναντιωθῇ τὸν ἐχθρὸν του. Ὁ Κασέμ τοῦ ἐχάλασε πολὺ στράτευμα εἰς τὸν πρῶτον πόλεμον, καὶ ἐτζάκισε τὸ στράτευμα τοῦ Βαχμάν· τόσον ὅπου μὲ πολλὴν ὀγληγορότητα ἔφθασαν ὑποκάτω εἰς τὰ τεῖχη τῆς Γάζνας. Ὡς τόσον ὁ βασιλεὺς τῆς Γάζνας καταδρασμένος ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν τῶν στρατιωτῶν τοῦ Κασέμ, ἄρχισε νὰ χάνῃ ταῖς ἐλπίδες τε, καὶ νὰ ἐμδαίνῃ εἰς μέγαν φόβον· καὶ εὐθύς ἐπρόσταξε νὰ συναχθῇ συμβῆλιον διὰ νὰ ἰδῇ, τί ἔχει νὰ κάμῃ· εἰς τὸ ὁποῖον ὁ τζοχαντάρης, ὅπου ἐτζάκισε τὸ ποδᾶρι του, ὁμίλησεν εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἐγὼ μένω ἐκστατικὸς ὅπου ὁ βασιλεὺς δείχνει τόσον φόβον διὰ τῆτον τὸν ἐχθρὸν, εἰς καιρὸν ὅπῃ δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ ὅχι μόνον τὸν Κασέμ, μαὶ οὐτε ὅλους τοὺς βασιλεῖς, ὅπου νὰ ἤθελαν ἐνωθῇ ὅλοι ὁμοῦ ἐναντίον του, μὲ τὸ νὰ ἔχῃ γαμβρὸν τὸν Βιωάμεθ· τὸ ὕψος τῆς βασιλείας σου δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλο, παρὰ νὰ συντρέξῃς εἰς τὸν προφήτην ὡσὰν γαμβρός σου ὅπου εἶναι· καὶ αὐτὸς μὲ ταχύτητα θέλει συγχύσει τοὺς ἐχθρούς σου· πρέπει νὰ ἦναι ὑπόχρεως διὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ· ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ αἰτίαν τῆς ὑπανδρείας του σοῦ ἐστήκωσε τὸν πόλεμον ὁ Κασέμ.

Μὲ ὅλον ὅπου ἐτούτῃ ἡ ὁμιλία τοῦ τζοχαντάρη ἦτον περιγελαστική, δὲν ἔλειψεν ὅπου νὰ προξενήσῃ πολὺ θάρρος εἰς τὸν Βαχμάν. Ἐσὺ ἔχεις δίκαιον, λέγει τοῦ τζοχαντάρη· ἐγὼ πρέπει νὰ συντρέξω εἰς τὸν προφήτην· ὑπάγω νὰ τὸν περικαλέσω διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ χαλάσω τὸν ἐχθρόν μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ παρακαλῆσίς μου νὰ μὴ γένη ἄκαιρη. Ἐτζί λέγοντας ἐφέρθη εἰς τὸ παλάτι τῆς Σχυρίνας μὲ πολλὴν ὀγληγορότητα, καὶ τῆς εἶπεν ὅτι νὰ ἐνωθοῦν διὰ νὰ παρακαλέ-

σουν τὸν προφήτην διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγκην. Ἡ Σχυρίνα τοῦ ἔταξε πῶς δὲν θέλει εἶναι δύσκολον διὰ νὰ τὸν ὑπακούσῃ, καὶ νὰ τῇ κάμῃ τὴν θέλησιν ὁ μέγας προφήτης· καὶ ἔτω μὲ ἐκάρτεροῦσεν μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν διὰ νὰ πηγαίνω ἐκεῖ διὰ νὰ μὲ περικαλέσουν. Φθάνοντας λοιπὸν ἡ νύκτα ἐπῆγα κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὴν Σχυρίναν· τότε ὁ πατέρας τῆς καὶ αὐτῇ, εὐ-
 θὺς ὁποῦ μὲ εἶδαν, ἐπρόσπεσαν εἰς τοὺς πόδας μου, ζητοῦντές μου βοήθειαν. Ἐγὼ ἔμεινα ἀντρα-
 λωμένος διὰ τὴν ζήτησιν ὁποῦ μοῦ ἔκχαμαν, μὰ μὲ ὅλον τοῦτο δὲν ἔχασα τὸ πνεῦμά μου· ἔκαμα διὰ νὰ σηκωθοῦν, καὶ τοὺς ἐδεδαίωσα πῶς δὲν θέλω λείψει διὰ νὰ τοὺς κάμω τὴν ζήτησιν. Ἐρ-
 χομένη ἡ συνηθισμένη ὥρα, ἐμίσευσα, τάζοντας τῆς Σχυρίνας ὅτι νὰ βάλω εἰς ἔργον τὸ τάξιμόν μου.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν κατὰ πρῶτον ἐπῆγα μὲ τὴν κασσέλαν μου εἰς ἓναν ὑψηλὸν τόπον, καὶ ἐ-
 θεώρησα καταλεπτῶς τὴν κατάστασιν τοῦ φρα-
 τεύματος τοῦ Κασέμ, ὁμοίως καὶ τὴν τένταν ὅπῃ αὐτὸς ἦτον οἰκονευμένος· καὶ ὡσὰν εἶδα ὅλα αὐτὰ καλῶς, ἐπῆγα εἰς ἓναν τόπον πετρώδη, καὶ ἔμα-
 σα πολλόταταις πέτραις μικραῖς καὶ μεγάλαις, καὶ ἐγέμισα ὅσον ἠμπόρεσα τὴν κασσέλαν μου·
 ἔπειτα ἐφέρθηκα ἐκείνην τὴν ἴδιαν νύκτα εἰς τὴν τένταν τοῦ βασιλέως εἰς καιρὸν ὁποῦ ἡ φύλακες ἐκοιμῶνταν, καὶ κατεδαίνοντας ἐκεῖ, εὐγῆκα κρυ-
 φίως ἀπὸ τὴν κασσέλαν μου χωρὶς νὰ ἤμαι ἀπὸ κανέναν θεωρημένος· καὶ βλέποντας ὁποῦ ὁ Κα-
 σέμ ἐκοιμῶνταν, τραβῶ μίαν πέτραν, καὶ τὸν κτυ-
 πῶ μὲ μεγάλην δύναμιν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸν ἐλάβωσα μεγάλως. Ὁ Κασέμ ἀπὸ τὴν λαβωμα-
 τίαν ἐφώναξε μεγάλως, καὶ εὐθὺς ἐξύπνισε τοὺς φύλακας καὶ τοὺς ὀφφικιάλους του· οἱ ὁποῖοι ἔ-

τρεξαν εἰς βοήθειάν του, καὶ βλέποντές τον γεμάτον ἀπὸ αἵματα καὶ μισαποθαμμένον ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ ὀδύρονται.

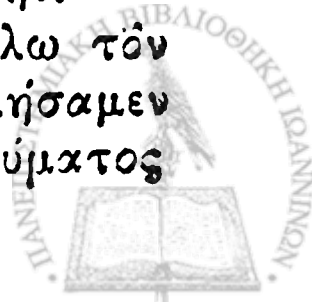
Ὁ φόδος ἔγεινε κοινὸς εἰς ὅλον τὸ στράτευμα, καὶ τρέχοντας ἡ φωνή, πῶς ὁ βασιλεὺς ἐλαδῶθη χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ καταλάβῃ πόθεν ἦλθεν αὐτό, ἐδάλθησαν ὅλοι εἰς μεγάλην σύγχυσιν. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ὁποῦ αὐτοὶ οὕτως ἦτον συγχυσμένοι, ἐγὼ σηκωνόμενος εἰς τὸν αέρα, ἀπόλυσα μίαν χάλαζαν ἀπὸ πέτραις ὁποῦ εἶχα, ἐπάνω εἰς τὴν τένταν τὴν βασιλικὴν καὶ ὀλοτρόγυρα, ὁποῦ τοὺς ἔκαμα ὅλους νὰ τρομάξουν· καὶ πολλοὶ φρατιῶται ἔμειναν λαδωμένοι, καὶ ἄλλοι σκοτωμένοι· ὅθεν ἐδόθη φωνὴ πῶς νὰ βρέχῃ πέτραις ἐπάνω εἰς τὴν τένταν τοῦ βασιλέως, καὶ αὕτῃ ἡ εἰδοσις ἐκοινολογήθη εἰς ὅλον τὸ στράτευμα, τόσον ὁποῦ ἐμδαίνοντες εἰς μέγαν φόδον ἐδόθησαν εἰς φυγὴν, λέγοντες πῶς ὁ προφήτης νὰ ἦτον θυμωμένος ἐνκντίον τοῦ Κασέμ. Καὶ εἰς ἐτῆτον τὸν τρόπον ἔφυγεν ὅλον τὸ στράτευμα κακῶς ἔχοντας, καὶ ἄφησαν ὅλην τους τὴν ζωοτροφίαν, καὶ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ πολέμου εἰς τὸν κάμπον τῆς Γάζνας.

Ὁ βασιλεὺς Βαχμάν ἔμεινε πρὸς τὰ ξημερώματα κατὰ πολλὰ ἐκστατικὸς, ὁπόταν ἤκουσε πῶς ὁ ἐχθρὸς ἔφυγε κακῶς ἔχοντας· καὶ εὐθύς εὐγαίνοντας ἀπὸ τὴν Γάζναν μὲ τὸ στράτευμά του, ἔκαμε μεγάλον φθαρμὸν εἰς τοὺς φεύγοντας ἐχθρούς· ἔπειτα ἐγύρισεν ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον τὸ στράτευμά του· καὶ ὅλοι ἐγύρισαν μὲ διάφορα κούρση κταφορτωμένοι εἰς τὴν Γάζναν. Ὑστερον ἀπὸ αὐτὸ ἔγειναν μεγάλαις χαραῖς εἰς τὸν λαόν, καὶ ὅλοι ἐσύντρεξαν εἰς τὰ μετζήτια εἰς εὐχαρίστησιν τοῦ Μωάμεθ, ὁποῦ ἐκαταχάλασε τὸς

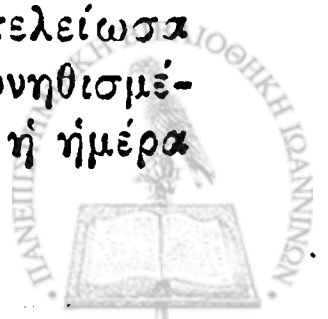
ἐχθρούς, καὶ τοὺς ἀποδίωξεν ἀπὸ τὸ βασιλείον του, καὶ τὴν ἰδίαν νύκτα ἐπῆγεν χωρὶς νὰ ἦναι συντροφιασμένος ἀπὸ κανέναν εἰς τὸ παλάτι τῆς βασιλοπούλας. Οὐγατέρα μου, τῆς εἶπεν, ἰδὲ ὅπου ἦλθα διὰ νὰ ἀνταποδώσω εὐχαρίστησες τοῦ μεγάλου προφήτου, ὅπου τοῦ εἶμαι χρεώστης διὰ τὴν φθοράν, καθὼς τὸ ἔμαθες, τῶν ἐχθρῶν μου· διὰ τὸ ὅποιον εἶμαι τόσον κατανυκτικὸς, ὅπου ἀποθαίνω ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν εἰς τὸ νὰ τοῦ φιλήσω τὰ ποδάρια, καὶ νὰ τοῦ κάμω τὴν πρέπουσαν εὐχαρίστησιν.

Ἰλαδεν αὐτὸς πολλὰ ὀγλήγορα τὴν εὐχαρίστησιν ὅπου ἐπιθυμοῦσεν· ἐμῆκα κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν χοντζερὲ τῆς Σχυρίνας, εἰς τὸν ὅποιον ἐστοχάζομουν πῶς θέλει τὸν εὖρω. Αὐτὸς εὐθύς ἔπесεν εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ φιλῶντάς τους μὲ ἔκανε μεσγάλαις εὐχαρίστησες· ἐγὼ τὸν ἐσήκωσα καὶ τοῦ ἐφίλησα τὸ μέτωπον· ἔπειτα τοῦ εἶπα· Βασιλέα, ἡμποροῦσες ποτὲ νὰ στοχασθῇς ὅτι ἐγὼ νὰ μὴ σὲ συντρέξω μὲ τὴν βοήθειάν μου εἰς τὴν ἀνάγκην, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἀγάπην μου ἦσουν; ἐπαίδευσά τὸν αὐθάδη Κασέμ, ὁ ὅποιος ἐστοχάζονταν νὰ κυριεύσῃ τὸ βασιλείον σου, καὶ νὰ ἀρπάξῃ τὴν Σχυρίαν διὰ νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ ταῖς σκλάβαις του· Μὴ φοβᾶσαι τὸ λοιπὸν πλέον εἰς τὸ ἐρχόμενον, ὅτι κάμμία δύναμις ἀνθρωπίνη νὰ τολμήσῃ νὰ σηκώσῃ ἐναντίον σου πόλεμον· καὶ ἂν κανεὶς ἤθελε λάβει τὴν τόλμην διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ, θέλω κάμει νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ στράτευμά του μία βροχὴ ἀπὸ φωτίαν, ὅπου νὰ τοὺς κάμῃ ὅλους στάκτην.

Ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐξαναβεδαίωσα πῶς θέλω τὸν ἔχω πάντα εἰς τὸ σκέπος μου, καὶ ὠμιλήσαμεν καὶ χαμπόρον διὰ τὴν φθοράν τοῦ στρατεύματος

τοῦ Κασέμ, ἐτραδίχθη διὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς ἐλευ-
 θερίαν με τὴν Σχυρίναν· ἡ ὁποία καὶ αὕτῃ δὲν
 ἔλειψεν ὅπου νὰ δείξῃ μεγάλαις εὐχαρίστησες·
 καὶ μοῦ τὸ ἐδεδαίωσε με χίλια χαῖδια ὅπου με
 ἔκαμεν· καὶ οὕτως ἔστεκα ὅλος ἀφιερωμένος εἰς
 ἀγαλλίασιν με αὕτην. Μὰ ὁπόταν ἐκατάλαβα ὅπῃ
 ἦτον σιμὰ νὰ ξημερώσῃ ἐτραδίχθηκα εἰς τὸν συν-
 ηθισμένον μου τόπον. Ἦτον ὅλοι τῆς Γάζνας τό-
 σον στερεὰ βεδαιωμένοι, πῶς ἐγὼ νὰ ἤμην ὁ Μωά-
 μεθ, ὅπου σχεδὸν ολίγον ἔλειψε νὰ τὸ πιστεύσω
 καὶ ἐγὼ πῶς νὰ ἤμουν αὐτός ὁ ἴδιος προφήτης
 διὰ τὰ ὅσα ἐκατώρθωνα. Δύο ἡμέραις ὑστερώτε-
 ρα ἀπὸ αὐτὸ τὸ κάμωμα, ὁ βασιλεὺς τῆς Γάζνας
 ἐπρόσταξεν ὅτι νὰ γένουν μεγάλαις χαραῖς εἰς ὅ-
 λην τὴν χώραν, ὅχι μόνον διὰ τὸν χαλασμόν τῶν
 ἐχθρῶν του, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐορτασθοῦν με μεγά-
 λην παράταξιν οἱ γάμοι τῆς βασιλοπούλας Σχυ-
 ρίνας με τὸν Μωάμεθ. Ἐστοχάσθηκα ὅτι νὰ ἔκανε
 χρεῖα νὰ δεξάσω με κάποιον μέγα σημεῖον μίαν
 ἐορτὴν ὅπου ἐγίνονταν εἰς τιμὴν μου. Καὶ δι' αὐ-
 τὴν τὴν αἰτίαν, ἐπῆγα εἰς τὴν Γάζναν, καὶ ἀ-
 γόρασα μπαρουτι, τιάφι, νίτρον, κάμφορα, καὶ
 ἄλλα ἀναγκαῖα, καὶ ἐστάθηκα ὅλην τὴν ἡμέραν
 εἰς τὸν λόγγον, καὶ ἔκαμα μίαν μηχανικὴν φω-
 τίαν πολλὰ ἐξαίρετην. Καὶ ἐρχομένη ἡ νύκτα εἰς
 καιρὸν ὅπου ὅλος ὁ λαὸς εἰς ταῖς στραταῖς ἐχα-
 ροκοποῦσαν, ἐφέρθηκα ἐπάνω εἰς τὴν χώραν· καὶ
 σηκωνόμενος πολλὰ εἰς τὰ ὕψη, ἄναψα τὴν μη-
 χανικὴν φωτίαν, καὶ ἔκαμα νὰ φανοῦν εἰς τὸν
 αἶρα διάφοραις φλόγες, ἥλιος, σελήνη, ἀστέρες
 φωτεινοί, καὶ ἄλλα παρόμοια, ὅπου τοὺς ἔκαμαν
 νὰ μείνουν ἐκστατικοί· καὶ ἀφ' οὗ ἀποτελείωσα
 ταῖς φωτίαις μου ἐτραδίχθηκα εἰς τὸν συνηθισμέ-
 νον μου τόπον ὅλος χαρά. Ἐρχομένη δὲ ἡ ἡμέρα

ἐπῆγα εἰς τὴν χώραν διὰ νὰ λάβω τὴν χαρὰν
εἰς τὸ νὰ ἀκούσω τὸ τί ὠμιλοῦσεν ὁ λαὸς εἰς
ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμα· δὲν ἔμεινα εἰς ἐκεῖνο ὅπου
ἤλπιζα, γελασμένος· ὁ λαὸς ἔκαμνε διάφοραις
παράξεναις διήγησες εἰς τὸ κατόρθωμά μου· ποῖος
ἔλεγεν ὅτι ὁ Μωάμεθ ἦταν ἐκεῖνος, ὅπου διὰ νὰ
δώσῃ νὰ καταλάβουν πῶς εἶχεν εὐχαρίστησιν εἰς
ταῖς χαραῖς ὅπου δι' αὐτὸν ἐγένοντο, ἔκαμε νὰ
φανοῦν φωταῖς οὐράνιαις· καὶ ποῖος ἐδεδαίωνα
πῶς νὰ εἶχεν ἰδῇ ἀνάμεσα εἰς ἐκεῖνα τὰ νέα με-
τέωρα τὸν προφήτην μὲ γένεια ἄσπρα καὶ μορφὴν
σεβασμίαν, καὶ ἄλλοι, ἄλλα διάφορα.

Ὅλαις αὐταῖς ἡ διήγησες καὶ ὁμιλίαις πολ-
λὴν περιδιάβασιν μοῦ ἔδωσαν· μὰ ἄλλοίμονον εἰς
ἐμέ, εἰς καιρὸν ὅπου ἐγὼ ἤμουν εἰς αὐτὴν τὴν
χαρὰν, ἡ κασσέλα μου, ἡ ἀκριδὴ μου κασσέλα, ὄρ-
γανον τῶν θρυμαστῶν μου κατορθωμάτων ἐκαίον-
ταν εἰς τὸν λόγγον· κατὰ πῶς φαίνεται κάμμία
σκαντζιλῆθρα, ὅπου δὲν ἀπείκασα ἀπὸ ταῖς φω-
ταῖς ὅπου ἔκανα, νὰ ἔμεινε μέσα καὶ τὴν ἐφθει-
ρεν ὅποτε ἤμουν ξέμακρα ἀπὸ αὐτήν· ὥς ὅτε
εἰς τὸν γυρισμὸν μου τὴν ἡύρα ὅλην καμμένην.
Ἐνας πατέρας, ὁ ὅποῖος ἐμδαίνοντας εἰς τὸν οἶ-
κόν του, καὶ βλέπει τὸν μονογενῆ του υἱὸν σκοτω-
μένον ἀπὸ χίλιας λαβωματίαις θανατηφόραις,
καὶ πνιγμένον εἰς τὸ ἴδιόν του αἷμα, δὲν ἤμπο-
ροῦσε νὰ ἦναι θλιμμένος περισσότερον ἀπὸ ἓνα
πόνον ὡς ἂν τὸν ἐδικόν μου· ὁ λόγγος ἀντηχολο-
γοῦσεν ἀπὸ τὸν βρυγμὸν μου, καὶ ἀπὸ τὰ παρά-
πονά μου· ἔσχισα τὰ φορέματά μου, ἐκατάκοψα
ταῖς σάρκες μου, καὶ δὲν ἠξέυρω πῶς ἐσυμπά-
σῃσα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν ἀπελπισίαν ὅπου με
ἤλθε, διὰ τὴν ὑστέρησιν τῆς μηχανικῆς μου κασ-
σέλας. Ὡς τόσον τὸ κακὸν ἦτον χωρὶς ἰατρείαν,

καὶ ἔπρεπεν ὅτι ἐγὼ νὰ κάμω ἄλλην ἀπόφασιν· καὶ ἐτούτη ἦτον νὰ ὑπάγω ἄλλου εἰς συναπάντησιν νέας τύχης. Εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον ὁ προφήτης Μωάμεθ, ἀφίνοντας τὸν Βαχμάν καὶ τὴν Σχυρίναν εἰς μεγάλην θλίψιν, ἐξεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Γάζνας.

Τρεῖς ἡμέραις ὑστερώτερα, ἐσυναπάντησα ἓνα καρδάνι ἀπὸ πραγματευτάδες ὅπου ἐπήγαινε εἰς τὴν Αἴγυπτον· καὶ ἀνταμωνόμενος μὲ αὐτὸς ἦλθα ἐκεῖ· εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθηκα στενεμμένος διὰ νὰ μάθω τὸν ὑφάντην διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ ζήσω· ἐκεῖ ἔμεινα διὰ καμπόσον καιρὸν, ἔπειτα ἦλθα εἰς τὴν Δαμασκόν· καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἀκολούθησα τὴν τέχνην μου εἰς τὸ νὰ ὑφαίνω· φαίνομαι πῶς νὰ ἦμαι πολλὰ εὐχαριστημένος τῆς στάσεώς μου, μὰ ἐτούτη ἦναι μία θεωρία ψεύτικη· δὲν ἡμπορῶ νὰ εὐγάλω ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὴν ἐνθύμησιν τῆς εὐτυχίας μου, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι· ἡ Σχυρίνα εἶναι πάντα παρῆσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ μὲ ὅλον ὅπου πάσχω διὰ νὰ κάμω νὰ μὲ ἐξαλειφθῇ αὐτὸς ὁ στοχασμός, δὲν εἶναι βολετὸν ποτὲ νὰ τὴν ἀπαλησμονήσω, καὶ αὐτὸ μὲ κάνει δυστυχέστατον. Ἐτούτη εἶναι ἡ ἱστορία μου, ὦ βασιλεῖα, ὅπου μὲ ἐδίασες διὰ νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ· ἡξεύρω καλῶτατα, ὅπου δὲν εὐρίσκεται εὐλογον τὸ γέλασμα, ὅπῃ τῇ βασιλείῳ τῆς Γάζνας ἔκαμα, καὶ τῆς βασιλοπούλας Σχυρίνας· καὶ διὰ τὴν ἱερόσυλόν μου τόλμην ὅπου ἔλαβα, ἡ ὑψηλότης σου θέλει μὲ συμπαθήσει· ἐπειδὴ καὶ ἡ βασιλεία σου ἐστάθης ἡ αἰτία, καὶ μὲ ἐδίασες διὰ νὰ φανερώσω μὲ κάθε καθαρότητα τὸ ἀνόμημα ὅπου ἔκαμα.

Ἀκολουθήσεις τῆς ἱστορίας τοῦ Βεδρεδίν
Δώλου καὶ τοῦ Βεζύρη του.

Ο βασιλεὺς Βεδρεδίν ἀπέλυσε τὸν Μαλέκ, ἀφ' ἧ ἤκουσε τὴν ἱστορίαν του· ἔπειτα εἶπε πρὸς τὸν βεζύρη του καὶ πρὸς τὸν ἠγαπημένον του Σεήφ· τὰ συμδεδηκότα αὐτουνου τοῦ ὑφαντῆ, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ τῶν ἐδικῶν σας παράξενα· μα' αἰγκαλὰ καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς πλείον· εὐτυχισμένος, μὴ στοχάζεσθε μὲ ὅλον τοῦτο νὰ μὲ κάμετε νὰ κλίνω, πῶς νὰ μὴν εὐρίσκεται κάνεις, ὅπου νὰ χαίρεται μίαν τελείαν εὐτυχίαν· θέλω νὰ ἐξετάξω τοὺς ἀξιωματικούς μου, τοὺς ὀφφικιάλους μου, καὶ ὅλους τοῦ παλατίου μου. Σύρε ὦ βεζύρη, καὶ κάμε νὰ ἔλθῃ ἓνας κατόπι ἀπὸ τὸν ἄλλον ἔμπροσθέν μου. Ὁ βεζύρης ὑπήκουσε, καὶ εὐθὺς ἔφερε τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς ὁποίους ἐξετάζοντας τοὺς ἠύρεν ὅπου νὰ κλαίονται, ποῖος ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ποῖος ἀπὸ τὸ ἄλλο· καὶ μὴν εὐρίσκοντας κανέναν χωρὶς θλίψιν τοὺς ἀπέλυσε· τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔκαμε νὰ ἔλθουν οἱ ὀφφικιαλέοι, καὶ ἐξετάζοντας καὶ αὐτουνούς τοὺς ἠύρε παρομοίους μὲ τοὺς ἄλλους· καὶ ἀνάμεσα εἰς τόσους, δὲν ἐπαύθη κάνεις νὰ εὐρέθῃ νὰ εἰπῇ πῶς ἦναι ἐλεύθερος ἀπὸ πίκραν. Βλέπω, ἔλεγε, πῶς ἀπὸ αὐτουνούς δὲν εὐρέθῃ κάνεις κατὰ τὴν γνώμην μου· θέλω νὰ δοκιμάσω καὶ ὅλους τοὺς λοιπούς τοῦ παλατίου με μικρούς τε καὶ μεγάλους· ἔλαθεν αὐτὴν τὴν ὑπομονὴν εἰς τὸ νὰ ἐξετάξῃ ἓναν πρὸς ἓναν, καὶ τῷ ἔδωκαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπόκρισιν ὅπου τῷ ἔδωκαν καὶ οἱ πρῶτοι, πῶς κάνεις δὲν ἦτον χωρὶς βάσανον· ποῖος ἐκλαίονταν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ποῖος ἀπὸ τὰ παιδία του, ποῖος πῶς ἦτον πτωχός,

πρῶτος πλούσιος καὶ δὲν εἶχε τὴν υἱείαν τε, καὶ ὅλοι εἶχαν τὸν πόνον τους.

Ὁ βασιλεὺς μὲ ὅλον τοῦτο δὲν ἔχασε τὴν ἐλπίδα, ὅπου νὰ μὴν εὖρη κανέναν ἄνθρωπον χωρὶς θλίψιν. Μοῦ φθάνει νὰ εὖρω ἓνα μόνον, ἔλεγε τῇ βεζύρῃ, καὶ δὲν θέλω ἄλλο· ἐπειδὴ καὶ ἐσύ σῖ-
κεις στερεὸς πῶς νὰ μὴν ἦναι τινὰς. Ναὶ ὦ βασιλεῦ, ἀπεκρίθη ὁ βεζύρης, σοῦ τὸ ξαναβεβαιώνω· καὶ εἶναι ἀνωφελεῖς ἡ ζήτησες τῆς βασιλείας σε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι μὲ ὅλον τοῦτο καταπεισμένος, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς· καὶ μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νῦν ἓνα μέσον, μὲ τὸ ὅποιον θέλω εὖρει ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμῶ. Ἐπρόσταξεν εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὅτι νὰ κηρυχθῇ εἰς ὅλην τὴν χώραν, πῶς ὅποιος εἶναι εὐχαριστημένος εἰς τὴν κατάστασίν του, εἰς διορίαν τριῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν βασιλέα, διὰ νὰ τὸν κάμῃ ὅ, τι δῶρον θέλῃ. Καὶ τελειώ-
νοντας ἡ διορία δὲν ἐστάθη, κανεῖς ὅπου νὰ παρ-
ρησιασθῇ ἔμπροσθέν του· ὥστε ὅπου ἐφαίνονταν ὅλοι πῶς ἀπερνοῦσαν συμφέρονως μὲ τὸν βεζύρην. Βλέποντας ὁ βασιλεὺς πῶς κανεῖς ἄνθρωπος δὲν ἐπαρρησιαζόνταν ἔμπροσθέν τε, ἔμεινε πολλὰ θαυ-
μασμένος. Δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω, ἐφώναξεν αὐτός, ὅτι εἰς ὅλην τὴν Δαμασκὸν τριούτης λο-
γῆς μεγάλην, νὰ μὴν εὖρεθῇ ἓνας εὐχαριστημένος; Βασιλέα μου, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ βεζύρης, ἂν ἐσύ ἤ-
θελες ἐξετάξῃς ὅλον τὸν κόσμον, θέλῃ σου εἰπεῖ ὅλοι πῶς κανεῖς δὲν εἶναι χωρὶς θλίψιν. Ἐπεὶ το
εἶναι ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἤμπορῶ νὰ ὑποφέρω, ἔξα-
νεῖπεν ὁ βασιλεὺς· ὅ, τι λογῆς θαυμασμόν μοῦ
ἔδωκεν ἡ αἰτία τῆς δοκιμῆς ὅπου ἔκαμα, θέλω
μὲ ἀπόφασιν νὰ περιπατήσω τὸν κόσμον καὶ νὰ
ἰδῶ ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας γελοῖεται εἰς τὴν
γνώμην του, καὶ δὲν θέλω γυρίσει ἔως ὅπου νὰ

μὴν εὖρω τὸ ὀλιγώτερον ἓνα μόνον. Ἄχ αὐθέντη, τοῦ λέγει ὁ βεζύρης· διατὶ θέλεις νὰ ἀκολουθῇς αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν; βεβαιώσου πῶς δὲν θέλεις συναπαντήσῃ κανένα, ὅπου νὰ ἦναι τελείως εὐχαριστημένος τῆς τύχης του.

Ὁ βεζύρης Ταλμούχ ἐποθοῦσε μὲ πολλὴν θερμότητα, ὅτι ὁ αὐθέντης του νὰ ἤθελεν ἀπαρατήσῃ αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν. Μὰ ὁ βασιλεὺς δὲν ἄλλαξε γνώμην, καὶ ἀφ' οὗ ἄφησε τὴν κυδέρνησιν τοῦ βασιλείου του εἰς ἓναν ἄλλον βεζύρην, ἐμίσευσε μὲ τὸν βεζύρην Ταλμούχ καὶ τὸν Σεήφ Μολτὲκ καὶ μὲ ὀλίγους σκλάβους· ἐπεριπάτησαν αὐτοὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπαγδατίου, εἰς τὸ ὅποιον ἔφθασαν, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐκόνεψαν εἰς ἓνα χάνι· καὶ ἐκεῖ ἔδωκαν νὰ καταλάβουν πῶς ἦτον καὶ οἱ τρεῖς ντζοδαῖρτζίδες πραγματευτάδες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐταξείδευαν ἀπὸ βασιλείου εἰς βασιλείον. Αὐτοὶ ἔφερναν μαζὶτες πολλὰ ντζοβαῖρικὰ ἀπὸ καθὲ λογῆς εἶδη, διὰ νὰ δειχθοῦν καλῆτερον πῶς νὰ ἦταν τέτοιοι. Καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου ἐσεργιχνίζαν εἰς τὸ Μπαγδάτ, εἶδαν ἓνα διδασκτὴν, ὅπῃ ἐδίδαχνε μὲ μίαν μεγάλην φωνὴν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ὅπου ἦτον πολὺς λαὸς διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. Αὐτὸς ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον· ὦ ἀκριβοὶ ἀδελφοί μου· πόσον ἀναίσθητοι εἴσθε εἰς τὸ νὰ κοπιάζετε τίσον διὰ νὰ ἀποκτήσετε πλούτη· ὅπου ὁπόταν ὁ Ἄγγελος ἔλθῃ διὰ νὰ σᾶς σηκώσῃ ἀπὸ τὴν τήν ζωὴν, δὲν θέλετε δυνηθῇ μὲ αὐτὸν τὸν πλεῖστον νὰ ἀποφύγητε τὸν θάνατον, καὶ μέλλετε νὰ τὸν ἀφήσετε ὀπίσω σας καὶ στανικῶς σας· μὲ ὅλον τὴν ἡξεύρω ὅπου ὁμολογᾶτε, πῶς ἡ κυρίευσις τοῦ πλούτου σας, σᾶς κάνει νὰ μὴν ἔχετε ποτὲ ἀνάπαυσιν· ἐσεῖς ἀκαταπαύστως φοβεῖσθε νὰ μὴ σᾶς τὸν

ἀρπάξουν οἱ λησταί· ἡ ἐπιμέλεια ὅπου πέρνετε δια-
νὰ τὸν φυλάξετε, δὲν σᾶς ἀφίνει νὰ τραδίσετε μίαν
ζωὴν εὐτυχισμένην· ἐγὼ ὄντας γυμνὸς ἀπὸ πλῆτη,
ὕστερημένος ἀπὸ ταῖς ἀνάπαυσές σας, χαίρομαι
εἰς τὴν πτωχείαν μου μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια ὁ βασιλεὺς Βεδρεδὶν, λέ-
γει τοῦ βεζύρη του· Ταλμούχ, ἐσὺ ἄκουσες ὡσὰν
καὶ ἐμένα τὰ λόγια τοῦ διδακτοῦ, διὰ τὸ ὅποιον
ἰδοὺ δὲν ἔχω πλεον χρέος νὰ ταξειδεύσω, ἡῦρα
ἐκεῖνο ὅπου ἐζητοῦσα· ἐτοῦτος ὁ διδακτὴς εἶναι
ἓνας ἄνθρωπος εὐτυχέστατος. Βασιλέα μου, τοῦ
ἀπεκρίθη ὁ βεζύρης, κάνει χρεῖα νὰ πασχῇσῃς διὰ
νὰ συνομιλήσῃς μὲ τοῦτον τὸν διδακτὴν, καὶ νὰ
τὸν ὑποχρεώσῃς ἂν ἤμπορέσῃς διὰ νὰ σου ξεσκε-
πάσῃ τὰ ἔσωθέν του, διὰ νὰ ἰδῇς ἂν ᾔηται ἀληθι-
νὰ ἐκεῖνα ὅπου λέγει. "Εἰτ' ἐγὼ ἀκολουθήσει,
εἶπεν ὁ βασιλεὺς· μὰ ὕστερώτερα πρέπει νὰ μεί-
νῃς νικημένος. Ναὶ ὦ βασιλεῦ, εἶπεν ὁ βεζύρης,
τὸ εὐχαριστοῦμαι ὅταν ᾔθελεν εἶναι ἔτ' ἐγὼ· καὶ τό-
τε θέλω ὁμολογήσει πῶς νὰ ἔζησα εἰς τὴν πλά-
νῃν τόσον καιρόν. Ἀποφάσισαν αὐτοὶ ὡς τόσον
διὰ νὰ ὁμιλήσουν μὲ τὸν διδακτὴν, ὁ ὅποιος ἀφ'
οὗ καὶ ἐτελείωσε τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἐσυρμάζωξεν ἀπὸ
τὸν λαὸν ἀρκετὴν ἐλεημοσύνην, καὶ ἐτραβίχθη εἰς
ἓνα σπητάκι, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοικοῦσεν.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ βεζύρης βλέποντας ποῦ ἐκα-
τοικοῦσεν, εὐθὺς ἐπῆγαν διὰ νὰ τὸν εὕρουν. Ὁ δι-
δακτὴς τοὺς ἐδέχθηκε μὲ μεγάλον σέβας· καὶ ἔ-
πειτα τοὺς ἐρώτησεν ἂν εἶχαν τίποτε διὰ νὰ τὸν
προστάξουν. Τότε ὁ Βεδρεδὶν εὐγάζει μίαν σακ-
κοῦλαν μὲ φλωρία καὶ τὴν βάνει εἰς τὸ χέρι τοῦ
διδακτοῦ λέγοντάς του· Ἐγὼ σοῦ κάνω τοῦτο τὸ
δῶρον, μὲ συμφωνίαν ὅμως ὅτι νὰ μοῦ φανερώσῃς
τὰ ἔσωθεν τῆς καρδίας σου. Ἡμεῖς εἴμεσθ' ἐν τρεῖς

ντζοδαῖρτζήδες σύντροφοι· ἓνας ἀπὸ ἡμᾶς θέλει
 μὲ γνώμην βεβαίαν, ὅτι εἰς τὸν κόσμον δὲν ἤμπο-
 ρεῖ νὰ ᾔῃαι ἄνθρωπος τελείως εὐτυχισμένος, καὶ
 νὰ μὴν ἔχῃ θλίψιν· ἐγὼ εἶμαι ἐναντίας γνώμης·
 καὶ ολίγον εἶναι ὅπου σὲ ἤκουσα νὰ εἰπῇς, ὅτι
 ἀπερνᾷς μίαν τελείαν εὐτυχίαν· εἰπές μας τὴν ἀ-
 λήθειαν σὲ περικαλῶ ἂν ᾔῃαι ἔτζι, ὅτι πολλὰ μᾶς
 ᾔῃαι ἀναγκαῖον νὰ μάθωμεν, καὶ θέλεις μᾶς κά-
 μει μίαν μεγαλωτάτην χάριν· Ὁ διδακτὴς ἐπῆρε
 τὴν σακκοῦλαν εὐχαριστῶντας τὸν Βεδρεδὶν, καὶ
 τοῦ εἶπεν· Αὐθένταις ἐπειδὴ καὶ ἐπιθυμᾶτε νὰ
 μάθετε τὴν ἀλήθειαν, ἰδοὺ ὅπου εἶμαι ἔτοιμος διὰ
 νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν κάθε ἀλήθειαν· νὰ ἡξεύρετε πῶς
 οὔτε ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος καὶ ἀναπαυμένος·
 καὶ ἂν μὲ ἀκούσετε νὰ ἐπαινέσω τὴν εὐτυχίαν μου
 εἰς τὸν λαόν, μὴ στοχάζεσθε διὰ τοῦτο ὅτι νὰ
 εὐρίσκωμαι εὐχαριστημένος εἰς τὴν κατάστασίν
 μου· Ἄν ὠμίλησα ἐναντίον τῆς πλούτης, σᾶς βεβαιώ-
 νω, ὅτι ἄλλος δὲν ἦτον ὁ στοχασμός μου, παρὰ
 διὰ νὰ παρακινήσω εἰς τὴν ἐλεημοσύνην ἐκείνης
 ὅπου μὲ ἤκουαν· ἡμεῖς οἱ διδαχτάδες τραδοῦμεν
 μίαν ζωὴν πολλὰ δυστυχισμένην, διὰ νὰ ἡμπορέ-
 σωμεν νὰ εὗρωμεν μίαν τελείαν ἀνάπαυσιν καὶ
 εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ματαίως
 τὴν ἐλπίζουν· Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος παρομοίως μὲ
 τοὺς συντρόφους σου, πῶς κάνεις νὰ μὴν εὐρίσκε-
 ται εὐχαριστημένος, καὶ νὰ μὴν ᾔῃαι χωρὶς θλί-
 ψιν· Κανένα πράγμα δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ
 τελείως τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν· εὐθύς ὅπου ὁ
 ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει τὴν πλήρωσιν τῆς ἐπιθυ-
 μίας, ὅπου εἶχε στοχασθῇ, ἀγροικᾷ νὰ τοῦ γεν-
 νηθῇ μία ἄλλη ἐπιθυμία, ἡ ὁποία νὰ συγχύζῃ
 τὴν ἀνάπαυσίν του, καὶ νὰ τὸν κἀνῃ πάλιν νὰ μὴν
 ᾔῃαι ποτὲ εὐχαριστημένος.

Ὁ βεζύρης ἔλαβε μεγάλην ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ τὸν διδασχτὴν νὰ ὁμιλήσῃ καθὼς ἐπιθυμοῦσε, καὶ ἀκαρτεροῦσεν ὅτι ὁ βασιλεὺς νὰ κλίνη εἰς τὴν γνώμην του· καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἄρχισε νὰ κλίνη, καὶ νὰ βεβαιώνεται πῶς νὰ ἦτον ἔτζι, καὶ πῶς ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ εὐρίσκονταν εἰς ἀπάτην. Καὶ ἀφ' οὗ ἀπέλυσαν τὸν διδασχτὴν, εἶπε τοῦ βεζύρη, καὶ τοῦ Σεήφ· ἃς ὑπάγωμεν νὰ ἀπεράσωμεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας εἰς ἓνα καφφενέ. Αὐτοὶ τὸν ὑπήκουσαν. Καὶ οὕτως ἐπῆγαν εἰς ἓνα μεγάλον καφφενέ, καὶ ἐκάθησαν εἰς ἓνα μέρος, ὅπου ἦταν δύο εὐγενεῖς ἄνδρες, ὅπου ἐσυνωμιλοῦσαν κατὰ τύχην διὰ ταῖς δυστυχίαις, ὅπου εἶναι ὑποκειμένη ἡ ἀνθρωπίνη φύσις· καὶ ἄλλος δὲν χαίρεται τὴν σήμερον μίαν ζωὴν εὐτυχισμένην, παρὰ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀστραχάν, ὅπου βεδαίως κάμμία πικρότης δὲν τοῦ συγχύζει τὴν γλυκύτητα τῶν εὐτυχισμένων ἡμερῶν του· καὶ κοντολογῆς, πῶς ἐκεῖνος ἦτον ἓνας ἄνθρωπος πολλὰ εὐτυχής· καὶ μὲ δίκαιον τρόπον τὸν ὠνόμαζαν κατ' ἐξοχὴν, ὁ βασιλεὺς χωρὶς θλίψιν.

Ἐτέτη ἡ συνομιλία ἐπροξένησε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπάνω εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως. Κάνει χρεῖα, αὐτὸς λέγει πρὸς τὸν βεζύρη, εὐγαίνοντας ἀπὸ τὸν καφφενέ, ὅτι αὔριον νὰ μισεύσωμεν διὰ τὸ Ἀστραχάν· θέλω νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν βασιλέα χωρὶς θλίψιν. Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου, ἀπεκρίθη ὁ βεζύρης, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω. Τῇ ἐπαύριον σηκωνόμενοι, ἀνταμώθηκαν μὲ ἓνα καρδάνι ἀπὸ πραγματευτάδες, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἀστραχάν, ἐκεῖ ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ὀρμῶζ, ἐπονομαζόμενος ὁ βασιλεὺς χωρὶς θλίψιν. Φθάνοντας δὲ ἐκεῖ ἐπῆγαν καὶ ἐκόνευσαν εἰς ἓνα χάνι, καὶ ἀκολουθοῦσαν νὰ δεῖ-

χνωνται πῶς νὰ ἦτον ντζοδοῖρτζῆδες. Αὐτοὶ ἔμει-
ναν ἔκθαμβοι εἰς τὸ νὰ ἰδοῦν τὸν λαὸν ὅλον δοσμέ-
νον εἰς μεγάλαις χαραῖς, καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη
τῆς χώρας νὰ γένωνται χοροὶ, παιγνίδια, καὶ ἄλλα
χαροποιὰ πράγματα. Ὁ βασιλεὺς ἐρώτησε τὸν
χαντζῆ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐγίνοντο τόσαις χαραῖς
εἰς αὐτὴν τὴν χώραν. Ὁ χαντζῆς τοὺς ἐδιηγήθη
πῶς τέτοιαις χαραῖς δὲν γίνονται οὔτε διὰ κάμ-
μίαν νίκην, ὅπου νὰ ἔκαμεν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν
του, οὔτε διὰ κανένα ἄλλο εὐτυχισμένου συμδεθη-
κός· κάθε ἡμέραν ὁ λαὸς ἐορτάζει κάποιαν νέαν
χαράν· καὶ τοῦτο συμφώνως διὰ νὰ ἀρέσουν εἰς
τὴν κλίσιν τῷ βασιλέως, ὁ ὁποῖος τὸν ἀγαπᾷ κα-
ταπολλὰ, μὲ τὸ νὰ ἦναι τῷ πλέον καλητέρῃ χαρα-
κτῆρος, ὅπου εἰς τὸν κόσμον νὰ εὐρίσκεται· ὅθεν
τοῦ ἐδόθη δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν τὸ ἐπίθετον τοῦ
βασιλέως χωρὶς θλίψιν.

Ἀκούοντας ἀπὸ τὸν χαντζῆ ὁ Βεδρεδὶν αὐτὴν
τὴν διήγησιν, λέγει πρὸς τὸν βεζύρην του· Ἀπὸ
τὸν εὐγενικὸν χαρακτῆρα, ὅπου ὁ χαντζῆς μου
ἐφάνέρωσε διὰ τὸν βασιλέα τοῦ Ἀστραχάν, ἐγὼ
εἶμαι βέβαιος πῶς τοῦ λόγου σου εἶσαι πληρο-
φορημένος πῶς αὐτὸς βεβαίως νὰ ἦναι χωρὶς
θλίψιν. Μὴ γένοιτο, ἀπεκρίθη ὁ βεζύρης· ἐπειδὴ
καὶ εἶμαι βέβαιος, πῶς καὶ αὐτὸς νὰ ἦναι ὡσαύ-
τὸν διδαχτὴν· καὶ ἂν ἔχῃς τὸν τρόπον νὰ βε-
βαιωθῇς ἀπὸ τὸν ἴδιον βασιλέα, θέλεις ἰδεῖ πῶς
καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι χωρὶς κάμμιαν θλίψιν, ὅπου
νὰ τὸν συγχύζη. Ἄς ἦναι, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Βεδρε-
δὶν· ἐγὼ θέλω πασχίσει νὰ εὕρω τὸν τρόπον διὰ
νὰ συνομιλήσω μὲ αὐτόν· καὶ ἂν ἦναι καὶ αὐτὸς
καθὼς μου λέγεις, σοῦ τάσω πῶς νὰ μὴν ὑπάγω
παρεμπρὸς ἐξετάζοντας· ἀλλὰ εὐθύς νὰ γυρίσω
εἰς τὸ βασιλείόν μου, καὶ θέλω ὁμολογήσει τότε,

πῶς κάνεις ἄνθρωπος δὲν εἶναι χωρὶς θλίψιν. Εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀπεκρίθη ὁ βεζύρης. Ἄς πασχίσωμεν τὸ λοιπὸν νὰ εὕρωμεν τὸ μέσον διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ τὸν ἴδιον Ὀρμῶζ, καὶ ἄς τὸν ἰδοῦμεν ἀπὸ σιμᾶ, καὶ ἄς ἐξετάξωμεν μὲ ἐπιμέλειαν τὰ ἔσωθεν τῆς καρδίας του, διὰ νὰ εὕγωμεν ἀπὸ τὴν περιέργειάν μας.

Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐστοχάσθησαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν βασιλέα ὡσάν ντζοδαῖρτζῆδες, καὶ εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον ἐπήραν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ μίαν κασσελοπούλαν, καὶ ταῖς ἐγέμισαν ἀπὸ τὰ ντζοδαῖρια ὅπου εἶχαν, καὶ ἐρχόμενοι εἰς τὸ παλάτι, ἐζήτησαν διὰ νὰ ὁμιλήσουν μὲ τὸν βασιλέα. Ἐδέθη εἰδησις εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι τρεῖς ντζοδαῖρτζῆδες, ὅπου ἐπήγαιναν ἀπὸ βασίλειον εἰς βασίλειον, ἐπιθυμοῦσαν νὰ ὁμιλήσουν μὲ αὐτόν. Ὁ Ὀρμῶζ ἐπρόσταξεν ὅτι νὰ ἔλθουν πρὸς αὐτόν. Ἐρχόμενοι δὲ πρὸς αὐτόν, ἄνοιξαν ταῖς κασσελοπούλαις των, καὶ τοῦ ἔδειξαν διάφορα ντζοδαῖρια τάχα πῶς νὰ τὰ εἶχαν διὰ πούλημα· αὐτὸς τὰ ἐστοχάσθη μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ μὲ θαυμασμόν, διὰ τὴν ποιότητά της, καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα αὐγάτισεν ὁ θαυμασμός του εἰς τὸ νὰ ἰδῇ ἓνα καρβουνι πολλὰ θαυμασίον, μέγα ὡσάν ἓνα αὐγὸν περιστερίου, τὸ ὁποῖον πέρνοντάς το εἰς τὸ χέρι, δὲν ἐχόρταινεν ὅπου νὰ τὸ κοιτάξῃ καὶ νὰ τοῦ ἐπαινῇ τὴν εὐμορφάδα. Τότε ὁ Βεδρεδὶν βλέποντάς τὸν ὅπου τοῦ ἄρεγεν αὐτὸ τὸ καρβουνι, εἶπεν· Ἡμεῖς μένομεν θαυμασμένοι εἰς τὸ νὰ βλέπωμεν πῶς ἔχομεν πράγμα ὅπου νὰ ἀρέσῃ τῆς βασιλείας σου· διὰ τὸ ὁποῖον ταπεινῶς τὴν περικαλοῦμεν νὰ τὸ δεχθῇ διὰ ἓνα δῶρον, συμπαθῶντάς μας τὴν ἐλευθερίαν, ὅπου πέρνομεν διὰ νὰ τῆς τὸ προσφέρωμεν.

Ὁ Ὀρμῶζ τὸ ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ἤθελεν, ὅσον καιρὸν ἔμελλε νὰ σταθεῖν εἰς τὸ Ἀστραχάν, νὰ ὑπάγουν νὰ κονεύσουν εἰς τὸ παλάτι του. Αὐτοὶ τὴν ἴδιαν ἡμέραν, ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐκόνευσαν· εἰς τὰς ὁποίους ἐδόθηκεν ἕνας ὠραιότατος χοντζερὲς στολισμένος ὅλος ἀπὸ μεταξωτὰ, ὁμοίως καὶ ὀφφικιάλοι τοῦ βασιλέως διὰ νὰ τοὺς ὑπηρετήσουν. Ἐκεῖνος ὁ μονάρχης στοχαζόμενος αὐτοὺς ὡσὰν τρία ὑποκείμενα, ὅπου ἐπεριδιάδαζαν τὸν κόσμον, καὶ ἤρχονταν ἀπὸ βασίλειον, εἰς βασίλειον, ἔβαλεν ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ τοὺς κάμῃ καθε λογῆς περιποίησιν, καὶ τιμαῖς ὅσον νὰ ἦταν τὸ βολετὸν διὰ νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ νὰ κηρύττῃν εἰς τὰ ἄλλα βασίλεια τὴν ἀκρίδειαν τῆς μεγαλειότητός του. Κάθε ἡμέραν τοὺς ἔκανε νέα χαρίσματα· τῶρα τοὺς ἐξεφάντωνεν εἰς τὸ κυνήγι, καὶ τῶρα εἰς κἀνὲνα περίεργον θάμα· καὶ ποτὲ δὲν τοὺς ἄφινε χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ κάμμιναν νέαν ξεφάντωςιν. Καὶ μὲ ὅλαις αὐταῖς ταῖς περιποιήσεσιν ὅπου ὁ Ὀρμῶζ τοὺς ἔκανε, αὐτοὶ δὲν εὕρισκονταν ἀναπαυμένοι, ἀνίσως καὶ δὲν ἤθελαν μάθει καταλεπτῶς ἀπὸ τὸν ἴδιον, ἃν ἦτον καὶ ἐσωτερικῶς εὐχαριστημένος, καθὼς ἐξωτερικῶς ἔδειχνε· καὶ μὴν εὕρισκοντας ἄλλον τρόπον διὰ νὰ τὸ μάθουν ἀπὸ τὸν ἴδιον, ἔκριναν εὐλογον ὅτι ὁ Βεδρεδὶν νὰ τοῦ ἤθελε φανερωθῇ, ποῖος ἦτον· καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον θέλουν ἠμπορέσει νὰ ἐπιτύχουν, ὅπου νὰ τοὺς φανερώσῃ τὴν καρδίαν τῆς, εἰδὲ μὲ ἄλλον τρόπον δὲν ἦτον βολετὸν νὰ καταλάβουν τὴν ἀλήθειαν· καὶ οὕτως ἀποφάσισαν διὰ νὰ κάμουν.

Αὐτοὶ μίαν ἡμέραν ἐζήτησαν θέλημα νὰ ὁμιλήσουν μὲ αὐτὸν ξεχωριστὰ, τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς ἐδόθη. Ὁ Βεδρεδὶν ἐστάθη ὁ πρῶτος ὅπου τοῦ

ὠμίλησε, καὶ εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον εἶπε τοῦ
 Ὀρμῶζ· Ἡμεῖς ὦ βασιλέα, εἵμεσθεν ἐδῶ φερμένοι
 ἐπιταυτοῦ ἀπὸ μίαν περιέργειάν μας διὰ νὰ μάθω-
 μεν· κ᾿ποιόν τι, ὅπου μᾶς εἶναι ἐπιθυμητόν· καὶ
 κάνει χρεία διὰ νὰ τῆς ὀμιλήσωμεν μὲ ὅλην τὴν
 καθαρότητα. Ἡξευρε τὸ λοιπὸν, ὅτι ἡμεῖς δὲν εἵ-
 μεσθεν ντζοδαῖρτζῆδες, καθὼς ἐδώσαμεν νὰ μᾶς
 καταλάβουν· ἐγὼ εἶμαι βασιλεὺς καθὼς καὶ τοῦ
 λόγου σου, καὶ βασιλεύω ἐπάνω εἰς τὸν λαὸν τῆς
 Δαμασκοῦ, καὶ ἐτοῦτοι οἱ δύο ἄνθρωποι, ὅπου ἐ-
 σεῖς νομίζετε διὰ συντρόφους μου, ὁ ἓνας εἶναι ὁ
 μυστικός μου, καὶ ὁ ἄλλος ὁ βεζύρης μου. Ὁ Ὀρ-
 μῶζ ἔμεινεν ἐκστατικός εἰς μίαν τοιούτης λογῆς
 θάρρεψιν, καὶ ἐθαύμασε πολλὰ περισσότερον ὅπό-
 ταν ὁ Βεδρεδὶν τοῦ ἐδιηγῆθη τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν
 ὁποίαν ἐμίσευσαν ἀπὸ τὴν Δαμασκόν. Ὁ Ὀρμῶζ
 ἐκαμώθη πῶς νὰ ἐγέλασεν εἰς αὐτὴν τὴν διήγη-
 σιν· ἔπειτα ἀποκρίνεται καὶ λέγει· Μὰ πῶς ὦ
 κύριε, ὁ βεζύρης σου εἶναι τόσον ἰσχυρογνώμων,
 ὅτι νὰ μὴν ᾔηται κανεὶς χωρὶς θλίψιν; Ναὶ τοῦ
 ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς τῆς Δαμασκοῦ· καὶ αὐτὸ
 εἶναι ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω· διὰ
 τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ δὲν ἤμπόρεσα νὰ εὔρω εἰς τὸ
 βασιλείόν μου ἓναν ἄνθρωπον χωρὶς νὰ μὴν ἔχη
 θλίψιν· ἐχάλεψα εἰς ἄλλους τόπους νὰ εὔρω κά-
 νέναν μὰ ματαίως ἔκαμα τοὺς κόπους· εἶδα εἰς
 τὸ Μπαγδάτ ἀνθρώπους ὅπου ἐφαίνονταν εὐχαρι-
 στημένοι εἰς τὴν κατάστασίν τους, καὶ μὲ ὅλον
 τοῦτο δὲν ἦτον ἔτζι· ἀποσταμένος τὸ λοιπὸν ἀπὸ
 μίαν ματαίαν ζήτησιν ἀποφάσισα νὰ γυρίσωμεν
 εἰς τὴν Δαμασκόν· μὰ ὅποτεν ἤκουσα δὲ νὰ ὀ-
 μιλοῦν διὰ τὴν βασιλείαν σου, πῶς νὰ ᾔσαι ὁ βα-
 σιλεὺς χωρὶς φροντίδα καὶ χωρὶς θλίψιν, ἠθέλησα
 παρακινήμενος ἀπὸ τέτοιαν περιέργειαν νὰ σὲ ἰδῶ·

καὶ ἐπαπατήρησα, ὅτι κατὰ ἀλήθειαν ἀπὸ ταῖς
χαροποίησες ὅπου καθημερινῶς δείχνεις, φανερώ-
νουν ὅτι νὰ ἦσαι ἀληθῶς εὐτυχισμένος, καὶ χωρὶς
θλίψιν· σὲ ὀρκίζω τὸ λοιπὸν, ὦ αὐθέντη, νὰ μὴ
φανερώσης ἂν ἦναι ἀληθεῖς, ἢ ψευδεῖς ἡ θεω-
ρίαις ὅπου κάνεις· καὶ ἂν χαίρεσαι ἐσὺ μίαν τε-
λείαν εὐτυχίαν, καὶ ἂν θλίψις κάμμια δὲν συγ-
χύζει τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ὁ Ὀρμῶζ δὲν ἐμπόρεσε νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ ξα-
ναγελάσῃ εἰς ἐτούταις ταῖς ἐξέτασες. Εἶναι δυ-
νατὸν, ὦ κύριε, λέγει αὐτὸς τοῦ βασιλέως τῆς
Δαμασκοῦ, ὅτι ἀληθῶς νὰ ἐπαράτησες τὸ βασι-
λειόν σου, καὶ ὅτι νὰ τρέχῃς τὸν κόσμον διὰ νὰ
συναπαντήσης ἕνα τελείως εὐχαριστημένον; Τί-
ποτε δὲν εἶναι πλέον ἀληθινὸν ἀπὸ ἐτοῦτο, ἀπε-
κρίθη ὁ Βεδρεδίν· καὶ σὲ περικαλῶ νὰ μοῦ φανε-
ρώσης τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἔσωθεν τῆς καρδίας
σου. Ἐπειδὴ καὶ μοῦ ζητᾶτε ἐτοῦτο μὲ τόσην
παρακάλεσιν, ἐξαναεῖπεν ὁ Ὀρμῶζ, καὶ καθὼς
πολὺ σὲ συμφέρει διὰ νὰ τὸ μάθῃς, ἴδου ὅπῃ σὲ
λέγω, πῶς ὁ βεζύρης σου ἔχει ὅλον τὸ δίκαιον,
καὶ εἶμαι καὶ ἐγὼ μὲ τὴν γνώμην του. Ὅσον διὰ
ἐμὲ ἦμαι μακριὰ πολὺ τοῦ νὰ ἦμαι καθὼς μὲ
στοχάζεσαι· τὸ ἐπίθετον τοῦ βασιλέως χωρὶς
θλίψιν ὅπου μοῦ δίδεται, εἶναι ψευδές, μὲ τὸ νὰ
ἦμαι ὁ πλέον δυστυχὴς βασιλεὺς τοῦ κόσμου· ἡ
χαρὰ ὅπου φανερώνεται εἰς τὸ πρόσωπόν μου εἶναι
ὅλη πλαστή· πλασταῖς αἱ ἡδοναῖς ὅπου μὲ κά-
νουν νὰ μὴ στοχάζομαι τόσον ἕνα βᾶσανον, ὅπῃ
ἀκαταπαύστως μὲ θλίβει. Ὁ βασιλεὺς τῆς Δα-
μασκοῦ ἐξέστη εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ τὸν βασιλέα τῆς
Ἀστραχάν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον· καὶ
ἀνάφτοντάς του τὴν περιέργειαν εἰς τὸ νὰ μάθῃ
τὸ αἷτιον τῆς ἀνησυχίας του, ἔκαμε τόσον, ὅπῃ

ὁ Ὀρμῶζ τῆ ἔταξε διὰ νὰ τῆ τὸ φανερώσῃ ὅπ-
ταν εὖρῃ καιρὸν ἀρμόδιον. Ὁ Βεδρεδὶν, ὁ βεζύ-
ρης, καὶ ὁ Σεήφ Μολτὲκ ὕστερον ἀπὸ τὸ τάξι-
μον ὁποῦ ὁ Ὀρμῶζ τοὺς ἔκαμεν, ἀνάμεναν καὶ οἱ
τρεῖς μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν πλήρωσιν τοῦ τυχί-
ματός του, τὸ ὁποῖον αὐτὸς τὸ ἔκαμεν εἰς τὸν
ἀκόλουθον τρόπον.

Μίαν νύκτα, εἰς καιρὸν ὁποῦ εἰς τὸ παλάτιον
ἦτον ἡσυχία, ἔστειλε δύο εὐνούχους, διὰ νὰ τῆς
φέρῃ πρὸς αὐτόν. Ὁ Ὀρμῶζ ὡσὰν τοὺς εἶδε τῆς
εἶπεν· Ἰδοὺ τέλος πάντων ὁποῦ εἶμαι ἕτοιμος διὰ
νὰ πληρώσω τὸ τάξιμόν μου· ἐσεῖς θέλετε δια-
κρίνει ἂν ἐγὼ μὲ δίκαιον τρόπον σᾶς εἶπα νὰ ἡ-
μαι ὁ πλέον δυστυχὴς βασιλέας τοῦ κόσμου· ἔτζι
λέγοντας ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν βασιλέα Βεδρε-
δὶν, καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ ἀπε-
ράσουν ἀπὸ δύο ὀντάδες, καὶ τοὺς ἔφερεν ἕως
τὴν πόρταν τοῦ τρίτου, εἰς τὴν ὁποίαν τῆς εἶπεν
ὅτι νὰ σταθοῦν μὲ ἐπιμέλειαν καὶ νὰ θεωρήσῃν.
Ὁ Βεδρεδὶν ἔρριξε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς ἐκεῖνον
τὸν ὄντα, καὶ εἶδεν ἐπάνω εἰς ἓνα θρονὶ μίαν
ὠραίαν κυρίαν, τῆς ὁποίας ἡ ὠραιότης τὸν ἔκαμε
νὰ μείνῃ· ἡ ἀσπράδα τῆς ὑπερέβαινε τὸ χιόνι·
καὶ ὁ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦτον παρόμοιοι ὡσὰν δύο
ἥλιοι· εἶχεν αὐτὴ τὸ πρόσωπον γελούμενον, καὶ
ἐφαίνονταν νὰ δίδῃ ἀκρόασιν εἰς κάποιαις ὀμι-
λίαις, ὁποῦ μία γραῖα σκλάβα τῆς ἔκανε.

Στοχασθῆτε αὐτὴν τὴν βασίλισσαν, ἡ ὁποία
στέκει καθήμενη εἰς ἐκεῖνο τὸ θρονὶ, ἀκολούθησεν
ὁ Ὀρμῶζ· ἴδετε ἐσεῖς πρᾶγμα πλέον ὠραῖον; δὲν
φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
δώσῃ εἰς τὸν κόσμον ἓνα ὑποκείμενον τόσον εὐγε-
νικόν; αὐτὴ εἶναι ἐκεῖνη ἡ ποθεινοτάτη βασίλισ-
σα, ὁμοῦ μοῦ προξενεῖ τὸ βάσανον· αὐτὴ εἶναι

ἐκείνη ὅπου μὲ κάνει δυστυχῇ. Μήπως καὶ αὐτὴ δὲν σὲ ἀγαπᾷ, ὡς αὐθέντη; εἶπεν ὁ Βεδρεδίν. "Ὁχι ὁχι ἀπεκρίθη ὁ Ὀρμῶζ· δι' αὐτὸ δὲν παραπονῆμαι· ἂν ἐγὼ τὴν λατρεύω, εἶμαι μὲ ὅλον τοῦτο ἀνταποκριμένος. Μὰ πῶς τὸ λοιπὸν, ἐξαναεῖπεν ὁ Βεδρεδίν, ἤμπορεῖ αὐτὴ νὰ σὲ κάνει δυστυχῇ; Τώρα τώρα θέλετε τὸ ἰδεῖ, ἀπεκρίθη ὁ βασιλέας τοῦ Ἀστραχάν· ἀναμείνατε καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν πόρταν, καὶ θεωρήσετε μὲ προσοχὴν ἐκεῖνο ὅπῃ θέλει συμβῇ.

Τελειώνοντας ὅπου νὰ ὁμιλῇ ἔτζι, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὄντα, καὶ ἐπήγαινε πρὸς τὴν βασίλισσαν, καὶ κατὰ μέτρον ὅπου αὐτὸς ἐπλησίαζε πρὸς αὐτήν, ὡς θάμα ἀνήκουστον, ἔτζι αὐτὴ ἔχανε τὴν ὄψιν της, τὰ μάγουλά της ὅπου ἦταν κόκκινα ὡς ἂν τὸ τριαντάφυλλον, εὐθύς ἐμεταβάλλθησαν εἰς ἀχνότητά ἀποθαμμένου· τὰ χεῖλη της ἔγειναν με λαψά· ἀφανίσθη τὸ χαρούμενόν της πρόσωπον· καὶ τὰ εὐμορφά της μάτια ἐκλείσθησαν, ὡς ἂν ἀποθαμμένης. Φθάνοντας τέλος πάντων ὁ Ὀρμῶζ πλησίον της ἐκάθισεν εἰς ἓνα θρονὶ κοντάτης· καὶ ρίχνοντας τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπάνωθὲν της γεμάτους ἀπὸ ἀγάπην καὶ πόνον, τῆς εἶπε· Βασίλισσά μου ἀγαπητῇ, καὶ παμπόθητῇ, ἀνοιξε σὲ περικαλῶ τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ θεώρησε τὸν κακότυχόν σε νυμφίον, ὅτι ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσαι, μοῦ διαπερνᾷ τὴν καρδίαν. Ἡ βασίλισσα τότε δὲν τοῦ ἀποκρίνονταν, οὔτε τοῦ ἔδωκε κανένα σημεῖον πῶς νὰ τὸν εἶχεν ἀκούσει, καὶ τέλος πάντων ἐφαίνονταν πῶς νὰ ἦτον ἀποθαμμένη. Ὁ Ὀρμῶζ δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο ἐκεῖνο τὸ ἀξιοδάκρυτον θέαμα· ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ σκαμνὶ διὰ νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸν Βεδρεδίν· καὶ καθὼς ἐξεμάκρυνεν ἀπὸ

τὴν γυναῖκά της, αὐτὴ ἐξανάρχονταν εἰς τὴν πρώτην της ὄψιν καὶ εὐμορφάδα· ἡ θεωρία της ἐξανάλαβε τὴν λαμπρότητα ὅπου εἶχε, καὶ εἰς ἓνα λόγον εἶδαν ὅπου νὰ ξαναγεννηθοῦν ὅλαις της ἡ νοστιμάδαις· τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς τὰς θεωροῦντας ἐκεῖνον τὸν θαυμασμόν, ὅπου εὐκόλως ἤμπορεῖ νὰ στοχασθῇ καθένας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δαμασκῦ, ὁ μυστικός του, καὶ ὁ βεζύρης του, ἐκρατοῦσαν τοὺς ὀφθαλμούς τους στερεοὺς ἐπάνω εἰς τὸν Ὀρμῶζ, καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκστασίν της. Ἰδετε τὴν ταλαιπωρίαν μου; τοὺς λέγει τότε ὁ Ὀρμῶζ· ἤμπορεῖτε νὰ εἰπῇτε κατὰ τὸ παρὸν, ἂν ἐγὼ ἦμαι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὁ εὐτυχής, τὸν ὁποῖον πηγαίνετε χαλεύοντας; Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Βεδρεδίν, ἡμεῖς εἴμεσθε κατὰ πολλὰ βεβαιωμένοι, ὅτι ἐσὺ νὰ ᾔσῃ ἓνας βασιλέας δυστυχέστατος· τὸ ἀπίστευτον θέαμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἴμεσθε μάρτυρες, μᾶς τὸ κάνει πολλὰ καλὰ νὰ τὸ γνωρίσωμεν. Μὰ ἤθελα νὰ ἡξιούρω διατὶ ὅταν πλησιάζεις πρὸς αὐτὴν τῆς ἔρχεται λειποθυμία, καὶ χάνει τὴν ὄψιν της; καὶ ὅποταν ἀπὸ αὐτὴν ξεμακραίνεις, ξαναλαμβάνει τὴν μορφήν της καὶ τὰ πνεύματά της; ἂν ἤμπορῶ νὰ σᾶς περικαλέσω, εὐχαριστήσετε τὴν περιέργειάν μου.

Ἐγὼ δὲν θαυμάζω καθόλου διὰ τὴν ζήτησίν σου, ἀπεκρίθη ὁ Ὀρμῶζ, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐκαρτεροῦσα· ἔχετε βέβαια ὅλην τὴν αἰτίαν νὰ θαυμάσετε εἰς ὃ, τι ἴδετε· μὰ διὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ μάθετε ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμᾶτε, διὰ νὰ τὸ ἡξιούρετε, κάνει χρεῖα ὅτι νὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν μακρυνὴν ἱστορίαν· καὶ ἂν ὑποφέρετε μετὰ χαρᾶς, θέλω σᾶς τὴν διηγηθῇ. Ὁ Βεδρεδίν καὶ οἱ δύο του συνακόλουθοι τὸν ἐδεδαίωσαν πῶς μεγαλητέ-

ραν χάριν ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἤθελε τοὺς κάμει. Καὶ οὕτως ὁ Ὀρμῶζ ἄρχησε νὰ κάνῃ τὴν διήγησιν εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἰστορία τοῦ βασιλέως Ὀρμῶζ ἐπὶ νόμαζομένου βασιλέως χωρὶς θλίψιν, καὶ τῆς βασιλοπέλας Ρετζίας.

Εἶναι ἀπὸ τοὺς δώδεκα χρόνους τῆς ἡλικίας μου ὅπου ἐδουλήθηκα διὰ νὰ περιδιαβάσω τὸν κόσμον· ἐζήτησα ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὸν βασιλέα τὴν ἐλευθερίαν δι' αὐτὴν τὴν βουλήν, καὶ μετὰ χαρᾶς μου τὴν ἔδωσεν. Ἐδιώρισε διαφόρους ὀφφικιάλεις διὰ νὰ τοὺς ἔχω εἰς τὴν συντροφίαν μου· καὶ ἄνοιξε τοὺς θησαυροὺς του, καὶ μου ἔδωσεν ἀναρίθμητα ἀργύρια, διὰ νὰ κάνω τιμὴν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὅποταν φθάνω εἰς κάμμίαν αὐλὴν βασιλικήν. Ἐμίσευσα τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὸ Ἀστραχάν με τοὺς ἀνθρώπους ὅπου μου ἔδιώρισεν ὁ πατέρας μου· ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς ὅπου με ἐσυντρόφευαν ἦτον ἓνας, ὅπου με ἐδούλευε διὰ λαλᾶς· ὁ ὅποῖος κατὰ πολλὰ με ἀγαποῦσε, καὶ ὠνομάζετο Χασάν. Ἦτον αὐτὸς ἓνας ἄνθρωπος πολλὰ φρόνιμος καὶ πεπαιδευμένος εἰς τὰ πάντα, καὶ τὸ περισσότερο ὅπου μου ἄρρεσεν εἰς αὐτὸν ἦτον, ὅπου εἰς ὃ, τι ἐπεθοῦσα, καὶ ὅτι ἤθελα, δὲν μου ἐναντιώνονταν, ἀλλὰ ἔκανε κάθε τρόπον ὅπου νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κλίσιν μου· καὶ εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον ὅπῃ ἐφέρονταν με ἐμένα, ἀπόκτησε τὸ θάρος μου, καὶ κάθε με ἀπόκρυφον εἰς αὐτὸν τὸ ἐξεμυστηρεῖόμην.

Ἀφ' οὗ ἐμίσευσάμεν ἀπὸ τὸ Ἀστραχάν, ἐδιабήκαμεν ἀπὸ διαφόρους τόπους καὶ βασιλείας· καὶ ὅπου καὶ ἂν ἀπερνοῦσα, ἔκανα με τὰ δῶρά μου καὶ με τὰ μεγαλοπρεπῆ με ἔξοδα νὰ δειχθῶ ποῖος

ἡμεῖν. Καὶ μίαν ἡμέραν εὐρισκόμενος εἰς τὸ Σου-
 ράτ, λέγω τοῦ λαλᾶ μου· Χασᾶν, εἶμαι βαρεμένος
 εἰς τὸ νὰ ταξειδεύω εἰς μορφὴν βασιλοπούλου· ἡ
 τιμαῖς ὅπου παντοῦ μου κάνουν, ἀρχινοῦν νὰ μου
 ἦναι ἀνυπόφερταις· δὲν ἀπολαμβάνω ἐκείνην τὴν
 ἡδονὴν, ὅπου εἰς τὰ ταξείδια οἱ περιηγηταὶ χαί-
 ρονται ὅποτεν ταξειδεύουν· ἀγνώριστοι· ἀφίνω
 πολλὰ πράγματα ὅπου νὰ τὰ ἰδῶ, ὅτι τὸ μεγα-
 λεῖόν μου δὲν μὲ καλεῖ νὰ πηγαίνω νὰ τὰ βλέπω·
 καὶ δὲν ἡμπορῶ νὰ πληρώσω κατὰ πῶς θέλω τὴν
 ἐπιθυμίαν μου. Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦμουν ὡσὰν ἕνας
 ἀπλοῦς ἄνθρωπος, διὰ νὰ ἡμπορῶ νὰ ἰδῶ κάθε
 ταπεινὸν πρᾶγμα χωρὶς νὰ ἔχω ἀντίρρησην, τὸ
 ὁποῖον θέλει μου εἶναι καὶ διὰ περισσοτέραν μου
 περιδιάδασιν, καὶ περισσοτέραν μου πρᾶξιν. Ὁ
 Χασᾶν ἐπαίνεσε τὴν γνώμην μου, καὶ δὲν ἔχασε
 καιρὸν ὅπου νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Καὶ
 ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐστείλαμεν ὅλους τοὺς ἄλλους
 ὅπου μᾶς ἐσυντρόφευαν ὀπίσω εἰς τὸν πατέρα μου,
 καὶ ἐμείναμεν ἡμεῖς μόνον οἱ δύο· καὶ πέρνοντες
 πολλὰ ντζοβαϊρικὰ μαζὶ μας, ἐμισεύσαμεν ἀπ' ἐκεῖ,
 καὶ ὕστερα ἀπὸ μίαν μακρυνὴν στράταν ἐφθάσα-
 μεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Καρίσμου, εἰς τὴν ὁποίαν
 ἐδασίλευεν ὁ Κλήτζ Ἀρσελᾶν.

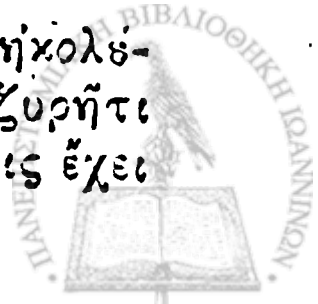
Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἀφ' οὗ καὶ ἐφθάσαμεν ἐ-
 κεῖ, εὐγῆκαμεν διὰ νὰ σεργιανίσωμεν τὴν χώραν,
 τὴν ὁποίαν τὴν ηὔραμεν πολλὰ ὠραιότατην. Ἐ-
 σταθήκαμεν ξεχωριστὰ διὰ νὰ στοχασθοῦμεν ἕνα
 παλάτιον, ὅπου μᾶς ἐφάνηκε νὰ ἦτον μία φτιάσις
 πολλὰ ἐξαίρετη, καὶ ἦτον ξεχωριστὸν ἀπὸ τὰ
 ἄλλα σπήτια, κείμενον εἰς τὴν ἄκρην τῆς πολι-
 τείας, περιτειχισμένον μὲ χαμηλὰ τεῖχη, καὶ ὁλο-
 τρόγυρα τοῦ τεύχους ἦτον πολλότατοι γουλάδαις
 πολλὰ ὑψηλοὶ καὶ στενοί. Μᾶς ἦλθεν ἐπιθυμία

διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι νὰ τὸ ἰδῶ-
μεν· καὶ πλησιάζοντες εἰς αὐτὸ, ἀκούομεν νὰ εὐ-
χαίνουν διάφοραις φωναῖς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς γα-
λάδαις, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον μέσα ἄνθρωποι
κλεισμένοι, καὶ ὠμιλοῦσαν μὲ φωναῖς πολλὰ δυ-
ναταῖς· ἄλλοι μὲν ἐτραγουδοῦσαν, ἄλλοι ἐγελου-
σαν, καὶ ἄλλοι ἔκλαιαν. Καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ σημεῖα
ἐστοχασθήκαμεν ὅτι νὰ ἦτον τόπος, ὅπου εἶχαν
τοὺς τρελλὰς κλεισμένους· καὶ πηγαινάμενοι πα-
ρεμπρὸς ἐδεδαιωθήκαμεν πῶς ἦταν ἔτζι, μὲ τὸ νὰ
ἠκούσαμεν ὅπῃ νὰ ἐπαραμιλοῦσαν καὶ νὰ ἔλεγαν
λόγια χωρὶς στόχασιν, καὶ ὁλονῶν ἢ τρελλαῖς κε-
βένταις ὅπου ἔκκυναν ἦτον περὶ ἀγάπης· ὥστε
ὅπου ἐκρίναμεν ὅτι ἡ τρελλάδα τοὺς νὰ εἶχε πρό-
ξενηθῇ ἀπὸ ἀγάπην· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἔβαλαν
εἰς ἐκείνους τοὺς γουλάδαις.

Καὶ ἐκεῖ ὅπου μὲ τὸν λαλᾶ μου ἐκάναμεν αὐ-
τοὺς τοὺς στοχασμοὺς διὰ τοὺς τρελλοὺς, ἀντα-
μῶνομεν ἕναν ἀπὸ τοὺς φύλακας ἐκείνου τῆς τόπης,
καὶ τὸν ἐρωτήσαμεν διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ, διατὶ ἐκεῖ-
νοι οἱ τρελλοὶ μιλοῦν ὅλο διὰ ἀγάπην. Μὴ θαυ-
μάζετε, ἐκεῖνος μᾶς ἀπεκρίθη, ὅτι αὐτοὶ οἱ τρελ-
λοὶ νὰ μιλοῦν περὶ ἀγάπης, ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ αὐ-
τὴν προέρχεται τὸ κακὸν τοὺς· ἐσεῖς ἀπὸ ὅ, τι
καταλαμβάνω εἰσθε ξένοι, καὶ βεδοαίως δὲν εἴχετε
πλέον σταθῇ εἰς τὸ μέρος τῆς Καρίσμου, μὲ τὸ
νὰ μὴν ἠξεύρετε ὅπου αὐτοὶ ἐτρελάθησαν μὲ τὸ
νὰ εἶδαν τὴν Πετζίαν θυγατέρα τοῦ Σουλτάνου
μας· μὰ ἐπειδὴ καὶ δὲν ἔχετε εἶδησιν δι' αὐτὴν
τὴν ὑπόθεσιν, θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω νὰ σᾶς
τὴν διηγηθῶ.

Ἄς ἠξεύρετε ὅτι αὕτῃ ἡ βασιλοπούλα, ἠκολού-
θησεν αὐτῷ, παίζει κάποιαις φοραῖς τὸ ντζυρῆτι
εἰς τὸ φάνερν· ἡ ὁποῖα ἐκείναις ταῖς ὥραις ἔχει

ξέσκεπον τὸ πρόσωπόν της, καὶ καθένας ἤμπορεῖ
 νὰ τὴν ἰδῇ· μὰ ἄλλοι εἰς ἐκείνους ὅπῃ νὰ στα-
 ματήσουν διὰ νὰ τὴν θεωρήσουν· διαπερνᾷ εἰς
 τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς μία ἀγάπη, ὅπου τοὺς γεν-
 νᾶται θανατηφόρος· κάποιοι πέφτουν λιγοθυμη-
 μένοι, καὶ ἀποθνήσκουν ἀπελπισμένοι διὰ νὰ μὴν
 ἤμποροῦν νὰ τὴν ἀπολαύσουν· ἄλλοι σκοτώνονται
 μοναχοὶ τοὺς ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τοὺς· καὶ ἄλλοι
 χάνουν τὸ λογικόν τοὺς, τοὺς ὁποίους τοὺς φέρνει
 καὶ τοὺς κλείουν εἰς ἐτούτους τοὺς γουλάδαις
 καμωμένους ἐπιταυτοῦ ἀπὸ τὸν Σουλτάνον. Αὐτὸς
 ὁ βασιλεὺς ἀντὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν θυγατέρα του
 εἰς τὸ νὰ εὐγαίνῃ νὰ τὴν βλέπῃ ὁ λαὸς, φαίνεται
 νὰ λαμβάνῃ μίαν βάρβαρον ἡδονὴν ἀπὸ τῶν δυστυ-
 χιῶν, ὅπου ἀπὸ αὐτὴν προξενοῦνται, καὶ κενοδο-
 ξεῖται ὅπου νὰ ἔκαμε νὰ γεννηθῇ ἓνα πλάσμα τό-
 σον ζημιῶδες· Εἰς τὸ ἀναμεταξύ ὅπου αὐτὸς ὁ
 φύλακας μᾶς ὁμιλοῦσε, βλέπομεν νὰ φθάνῃ ἓνας
 μέγας ἀριθμὸς κόσμου ἀπὸ τὴν χώραν μὲ πολ-
 λαῖς φύλαξες τοῦ Σουλτάνου, ὅπου ἔφερναν δύο
 νέους διὰ νὰ τοὺς βάλλουν εἰς τοὺς γουλάδαις.
 Βλέπετε, ἐφώναξεν, ἐτούτους τοὺς νέους τρελλοὺς
 ὅπου τοὺς φέρουν ἐδῶ; βέβαια, λέγει ὁ φύλακας,
 ἡ βασιλοπούλα 'Ρετζία κατὰ πῶς φαίνεται σή-
 μερον παίζει τὸ ντζυρῆτι.

Ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσῃ αὐτὸν τὸν λόγον, καὶ
 εὐθὺς τὸν ἀπαρατῶ. Ὑπάγω, τοῦ εἶπα, νὰ ἰδῶ
 ὅπου παίζει τὸ ντζυρῆτι ἡ βασιλοπούλα· θέλω
 ὁ ἴδιος νὰ γένω κριτὴς τῆς ὠραιότητός της· ἀμ-
 φιβάλλω πολλὰ, ὅτι αὕτῃ νὰ ἦναι τόσον ἐξαισία,
 καθὼς μοῦ τὴν περιγράφεις. Ὁ λαλᾶς μου ἐτρό-
 μαξεν εἰς ἐτούτην τὴν ἀπόφασιν, καὶ ἄρχησε νὰ
 μὲ ἐμποδίζῃ. Αὐθέντῃ μου λέγει, μὲ μεγάλου πό-
 νου τῆς καρδίας του, μὴν παραδίνεσαι εἰς αὐτὴν

τὴν ἐπιθυμίαν σὲ περικαλῶ· ποῖον δαιμόνιον σοῦ τὴν ἐφώτισεν; ἰδοὺ ὅπου θεωροῦμεν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας, καὶ ἀκούομεν μὲ τὰ ἀφτία μας τὰ θανατηφόρα ἀποτελέσματα, ὅπου κάνει αὐτὴ ἡ θεωρήσις τῆς 'Ρετζίας· σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸν μέγαν Προφήτην, νὰ μὴ βαλθῇς εἰς αὐτὸν τὸν κίνδυνον· καὶ ἔπαρε παράδειγμα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς, ὅπου εἰς τούτους τοὺς γουλάδαις εὐρίσκονται ἀπὸ αἰτίαν τῆς κλεισμένοι.

Δὲν ἤμπόρεσα νὰ κάμω ἀλλέως παρὰ νὰ γελάσω, βλέποντας τὸν τρόπον τοῦ Χασᾶν ὅπῃ τὸν ἐπλάκωσε. Κατὰ ἀλήθειαν, τοῦ εἶπα, ἐσύ δὲν ἔχεις λογικόν· ἤμπορεῖς ἐσύ νὰ δώσης πίστιν εἰς ἓνα φόβον τόσο γελοιώδη; στοχάζεσαι ὅτι ἡ θεωρία μιᾶς ὥραιας νὰ ἤμπορέσῃ νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω τὸ λογικόν; ἐσύ ἡξεύρεις καλῶτατα, πῶς εἰς τὸ σαρᾶγι τοῦ πατρός μου εἶναι πολλὰς ὠριόταταις σκλάβαις, καὶ ποτὲ κάμμία δὲν μὲ ἔκαμε νὰ σαλεύσῃ ὁ νοῦς μου πρὸς ἀγάπην· μὴν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι εἰς μίαν στιγμὴν ἤμπορεῖ νὰ μοῦ προξενήσῃ ἡ θεωρία τῆς ἓνα τοιούτης λογῆς ἀποτέλεσμα· ψάσου χωρὶς φόβον ἐπάνω εἰς τὴν περιέργειάν μου· καὶ μὴ σὲ μέλει τίποτε πῶς ἡ ὠραιότης τῆς 'Ρετζίας νὰ μοῦ κάμῃ κακὸν ἀποτέλεσμα.

Ὁ Λαλᾶς μου ἐδιπλασίασε ταῖς παρακαλέσεις του, μὰ ἐγὼ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῶ ἄλλο, ἐμίσευσα, καὶ περιπατῶντας καμπόσον ἐσυναπαντήσαμεν ἓνα ἰμάμην εἰς τὴν στράταν, τὸν ὅποιον ἐρώτησα διὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὸν δρόμον, ὅπου ὑπάγει ἐκεῖ ὅπου παίζει τὸ νζυρῆτι ἢ βασιλοπούλα· Ἀχ δυστυχισμένε, αὐτὸς εὐθύς μοῦ ἀπεκρίθη, βλέπω ὅπου ἐδαρέθης εἰς τὸ νὰ χαρῇς τὸ λογικόν σου· δὲν σοῦ ἐδιηγῆθη

κάνεις ποῖα ἀποτελέσματα προξενεῖ ἡ θεωρία τῆς Ρετζίας; ἂν τὸ ἡξεύρης, εἶσαι πολλὰ αὐθάδης εἰς τὸ νὰ μὴ φοδηθῇς μίαν ωραιότητα τόσον φθοροποιάν. Μοῦ ἔκαμεν αὐτὸς καὶ ἄλλαις νουθεσίαις διὰ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ ἂν ἦτον βολετόν· μὰ βλέποντας ὅπου δὲν ἔκανε τίποτε, μὲ ἔδειξε τὴν στρατάν μὲ ὀργήν. Σύρε τὸ λοιπόν, μοῦ εἶπεν ὁλος θυμωμένος, τρέξε εἰς τὸν ἀφανισμόν σε, ἐπειδὴ καὶ δὲν θέλεις νὰ ἀκολουθήσῃς ταῖς νουθεσίαις μου. Μίαν στιγμὴν ὑστερώτερα ἀφ' οὗ καὶ ἄφησα τὸν ἱμάμην, ἤκουσα ἕναν τελάλην ὅπου ἐφώναζε, πῶς ἡ Ρετζία παίζει τὸ ντζυρῆτι, καὶ πῶς ὅποιος εἶναι ἀστόχαστος ἄς ὑπάγῃ νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ τὸ φταιξιμον θέλει εἶναι ἐδικόν του διὰ τὸ κακὸν ὅπου θέλει τοῦ τύχει.

Καθὼς ἐγὼ ἐπλησίαζα εἰς τὸ παιγνίδι, ἔβλεπα μεγάλον φόβον εἰς τὸν λαόν· ἤκουα τοὺς πατέρας ὅπου ἔκραζαν τὰ παιδιά τους· καὶ τὰ ἔκλειαν εἰς τὰ σπήτιά τους, καὶ ἄλλοι μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν τὰ ἐχάλευαν διὰ νὰ τὰ ἐμποδίσουν εἰς τὸ νὰ ἰδοῦν τὴν Ρετζίαν· καὶ διὰ αὐταῖς ὅλαις ταῖς προφύλαξεσ ὅπου ἔβλεπα, ἐγελοῦσα μὲ τὸν ἑαυτὸν μου, ὁμοίως καὶ διὰ τὸν φόβον τοῦ Λαλᾶ μου. Ὅποτε δὲ ἤμουν ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ παιγνιδίου, δὲν ἔβλεπα ἄλλο, παρὰ γέροντας, καὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀντίρρησης, οἱ ὅποιοι ἔστεκαν μακρὰν ἀπὸ τὴν βασιλοπούλαν· καὶ μὲ ὅλα τὰ γερατεῖά τους ἐφοδοῦνταν νὰ μὴν ἀπεράσουν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς τους εἰς τοὺς γουλάδαις, καὶ κοντολογῆς ὅλοι ἀπόφευγαν ἀπὸ τὸ νὰ ἰδοῦν τὸ πλεόν ωραῖον τῆς φύσεως. Ὡς τόσον ἐγὼ ἐπλησίαζα μὲ τόλμην χωρὶς νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν κάποιων καλῶν γερόντων, ὅπου διὰ σπλάγχχνος καὶ αὐτοὶ μὲ ἔλεγαν νὰ γυρίσω ὀπίσω,

μὰ πολλὰ ἄργα ἔφθασα ἐκεῖ. Ἐπειδὴ καὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐτελείωσε τὸ παίγνιδι, καὶ ἡ Ῥετζία ἀνεχώρησε μπουλωμένη, ὥστε ὅπου δὲν ἠμπόρῃσα νὰ ἰδῶ ἄλλο παρὰ τὸ φέρσιμόν της, τὸ ὁποῖον μὲ ἐφάνηκε μεγαλοπρεπέστατον.

Γυριζόμενος δὲ πρὸς τὸν Λαλαῦ μου, πόσον εἶμαι δυστυχῆς, τοῦ εἶπα μὲ θλίψιν· ἂν ὀλίγον προ-
τήτερα εἶχα φθάσει, ἤθελα ἰδεῖ τὴν Ῥετζίαν. Αὐ-
θέντη μου, ἀπεκρίθη ὁ Λαλαῦς μὲ μεγάλην χαρὰν,
εὐχαριστῶ τὸν οὐρανόν, ὅπου ἐσὺ δὲν εἶδες μίαν
τόσον φθοροποιὰν μορφήν, ἢ ὁποία δὲν ἤθελε σοῦ
προξενήσει ἄλλο παρὰ ζημίαν. Ἐσὺ δὲν ἔχεις
αἰτίαν ἀκόμη νὰ χαρῇς, τοῦ ἀπεκρίθηκα· ἐπειδὴ
καὶ ἂν δὲν τὴν εἶδα σήμερον, πρώτην φοράν ὅ-
που νὰ μεταβγῇ κατὰ τὴν συνήθειαν, σοῦ τάσσω
πῶς θέλω τὴν θεωρήσει μὲ στοχασμόν, μὲ ὅλον
ὅπου νὰ ἡξέυρα πῶς θέλει μοῦ προξενήσει τὴν
μεγαλητέραν ζημίαν ὅπου νὰ στοχασθῇς.

Ἀπέρασά ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας μὲ αὐ-
τὴν τὴν ἀπόφασιν, τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν ἐκη-
ρύχθη εἰς τὴν χώραν, ὅτι ἡ Ῥετζία δὲν ἤθελε
παίξει τὸ ντζυρῆτι εἰς τὴν παρρήσίαν τοῦ λαοῦ,
καὶ οὔτε πλέον θέλει φανῇ ἀμπούλωτη εἰς τοὺς
ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ καὶ ὁ Σουλτά-
νος ἔτζι ἀποφάσισεν, ὑποχρεωμένος ἀπὸ ταῖς πα-
ρακάλεσες τοῦ Ντιβανίцу του, διὰ ταῖς ζημίας
ὅπῃ εἰς τὸν λαόν προξενεῖ ἡ θεωρία της. Ἐτέτη
ἡ προσταγὴ μοῦ ἐστάθη θλιβερά· τόσον, ὅσον ἐ-
στάθη χαροποιὰ τοῦ Λαλαῦ μου, ὁ ὁποῖος μὴν ἡμ-
πορῶντας νὰ κρύψῃ τὴν εὐχαρίστησίν του, μοῦ
εἶπεν· Ἀχ κύριέ μου, τώρα σὲ βλέπω ἔξω ἀπὸ
κάθε κίνδυνον· ἡ βασιλοπούλα δὲν θέλει εὐγεῖ πλέον
εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὸ σαραγι της, καὶ ἡ ωραιότης
της δὲν θέλει βλάψῃ πλέον τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-

πων, καὶ δὲν ἡμπορῶ ἀρκετῶς νὰ εὐχαριστήσω τὸν οὐρανὸν δι' αὐτὸ τὸ αἷτιον. Γελαῖσαι ὦ Χασάν, εὐθύς τὸν ἀντίκοψα, ἂν πιστεύῃς ὅτι ἐγὼ νὰ παραιτηθῶ, ὅπου νὰ μὴν πληρώσω τὴν περιέργειάν μου, καὶ μὲ ὅλον ὅπου κατὰ τὸ παρὸν νὰ ἦναι δύσκολον κατὰ πολλὰ εἰς τὸ νὰ ἰδῶ τὴν Ρ'ετζιάν, δὲν θέλω λείψει ὁμως ὅπῃ νὰ κάμω κάθε τρόπον, διὰ νὰ εὔρω τὸ μέσον.

Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς βουλῆς μου, μοῦ ἦλθαν εἰς τὸν νοῦν διάφορα ἐφευρέματα, καὶ ἀποφάσισα εἰς τοῦτο· ἐγὼ ἐπῆρα μαζὶ μου πολὺ χρυσίον, καὶ ἐκίνησα διὰ νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν περιβολάρην τοῦ Σουλτάνου· τὸν ὁποῖον εὐρίσκοντας τῇ ἔδρα μίαν σακκοῦλαν φλωρία εἰς τὰ χέρια· λάβε καλέ μου πατέρα, τοῦ εἶπα, ἐτούτην τὴν σακκοῦλαν, ὅπου εἶναι 500 φλωρία, καὶ ἀκόμη περισσότερα θέλω σοῦ δώσει ἂν μοῦ κάμῃς μίαν χάριν. Ὁ περιβολάρης ἦτον ἓνας καλὸς γέρων, ὁ ὁποῖος εἶχε γυναῖκα μίαν παρομοίαν εἰς τὴν ἡλικίαν τε· ἐπῆρεν αὐτὸς τὴν σακκοῦλαν μὲ τὰ φλωρία, καὶ χαμογελῶντας μοῦ εἶπε· Καλὲ νέε, τὸ δῶρδν εἶναι πλούσιον, μὰ τὸ ζήτημά σου ποῖον εἶναι; Ἐγὼ ἔχω νὰ σὲ περικαλέσω, τοῦ εἶπα, διὰ νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ εὔρῃς τὸ μέσον, διὰ νὰ μὲ ἐμβάσης εἰς τὸ σαράγι, διὰ νὰ ἰδῶ μίαν φορὰν μόνον τὴν βασιλοπούλαν Ρ'ετζιάν, ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸν ὅρισμόν τοῦ βασιλέως δὲν εὐγαίνει πλέον εἰς τὴν χώραν νὰ τὴν ἰδῇ κανεὶς. Ὁ περιβολάρης ἀκούοντας παρόμοια λόγια εὐθύς μοῦ ἐπέστρεψε τὰ φλωρία, λέγοντας· Ὑπαγε ἀπ' ἐμοῦ ὦ τολμηρὲ νέε, ἐπειδὴ καὶ δὲν στοχαζεσαι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ζητήσεώς σου· ἔξω ὅπου ἐμβαίνειεις εἰς κίνδυνον νὰ χάσῃς τὸ λογικόν σου, μὰ ἦναι ὅπου βάνεις καὶ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν σου, καὶ τὴν ἐδικήν μου.

ὑπάγε τὸ λοιπὸν, καὶ μὴν ἐλπίζης ὅτι ἐγὼ νὰ κάμω ἓνα παρόμοιον πρᾶγμα, μακάρι νὰ ἤξευρα πῶς νὰ μὲ κάμης ὁλόχρυσον.

Ἐνὰ τέτοιον ὁμίλημα δὲν μὲ ἀπέλπισεν· ὦ καλὲ πατέρα μου, τοῦ ἐξαναεῖπα, ξαναδίδοντάς του πάλιν τὴν σακκοῦλαν, μὴ μοῦ ἀρνήσῃ τὴν συνέργειάν σου· ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶ τὴν βασιλοποῦλαν, δὲν ἤμπορῶ παρὰ ἀπὸ λόγου σου νὰ λάβω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν, ἃν δὲν μὲ ὑπακούσης, ἐγὼ ἀποθαίνω ἀπὸ τὸν πόνον μου. Ἡ περιβολάρισσα δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὲ ἀκούσῃ χωρὶς συμπάθειαν, καὶ εὐσπλαγχνίαν· καὶ ἀνταμωμένη μετ' ἐμένα ἀρχίσομεν νὰ παρακινουῦμεν μὲ θερμότητα τὸν ἄνδρα τῆς διὰ νὰ ὑπακούσῃ ταῖς παρακάλεσές μου. Αὐτὸς ὡς τόσον ἐδάλθη νὰ διαλογίζεται χωρὶς νὰ μοῦ ἀποκριθῇ· στοχαζόμενός τον πῶς ἀκόμη ἀμφίδαλλεν, εὐγάλα καὶ τῆ ἔδωσα καὶ μερικὰ διαμάντια, διὰ νὰ τὸν παρακινήσω περισσότερο νὰ κλίνῃ εἰς τὴν ζήτησίν μου, τὰ ὅποια ὡσὰν τὰ εἶδε, τὸν ἐξύπνισαν ἀπὸ τὸ βάθος τῶν στοχασμῶν του. Παιδί μου, μοῦ εἶπε, δὲν εἶναι χρεῖα νὰ χαρίζης αὐτὰ τὰ ντζοβαῖρικά διὰ νὰ μὲ παρακινήσης νὰ σὲ ὑπακούσω· ἐπειδὴ καὶ εὐθύς ὅπου σὲ εἶδα ἀγροίκησα πρὸς τοῦ λόγου σου ἀγάπην, καὶ ἀποφάσισα διὰ νὰ σὲ δαλεύσω, καὶ εἰς ἐτούτην τὴν στιγμὴν μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μου ἓνα μέσον διὰ νὰ σοῦ πληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν, χωρὶς κίνδυνον τόσον ἐσένα, ὡσὰν καὶ ἐμένα. Ἀγκάλιασα τὸν γέροντα διὰ τὴν καλὴν ἐλπίδα ὅπου μοῦ ἔδωσε, καὶ τὸν ἐπερικάλεσα νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸν τρόπον ὅπου ἐστοχάσθη. Κάνει χρεῖα, μοῦ εἶπεν, ὅτι νὰ γδυθῇς τὰ φρέματά σου καὶ νὰ βάλλῃς πενιχρά· θέλω κάμει γὰρ σὲ πιεῦσους διὰ δοῦλόν μου· μὰ ἔχοντας αὐτὰ τὰ ξανθὰ

μαλλιά, ἤμποροῦν νὰ ἔμβουν οἱ εὐνοῦχοι εἰς ὑποψίαν, καὶ νὰ σὲ ξεσκεπάσουν, καὶ διὰ τῆτο πρέπει νὰ σοῦ σκεπάσω τὸ κεφάλι μὲ μίαν φοῦσκαν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον θέλων σὲ στοχασθῇ διὰ ἓνα κασιδιάρην, καὶ οὕτω δὲν θέλουν σὲ ἐξετάξει καθόλου.

Μοῦ ἤρρεσεν ἡ ἐφεύρεσίς τε· καὶ εὐθύς ἐνδύθηκα ὡσὰν δοῦλος τοῦ περιβολάρη· ἔκρυψα τὰ μαλλιά μου εἰς καλῆτερον τρόπον ὅπου ἠμπόρεσα ὑποκάτω εἰς τὴν φοῦσκαν, καὶ ἐμεταμορφώθηκα εἰς τρόπον, ὅπου ἡ πλέων ἐντροπαλαῖς γυναῖκες ἠμποροῦσαν νὰ μὲ κοιτάξουν χωρὶς κάμμίαν ἀντίρρησην. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπου ἔκανα ὅλα αὐτὰ, καὶ ἐμεταμορφώνομουν, ὁ Λαλᾶς μου ἀποκάνοντας ὅπου νὰ μὲ ἀκαρτερῇ ἤλθεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ περιβολάρη διὰ νὰ μὲ ἰδῇ τὸ τί κάνω· ὁ ὅποιος ἐμβαίνοντας ἐκεῖ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὰ γέλοια, ἀπὸ τὴν ἐκστασίν του διὰ τὴν παράξενην μορφήν μου. Καὶ ἀφ' οὗ τοῦ ἐδιηγῆθηκα τὴν ἀπόφασίν μου, τοῦ ἔδωσα θῆλημα ὅτι καὶ ποτε νὰ ἔρχεται ἐκεῖ διὰ νὰ μαθαίνῃ τὸ τί ἀκολουθεῖ. Καὶ οὕτως ἀναχωρῶντας ὁ Λαλᾶς μου, μὲ ἐπῆρεν ὁ περιβολάρης εὐθύς, καὶ μὲ ἔφερε μαζὶ του εἰς τὸ περιβόλι, καὶ μοῦ ἔδειξεν ἐκεῖ τὸ τί ἔχω νὰ δαλεύσω, καὶ τὸ τί ἔχω νὰ κάμω, καὶ ἔπειτα ἀνὰ μέρισεν. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπου ἐδούλευα, καὶ ποιοι εὐνοῦχοι ὅπου ἀπερνοῦσαν ἀπὸ σιμὰ μου μὲ ἐστοχάσθησαν, καὶ νομίζοντάς με ἀληθῇ κασιδιάρην ἐγέλασαν λέγοντας· ἐτοῦτος εἶναι καινούριος δοῦλος τοῦ περιβολάρη· ἰδὲ τί νόστιμος κασιδιάρης ὅπου εἶναι; ἔπειτα ἠκολούθησαν τὴν στρατάν τε, καὶ μὲ ἄφησαν χαρούμενον ὅπου δὲν ἔλαβαν κάμμίαν ὑποψίαν εἰς ἐμένα.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ὁ γέροντας περιβο-

λάρης ἦλθε καὶ μὲ ἔκραξε διὰ νὰ δειπνήσωμεν, καὶ φέροντάς με εἰς τὴν ἄκρην μιᾶς βρύσης πολλὰ κρύας ὁποῦ εἰς τὸ περιδῶλι ἦτον, ἠϋράμεν ἐκεῖ ἓνα σοφᾶν ἐξαπλωμένον ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα μὲ διάφορα φαγητά· καὶ ἐκαθίσαμεν διὰ νὰ φᾶμεν. Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελειώσαμεν, ὁ γέρων κάνοντας κέφι ἀπὸ τὸ κρασί ὁποῦ ἐπίαμεν, ἄρχησε νὰ λαλήῃ ἓνα τζι-βοῦρι ὁποῦ κοντά του εἶχεν· εἰς τρόπον ὁποῦ δὲν ἤξευρε τί ἔκανε. Καὶ μὲ ὅλον τοῦτο ἐγὼ διὰ νὰ τὸν κολακεύσω, τὸν ἐπαίνεσα πῶς τὸ ἐλαλοῦσε μὲ μεγάλην τέχνην. Τότε αὐτὸς λαμβάνοντας κάποιαν εὐχαρίστησιν ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους μου ἔπαυσε, καὶ μοῦ τὸ ἔδωσεν εἰς τὸ χέρι καὶ ἐμένα διὰ νὰ τὸ λαλήσω· λάβε ὦ υἱέ μου, μοῦ εἶπε· λάλει καὶ ἐσύ καμπόσον διὰ νὰ ἰδῶ πῶς τὸ ἤξεύρεις. Ἐγὼ τὸν ἐπήκουσα καὶ τὸ ἐπῆρα, καὶ ἔχοντας καλὰ τὴν πρᾶξιν εἰς αὐτὸ, ἄρχησα νὰ τὸ λαλῶ συντροφιάζοντάς το μὲ ἓναν ἦχον μὲ τὴν φωνήν μου, ὅπῃ τὸν ἔκαμα νὰ μείνῃ ἐκστατικός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλειψεν ὁποῦ κατὰ πολλὰ νὰ μὲ ἐπαινέσῃ.

Ἐγὼ ἐπίστευα ὅτι νὰ μὴν ἔχω ἄλλον ὅπῃ νὰ με θεωρῇ καὶ νὰ μὲ ἀκούῃ, παρὰ τὸν γέροντά μου, μὰ ἐγελάσθηκα. Ὁ βεζύρης, ὁ ὁποῖος κατὰ τύχην ἐσεργιάνιζεν εἰς τὸν μπαχτζέ τότε, ἀκούοντας τὴν φωνήν μου καὶ τὸ λάλημά μου ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς. Ἐγὼ βλέποντάς τον ἐσηκώθηκα διὰ νὰ ἀναμερίσω εἰς σημεῖον σέβας μου. Στάσας, μὲ εἶπε, διατὶ θέλεις νὰ μισεύσης; Ὁ κύριέ μου, τῷ ἀπεκρίθηκα, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σταθῶ ἔμπροσθεν τῆς μεγαλειότητός σου· σταμάτησε, μοῦ ἔξαναεἶπε, καὶ πές μου ποῖος εἶσαι. Ὁ γέροντας ὁποῦ μὲ εἶδεν ἀντραλωμένον, ἀπεκρίθη διὰ ἐμένα λέγοντας· Αὐθέντη, ἐτοῦτος εἶναι δοῦλός μου, καὶ εἶναι πολλὰ ἔμπειρος διὰ τὸ περιδῶλι, καὶ εἶμαι

εὐχαριστημένος ὅπου ἔκαμα τέτοιαν ἀπόκτησιν. Ὁ βεζύρης ἀφ' οὗ καὶ ἤκουσε τὸν περιβολάρην, μὲ ἐπρόσταξεν ὅτι νὰ ξανατραγουδήσω διὰ νὰ μὲ ἀκούσῃ· ἐγὼ ἐλάλησα, καὶ ἐτραγούδησα εἰς τέτοιον τρόπον, ὅπῃ τὸν ἔβαλα εἰς θαυμασμόν. Ὁχι ἐφώναξεν, ὅχι, ὅλοι οἱ μουσικοὶ μαζὶ τῷ βασιλέως δὲν παρομοιάζουν ἐτοῦτον· καὶ μοῦ κακοφαίνεται κατὰ πολλὰ ὅπου εἶναι κασιδιάρης, καὶ κάνει κακὴν θεωρίαν. Μὰ ἂν ἦτον ἀλλέως ἤθελα νὰ τὸν εὐγάλω ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Καὶ ἀφ' οὗ εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια ὁ βεζύρης, ἐτραβίχθη· καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν λέγει τοῦ Σουλτάνου· ἡ βασιλεία σου δὲν ἡξεύρεις πῶς ἔχεις εἰς τὸ περιδῶλόν σου ἓνα θαυμαρόν· καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τοῦ ἐδιηγῆθη τὰ πάντα διὰ ἐμένα. Ὁ Σουλτάνος ἐπάνω εἰς τὴν διήγησιν τοῦ βεζύρη του, ἐπεθύμησε διὰ νὰ μὲ ἀκούσῃ. Θέλω ὑπάγει τοῦ λέγει, σήμερον εἰς τὸ περιδῶλόν διὰ νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν κασιδιάρην, ἂν ἦναι καθὼς με παρασταίνεις· καὶ ἔτзи λέγοντας, ἔδωσεν εὐθὺς θέλημα ὅτι νὰ συναχθῶν ὅλοι οἱ μουσικοὶ του, καὶ νὰ ὑπᾶν μὲ αὐτὸν εἰς τὸ περιδῶλόν διὰ νὰ κάμουν μίαν συμφωνίαν μουσικῆς διὰ περιδιάδασιν· καὶ οὕτως ἐφέρθησαν εἰς τὸ περιδῶλόν.

Εὐθὺς ὅπου αὐτὸς ἐκάθησεν εἰς ἓνα σοφᾶ μεγαλοπρεπῆ, ἐγὼ ἐπαρρήσιασθηκα ἔμπροσθέν τε μὲ ἓνα κανεστράκι ἀπὸ διάφορα ἄνθη· ἔβαλάν τὸ κανίστρι εἰς τοὺς πόδας του, καὶ μὲ ὅλον τὸ σέβας ἐτραβίχθηκα εἰς τὰ ὑπίσω. Ὁ βασιλεὺς μὲ ἐγνώρισεν εὐθὺς ὅτι νὰ ἦμουν ἐκεῖνος ὅπου ὁ βεζύρης τοῦ ἐδιηγῆθη· ὦ κασιδιάρη, μοῦ εἶπε, τί κάνεις ἐσὺ ἐδῶ; Ὁ γέροντάς μου ὅπου μὲ ἐσυντρόφευεν ἀπεκρίθη πάλιν διὰ ἐμένα, καὶ εἶπεν· ὅτι ἐγὼ νὰ ἦμουν δουλευτῆς του, καὶ πῶς νὰ ἦ-

ξευρα τὴν τέχνην διὰ νὰ καλλωπίζω τὸ περιδό-
 λι· τὸ ὁποῖον τὸ ἐδεβαίωσε μὲ τόσην δύναμιν,
 ὥσταν νὰ ἤθελε τοῦ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ βασι-
 λεὺς θεωρῶντάς με μὲ προσοχὴν λέγει τοῦ περι-
 βολάρη· εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτὸς ὁ δοῦλός σου νὰ
 λαλῇ τὸ τζιδοῦρι, καὶ νὰ τραγωδῇ μὲ πολλὴν
 νοστιμάδα; Ναὶ ὦ βασιλεῦ, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ γέ-
 ρων· ἔχει μίαν φωνὴν ὅπου λογιάζω παρόμοια νὰ
 μὴν ἠκούσθῃ. Ἐγὼ εἶμαι περίεργος νὰ τὸν ἀκρί-
 σω, ἀπεκρίθη ὁ Σουλτάνος, ἃς ἰδοῦμεν ἐκεῖνο ὁ-
 ποῦ ἠξέύρει νὰ κάμῃ.

Ἐκεῖ ὁλόγυρα ἦσαν πολλοὶ ντζουντζέδες, καὶ
 ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς διὰ νὰ προξενήσῃ γέλοιον εἰς
 τὰς περιεστώτας ἦλθε καὶ μὲ ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι
 καὶ μὲ ἐδίαζε διὰ νὰ χορέψω· μὰ ἐγελάσθη ὁ τα-
 λαίπωρος· ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ ὅπου μὲ ἐδίαζε τοῦ
 ἐκτύπησα ἓνα μπάτζου τόσον σφοδρὸν, ὅπου ἀν-
 τραλωμένος ἦλθε κατὰ γῆς. Αὐτὸ τὸ κάμωμα
 ἐπροξένησε περισσότερον γέλοιον εἰς τὸν βασιλέα
 καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς, παρὰ ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ὁ
 ντζουντζὲς ἐστοχάζετο νὰ προξενήσῃ, ἔπειτα ἀπὸ
 αὐτὸ ἔδωκα νὰ ἰδοῦν ὅτι ἐχόρευα καλῆτερον ἀπὸ
 ἐκεῖνο ὅπου αὐτὸς ἐστοχάζονταν. Ὁ Σουλτάνος,
 ὁ βεζύρης, καὶ οἱ λοιποὶ ὅπου ἐκεῖ εὐρίσκονταν,
 μοῦ ἔκαμαν χιλίους ἐπαίνους. Ἐπειτα μὲ ἔδωσαν
 ἓνα τζιδοῦρι διὰ νὰ τὸ λαλήσω· τὸ ὁποῖον τὸ ἐ-
 λάλησα μὲ μεγάλην ἐπιτηδεϊότητα· μὲ ἐφέρθηκαν
 καὶ ἄλλα διάφορα ὄργανα μουσικὰ, τὸ ὁποῖα τὰ
 ἐλάλησα καὶ αὐτὰ εἰς τὸν ὅμοιον τρόπον, καὶ ἐ-
 τραγούδησα καὶ τόσας ὡραίους ἤχους, ὅπου ἐπρο-
 ξένησαν μεγάλον θαυμασμὸν εἰς τὸν βασιλέα καὶ
 εἰς τοὺς περιστώτας.

Ἐπρόσταξεν εὐθύς ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ μοῦ χα-
 ρίσῃ ὁ χασνατάρης του μίαν σακκοῦλαν μὲ χίλια

φλωρία· τὰ ὅποια λαμβάνοντάς τα, τὰ ἐδιαμοί-
 ρασα εἰς τοὺς μουσικούς. Ὅλοι τῆς αὐλῆς ἔμει-
 ναν ἐκστατικοὶ εἰς ἐτοῦτο τὸ κάωμα· ἐτοῦτος
 ὁ νέος, ἔλεγαν, ἔχει μίαν καρδίαν γενναίαν, καὶ
 εἶναι ἀμαρτία νὰ ᾔῃ κασιδιάρης. Ὁ βασιλεὺς
 δὲν ἔμεινεν ὀλιγώτερον θαυμασμένος ἀπὸ αὐτῆς·
 ὁ ὅποιος μὲ ἐξέταξε διατὶ δὲν ἐκρατοῦσα ἐκεῖνα
 τὰ φλωρία. Ἐγὼ τοῦ ἀπεκρίθηκα ὅτι δὲν εἶχα
 χρεῖαν ἀπὸ πλούτη, ἔχοντας τὴν τιμὴν νὰ ᾔῃ
 ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς βασιλείας σου, καὶ νὰ δου-
 λεύω εἰς τὸ περιδόλι σου. Ἐφάνη αὐτὸς πολλὰ
 εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἀπόκρισίν μου· καὶ ἔπειτα
 ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἄλλαις περιδιάδασες ὅπου ἔγειναν
 ἐκεῖ, ἐσηκώθη ὁ βασιλεὺς μὲ ὅλης τῆς αὐλῆς τε,
 καὶ ἐτραδίχθησαν εἰς τὸ παλάτι· καὶ ἐγὼ εὐρέθη-
 κα μοναχὸς μὲ τὸν γέροντα, μὲ τὸν ὁποῖον ἀφ' ἧ
 καὶ ἐκάμαμεν διάφοραις κουβένταις διὰ ἐκεῖνα ὅ-
 ποῦ ἀπέρασαν μὲ τὸν βασιλέα τῆς Καρίσμου, τῷ
 ἐφανερώσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν ὅπου εἶχα, εἰς τὸ
 νὰ ἰδῶ τὴν βασιλοπούλαν Ῥετζίαν. Ἦταν κα-
 λήτερα παιδί μου νὰ μὴν τὴν ἰδῆς, μὲ ἀπεκρίθη
 ὁ γέρον· μὰ σὰν ἡ ἐπιθυμία σου εἶναι τέτοια, ὁ-
 γλήγορα θέλεις τὴν ἰδεῖς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Καὶ ἀκόμη
 δὲν εἶχαμεν καλὰ τελειωμένα αὐτὰ τὰ λόγια, ἰδοὺ
 καὶ ἔρχεται μία σκλάβᾶ μπουλωμένη πρὸς ἡμᾶς
 καὶ μοῦ λέγει· ὕπαγε εὐθύς νὰ μάσης λουλούδια
 καὶ ἄνθη νὰ τὰ προσφέρῃς τῆς βασιλοπούλας,
 ὅπου εὐρίσκεται ἐδῶ εἰς τὸ περιδόλι. Κυρία μου
 τῆς ἀπεκρίθηκα, εἶμαι ἑτοιμος διὰ νὰ τὴν δου-
 λεύσω· μὰ περικαλῶ σε πῶς ἔχω νὰ παρασταθῶ
 ἐμπρὸς τῆς μὲ ἐτούτην τὴν μορφὴν ὅπου εἶμαι;
 Αὐτὸ δὲν τὸ βλάθει, μοῦ ἀπεκρίθη ἐκείνη· Ἐπειδὴ
 καὶ νὰ τὸ ἔμαθε πῶς εἶσαι κασιδιάρης, καὶ τὸ
 περισσότερον, ἀκούσαμεν νὰ μιλήσουν διὰ ἐσένα

πολλὰ καλὰ λόγια· καὶ διὰ τοῦτο μὴν λαμβάνης κάμμιναν ἀντίρρησην, ὅπου νὰ παρρήσιασθῇς εἰς τὴν Ῥετζίαν.

Καθὼς ἐγὼ δὲν ἐζητοῦσα ἄλλο, παρὰ ἓνα τέτοιον πρόσταγμα, εὐθύς ἐπῆρα ἓνα κανιστράκι, καὶ ἐπῆγα καὶ ἔμασα ἀπὸ τὰ πλεόν ὠραιότερα λουλούδια καὶ ἄνθη, καὶ μαζὶ μὲ ἐκείνην τὴν σκλάβαν ἦλθαμεν ὑποκάτω εἰς ἓναν ἴσκιον διαφόρων πυκνῶν δένδρων, ἐκεῖ ὅπῃ ἡ Ῥετζία ἦτον καθισμένη ἐπάνω εἰς ἓνα θρόνι χρυσόν, περιτριγυρισμένη ἀπὸ τριάντα σκλάβαις νέαις, ἡ μία εὐμορφότερη ἀπὸ τὴν ἄλλην, ὅπου κατὰ ἀλήθειαν δὲν ἤμποροῦσε νὰ γένῃ μία ἐκλογή καλητέρα ἀπὸ αὐτὴν, διὰ νὰ συντροφεύσουν τῆς Ῥετζίας τὴν ὠραιότητα. Ἐγὼ πλησιάζοντας πρὸς αὐτὴν, καὶ βλέποντας τὴν μεγάλην τῆς ὠραιότητα ἔμεινα ξηρὸς καὶ ἀκίνητος εἰς τὴν μέσην τους, μὲ τὰ μάτια στερεωμένα ἐπάνω εἰς αὐτὴν καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν· ἡ σύγχυσίς μου καὶ ἡ ἐντροπή μου ὅπου ἔλαβα, εἰς τὸ νὰ ἰδῶ τὴν Ῥετζίαν ἔδωσαν αἰτίαν νὰ γελάσουν ὅλαις· ἐφαίνομουν τόσον ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ τόσον ἀντραλωμένος, ὅπου ἤμποροῦσαν νὰ στοχασθοῦν ὅτι νὰ ἐτρελάθηκα· καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομουν ὀλίγον ἐδιάφερνε ἀπὸ ἓνα ἀναίσθητον. Πλησίασε, μοῦ λέγει ἐκείνη, ὅπου μὲ ὠδηγοῦσεν, εἶσαι ἀκίνητος ὡς ἓν ἓνα ξόανον· σύρε νὰ προσφέρῃς τὰ λουλούδια τῆς βασιλοπούλας. Ἐξύπνησα τότε ἀπὸ τὸ θάμβος μου, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἐπλησίασα εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἀφ' οὗ ἔβαλα τὸ κανίστρι μου ἐπάνω εἰς ἓνα σκαλίδι τοῦ θρόνου ἔπεσα μὲ τὸ κεφάλι κατὰ γῆς, ἕως ὅπου ἡ Ῥετζία μοῦ εἶπε· σηκώσου ἐπάνω, διατὶ ἔχομεν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ ἰδοῦμεν. Ἐγὼ

τὴν ἐπήκουσα· καὶ τότε ὅλαις ἡ γυναῖκες θεω-
 ρῶντας τὴν φοῦσκαν ὅπου εἶχα εἰς τὸ κεφάλι,
 ἐδόθησαν εἰς μεγαλώτατα γέλοια, καὶ νὰ φωνά-
 ζουν τόσον, ὅπου μὲ ἔκαμαν νὰ καταντροπιασθῶ.
 Καὶ ἀφ' οὗ ταῖς ἐδούλευσα διὰ περιδιάδασιν, ἡ
 Ρ'ετζία ἔκαμε νὰ μοῦ δοθῇ ἓνα τζιδοῦρι, καὶ μὲ
 ἐπρόσταξε νὰ τὸ συντροφεύσω μὲ τὴν φωνὴν με-
 λέγοντας· ἐσὺ σήμερον ἄρσεις πολλὰ τοῦ Σουλ-
 τάνου πατρός μου· ἔχω ἐπιθυμίαν καὶ ἐγὼ διὰ νὰ
 ἐδῶ ἂν ἦναι ἀλήθεια κατὰ πῶς ἄκουσα· Ἄρχησα
 ἐγὼ εὐθύς νὰ τὸ λαλήσω, καὶ τὸ ἐσυντρόφευ-
 σα μὲ ἓναν ἥχον Περσιάνικον, ὅπου ταῖς ἔκαμα
 ὅλαις νὰ θαυμάσουν διὰ τὴν μελωδίαν μου· καὶ
 ὅλαις ὁμοῦ μὲ ἐπαίνεσαν· ἔπειτα μοῦ ἔδωσαν ἓνα
 ναΐ, ἓνα βιολί, καὶ ἄλλα διάφορα ὄργανα· τὰ ὅ-
 ποῖα ὅλα ἔλαβα τὴν καλὴν τύχην διὰ νὰ λαλήσω
 μὲ μεγαλωτάτην τέχνην, διὰ τὰ ὅποῖα ἐξανά-
 λαβα νέους ἐπαίνους.

Δὲν εὐχαριστήθη ἡ Ρ'ετζία εἰς ἐτοῦτο, ἀλλὰ
 ἠθέλησεν ἀκόμη καὶ διὰ νὰ χορεύσω. Καὶ ἔτζι
 φέρνοντάς με ἓνα ζευγάρι ζήλια, ἐχόρευσα τόσον
 νόστιμα διαφόρων λογιῶν χοροὺς, ὅπου ταῖς ἔκα-
 μα ὅλαις νὰ μὴν παύουν ἀπὸ τὸ νὰ μοῦ κάνουν
 χίλιους ἐπαίνους· ἄχ καὶ τί εὐμορφα χορεύει, ἔ-
 λεγεν ἡ μία· τί φωνὴν εὐμορφὴν καὶ διαπερα-
 στικὴν ὅπου ἔχει, ἔλεγεν ἡ ἄλλη· ἂν δὲν εἶχε
 τὴν κασίδα ἠμποροῦσε νὰ γένη ἓνας ἀπὸ τοὺς
 πλέον θαυμαστοὺς μουσικοὺς. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ
 ὅπου αὐταῖς μοῦ ἔκαναν αὐτοὺς τὰς ἐπαίνους, ἡ
 Ρ'ετζία μὲ ἐπιμέλειαν μὲ ἐθωροῦσε χωρὶς νὰ εἰπῇ
 τίποτε· ἔπειτα διαλύοντας τὴν σιωπὴν, καὶ κα-
 ταβαίνοντας ἀπὸ τὸν θρόνον διὰ νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ
 παλάτι της, τί ἁμαρτία, ἐφώναξεν, εἶναι, ὅτι αὐ-
 τὸς νὰ ἦναι κασιδιάρης. Καὶ εὐθύς ὅπου εἶπεν

αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ γυναῖκες τῆς τὴν ἀκολουθήσαν πρὸς τὸ παλάτι λέγοντας· πόσον μάς κακοφαίνεται, ὅτι αὐτὸς νὰ ἦναι ἐτζί κασιδιάρης!

Ἀφ' οὗ καὶ αὐταῖς ἐμίσευσαν, ἐφέρθηκα εὐθύς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ περιδολάρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἡῦρα καὶ τὸν Λαλαῦ μου, ὅπου εἶχεν ἔλθει νὰ λάβῃ κάμμίαν εἵδησιν διὰ ἐμένα. Καὶ εὐθύς ὅπῃ ἐμδῆκα, τοὺς ἐδιηγήθηκα πῶς ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ρ'ετζίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν εὐρίσκομαι ἐκεῖ. Αὐτοὶ εἰς τέτοιαν διήγησιν ἐνεκρώθησαν, καὶ μὲ ἐκοίταζαν τρεμάμενοι καὶ φοβούμενοι μήπως καὶ ἔχασα τὸ λογικόν μου ὅπου εἶδα τὴν Ρ'ετζίαν· ἐγὼ τοὺς ἐγνώρισα τὴν ὑποψίαν τους, καὶ τοὺς εἶπα· μὴ φοβάσθε ὅτι ἐγὼ νὰ ἔχασα τὸ λογικόν μου· μὰ σᾶς ὁμολογῶ πῶς δικαίως ἐτρελάθηκα ὅσοι τὴν εἶδαν, καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τοὺς ἔκαμα μίαν διήγησιν διὰ τὰ ὅσα ἀπέρασαν ὑποκάτω εἰς ἐκείνους τοὺς ἴσκιους, καὶ πῶς ἤθελα ἀκόμη νὰ ἀκολουθήσω διὰ νὰ πηγαίνω εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, διὰ νὰ πασχίσω νὰ ἀρέσω τῆς Ρ'ετζίας. Τότε ὁ Λαλαῦ μου καὶ ὁ γέροντας ἔκαμαν κάθε τρόπον διὰ νὰ μὲ ἀντικόψουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν βουλήν μου λέγοντάς μου, πῶς μοῦ φθάνει πόσον διὰ νὰ μὴ μοῦ συνέδῃ κανένας κίνδυνος, καὶ ἄλλα παρόμοια. Μὰ ἐγὼ τὸν Λαλαῦ μου τὸν ἐμπόδισα ὅπου νὰ μὲ ἀντικόψῃ πλέον, καὶ τὸν γέροντα τὸν ἐκατάστησα μὲ νέα δῶρα διὰ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἀκολουθήσω τὴν μορφὴν ὅπου ἔλαβα.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὕστερον ἀπὸ τὸ γεῦμα, θέλοντας νὰ ἀναπαυθῶ, ἐπῆγα εἰς ἓνα αὐλακάκι ἀπὸ κρύον νερόν, πυκνωμένο ἀπὸ φουντωτὰ δένδρα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ρ'ετζία κάποιες φορὰς ἤρχονταν ἐκεῖ διὰ περιδιάδασιν, μὲ ἐλπίδα διὰ

νὰ τὴν ἀνταμώσω ἐκεῖ. Καὶ καθήμενος ἐκεῖ ἤ-
 μουν περικυκλωμένος ἀπὸ χίλιους ἡδονικοὺς λο-
 γισμούς· ὅπῃ δὲν ἐπροσφέρονταν εἰς ἄλλον, παρὰ
 εἰς ἓνα ὅπου ἤθελεν εἶναι τυφλωμένος ἀπὸ ἀγά-
 πην. Μὰ δὲν διήρκησαν διὰ πολὺ αὐτοὶ οἱ στο-
 χασμοὶ μου· ἐπειδὴ καὶ ὄντας ἐκεῖ πλησίον εἰς
 τὸ νερόν, εἶδα μέσα εἰς αὐτὸ τὴν ἄσχημον μορ-
 φήν μου, ἢ ὅποια μὲ ἔθλιψε κατὰ πολλὰ· καὶ ἀ-
 ναστενάζοντας ἀπὸ καρδίας· ὦ οὐρανέ, ἐφώναξά,
 διὰ ποῖον σκληρὸν γραπτὸν, ἐκαταντήθηκα νὰ
 παρρησιασθῶ εἰς μίαν βασιλοπούλαν ὅπου ἀγαπῶ
 μέ ἐτούτην τὴν συγχαμερὴν μορφήν; τί στοχασμὸς
 τάχατε εἶναι ἐτούτος ὅπου ἔκαμα; ἤμπορῶ ἐγὼ
 νὰ ἐλπίσω, ὅτι ὑποκάτω εἰς μίαν μορφήν τόσον
 οὐτιδανήν, νὰ ἐλκύσω πρὸς ἐμέ μίαν κλίσιν ἐρω-
 τικήν; τί παραξενία; ἄχ, ἠκολούθησα, εὐγάζον-
 τας τὴν φοῦσκαν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου· ἂν ἤθελεν
 ἦτον δυνατὸν νὰ ἐπαρρησιάζομεν εἰς τὴν Ῥετζίαν
 φυσικὰ καθὼς εἶμαι, ἤμποροῦσα νὰ ἐλπίσω τὴν
 ἀγάπην της, καὶ ὅχι νὰ τῆς προξενήσω συχασίαν.
 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔτζί ἐστοχάζομεν, καὶ ἄρχησα
 νὰ βάνω τὴν φοῦσκαν εἰς τὸ κεφάλι μου, εἶδὲ καὶ
 βλέπω μίαν σκαῖδαν, ὅπῃ νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμένα.
 Κασιδιάρη, μοῦ λέγει, ἡ κυρία μὲ ἔστειλε διὰ
 νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἐτούτην τὴν νύκτα θέλει νὰ σέ
 ἐμεάσῃ εἰς τὸ παλάτι της, διὰ νὰ τὴν ξεφαν-
 τώσῃς μὲ τὰ τραγούδιά σου· θυμήσου, νὰ εὐ-
 ρεθῇς ἐδῶ εἰς τὴν μίαν ὥραν τῆς νυκτός, καὶ
 ἀλλέως μὴν κάμῃς.

Ἐγὼ μὴ ζητῶντας ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ, ἔτρεξα (ἀφ' ὅ-
 οῦ καὶ ἀνεχώρησαν ἀπ' ἐκεῖ) πρὸς τὸν περιβολά-
 ρην διὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν εἰδησιν διὰ τὴν κα-
 λήν μὲ τύχην, καὶ διὰ νὰ μὴ μὲ καρτερῇ ἐκείνην
 τὴν νύκτα· ἔπειτα ἐγύρισά ἐκεῖ ὅπου ἤμουν, καὶ

ἀνάμενα μὲ ἀνυπομονησίαν μεγάλην διὰ νὰ ἔλθῃ
νὰ μὲ κράξουν. Καὶ πρὸς τὴν μίαν ὥραν τῆς
νυκτὸς βλέπω ἕναν εὐνοῦχον, ὅπῃ νὰ ἔρχεται πρὸς
ἐμένα, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε διὰ νὰ τὸν ἀκολουθή-
σω· ἐγὼ ἀκολουθῶντάς τον μὲ προθυμίαν, μὲ ἔμ-
βασεν εἰς τὸ χαρέμι ἀπὸ μίαν κρυφὴν πόρταν,
τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐκρατοῦσε τὰ κλειδιά, καὶ μὲ
ἔφερεν εἰς τὸν χοντζερὲ τῆς 'Ρετζίας· ἔστρεψεν
αὐτὴ ἐπάνω εἰς χρυσαῖς μαξιλάραις· καὶ ὁλόγου-
ρά της ἦτον ἐκείναις ἢ ἰδίαις γυναῖκες, ὅπῃ εἰς
τὸ περιβόλι εἶχεν· ἢ ὁποῖαις εὐθὺς ὁποῦ μὲ εἶδαν
νὰ φανερωθῶ ἐκεῖ, ἐσηκώθησαν εὐθὺς φωνάζοντας·
ἰδοὺ ὁ κασιδιάρης ὁποῦ ἔρχεται νὰ μᾶς περιδια-
βάσῃ. Νέε, μοῦ λέγει ἡ βασιλοπούλα, ἐχθὲς μοῦ
ἐπροξένησες πολλὴν ἡδονὴν μὲ τὰ τραγούδια σὲ
καὶ μὲ τοὺς χορούς σου· διὰ τὰ ὁποῖα ἐπεθύμησα
διὰ νὰ σὲ ξαναἰδῶ. Καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν μὲ
ἐδόθησαν διάφορα ὄργανα, καὶ τὰ ἐλάλησα, τρα-
γουδῶντας καλῆτερα ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν· ἔ-
πειτα μὲ ἐπρόσταξαν διὰ νὰ χορέψω· ἐγὼ διὰ νὰ
δείξω τὴν μάθησιν ὁποῦ εἶχα εἰς τοὺς χορούς,
ἠθέλησα διὰ νὰ κάμω ἕνα χορὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε
πολλὰ πηδήματα καὶ κίνησιν σφοδράν, καὶ ἐκεῖ
ὁποῦ ἐρρίχνομουν μὲ σφοδρότητα, ἡ φούσκα ὅπῃ
εἶχα εἰς τὸ κεφάλι, μὴν ὄντας καλὰ βαλμένη,
μοῦ ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς,
καὶ εὐθὺς τὰ μαλῖα μου ἐξαπλώθηκαν εἰς ταῖς
πλάταις μου.

Ἡ σκλάβαις καταλαμβάνοντας τὸν δόλον ἐδύ-
σησαν νὰ φωνάζουν μεγάλως, καὶ ἡ 'Ρετζία ἐφάνη
πολλὰ θυμωμένη. Ἄχ τρισάθλιε, μοῦ λέγει, μὲ
τέτοιον δόλον ἔρχεσαι νὰ φανερωθῇς ἔμπροσθέν
μου, ἢ αὐθάδεια σου πρέπει νὰ παιδευθῇ σκληρῶς,
καὶ μὴ στοχάζεσαι διὰ τὴν ἡδονὴν ὅπῃ μὲ ἔδω-

οὐκ ἐνὰ σέ συμπαθήσω δι' αὐτήν τὴν ἀπάτην. Καὶ ἔτῃ λέγοντας ἔκαμε νὰ κράξῃ τοὺς εὐνούχους τῆς· οἱ ὅποιοι ἐρχόμενοι μὲ ἐπῆραν ὡς ἄρμα πυρινον, καὶ μὲ ἐφυλάκωσαν εἰς ἓνα κατῶγι ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα. Καὶ σὰν ἐξημέρωσεν, ἔδωσαν εἰδῆσιν τοῦ βασιλέως διὰ ἐμένα· ἔπειτα μὲ ἐπαράστησαν ἔμπροσθέν του. Ἄχ κακοροίζοικε, μὲ εἶπεν αὐτός· διὰ ποίαν αἰτίαν ἔτῃ μεταμορφώμενος εἶσαι δοῦλος τοῦ περιβολάρη; ποῖος ἦτον ὁ στοχασμός σου; εἶχες ἀποφασίσει χωρὶς ἀμφιβολίαν νὰ ἀτιμήσῃς τὸ σαρᾶγι μῆ; μὰ ἃς ἦναι εὐχαριστημένος ὁ οὐρανός, ὅπου ὁ δόλος σου ἐξέσκαπᾶσθῃ, καὶ ἡ παιδεία σου εἶναι ἀναμφίδολη. Θέλω ὅτι εἰς ἐτούτην τὴν στιγμήν νὰ σέ δέσουν ἀπὸ τὰ ποδάρια, καὶ νὰ σέ σύρῃ ἓνα ἄλογον εἰς ὅλην τὴν χώραν, ὡς νὰ γένῃς κομμάτια, καὶ ἓνας τελευτήσῃς, νὰ πηγαίνῃ ἔμπροσθέν σου φωνάζοντας τὴν ἀνομίαν σου· καὶ εἰς τὸν ἴδιον τρόπον θέλω νὰ γένῃ καὶ εἰς τὸν περιβολάρην, ὅτι καταλαμβάνω πῶς νὰ ἐσταθήκετε συμφώνως· τὸν ὅποιον ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν ἔφεραν καὶ αὐτὸν ἐκεῖ.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ὅπου ὁ βασιλεὺς ἔκανε αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἔφθασεν ἓνας ἀμπασατόρος ἀπὸ μέρος τοῦ βασιλέως τῆς Γάζνας διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν θυγατέρα του τὴν Ρετζιάν εἰς γυναῖκα· εἰδεμὴ καὶ δὲν θέλει τὸν ὑπακούσει, νὰ τοῦ κηρύξῃ πόλεμον. Αὕτῃ ἡ εἰδῆσις ἔκαμε τὸν βασιλέα νὰ μεταβάλλῃ τὸν θάνατόν μας ἕως εἰς τὴν αὔριον· καὶ οὕτως ἐπρόσταξε διὰ νὰ μᾶς φέρουν εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ Λαλᾶς μῆ μαθαίνοντας τὸ συμβεβηκός μου καὶ τὴν δυστυχίαν μῆ, ὀλίγον ἔλειψεν ὅπου νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν θλίψιν του· μὰ μὲ ὅλον τοῦτο δὲν ἔλειψεν ὅπου διὰ νυκτός νὰ πάρῃ τόσον βίον καὶ νιζοβαῖρικὰ ὅπου μᾶς

εὐρίσκονταν, καὶ νὰ τὰ φέρῃ μαζί του εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου εὐρίσκομουν· μετὰ τὰ ὅποια ἐκέρδησε τοὺς φυλακᾶτορας καὶ ἄνοιξαν τὴν φυλακὴν, καὶ ἐφύγαμεν ὁμοῦ μετὰ τὸν γέροντα καὶ μετὰ τὴν ἰδίαν του φύλκας. Καὶ περιπατῶντες μετὰ μεγάλην βίαν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα, τὸ ταχὺ εὐγήκαμεν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς βασιλείας τῆς Καρίσμου· καὶ ἐκεῖ εὐρεθήκαμεν ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε φόβου κινδύνου.

Ὁ Λαλαῆς μου δὲν ἔλειπεν εἰς ὅλην τὴν σφάταιν νὰ μετὰ ὀνειδίζῃ διὰ τὸν κίνδυνον ὅπου ἐδάλθηκα, καὶ πῶς αὐτὸς ἂν δὲν ἔκανε αὐτὴν τὴν κυδέρνησιν, ἥθελα ἦμουν χαμένος. Καὶ κατὰ ἀλήθειαν αὐτὴ ἡ προθυμία τοῦ Χασᾶν ὅπου ἔδειξε πρὸς ἐμένα, μοῦ ἀγάτισε κατὰ πολλὰ τὴν ἀγάπην μου πρὸς αὐτόν· καὶ τοῦ ὑπεσχέθηκα ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴν ἥθελα τὸν παρακούσει εἰς κάθε του συμβουλὴν. Εὐγαίνοντας τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Καρίσμου, εἶπα τοῦ γέροντος περιβολάρη, ἂν θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ βασιλεῖόν μου, καὶ ἐκεῖ θέλω τοῦ κάμει μεγάλας τιμαῖς, διὰ τὸν κίνδυνον ὅπως διὰ λόγου μου ἐδάλθη. Αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, λέγοντάς μου πῶς ἦτον εὐχαριστημένος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐγεννήθηκεν, ὁ ὅποιος ἦτον εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Γάζνας, καὶ ἐκεῖ νὰ κάμῃ κάθε τρόπον διὰ νὰ φέρῃ καὶ τὴν γυναῖκά του διὰ νὰ ἀπεράσῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν ἡσυχίᾳ· καὶ οὕτως ἠκολούθησεν· ὁμοίως καὶ οἱ φύλακες πέρνοντας ἄλλην στρατὸν ἀνεχώρησαν. Τότε ἐγὼ καὶ ὁ Λαλαῆς μου μένοντες μοναχοὶ ἀποφασίσσαμεν διὰ νὰ γυρίσωμεν εἰς τὸ Ἀστραχάν εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ πατρός μου· καὶ ἔχοντας ἀκόμη ἐγὼ μαζί μου μερικὰ ντζοδαῖρικά ἔκαμα τὰ ἔξοδα τῆς στρατᾶς· καὶ πρὶν φθάσωμεν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Ἀστραχάν ἐσυναπχυντήσαμεν ἕνα μεντζήλι, ὅπου

ὁ πατέρας μου ἔστειλε, μέ τὸ ὅποιον μοῦ ἔδινε τὴν εἶδησιν πῶς νὰ εὐρίσκονταν ἄρρώστος, καὶ ἐπιθυμοῦσε μεγάλως νὰ πηγαίνω νὰ με ἰδῇ πρὶν ἀποθάνῃ. Αὐτὴ ἡ εἶδησις μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην θλίψιν, καὶ ἄρχησα νὰ βιάζωμαι διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ Ἀστραχάν· μὰ ἄλλοι εἰς ἐμένα, ὅπου με ὅλην τὴν βίαν ὅπου ἔλαβα νὰ φθάσω, δὲν ἐπρόφθασα νὰ εὕρω τὸν πατέρα μου ζωντανόν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ὅπῃ ἐξεπέζεσσα ἔδωσε τέλος. Δὲν ἤμπορῶ νὰ σοῦ διηγηθῶ πόση ἐσάθη ἡ θλίψις μου, ὅπου νὰ μὴν προφθάσω μίαν ὥραν ἐμπροσθήτερα διὰ νὰ τὸν εὕρω ζωντανόν· μὰ τὸ γραπτὸν ἔτξι ἠθέλησε, καὶ πρέπει ὑπομονή.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀφ' ἧς καὶ ἔκαμα νὰ τὸν θάψουν με ὅλαις ταῖς τιμαῖς ὅπῃ νὰ ἦτον βολετόν, ἀνέβηκα εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἔλαβα ὅλην μου τὴν σπουδὴν διὰ νὰ κυβερνήσω τὸ βασίλειόν μου εἰς ἓναν τρόπον, ὅπου νὰ ἦναι ὅλοι εὐχαριστημένοι. Ἐλαβα τὴν καλὴν τύχην νὰ ἐπιτύχω καθὼς ἐπιθυμοῦσα, καὶ ἐγεύθηκα ταῖς γλυκύτεrais ἡδοναῖς, ὅπου οἱ βασιλεῖς ἤμποροῦσαν νὰ χαροῦν· ἤμουν λ' ἀτρευσμένος ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους μου, καὶ ἀκόμη εἶμαι· καὶ καθὼς ἐγὼ δὲν πάσχω παρὰ διὰ τὴν εὐτυχίαν τους, ἔτξι καὶ αὐτοὶ δὲν στοχάζονται ἄλλο, παρὰ νὰ με εὐχαριστήσουν, καὶ καθημερινῶς νὰ ἐορτάζουν νέαις χαραῖς εἰς τιμὴν μου· με ἐτοῦτο τὸ μέσον ἡ αὐλή μου ἔγεινε μία κατοικία χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως· δὲν εἶναι λαὸς ὅπῃ νὰ φαίνεται τόσο εὐτυχισμένος ὥσάν ἐτοῦτον· ἐγὼ χαίρομαι τὴν εὐτυχίαν τους, καὶ φοβούμενος νὰ πούς τὴν συγχύσω, βάνω κάθε σπουδὴν μου διὰ νὰ κρύψω τὴν θλίψιν, ὅπου με ἔχει περικυκλωμένον· εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν αὐτοὶ ἤθελαν ἠξεύρει τὸ πῶς νὰ μὴν ἦμαι καθὼς δείχνομαι εἰς

τούς ὀφθαλμούς τους, ἀλλὰ εἶμαι ἔσωθεν γεμάτος ἀπὸ ζωντανὸν πόνον ὅπου μὲ θερίζει, ἤθελετε ἰδεῖ εἰς μίαν στιγμὴν νὰ προξενηθῇ μία βαθεῖα θλίψις καὶ μελαγχολία εἰς ὅλην ἐπύρτην τὴν χώραν.

Ὀλίγον καιρὸν ὕστερον ὅπῃ ἔδαλα τὰ πράγματα τοῦ βασιλείου μου εἰς καλὴν τάξιν, ἐσοχάσθηκα ὅπου μοῦ ἔλειπε τὸ καλλήτερον διὰ νὰ μὲ κάμῃ τελείως εὐτυχισμένον, ὅπου ἦτον ἡ ἀπόκτησις τῆς ὠραιότητας Ρετζίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀγάπη μὲ ἔκανε νὰ μὴν ἔχω ἡσυχίαν εἰς κανένα τρόπον. Καὶ οὕτως ἀποφάσισα νὰ στείλω τὸν λαλᾶ μου Χασᾶν ὡσὰν Ἀμπασατόρον πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Καρίσμου, διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν θυγατέρα τῆς Ρετζίας εἰς γυναῖκά μου. Ὁ ὁποῖος πηγαίνοντας, ὕστερον ἀπὸ διάφοραις ἡμέραις ἐπίστρεψε χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε, λέγοντάς μου, πῶς ὁ Σουλτάνος τῆς Καρίσμου τὴν εἶχε τάξει τοῦ βασιλέως τῆς Γάζνας, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκώσει τὰ ἄρματα ἐναντίον του, καὶ ἂν δὲν τοῦ τὴν ἔταζε δὲν ἔπαυεν ὁ πόλεμος, καὶ εἶχαν κατὰ νοῦν ὅτι μετὰ δύο ἡμέραις ὕστερα ἀπὸ τὸν μισευμένον μου νὰ τοῦ τὴν στείλουν, καὶ εἶδα καὶ ταῖς ἐτοιμασίαις ὅπου ἔκαναν διὰ νὰ τὴν συντροφεύσουν.

Ἐλειψεν ὀλίγον μία τοιούτης λογῆς εἰδησις ὅπου νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, καὶ νὰ τρελαθῶ. Καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην μου θλίψιν ἔπεσα εἰς μεγάλην ἀρρώστίαν, καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἤμπόρεσα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ αὐτὴν, εἰς καιρὸν ὅπου εὐρίσκετο τὸ πνεῦμά μου εἰς μίαν κατάστασιν, ὅπου δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐνεργήσῃ εἰς ἰάτρευσίν μου· καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἡ υἡγεία μου ἐμεταγύρισε, δὲν ἀνεπαύθη δι' αὐτὸ ἡ καρδιά μου· ἦτον πάντα ὁ νοῦς μου, βυθισμένος εἰς τὴν ὠραίαν

Ρ'ετζιάν, τὴν ἐφαντάζομουν διὰ παντός εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ εὐτυχισμένου ἀνδρός της, καὶ ἐκείνη ἡ σκληρὰ φαντασία ἐσύγχιζεν ἀκαταπαύστως τὴν ἀνάπαυσίν μου, καὶ δὲν μὲ ἄφινε ποτὲ νὰ λάβω ἄνεσιν.

Μίαν ἡμέραν εἰς καιρὸν ὅπου εὐρίσκομουν εἰς ταῖς συνηθισμέναις μου φαντασίαις, ἔρχεται ὁ βεζύρης μου νὰ μοῦ εἴπῃ, ὅτι ἦναι ὀλίγαις ἡμέραις, ὅπου ἀπ' ἔξω ἀπὸ ταῖς πόρταις τοῦ Ἀστραχάν φαίνονται μεγαλοπρεπέστατοι λουτροὶ μὲ νερὰ κα-
θαρά, ὅπου κάνουν χάραν καὶ θαυμασμόν· καὶ αὐτοὶ οἱ λουτροὶ εἶναι στερεωμένοι ἐπάνω εἰς στύλους ἀπὸ ἐκλεκτὸν μάρμαρον, καὶ ὅλος ὁ λαὸς τρέχει ἀκαταπαύστως διὰ νὰ τοὺς ἰδῇ, καὶ δὲν τοὺς θαυμάζει τόσον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειάν τες, ὅσον τοὺς θαυμάζει ὅπου δὲν εἶδαν νὰ τὲς φτιά-
σουν, ἐπειδὴ καὶ μίαν ταχυνὴν εὐρέθησαν κτισμέ-
νοι. Ἐμμεῖνα ἐκστατικὸς εἰς παρομοίαν διήγησιν, καὶ ἔλαβα τὴν περιέργειαν διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ μὲ τὺς ὀφθαλμούς μου ἓνα τέτοιον ἐξάίσιον κτί-
ριον, τὸ ὁποῖον μὲ εἰσέφαινονταν παράξενον. Ἐπῆγα μεταμφιασμένος μὲ τὸν βεζύρην μὲ εἰς αὐτὰς τὰς λουτροὺς, καὶ αὐξήσεν ὁ θαυμασμός μὲ στοχαζόμε-
νος τὴν κατασκευὴν τους καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν τους· ἔξω ὅπου τὸ ὅλον ἦτον πολλὰ εὐγενικόν, καὶ καλὰ βαλμένον, ἐπαρατήρησα ὅτι οἱ νέοι, ὅ-
που εἶχαν τὴν ἐπιστάσιαν εἰς τὸ νὰ πλύνεν τὲς ἀνθρώπους ὅπου ἐκεῖ ἐπήγαιναν, ἦτον τόσον ὠ-
ραῖοι καὶ καλοκαμωμένοι, ὅπου ἐπροξενούσαν θα-
υμασμόν, καὶ τὸ περισσότερον ὅπου ὠμοιάζον-
ταν τόσον, ὅπου ἀδύνατον ἦτον νὰ διαχωρίσῃ
τιναὶς τὸν ἓνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁ αὐθέντης τῶν
λουτρῶν, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕως χρονῶν πενήντα, ἐ-
φαίνονταν ἓνας μεγαλοπρεπὴς ἄνδρας· αὐτὸς ἔ-

στεκε μέ μεγάλην ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ κἀνή τοὺς νέους νὰ δουλεύουν μέ πολλήν προσοχήν τῆς ἀνθρώπους, ὅπου ἐλούονταν· οἱ ὅποιοι ἀφ' οὗ καὶ ἐλούονταν εὐγαιναν, καὶ ἔπιναν διάφορα ποτὰ, ὅπου ἐπιταυτοῦ εἶχεν ἐτοιμασμένα· καὶ ὅλοι ἐμίσευαν· πολλὰ εὐχαριστημένοι.

Γυριζόμενος εἰς τὸ παλάτιον μέ μεγάλον θαυμασμόν διὰ τὰ ὅσα εἶδα, ἀποφάσισα νὰ κράξω τὸν οἰκοκύριον τῶν λουτρῶν, διὰ νὰ τὸν ἐξετάξω μέ ποίαν τέχνην τοὺς ἔκαμεν αὐτουνούς τῆς θαυμαστοὺς λουτροὺς ἔτξι αἰφνιδίως· καὶ στέλλοντας ἕναν μου ὑπηρέτην ὑπῆγε καὶ μοῦ τὸν ἤφε-
 ρεν. Ὁ ὅποιος ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου καὶ τοὺς ἐφίλησεν· ἐγὼ τὸν ἐσήκωσα, καὶ τοῦ ἔκαμα μεγάλην ἐπιδεξίωσιν· ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὄντας ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὴν περιποίησιν ὅπου τοῦ ἔδειξα, μοῦ ἔκαμε διαφορὰς ἐπαίνους, καὶ ἐδόθη εἰς ὁμιλίας τέσον εὐγλωτταις, ὅπου μοῦ αὖξῃσε τὸν θαυμασμόν μου, ὡς ἂν καὶ τῶν προεστῶν τοῦ παλατίου μου. Ἡ συναναστροφή του ἦτον τόσο νόστιμη, καὶ τόσο χαριεστάτη, ὅπου ὁ καθεὶς ἐλάμβανε μεγάλην ἡδονὴν νὰ τὸν ἀκούῃ. Καὶ ἀφ' οὗ καὶ ἐτελείωσεν ὅπου νὰ ὁμιλῇ, τοῦ εἶπα· μεγάλε Φιλόσοφε, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ καταλάβω πῶς νὰ ἦσαι ἕνας μέγας ἄνθρωπος, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν· εἰπέ μου καθαρότατα, καὶ τίποτε μὴ μοῦ κρύψῃς, πῶς ἔκαμες νὰ κτίσῃς λουτροὺς τόσο θαυμαστοὺς, χωρὶς κανεὶς νὰ σὲ καταλάβῃ; Βασιλέα μου, ἐκεῖνος μοῦ ἀπεκρίθη, κρατῶ εἰς τὴν δούλευσίν μου σαράντα τεχνίτας, ὅπου εἶναι τόσο ἐμπειροὶ καὶ ἄξιοι, ὅπου παρόμοιοι δὲν ἡμποροῦν νὰ ἦναι· ἡμπορῶ μέ τὴν δούλευσίν τους νὰ κατασκευάσω εἰς ὀλιγώτερον ἀπὸ μίαν ἡμέραν, πα-

λάτια, ὅπου νὰ μὴν εὐρίσκωνται παρόμοια· αὐτοὶ εἰ τεχνίται εἶναι βουδοί, μὰ γροικοῦν ὅτι τοὺς εἰπῇ κάνεις· δὲν εἶναι χρεῖα νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ ὅποιος θέλει νὰ τοὺς προσταῇ νὰ κάμνουν κανένα πράγμα, ἐπειδὴ καὶ καταλαμβάνουν τὴν γνώμην του πρὶν τοὺς τὴν φανερῶσιν· ἀνίσως καὶ ἡ βασιλεία σου ὀρίζῃ νὰ ἔλθουν, διὰ νὰ τοὺς δώσῃς κάμμίαν προσταγὴν νὰ κάμουν, θέλω σὲ θαλεύσει μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ἐχοντας πολλὴν ἐπιθυμίαν διὰ νὰ δοκιμάσω ἐκεῖνο ὅπου μοῦ ἔλεγεν, ἔστειλα ἕναν μου τζοχαντάρη καὶ τοὺς ἔφερε, τοὺς ὁποίους εὐθὺς ἐγνώρισα ὅτι νὰ ἦτον ἐκεῖνοι ὅπου ὑπηρετοῦσαν εἰς τὰ λουτρά. Τότε ὁ φιλόσοφος μοῦ λέγει διὰ νὰ τοὺς προσταῇ, νὰ νὰ κάμουν ἐκεῖνο ὅπου ἤθελε μοῦ ἀρέσῃ· μὰ πρῶτον νὰ εὐγάλω τοὺς ἀνθρώπους μου ἔξω διὰ νὰ μείνουν μοναχοί, χωρὶς νὰ θεωρήσουν ἄλλοι τὸν τρόπον τῆς τέχνης τους. Οἱ ἀνθρώποι μοῦ ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ λόγια ἐτραβίχθησαν χωρὶς νὰ τοὺς τὸ εἰπῶ, καὶ ἐμείναμεν ἡμεῖς οἱ δύο, καὶ οἱ σαράντα τεχνίται τε. Καὶ ἀφ' οὗ ἐστοχάσθηκα πολὺ τί δουλείαν νὰ μὲ κάμουν, τοὺς ἐπρόσταξα νὰ κτίσουν ἕνα κιόσκι εἰς τὴν μέσην τῆς αὐλῆς μου· εὐθὺς ὅπου ἔκαμα αὐτὴν τὴν νεῦσιν, ὅλοι ἀνελήφθησαν· καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἐγύρισαν ὅλοι καταφορτωμένοι ἀπὸ ξύλα, πέτραις, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα διὰ νὰ τὸ κτίσουν. Καὶ ἀποθέτοντας τὰ ἀναγκαῖα, ἄρχισαν μὲ μίαν ὀγλιγορωτάτην ἐπιτηδειότητα νὰ τὸ κτίσουν, ὅπου δὲν ἀπέρασαν ὀλίγαις ὥραις, καὶ τὸ κιόσκι εὐρέθη τελειωμένον· καὶ ἦτον τόσο ὡραῖον, ὅπου ἐπροξενούσε μέγαν θαυμασμόν· εἶχε ὀλόγυρά του δώδεκα στύλους ἀπὸ διάσπρον, ὅπῃ ἔφεγγαν ὡσαύτῃ οἱ καθρέπται, καὶ ἐδλέπονταν εἰς

κάθε του πλευρὸν συντριβάνια ὠραιότατα, τῶν ὁποίων τὰ νερά ἔπευταν μὲ ὀρμὴν εἰς λεκάναις ἀπὸ πορφυρὸν μάρμαρον.

Ἐκστατικὸς ἀπὸ τὰ πράγματα ὅπου ἔβλεπα, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην τοῦ φιλοσόφου, τὸν ἐπερί- κάλεσα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ πῶς αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα ἤμποροῦσαν νὰ γένουν. Βασιλέα μου, μοῦ εἶπεν, αὕτῃ ἡ ἐξήγησις θέλει ἄρκετὸν καιρὸν διὰ νὰ τὴν κάμω, ὅσε μὲ ἄδειαν μοναχὰ νὰ σὲ εἰπῶ, πῶς ἐγὼ κυριεύω τριάντα ἐννέα ἐπισήμαις. Αὕτῃ ἡ ὁμιλία μοῦ αὐγάτισε τὴν περιέργειάν μου διὰ νὰ τὸν ἀκούσω νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑκαμα ἄπειρα χαῖδια, καὶ τὸν ἐρώτησα ὕπε- ρον ἀπὸ ποῖον τόπον ἦτον· ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸν τόπον τῆς Μποχαρίας, καὶ Ἀδικένα μὲ κράζουν, καὶ ἀνίσωξ καὶ θέλῃς νὰ ἀκούσῃς τὴν ἱστορίαν μου, εἶμαι ἔτοιμος διὰ νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ. Τὸν ἐδεδαίωσα πῶς δὲν θέλει μοῦ κάμει καλῆτερην χάριτα ἀπὸ αὐτὴν, εἰς τὸ νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του.

Ἱστορία τοῦ σοφοῦ Ἀδικένα.

Ἐγὼ εἶμαι (ἄρχισε τότε τὴν ἱστορίαν του ὁ Ἀδικένας) γεννημένος εἰς μίαν χώραν ὀνομαζομένην Ἀδιχανά. Καὶ εὐθὺς ὅπου εὐγῆκα ἀπὸ τὴν κῆναν οἱ γενήτορές μου μὲ ἔστειλαν νὰ σπεδάξω εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Μποχαρίας. Ἐμαθα εὐθὺς ἐκεῖ τὸ Ἀλκοράνι, καὶ ἐγνωρίσθηκα τόσον ἐπιτήδειος εἰς τὰ γραμματικά, ὅπῃ εἰς ἡλικίαν δέκα χρονῶν εἶχα τελειώσει τὰ μαθήματά μου. Μὲ ἔδειξαν τὴν Ἀριθμητικὴν, τὴν Μαθηματικὴν, τὴν Ἀστρολογικὴν, τὴν Φιλοσοφίαν, τὴν Ἱατρικὴν, καὶ τὴν Θεολογίαν· εἰς ταῖς ὁποίαις αὐταῖς ταῖς ἐπιστήμαις ἐπρόκο-

ψα τόσον, ὅπου εἰς ὀλίγον καιρόν ἀπόκτησα μεγαλῶτατον ὄνομα. Δέν ἤμουν ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν εἴκοσι χρονῶν, καὶ τὸ ὄνομά μου ἔγεινεν ἀκστόν ἕως ταῖς Ἰνδίαῖς.

Ἐμίσευσα μίαν ἡμέραν μετὸν πατέρα μου διὰ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὴν Σαμαρκάντα διὰ κάποιαις ὑπηρεσίαις του· καὶ ὄντας ἐκεῖ ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τὴν αὐλὴν τὴν βασιλικήν· ἡῦρα πολλοὺς ὅπου μὲ ἐγνοώριζαν οἱ ὅποιοι δέν ἔλειψαν ὅπου νὰ μιλήσουν διατ' ἐμένα πολλὰ καλὰ· καὶ οἱ ἑπαινοὶ ὅπερ μοῦ ἔκαναν ἔφθασαν εἰς τὰ αὐτία τοῦ βεζύρη, ὁ ὅποιος ἐπεθύμησε διὰ νὰ συνομιλήσῃ μετ' ἐμένα. Ἐμείνει πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν συντροφίαν μου, καὶ ἀποφάσισε διὰ νὰ μὲ κρατήσῃ μαζί του· καὶ εἰς τόσῃν ἀγάπῃν μὲ ἐπῆρεν, ὅπου τίποτε δέν ἔκανε χωρὶς νὰ μὲ συμβουλευθῇ πρῶτον. Αὐτὸς ὁ ἐπιτηρητής δέν ἔζησε πολὺν καιρόν· καὶ ἀποθαίνοντας, ὁ βασιλέας μὲ ἐκλεξεν εἰς τὸν τόπον του διὰ βεζύρην, ἐπειδὴ καὶ μὲ ἀγαπᾷσε καὶ αὐτὸς κατὰ πολλὰ· καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἐπλήρωνα ὅλα τὰ χρέη, ὅπου τὸ βᾶρος ἐνὸς βεζύρη ἔχει, μοῦ ἔμνισκεν ἀκόμη κάποια στιγμή διὰ νὰ σπουδάζω. Μὰ ἡ ἐπιθυμία ἡ μεγάλη ὅπου εἶχα πρὸς τὴν σπουδὴν, καὶ ἡ ὀλίγη ὥρα ὅπου μοῦ ἐπερίσσευε διὰ νὰ τὴν ἀκολουθῶ, ἀποφάσισα νὰ ἀφεθῶ ἀπὸ τὸ βᾶρος τοῦ βεζύρη, καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὴν σπουδὴν μου. Ὁ βασιλεὺς δέν μὲ ἔκαμε τὴν ζήτησιν χωρὶς νὰ τοῦ κακοφανῇ, τόσον ἦτον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν καλὴν μου κυβέρνησιν· μὰ μὲ ὅλον τοῦτο δέν μοῦ τὸ ἐναντιώθη· μὲ συμφωνίαν ὁμῶς ὅπου νὰ μὴν ξεμακρύνω ἀπὸ τὴν αὐλήν τε.

Ἐγὼ τὸν ἐπήκουσα, καὶ ἔμεινα εἰς τὴν αὐλήν του εἰς ἕνα ὄντα ξεχωριστόν, καὶ ἐσπούδαζα. Καὶ τὸν καιρόν ὅπου δέν ἐσπούδαζα, ἐπήγαινα

εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἀπερνοῦσα τὸν καιρὸν συν-
ομιλῶντας μὲ αὐτόν. Δὲν μοῦ ἔφθασε νὰ σπου-
δάξω εἰς τὰ φιλοσοφικὰ καὶ ἄλλα μὰ ἐδόθηκα διὰ
νὰ μάθω καὶ τὴν Χημικὴν ἐπιστήμην τὴν ἀπό-
κρυφον· ἐπειδὴ καὶ μὲ αὐτὴν ἐξάνοιγα ὅλα τὰ
ἀποτελέσματα τῆς φύσεως· ἔμαθα καὶ περιπλέον
τὴν λεκανομαντείαν, καὶ ἔγινε πολλὰ τέλειος εἰς
αὐτὴν τὴν τέχνην. Καὶ εἰς καιρὸν ὅπου ἤμουν
δοσμένος εἰς αὐτὰ τὰ σπουδαστήρια, ἔρχεται ἕ-
νας Ἀμπασατόρος ἀπὸ τὸν Κουτμπεδὶν βασιλέα
τῆς Κασγάρ ζητῶντας τοῦ βασιλέως μου διὰ νὰ
μὲ στείλῃ ἐμένα, καὶ τὸν Φατζέλ ἄλλον φιλόσο-
φον πρὸς αὐτόν. Ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσε διὰ νὰ μᾶς
ἰδῇ, μὲ τὸ νὰ ἦτον καὶ ἐκεῖνος ὁ βασιλεὺς σο-
φὸς καὶ πολλὰ γραμματισμένος. Ὁ βασιλεὺς εὖ-
δὺς ἔστειλε καὶ μᾶς ἔκραξε, καὶ μᾶς ἐφάνέρωσε
τὴν ζήτησιν τῆ βασιλείας τῆς Κασγάρ. Ὁ Φατζέλ
καὶ ἐγὼ διὰ νὰ μὴ παρακούσωμεν τὸ πρόσταγμα
τοῦ βασιλέως μας ἐκλίναμεν εἰς τὸν ὀρισμὸν του,
μὲ ὅλον ὅπου αὐτὸ τὸ ταξείδι νὰ ἦτον ἐναντίον
τῆς θελήσεώς μας.

Ὁ βασιλεὺς μένοντας πολλὰ εὐχαριστημένος,
ὅπῃ τὸν ἐπηκούσαμεν, ἔκαμε καὶ ἔνδυσε τὸν Ἀμ-
πασατόρον ἓνα χρυτὸν καφτάνι, καὶ τὸν ἔστειλεν
εἰς τὸν βασιλέα του, λέγοντάς του πῶς νὰ τοῦ
εἰπῇ, ὅτι μετὰ ὀλίγαις ἡμέραις θέλουν ὑπάγει νὰ
τὸν προσκυνήσουν αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι. Ὁ Φατζέλ
ἦτον ἓνας ἄνθρωπος σχεδὸν τῆς ἡλικίας μας, καὶ
κατὰ ἀλήθειαν εἶχε καλὴν μάθησιν, μὰ ἡ φήμη
ὅπου δὲ αὐτόν ὁ βασιλεὺς τῆς Κασγάρ εἶχεν
ἀγροικῆσαι δὲν ἦταν τόσο ὅσον αὐτὸς τὴν ἐλο-
γίαζε. Ἐκεῖνος τὸ λοιπὸν ὁ φιλόσοφος ὀλίγας ἡ-
μέρας πρὶν μισεύσωμεν ἦλθε νὰ μὲ εὕρῃ, καὶ μὲ
λέγει· θαυμαστὲ Ἀδικένα, ἐπειδὴ καὶ μὲ τὸ νὰ

μάς στοχάζεται· ὁ κόσμος ὡσάν· δύω μεγάλους φιλοσόφους, μοῦ φαίνεται εὐλογον, ὅτι νὰ μὴν ταξιδεύσωμεν ὡσάν οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, μὰ πρέπει νὰ κάμωμεν κανένα πράγμα ἐξαιρέτον· θέλεις νὰ κάμωμεν νὰ ὑπᾶμεν ἀπὸ ἐδῶ ἕως Κασγάρ, χωρὶς νὰ φᾶμεν, καὶ νὰ πιεῖμεν; αὐτὸ στοχάζομαι ὅτι νὰ μὴν ἦναι ἓνα πράγμα δύσκολον νὰ τὸ προβά-
λῃ εἰς ἓνα φιλόσοφον ὡσάν καὶ τοῦ λόγου σου, μὲ τὸ νὰ ἦναι τὸ ταξιδίμας πολλὰ μακρυνόν. Ἡμεῖς τὸ λοιπὸν δὲν θέλομεν πάρει ἄλλο, παρὰ ἐκείνην τὴν ζωοτροφίαν ὅπου διὰ τὰς σκλάβους μας θέλει κάμει χρεία· οἱ ὅποιοι θέλει εἶναι μάρ-
τυρες τῆς σκληρᾶς νηστείας, ὅπου θέλομεν κάμει εἰς τὴν στράταν, καὶ δὲν θέλουν λείψει ὅπου νὰ μὴν τὸ φανερώσουν εἰς τὴν Κασγάρ διὰ περισ-
σοτέραν τιμὴν μας.

Δὲν μοῦ ἔκανε αὐτὸς ἐτοῦτο τὸ πρόβλημα διὰ ἄλλο, παρὰ διατὶ εἶχε τὸ σέκρετο διὰ νὰ κατα-
σκευάζῃ κάποια χάπια, ὅπου ἓνα μόνον ἀπὸ αὐτὰ ἔφθανε διὰ νὰ ζωοτροφήσῃ ἓνα ἄνθρωπον μίαν ἀκαίρεαν ἡμέραν, ὥστε ὅπου πέρνοντας αὐτὸς τό-
σα, ὅσαις ἦταν ἡ ἡμέραις, ὅπου ἔπρεπε νὰ κάμω-
μεν εἰς τὸ ταξιδί, ἦτον βέβαιος ὅτι νὰ μὴ πει-
νᾷ· ἐστοχάζονταν μὲ αὐτὸ νὰ δειχθῇ πλέον ἐ-
πιτήδειος ἀπὸ ἐμένα, καὶ δὲν τὸ ἐπίστευεν ὅτι
ἐγὼ νὰ δεχθῶ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ὅπῃ μοῦ ἔκανε·
μὰ ἐγὼ γνωρίζοντας τὸν στοχασμὸν του, τοῦ ἐ-
δέχθηκα τὸ πρόβλημα, πῶς νὰ ταξιδεύσωμεν χω-
ρὶς νὰ φᾶμεν. Καὶ εἰς τοῦτον τὸν τρόπον ἐπῆγα
καὶ ἐκατασκεύασα καὶ ἐγὼ ἓνα κάποιον μαντζύ-
νι, ὅπου εἶχε περισσοτέραν δύναμιν ἀπὸ τὰ χάπια
του· ὥστε ὅπου χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ ὁ ἓνας τῶ ἄλλῃ
τὸ σέκρετο ἐμιτεύσαμεν ἀπὸ τὴν Σαμαρκάντα διὰ
τὴν Κασγάρ.

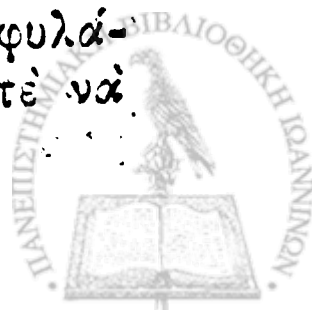
Ταῖς πρώταις ἡμέραις τοῦ ταξιδίου μας ταῖς ἀπεράσαμεν πολλὰ καλὰ τόσον ὁ ἕνας, ὡσάν καὶ ὁ ἄλλος· ἐπειδὴ καὶ τὰ σεκρέτα μας ἐνεργοῦσαν θαυμασίως, καὶ κάθε ἕνας ἐζοῦσε μὲ ὅλην τὴν βεβαιότητα. Ἐγὼ ἐστοχάζομουν κάθε ὀλίγον τὸν ἄλλον· διὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἔκανε κάμμίαν μεταλλαγὴν, ὁμοίως καὶ αὐτὸς ἔκανε τὸ ἴδιον εἰς ἐμένα· ἐγὼ ἀντὶ νὰ ἀδυνατήσω, ἐφαίνομεν ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν νὰ γένωμαι πλέον δυνατός· τῆτο ὁμῶς δὲν ἀκολουθοῦσε τοῦ φιλοσόφου μου· ἐπειδὴ καὶ χάνον-
τας τὰ χάπια του, καθὼς εἶχα μάθει, ἔγεινεν ἀ-
δύνατος καὶ σκυθρωπός, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐ-
πλακώθη ἀπὸ μίαν ἀχνότητα, ὅπου μὲ ἔκαμε νὰ
στοχασθῶ πῶς ἀπερνᾷ πολλὰ κακὰ. Αὐτὸς ὡς
τόσον ἔκρυβε τὸ συμβάν ὅπου τοῦ ἔτυχε, καὶ ἔ-
χασε τὰ χάπια· καὶ ὑποφέροντας μὲ ὑπομονὴν
τὸ κακόν του ἀφίνονταν ἀπὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ
φθείρεται. Βλέποντάς τον τέλος πάντων εἰς μίαν
κατάστασιν ὅπου ἔκανε σπλάγχχνος, τοῦ ἐπρόσφε-
ρα τὸ μαντζοῦνί μου· μὴ αὐτὸς δὲν ἐδέχθη· καὶ
ἀγάπησε καλλίτερον νὰ ἀφεθῇ διὰ νὰ ἀποθάνῃ,
παρὰ νὰ δείξῃ πῶς ἔχει χρειάν ἀπὸ τὴν βοήθειάν
μου· ἔλαβα μεγάλην θλίψιν διὰ τὸν θάνατον τῆς
Φατζέλ· ἐκατάῃρεξα τὸ κορμί του ἀπὸ τὰ δάκρυά
μου, καὶ τὸν ἔθαψα εἰς ἕνα βουνόν βοηθούμενος
ἀπὸ τοὺς σκλάβους μου καὶ τοὺς ἐδικούς του.
Καὶ ἀρ' οὗ τὸν ἐθάψαμεν καθὼς ἐδυνήθημεν, εὐ-
γαλα τὰ ὅσα ἀργύρια εὕρισκονταν τοῦ Φατζέλ
καὶ ἐμένα, τὰ ὅποια μᾶς τὰ εἶχε δώσει ὁ βασι-
λεὺς διὰ ἔξοδα τῆς ἐράτας, καὶ τὰ ἐδιαμοίρασα
τῶν σκλάβων, ὅπου μᾶς ἐσυντρόφευαν, καὶ τοὺς
ἔδωκα τὴν ἐλευθερίαν, διὰ νὰ ὑπάγουν ὅπου θέλουν,
καὶ ἐγὼ ἔμεινα μοναχός εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνόν.
Ὅποτεν δὲ εὐρέθηκα μοναχός, ἐτακμήτησα διὰ

καμπόσον ἀκόμη, διὰ νὰ κλαύσω ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ Φατζέλ τὴν ἄκραν δυστυχίαν ἐκείνου τοῦ φιλοσόφου, καὶ κατηγορῶντας τὴν ἀστοχασίαν του, καὶ ὑπερήφανόν του γνώμην. Ἐστοχάσθηκα ὕστερον τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμω· δὲν ἠθέλησα οὔτε νὰ ἀκολουθήσω τὸ ταξείδι μου πρὸς τὴν Κασγάρ, ἔτε νὰ ξαναγυρίσω εἰς τὸν Σαμαρκάντα. Μὰ ἀποφάσισα νὰ ταξιδεύσω μοναχός, καὶ νὰ περιδιαδάσω τὸν κόσμον· ἐπῆγα εἰς τὴν Οὐζκέντ, ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Κογέντα, καὶ τέλος πάντων ὕστερα ἀπὸ πολλαῖς ἡμέραις ἔφθασα εἰς τὴν Καρίσμου. Καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου εἰς αὐτὴν ἐσεργιάνιζα, ἀκούω αἰφνιδίως ἕναν ἀλαλαγμὸν καὶ μίαν σύγχυσιν καὶ θλίψιν εἰς τὸν λαόν, ὅπου ὅλοι ἔμειναν εὐθύς συγχυσμένοι. Καὶ ἡ αἰτία τούτης τῆς συγχύσεως ἐπρσερχονταν ἀπὸ ἕνα κήρυκα, ὅπου ἐπήγαινε τριγύρου τὴν χώραν, καὶ κάθε ὀλίγον ἐφώναζε, καὶ ἔλεγε μὲ μεγάλην φωνήν. Ὅσοι εἴσθε ὅπου ἀγαπᾶτε ταῖς ἐπιστήμαις, θέλετε ἠξεύρει ὅτι αὐριον ἀνοίγει τὸ φοβερὸν σπήλαιον, καὶ ὁποῖος θέλει ἄς ὑπάγῃ νὰ ἔμπῃ εἰς αὐτό.

Εὐθύς ὅπου ἐγὼ ἤκουσα τέτοια λόγια, ἠκολούθησα τὸν κήρυκα διὰ νὰ τὸν ἐξετάξω ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ σπήλαιον· καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ὅπου εἶχε τελειώσει, καὶ ἔμελλε νὰ ἔμπῃ εἰς τὸ σπήτι του, τὸν ἐπερικάλεσα μὲ εὐγένειαν νὰ μοῦ φανερώσῃ τί δηλοῖ αὐτὸ τὸ σπήλαιον, ὅπου οἱ γραμματισμένοι πρέπει τὴν ἐρχομένην ἡμέραν νὰ ἔμπουν. Ὁ Τελάλης μοῦ ἀπεκρίθη λέγοντας· ἠξευρε καλῶτατα, ὅτι ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς χώρας εἶναι ἕνα βουνόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ρίζαν εἶναι ἕνα σπήλαιον μιᾶς μεγαλωτάτης εὐρυχωρότητος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπαίνουν ἀπὸ μίαν πόρταν· ἡ ὁποία ἀνοίγει μὲ μίαν δύναμιν ἐνός

χαμαιλίου, καὶ πάλιν μοναχὴ τῆς Ξανακλεῖ· καὶ τοῦτο γίνεται μίαν φοράν τὸν χρόνον· οἱ περίεργοι ἐμπαίνουν πρὸς τὰ ξημερώματα εἰς αὐτό· ἐκεῖ εὐρίσκουν μίαν μεγάλην ποσότητα ἀπὸ βιβλία· διαλέγουσιν αὐτοὶ ἐκεῖνα ὅπου θέλουν, καὶ μὲ ἀγληγορότητα τὰ πέρνουν μαζίτους καὶ εὐγαίνουν· διατὶ ἡ πόρτα τοῦ σπηλαίου κλείεται μισὴ ὥρα καὶ δεκαπέντε λεπτὰ ὕστερα ὅπου ἀνοίξῃ· καὶ ἂν διὰ κακὴν τύχην κανεὶς ἤθελε μείνει μέσα μίαν στιγμὴν περισσότερον ἀπὸ τὸν διατεταγμένον καιρὸν, κλεῖ ἡ πόρτα, καὶ μένει ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἀπεθαίνει ἀπὸ τὴν πείναν· καθὼς συμβαίνει πολλάκις· ἐπειδὴ καὶ ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγει πλέον, παρὰ εἰς ἓναν χρόνον. Λέγων, ἀκολούθησεν αὐτὸς, ὅτι ἐστάθη ὁ σοφὸς Κέκ Χααμπεδὶν, ὁ ὁποῖος ἔκαμεν αὐτὸ τὸ σπήλαιον, διὰ νὰ κλείσῃ τὰ θαυμαστὰ βιβλία του, τόσον τὰ ἐδικὰ του ὅπου ἐσύνησεν, ὡς ἂν ἐκεῖνα ὅπου ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον ἐσύναξε, καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ βιβλία εἶναι πολλὰ περίεργα καὶ θαυμάσια, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων εἶναι εἴκοσι χιλιάδες· τὰ ὁποῖα περιέχουν τὴν πέτραν τὴν φιλοσοφικὴν, τὸν τρόπον διὰ νὰ εὐγάλουν θαυμαροῦς, καὶ ἄλλα παρόμοια· εὐρίσκονται ἀκόμη καὶ ἄλλα, ὅπου δείχνουν νὰ κάνουν τέρατα, νὰ μεταβάλλῃ ἄνθρωπον εἰς ζῶον, καὶ νὰ ἐμφυχώσῃ πράγματα ἄψυχα· εἰς ἓνα λόγον ὅλα τὰ ἀπόκρυφα τῆς φύσεως εἶναι φανερωμένα εἰς πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ βιβλία, καὶ ξεχωριστὰ εἰς ἐκεῖνα ὅπου ὁ ἴδιος ἐσύνησε· περιπλέον ἤξευρε, ὅτι ὅποιος δὲν ἤθελεν ἐπιστρέφει ἐκεῖνο τὸ βιβλίον εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅπου ξανοίγει τὸ σπήλαιον, εὐθὺς ἀπεθαίνει· καὶ εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον φυλάγονται ὅλα τὰ βιβλία του σῶα, χωρὶς ποτὲ νὰ τολμήσῃ νὰ κρατήσῃ τὸ παραμικρόν.

Μαθαίνοντας καταλεπτῶς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὸν κήρυκα, τὸν εὐχαρίστησα καὶ ἐμίσησα. Ἀφίνω καθέναν νὰ στοχασθῇ ἀνίσως καὶ ἔλαβὰ χαρὰν νὰ μάθω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἂν δὲν ἀποφάσισα νὰ ὑπάγω τὴν αὐρὶον εἰς τὸ σπήλαιον μὲ τοὺς περιέργους. Δὲν ἐστοχάσθηκα. μόνον νὰ ἔμπω, μὰ ἀποφάσισα νὰ μείνω καὶ ἐκεῖ ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ παρρήσιασθῶ εἰς ὃ, τι ἤμπορουσε νὰ μοῦ συμβῇ. Καὶ μὲ τὸ νὰ ἤμουν πολλὰ ἔμπειρος εἰς τὴν λεκανομαντείαν, δὲν εἶχα φόβον ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα, ὅπου ἐκεῖ εὐρίσκονταν. Εὐγῆκα τὸ λοιπὸν ἐκείνην τὴν ἴδιαν στιγμὴν καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν ρίζαν τοῦ βουνοῦ, καὶ ἐκάθησα ἀποκάτω εἰς κάποιαις τριανταφυλιαῖς, ὅπου εὐωδίαζαν τὸν τόπον, καὶ ἐκεῖ ἀποφάσισα διὰ νὰ μείνω ἐκείνην τὴν νύκτα, ἕως νὰ ἔλθουν τὰ ξημερώματα, ὅπου ἔμελλε νὰ ἀνοίξῃ ἡ πόρτα διὰ νὰ ἔμπω μέσα εἰς τὸ σπήλαιον. Πλησιάζοντας τέλος πάντων ἡ αὐγὴ, βλέπω νὰ τρέχουν ἀπὸ τὴν χώραν ὅλοι οἱ περιέργοι, καὶ νὰ καὶ νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ σπήλαιον. Ἐγὼ εὐθύς ἐσηκώθηκα, καὶ ἔτρεξα πρὸς τὴν πόρταν, διὰ νὰ μὴν ἤθελα ἤμουν ἀπὸ τοὺς ὕστερους εἰς τὸ νὰ ἔμβω. ἀρχινούσαν τότε τὰ ἄστρα νὰ χάνονται ἀπὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅποταν εἰς μίαν στιγμὴν, ἡ πόρτα, ὅπου ἦτον ἀπὸ ξύλον τῆς Ἰνδίας, ἀνοίγει μοναχὴ τῆς μὲ ἓνα μεγαλωτάτον κτύπον. Εὐθύς ὅλοι ἐμπῆκαν καὶ ἐδιασκορπίσθησαν εἰς τὸ σπήλαιον, τὸ ὅποιον ἦτον πολλὰ εὐρύχωρον· ὁλόγυρα τοῦ ὁποίου ἦτον τόσαις τράπεζαις βαλμέναις εἰς εὐμορφὴν τάξιν, ἀπάνω εἰς ταῖς ὁποίαις ἦτον ἀραδιασμένα τὰ βιβλία μὲ πολλὴν εὐγένειαν, καὶ ἀπ' ἐξω τῶν ὁποίων ἦτον γραμμένα εἰς κομμάτια χαρτῖα ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἐκεῖνο ὅπου πε-

ριεῖχε κάθε βιβλίον· ἐφαίνονταν ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ δύο τόποι ἄδριοι, μὰ οἱ γραμματισμένοι εὐθύς τοὺς ἐγέμισαν μὲ ἐκεῖνα, ὅπου τὸν ἀπερασμένον χρόνον εἶχαν πάρει. Καὶ ἀφ' οὗ ἐπῆραν ἄλλα ὅπῃ τοὺς ἔκανε χρεῖα, ἐν τῷ ἅμα εὐγῆκαν· καὶ ὀλίγον τι ὑπερώτερα ἀκούω τὸν μεγάλον κτύπον τῆς πόρτας ὅπου ἔκλεισε, καὶ μοναχὰ ἐγὼ ἔμεινα. Καὶ οὕτως ἔμεινα μόνος κλεισμένος εἰς ἐκεῖνο τὸ φεδερὸν σπήλαιον, τὸ ὁποῖον μὴ λαμβάνοντας ἄλλο φῶς, παρὰ μόνον ἐκεῖνο ὅπου ἔρχονταν ἀπὸ τὴν πόρταν, ἐφάνηκεν εὐθύς ὅπου ἔκλεισε πλέον σκοτεινὸν ἀπὸ τὸν ἄδην. Τότες ἐγὼ βλέποντάς με μοναχὸν εἰς ἐκεῖνο τὸ βαθύτατον σκότος, καὶ ἔχοντας τὴν τέχνην τῆς λεκανομαντείας, ἄρχισα νὰ ἐξορκίζω τὰ πνεύματα, ὅπου εἶχαν τὴν ἐπιστασίαν ἐκείνης τῆς θαυμαστῆς βιβλιοθήκης, καὶ ὅποτε μὲ τὴν δύναμιν τῶν ἐξορκισμῶν μου τὰ ἔκαμα νὰ μὲ ὑπακούουν, τὰ ἐπρόσταξα ὅτι νὰ δώσουν φῶς εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ νὰ λάβουν τὴν ἐπιμέλειαν νὰ τὸ κρατήσουν πάντα πολλὰ φωτεινόν.

Τὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα εἶναι πάντα πελλὰ ὑπήκοα, ὅποτε ἓνας ἄνθρωπος ἡξέυρει νὰ τὰ ἐπιτιμήσῃ, ἐμίσευσαν, καὶ εὐθύς ἐγύρισαν μὲ τόσον φῶς, ὅπῃ ἦτον περισσότερο ἀπὸ τὴν χρεῖαν, καὶ ὅπου ἤμποροῦσαν μὲ αὐτὸ νὰ φωτίσουν δέκα σπηλαία παρόμοια ὡς ἂν ἐκεῖνο· ἐγὼ λογιᾶζω ὅτι νὰ ἐπῆγαν καὶ νὰ ἔκλεψαν ὅλαις ταῖς κανδήλαις καὶ τὰ κερία τῆς χώρας τῆς Καρισμίας· Δὲν ἐφάνη πρὶν φωτοχυσία πλέον ὠραιότερα ἀπὸ ἐκείνην, ὅπου ἔκαναν διὰ νὰ ἐορτάσουν τὸ ἔμπασμά μου εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον· ἐκρέμασαν εἰς κάθε μέρος ταῖς κανδήλαις· ἔβαλαν τὰ κηρία ὁλόγυρα ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκοντο τὰ βιβλία βαλμένα διὰ περισσο-

τέραν μου εύκολίαν. Τότες ἐγὼ ἐδόθηκα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων βιβλίων πολλὰ περιέργων· ἡύρα ὅπου ἐπεριεῖχαν τὰ τέρατα τῆς χημικῆς, καὶ τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, καὶ ἄλλα περίεργα. Καὶ καθὼς ἤθελα νὰ ἀντιγράψω ἐκεῖνα τὰ βιβλία κανένα κεφάλαιον, ἢ ἄλλο ὅπου μοῦ ἔκανε χρεία, καὶ μὴν ἔχοντας τὰ ἀναγκαῖα, εὐθύς ἐπρόσταζα τὰ πνεύματα, ὅπου ἦτον οἱ πιστοί μου σκλάβοι, καὶ ἐν τῷ ᾧμα μοῦ ἤφεραν χαρτί, καλαμάρι, καὶ ἄλλα ὅπου μοῦ ἔκαναν χρείαν. Ἐλάβαν παρομοίαν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ μὲ κυβερνήσεν ἀπὸ φαγητὰ, ὅποτεν ἔσωσα τὸ μαντζουνί μου. Καὶ κάθε ἡμέραν μοῦ ἤφερναν ἐκλεκτότατα φαγητὰ, πιοτὰ, καὶ ἀπερνοῦσα ὡσὰν ἕνας βασιλέας. Καὶ δὲν ἦτον πρᾶγμα ὅπου νὰ ἐπιθυμήσω, καὶ νὰ μὴν τὸ ἀπολαμδάνω ἐν τῷ ᾧμα.

Ἀπερνοῦσα τὸ λοιπὸν πολλὰ εἰρηνικὰ, καὶ ἀναπαυμένα τὸν καιρόν μου εἰς ἐκεῖνο τὸ θαυμαστὸν σπήλαιον, σπουδάζοντας μὲ ἡσυχίαν, χωρὶς νὰ κουρασθῶ εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, ἐκεῖνα τὰ θαυμαστά βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκαρπικορέθηκα μεγάλως, καὶ μάλιστα εἰς τὰ πλέον ἀποκρυφα τῆς φύσεως. Τελειώνοντας δὲ ὁ χρόνος, καὶ ἐρχομένη ἡ συνηθισμένη διορία, ἀνοιξε πάλιν ἡ πόρτα καὶ ἐσέβηκαν οἱ γράμματισμένοι μέσα· μα καθὼς δὲν ἦτον συνηθισμένοι νὰ ἰδοῦν ἐκεῖ φωτοχυσίαν ἐμπῆκαν εἰς μέγαν φόδον. Καὶ ρίχνοντας τὸ βιβλία μὲ πολλὴν ὀγληγορότητα ὅπῃ ἐπιστρεφαν, ἐδόθησαν εἰς φυγὴν, καὶ ἐγὼ ἐσοχάσθηκα διὰ νὰ εὐγῶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν· κάνει χρεία νὰ σοχασθῆτε, ὅτι ὄντας ἐκεῖ ἕνα χρόνον κλεισμένους, ἄφησα καὶ αὖξησαν τὰ γένειά μου, καὶ τὰ μαλλιά μου, εἰς τρόπον ὅπῃ ἐφαίνομουν πολλὰ φοβερός καὶ ἄσχημος· ὥστε ὅπου ἡ μορφή μου δὲν

ἐπροξένησεν ἄλλο, παρὰ νὰ αὐξήσῃ τὸν φόδον ἐ-
κεῖνος τῷ λαῷ, ὁ ὁποῖος φεύγοντας ἔκραζε· φεύγε-
ται ὅτι ὁ Μάγος Μοῦκ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον.

Ἐκεῖνος ὁ μάγος, διὰ τὸν ὁποῖον αὐτοὶ μὲ ἐπῆ-
ραν, ἦτον ἓνας κακὸς ἄνθρωπος· ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-
χεν ἄλλην ἡδονὴν, παρὰ νὰ κάμῃ κακὸν εἰς τὴν
χώραν. Ἐμεταχειρίζονταν αὐτὸς τὴν ἀναξίαν τῆς
τέχνης εἰς τὸ νὰ βλάβῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος.
Κάθε ἓνας τὸν ἀναθεματοῦσε, καὶ ὁ Σουλτάνος
τῆς Καρίσμις μὲ ὅλαις ταῖς ἐπιμέλειαις ὅπῃ εἶχε
βάλει διὰ νὰ τὸν πιάσῃ, διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ,
δὲν τοῦ ἐστάθη ποτὲ δυνατόν· ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς
ὁ μάγος ἤξευρε νὰ ἀποφύγῃ κάθε παγίδα, ὅπου
νὰ τοῦ ἐσταίνονταν, μὲ τὴν μαγικὴν του τέχνην.
Εὐθὺς ὅπου ἐγροίκησα πῶς μὲ ὠνόμαζαν ἓνα μά-
γον, ἐστοχάσθηκα διὰ νὰ τὴν εὐγάλῃ ἀπὸ αὐτὴν
τὴν ὑποψίαν· ἀδελφοί μου, ἐφώναξα, εὐγάτε ἀπὸ
τὴν ὑποψίαν· δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ὁ μάγος Μοῦκ
ὅπῃ φοχάζεσθε, ἀλλὰ εἶμαι ἓνας ὡσάν καὶ ἐσεῖς·
αὐτοὶ ἀκούοντάς με νὰ τὴν ὁμιλῶ ἐσταμάτησαν,
καὶ χωρὶς νὰ μὲ ἀφήσουν διὰ νὰ τοὺς βεβαιώσω
εἰς τὰ ὅσα τοὺς ἔλεγα, μὲ ἐπερικύκλωσαν μὲ με-
γάλῃ ὀρμῇ, καὶ μὲ ἔπιασαν διὰ νὰ μὲ φέρουν
εἰς τὸν Σουλτάνον νὰ μὲ θανατώσῃ. Ἐγὼ ἤμπο-
ροῦσα μὲ εὐκολίαν νὰ τοὺς βάλλω εἰς σύγχυσιν,
καὶ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰ χεῖρά τους· μὰ ἠθέλη-
σα νὰ ἰδῶ τί ἠθελαν νὰ μοῦ κάμουν· καὶ νὰ τὴν
ἀφήσω εἰς τὴν ἐλπίδα τους πῶς ἔχουν νὰ μὲ παι-
δεύσουν.

Καὶ ἀφ' οὗ μὲ ἔδωσαν καλὰ διὰ νὰ μὴν τοὺς
φύγῃ, μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἀλαλαγμοῦς μὲ
ἤφεραν εἰς τὸν Κατί. "ὦ, ὦ, μοῦ λέγει ἐκεῖνος ὁ
κριτὴς εὐθὺς ὅπῃ μὲ εἶδεν, ἐφέρθης τέλος πάντων
εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· μὴ στοχάζεσαι, ὦ παράνομε,

να ἀποφύγῃς τὸν θάνατον, ὅπου σου τυχαίνει·
 εἶναι πολλὰ μακρυνὸς καιρὸς, ὅπου μολύνεις τὸν
 ἀέρα με ταῖς παράνομαις πράξεις σε, καὶ πρέπει
 νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ ἓνα βδελυρὸν μάγον ἐτέτην τὴν
 στιγμήν· καὶ οὕτω λέγοντας ἐπρόσταξε τὸν ἀ-
 ναῖππην του, διὰ νὰ κάμῃ νὰ μὲ φέρουν εἰς τὴν
 μέσσην τῆς ἀγορᾶς διὰ νὰ μὲ θανατώσουν. Ὁ ἀ-
 ναῖππης ἀφ' οὗ καὶ μὲ ἐπαράδωσεν εἰς τὰς χει-
 ρας τῆς ντζελάτη, καὶ τῶν ἀνθρώπων του, διὰ νὰ
 μὲ φέρουν εἰς τόπον τῆς καταδίκης, ὑπῆγεν εἰς
 τὸν Σουλτάνον διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί θάνατον
 ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ δώσουν. Ὁ Σουλτάνος μαθαί-
 νοντας ἀπὸ τὸν ἀναῖππην, ὅτι ὁ μάγος Μοούκ
 ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐκαθαλί-
 κευσεν εὐθύς τὸ ἄλογόν του, καὶ ἐφέρθη ἐκεῖ ὅπῃ
 ἦμουν, διὰ νὰ μὲ ἰδῇ· καὶ ἀπὸ τὴν θεωρίαν μου
 μὲ ἐκαταδίκασε διὰ νὰ μὲ καύσουν. Δὲν εἶχεν αὐ-
 τὸς καλὰ τελειώσει τὴν ἀπόφασίν του, καὶ εὐθύς
 ὁ λαὸς ἔτρεξε καὶ ἤφερε μὲ μεγάλην προθυμίαν
 τόσα ξύλα, ὅπου ἦταν ἀρκετὰ νὰ καύσουν εἴκοσι
 μάγους· τὸσον ἦτον ἡ προθυμία ὅπου εἶχαν διὰ
 νὰ μὲ ἰδῶν πολλὰ ὀγλήγορα γενομένου εἰς σάκτην.

Ἐλαβα τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀφεθῶ νὰ μὲ δέσουν
 εἰς τὸ ξύλον, μὰ εὐθύς ὅπου ἔβαλαν τὴν φωτίαν,
 εἶπα κάποια λόγια τῆς λεκανομαντείας, καὶ εὐθύς
 ἡ δύναμις των ἐκαταχάλασε τὰ δέματά μου· τό-
 τε ἐπῆρα ἓνα ξύλον χοντρὸν, καὶ τῆς ἔδωκα τὴν
 μορφὴν ἐνὸς ἀμαξίου θριαμβευτοῦ· ἀπάνω εἰς τὸ
 ὅποῖον ἀναβαίνοντας, ἐσεργιάνισα καμπόσον ἀπά-
 νω εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὴν θεωρίαν παντὸς τοῦ
 λαοῦ, ὁ ὅποῖος δὲν ἔλαβε τόσην χαρὰν νὰ μὲ ἰδῶν
 εἰς τὸ ἀμάξι, ὅσην εἶχαν νὰ μὲ ἰδοῦν καμμένον.
 Ἐπειτα κάνοντας νὰ σταματήσῃ τὸ ἀμάξι εἰς
 τὸν ἀέρα, ἐγύρισα πρὸς τὸν βασιλέα καὶ εἶπα·

ἀδικοκριτὰ Σουλτάνε, ὅπου ἠθέλησες νὰ μὲ κά-
μης νὰ χαθῶ ὡσὰν ἓνα τρισάθλιον πταίστην ἡ-
ξευρε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ μάγος ὅπου στοχάζε-
σαι, μὰ ἡμῖν ἓνας γραμματισμένος, ὅπῃ ἡμπορῶ
νὰ κάμω πράγματα ἀκόμη πλέον θαυμάσια ἀπὸ
ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοί σου εἶναι μάρτυ-
ρες. Εἰς τοῦτον τὸν τρόπον ὁμιλῶντας ἔγεινα ἄ-
φαντος, καὶ ὁ βασιλεὺς ὁμοῦ καὶ ὁ λαὸς ἔμειναν
βυθισμένοι εἰς μίαν ἄκραν ἔκστασιν.

Ὑστερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ συμβεβηκὸς ἐπεριπάτη-
σα τὸν κόσμον δέκα χρόνους. Ἐπῆγα εἰς τὴν Βα-
βυλῶνα, εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Περσίαν, καὶ
εἰς ὅλους τὰς τόπους ὅπῃ ἐστάθηκα, ἐστερέωσα
τὴν καλὴν τύχην ὅλων ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους
συνέλαβα ἀγάπην· περιδιαδάζοντας τέλος πάντων
τὸν Κόσμον, ἦλθα ἐδῶ εἰς τὸ Ἀστραχάν, εἰς τὸ
ὁποῖον ἐστοχάσθηκα ὅτι καὶ ἐδῶ νὰ κάμω νὰ
ὁμιλήσουν διὰ ἐμένα. Καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν
εὐγαίνοντας ἀπὸ τὴν χώραν, καὶ πηγαινάμενος
εἰς ἓνα πυκνὸν λόγγον ἔκοψα σαράντα δένδρα ὅλα
παρόμοια, καὶ μὲ τὴν δύναμιν κάποιων λόγων,
τῶν ὁποίων ἠξέυρω τὴν ἐνέργειαν, τὰ ἐμψύχωσα
εἰς μρρφήν ἀνθρωπίνην· καὶ ἐκατασκεύασαν τὰ
λουτρά, ὅπου φαίνονται εἰς ταῖς πόρταις τοῦ
Ἀστραχάν· ἐτοῦτοι εἶναι οἱ σαράντα μου σκλάβοι,
ὧ βασιλέα μου, ὅπου σοῦ εἶχα ὁμιλήσει
πῶς μὲ ὑπηρετοῦν, καὶ ὅπου ἔκτισαν τοὺς λου-
τροὺς ὅπου εἶδες, καὶ ὅπου σοῦ ἔφτιασαν καὶ τὸ
κιόσκι εἰς τὸ παλάτι σου.

Ἀκολέθησις καὶ τέλος τῆς Ἱστορίας τοῦ βασιλέως
Ὀρμῶζ, ἐπονομαζομένου χωρὶς θλίψιν.

Ἐδῶ ὁ Ἀδικένας ἐτελείωσε τὴν Ἱστορίαν τε, καὶ
ἐγὼ ἐκστατικῶς διὰ τὰ ὅσα μοῦ ἐδιηγήθη, ὧ
Νον. Αἱ. Τ. III.

μεγάλε φιλόσοφε, ἐφώναξα· ποία καλή μου τύχη σὲ ἀπέστειλε διὰ νὰ σὲ γνωρίσω; καὶ ἀπ' ὅ, τι μοῦ ἐδιηγήθης πιστεύω, ὅτι εἰς ἐσὲ νὰ ἦναι ὅλα δυνατά. Ἐγὼ πλέον δὲν θαυμάζομαι, ὅτι οἱ δὲ-λοὶ σου ἤμποροῦν νὰ κατορθώσουν τέτοια τερά-στια, ἐπειδὴ καὶ ἐσύ εἶσαι ἐκεῖνος, ὅπου τοὺς κάνεις νὰ τὰ τελέσουν· στοχαζομαι ὅμως ὅτι ἂν τοὺς προστάξης νὰ μοῦ φέρουν ἐδῶ εἰς ἐτούτην τὴν στιγμὴν τὴν βασιλοπούλαν τῆς Καρίσμου τὴν ὡραίαν Ῥετζίαν, ἤμποροῦν νὰ τὸ κάμουν. Χωρὶς ἀμφιδολίαν, μοῦ ἀπεκρίθη ὁ Ἀδικένας, αὐτοὶ ἤμ-ποροῦν εὐθύς νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ παλάτι της, καὶ νὰ τὴν ἀρπάξουν ἀπὸ τὴν μέσσην τῶν γυναικῶν της, καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν νὰ τὴν φέρουν, ἂν τὴν ἐπιθυμῆς ἐδῶ· αὐτὸ πολλὰ τὸ ἐπιθυμῶ, ἀ-πεκρίθηκα μὲ χαράν· Ἀχ φίλε μου, μεγαλητέραν, χάριν ἀπὸ ἐτούτην δὲν ἐμπορεῖς νὰ μοῦ κάμης. Θέλεις μείνει εὐχαριστημένος· ἐξαναποκρίθη ὁ φιλόσοφος, ἐπειδὴ καὶ ἔχω πόθον νὰ ξεδικηθῶ τὸν Σουλτάνον τῆς Καρίσμου μὲ τὸ νὰ ἤθελε νὰ μὲ καύσῃ.

Δὲν εἶχεν ἀποτελειώσει ὁ φιλόσοφος ἐτούτους τοὺς λόγους, καὶ ἔρριξε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς σαραντα σκλάβους του· καὶ τὸν ἐ-πρόσταξε διὰ νὰ μισεύσῃ χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ ἄλλο· ὁ σκλάβος ἔγεινεν ἄφαντος, καὶ μετὰ ὀλίγαις σιγ-μαῖς ἐξαναγύρισε μὲ τὴν βασιλοπούλαν Ῥετζίαν.

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ θεωρήσω τὴν Ῥετζίαν, χωρὶς νὰ γροικῆσω ὅλην τὴν χαρποίησιν, ὅπου προξε-νεῖ ἡ θεωρία ἐνὸς ὑποκειμένου τόσο ἐπιθυμητῷ, καὶ ἀγαπημένου. Μὲ ὅλον τοῦτο ὅ, τι λογῆς καὶ ἂν ἦτον ἡ ἐκστασίς μου, καὶ ἡ ἀγαλλίασίς μου εἰς τὸ νὰ τὴν ἰδῶ, ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον μὲ ἐδόθη αὐτὴ ἡ εὐχαρίστησις, μὲ ἐμπόδισε νὰ δείξω

ἔμπροσθέν της τήν μεγάλην μου χαροποίησιν· ἐφοβέμουν ὅτι αὕτῃ νὰ μὴν ἦτον κἀνένα φάντασμα, καὶ δὲν ἀποτολμοῦσαν οἱ ὀφθαλμοί μου νὰ τὲ πιστεύσουν· περικαλῶ σε, λέγω τοῦ φιλοσόφου, μὴ μὲ γελᾷς, ἡ Ρετζία ὅπου προσφέρεται εἰς τὰς ὀφθαλμούς μου, εἶναι φαντασία, ἢ ἀληθινή; ὁμίλησαι τί πρέπει νὰ στοχασθῶ; Μὴν ἀμφιδάλλης ὦ βασιλέα μου, λέγει ἐκεῖνος, αὕτῃ εἶναι ἡ ἴδια Ρετζία· στοχάσου τὴν ὠραιότητά της, καὶ χαίρου χωρὶς ὑποψίαν εἰς τὴν εὐχαρίστησιν ὅπου πρέπει νὰ σοῦ προξενήσῃ.

Ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν βεδαίωσιν ἔπεσα εἰς τὰ γόνατα τῆς Ρετζίας, χωρὶς νὰ χάσω καιρόν. Ἄχ βασίλισσά μου, τῆς εἶπα ἐσύ εἶσαι τὸ λοιπὸν ἐκείνη ὅπου βλέπω, εἰς καιρὸν ὅπου εἰς κἀνέναν τρόπον δὲν ἤλπιζα διὰ νὰ σὲ ξαναἰδῶ, εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τούτην τὴν χάριν εἰς τὴν ἀγάπην ἐτούτου τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ὅπου μὲ τὴν τέχνην του μὲ ἔκαμε νὰ ἀνταμώσω τὴν ἀγάπην μὲ, καὶ τὴν χαροποίησίν μου· γνωρίζεις εἰς ἐμὲ ἐκείνον τὸν νέον, ὅπου ἐπαραστάθη ἔμπροσθέν σου εἰς μορφήν τοῦ περιδολάρη; καὶ ὅπου δι' ἀγάπην σε ἐκαταντήθηκα νὰ περάσω διὰ κασιδιάρης; ἐσύ ἤξεύρεις μὲ τί βαρβαρwsύνην ἔκαμες νὰ μὲ σύρουν ἀπὸ τὸ σαραγισου ἔξω, ὅποτε ἐκατάλαδες πῶς ἤμουν μεταμφιασμένος, καὶ μὲ ποίαν καλὴν τύχην ἔφυγα τὸν σκληρὸν θάνατον, ὅπῃ ἀπὸ αἰτίαν σου μοῦ ἤθελε δοθῇ· καὶ μὲ ὅλαις αὐταῖς ταῖς σκληρότητές σου δὲν ἀφέθηκα ὅπου νὰ σὲ ἀγαπῶ. Τώρα ὅπου ἤκουσες, ὦ βασίλισσά μου, τὰ δικαιολογήματά μου, ἤμπορεῖς νὰ ξεθυμάνης ἐναντίον εἰς ἓνα τολμηρὸν, ὁ ὁποῖος ἐπρόστρεξεν εἰς τὴν δυναστείαν διὰ νὰ σὲ ἀπολαύσῃ· μὰ στοχάσου σὲ περικαλῶ πρῶτον, ὅτι ἐτῆτος ὁ τολμηρὸς

πῶς εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀστραχάν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλειψεν ὅπου νὰ σὲ γυρεύσῃ τῇ Βασιλέως πατρός σου διὰ γυναικά τε, καὶ δὲν εἰσακέσθῃ.

Ἄν ἐγὼ ἔμεινα ἐκστατικός διὰ τὴν αἰφνίδιον φανέρωσιν τῆς Ρετζίας, ἤμπορεῖτε νὰ σοχασθῇτε ὅτι αὕτῃ δὲν ἔμεινεν ὀλιγώτερον, εὕρισκομένη εἰς μίαν στιγμὴν εἰς ἓναν τόπον ἀγνώριστον. Ἐγὼ ἐκαρτεροῦσα (καὶ δὲν ἦτον δίχως δίκαιον) μίαν χάλαζαν ἀπὸ ὄνειδισμὸς, ὁπότεν αὕτῃ ἡ βασιλοπούλα γνωρίζοντάς με, ἐρχομένη ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτὸν της ἀπὸ τὴν ἐκστασὶν της, μὲ ὠμίλησεν εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον. Ἐγὼ ἤθελα εἶμαι χωρὶς ἀμφιβολίαν θυμωμένη εἰς ἄλλον καιρὸν ἐναντίον τῆς πόλμης σου, μὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω ἄλλο, παρὰ νὰ σοῦ τὴν συμπαθήσω· ἤμουν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ στεφανωθῶ ἓναν βασιλέα ὅπου δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὸν ὑποφέρω, καὶ οὔτε νὰ τὸν ἰδῶ, τέσον μισητὸς μοῦ ἦτον· δὲν ἤμπορῶ νὰ κλαυθῶ διὰ μίαν δυναστείαν, ὅπου μὲ βάνει εἰς φύλαξιν ἀπὸ ἓναν ὅπου μοῦ ἦτον μισητὸς, καὶ ἔμελλα νὰ τοῦ ἦμαι εἰς γυναῖκα.

Καὶ πῶς ὦ Ρετζία, τὴν ἀντίκοψα, ἐσὺ δὲν εἶσαι γυναῖκα τοῦ βασιλέως τῆς Γάζνας; ὄχι ὦ κύριέ μου, ἐξαναεῖπεν ἡ βασιλοπούλα· ἐγὼ ἀκόμη δὲν εἶχα γείνει· ἐπειδὴ καὶ ἀφ' οὗ ἐμίσευσεν ὁ Ἀμπασατόρος σου ἀπὸ τὴν αὐλὴν τῇ πατρός μου, ἔτυχαν τόσα συμβεβηκότα, ὅπου ἐμπόδισαν τὴν ὑπανδρείαν μου ἕως τώρα, καὶ δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ τρεῖς ἡμέραις, ὅπου εἶχα φθάσει εἰς τὴν Γάζναν πρὸς τὸν μισημένον μου νυμφίον, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἐγένονταν ἡ χαρὰς τοῦ στεφανώματός μου ἀρπάχθηκα αἰφνιδίως ἀπὸ τὴν μέσσην τῶν δούλων μου, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἐφέρθηκα ἐδῶ ὅπῃ μὲ βλέπεις.

Ἐλαβα τόσην ἀγαλλίασιν εἰς τὸ νὰ ἀκούσω

ὅτι ἡ Ῥετζία δὲν ἦταν ὑπανδρευμένη, καὶ ἀπὸ τὴν χαράν μου ἐφώναξα· Ἀχ βασίλισσά μου, δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ εὐχαριστήσω τὸν οὐρανόν, ὅπου μοῦ ἔδωσε τὴν χάριν νὰ σὲ ἀπολαύσω, καθὼς ἐπιθυμοῦσα· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἀνταμείψω τὴν εὐεργεσίαν τοῦ Ἀδικένα, ὅπου μοῦ ἔκαμεν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια λέγοντας ἐκατάλαβα τὴν Ῥετζίαν, ὅπου ἔκλινεν εἰς τὴν ἀγάπην μου. Καὶ διὰ περισσοτέραν βεβαίωσίν μου, μοῦ ἔδειξε φανερώς καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι ἀποφάσισα νὰ στερεώσω τὴν καλὴν σου τύχην· φθάνει μόνον νὰ ἡμπορέσης νὰ λάβῃς καὶ τὸν λόγον τοῦ πατρός μου τοῦ βασιλέως. Ἐσυμβουλευθήκα ἐπάνω εἰς ἐτῷ μετὰ τὸν Ἀδικένα, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε· στείλε, ὦ Αὐθέντη, ἓναν Ἀμπασατόρον, διὰ νὰ δώσῃ τὴν εἰδησιν τοῦ Σουλτάνου διὰ τὴν κατάστασιν τῆς θυγατρὸς του, νὰ τὴν γυρέψῃ εἰς γυναικά σου, καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ὅπου ἡμποροῦν νὰ ἀκολουθήσουν, ἄφες νὰ κάμω ἐγώ. Ἐκαμα κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ φιλοσόφου, καὶ ἐξανάστειλα τὸν Χασάν διὰ Ἐλτζῆ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Καρίσμου· ἔπειτα ἐπῆρα τὴν Ῥετζίαν, καὶ τὴν ἔβαλα εἰς τὸ χαρέμι μου, εἰς μέρος ξεχωριστόν, καὶ ἀναμέναντες τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρός της μετὰ μεγάλην ἀνυπομονησίαν. Ὡς τὸσον τὸν Ἀδικένα, διὰ τὴν χάριν τὴν μεγάλην ὅπερ μοῦ ἔκαμε, τὸν ἐκράτησα εἰς τὴν αὐλήν μου, καὶ τοῦ ἔκαμα ταῖς μεγαλῆταις τιμαῖς ὅπου ἓνας βασιλεὺς ἡμποροῦσε νὰ κάμῃ πρὸς ἓναν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε τὴν εὐτυχίαν του. Καὶ διὰ περισσοτέραν τιμὴν τὸν ἔκαμα ἀπόκρυφόν μου συμβουλάτορα, καὶ τὸν εἶχα πάντα μαζί μου, καὶ ἔτρωγεν εἰς τὸ τραπέζι μου, καὶ εὐρίσκονταν πολλὰ εὐχαριστημένος διὰ ταῖς ἀνταμοιβαῖς ὅπου τοῦ ἔκαμα.

Κάνει χρεία νὰ διηγηθῶ κατὰ τὸ παρὸν εἰς ποίαν κατάστασιν ὁ Χασᾶν ἤυρε τὴν αὐλήν τῆς Καρίσμου ὁπόταν ἐκεῖ ἔφθασεν. Ὁ Σουλτάνος εὐθὺς ὅπου ἔμαθε τὸν ἄρπαγμὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀπὸ τὴν αὐλήν τοῦ βασιλέως τῆς Γάζνας, ἐσυναθροῖσεν ὅλους τοὺς Ἀστρολόγους τοῦ βασιλείου τοῦ διὰ νὰ ἐξετάξουν τὸ τί ἔγεινεν ἡ θυγατέρα του. Καὶ ἓνας πολλὰ ἐπιτήδειος ἐφανέρωσε πῶς ἡ βασιλοπούλα εὐρίσκονταν εἰς τὸ σαραγίμ, καὶ πῶς ἐγὼ ἔκαμα καὶ τὴν ἄρπαξαν· καὶ ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ θεμέλιον ἔστειλε μεντζίλι εὐθὺς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γάζνας, δίδοντάς του τὴν εἵδησιν πῶς ἡ θυγατέρα τοῦ ἄρπάχθη ἀπὸ ἐμένα· καὶ πῶς εὐθὺς νὰ ἐτοιμάσῃ ὅλα τοῦ τὰ στρατεύματα, καὶ νὰ ἀνταμωθοῦν μὲ αὐτὸν διὰ νὰ ἔλθῃ ὁμῶς ἐναντίον μου, νὰ μοῦ χαλάσουν τὸ βασίλειον διὰ τὴν ἀτιμίαν ὅπου τοὺς ἔκαμα. Ὡς τόσον ὁ Ἐλτζῆς μου ὁ Χασᾶν φθάνοντας ἐπάνω εἰς αὐταῖς ταῖς σύγχυσεσι ἐπῆγε νὰ παρρησιασθῇ εἰς τὸν Σουλτάνον κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ὑπόθεσιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπῆγεν.

Ὁ Σουλτάνος βλέποντάς τον τοῦ εἶπε μὲ ἀγριωμένον πρόσωπον· Καταλαμβάνω καλῶτατα τὴν ὑπόθεσιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθες· ἐσὺ ἔρχεσαι ἐδῶ ἀπὸ ὄνομα τοῦ παρανόμου αὐθεντός σε διὰ νὰ μὲ ἀναγγεῖλῃς πῶς αὐτός κρατεῖ εἰς τὸ σαραγίμ τὴν θυγατέρα μου ἐναντίον κάθε δικαιοσύνης, μὰ θέλει τὸ μετανοήσει πολλὰ ὀγλήγορα διὰ τὴν ἐντροπὴν ὅπου μοῦ ἔκαμε· καὶ διὰ νὰ κάμω ἀρχὴν τοῦ θυμοῦ μου, προστάζω νὰ σοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τοῦτον τὸν τρόπον νὰ μεταχειρισθῶ καὶ τὸν ἄνομον αὐθέντην σου, ὅπου διὰ μέσον τῆς μαγικῆς τέχνης κάθενός θανατηφόρον μάγου μοῦ ἄρπαξε τὴν θυγατέρα, καὶ

ἔκαμεν αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν εἰς τὸ σαραγίμ. Καὶ ἔρξι λέγοντας ἐπρόσταξε τὸν ντζελάτην τε, νὰ κοψῇ τὴν κεφαλὴν τοῦ Χασᾶν εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς του. Ὁ ταλαίπωρος Χασᾶν ἐφέρθη κακῶς ἔχοντας ἀπὸ τὸν ντζελάτην εἰς τὴν μέσην τῆς αὐλῆς, ὅπου ἦτον συναγμένος ἄπειρος λαός, διὰ τὰ ἰδοῦν τὸν θάνατόν του. Καὶ εἰς καιρὸν ὅπου ὁ ντζελάτης εἶχε σηκώσει τὸ σπαθὶ διὰ νὰ τοῦ κοψῇ τὸ κεφάλι, ἀρπάχθη εἰς τὸν αἶρα ὁ Χασᾶν καὶ ἔγεινεν ἄφαντος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν περικοιμένων· τὸ ὅποιον ἐπροξένησε τόσον εἰς τὸν Σουλτάνον, ὥσάν καὶ εἰς τὸν λαόν, μεγάλον θαυμασμόν, καὶ φόβον.

Ὁ Σουλτάνος ἐστοχάσθη μὲ δίκαιον τρόπον, ὅτι μὲ τὴν ἴδιαν δύναμιν, ὅπου ἀρπάχθη ἡ θυγατέρα του, ἀρπάχθη καὶ ὁ Χασᾶν ἀπὸ τὸν θάνατον, διὰ τὸ ὅποιον ἀγρίωσε πολλὰ περισσότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον· καὶ εὐθύς ἐπρόσταξεν, ὅτι νὰ ὑπάγουν νὰ πιάσουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἐλτζῆ νὰ τὲς θανατώσουν, διὰ νὰ ξεθυμάνῃ τὴν ὀργήν τε. Μὰ πηγαινάμενοι οἱ φύλακες δὲν ἤυραν κανέναν, ἐπειδὴ καὶ ἀρπάχθηκαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Ἀδικένα εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν, ὅπου ἀρπάχθη καὶ ὁ αὐθέντης τε. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸν Χασᾶν, ὅπου εὐθύς ἐφανερώθη ἐμπροσθέν μου, καὶ μοῦ τὰ ἐδιηγήθη ὅλα, καὶ μοῦ ἐφανερώσε περιπλέον ταῖς μεγάλας ἐτοιμασίαις, ὅπου ἔκανε ὁ Σουλτάνος τῆς Καρίσμου ὁμοῦ μὲ ἐκεῖνον τῆς Γάζνας, διὰ νὰ ἔλθουν καταπάνω μου νὰ ἀφανίσουν τὸ βασίλειόν μου κατὰ κράτος. Ἦτον παρὼν καὶ ὁ Ἀδικένας ὁπότεν ὁ Χασᾶν μὲ ἐδιηγῶνταν αὐτὰ, διὰ τὰ ὅποια ἐγέλασε μεγάλως. Ἐπειτα μὲ ἐβεβαίωσε πῶς νὰ μὴ φοβηθῶ τίποτε, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς θέλει ἔχει ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν

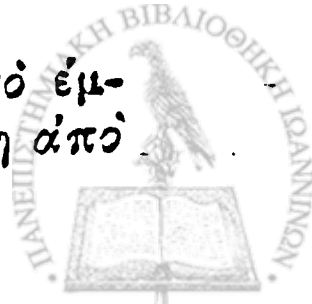
νὰ γυρίσῃ ὅλα τὰ πράγματα κατὰ τὴν γνώμην μου. Εὐχαρίστησα τὸν φιλόσοφον διὰ τὴν προθυμίαν, καὶ ἀγάπην ὅπου πρὸς ἐμέ ἔφερνε, καὶ ἀτίς νὰ φοβηθῶ ταῖς ἐτοιμασίαις τῶν ἐχθρῶν μου, δὲν ἔδλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ φθάσουν εἰς τὰ σύνορά μου· ἐπειδὴ καὶ ἤμουν βέβαιος πῶς δὲν θέλουν μὲ βλάβει, ἔχοντας μαζί μου τὸν ἡγετη-
 μένον μου Ἀδικένα.

Δὲν ἀπέρασαν πολλαῖς ἡμέραις, καὶ ἐκεῖνοι οἱ δύο βασιλεῖς χωρὶς ἀργοπορίαν ἐπλησίαζον εἰς τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου μου. Τότε ὁ Ἀδικένας ἔρχεται πρὸς ἐμένα καὶ μοῦ λέγει διὰ νὰ συμμάσσω ἓνα ὀλίγον στράτευμα, καὶ νὰ εὐγῶμεν εἰς συναπάντησιν τῶν ἐχθρῶν μου. Ἐγὼ ἔκαμα καθὼς μὲ ἐπρόσταξε· καὶ ὁπότεν ἐστάθησαν ὅλα ἔτοιμα, ἐδελθόμεν μὲ τὸν Ἀδικένα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατεύματός μου, καὶ ἐκινήσαμεν καὶ ἦλθαμεν καὶ οἰκονεύσαμεν ὀλίγον μακρὴν ἀπὸ τῆς ἐχθροῦς μου. Τότε ὁ φιλόσοφός μου μὲ τὴν τέχνην του ἔκαμε νὰ γενηθοῦν κάποιαις ἀσυμφωνίαις καὶ διαφοραῖς ἀνάμεσα τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Γάζνας, καὶ τόσον ἐπλήθυναν, ὅπου ἐγύρισαν τὰ ἄρματά τους ἐναντίον ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου. Καὶ ὕστερον ἀπὸ ἓνα μακρὺν πόλεμον ἀνήμεσόν τες, ὁ βασιλεὺς τῆς Γάζνας ἔμεινε φονευμένος μαζί μὲ ὅλον του τὸ στράτευμα, καὶ ὁ Σουλτάνος ἔμεινε νικητῆς, καὶ αὐθέντης ὅλε τῆς κάμπου καὶ τοῦ πολέμου. Μὰ δὲν ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν διὰ νὰ χαρῇ τελείως τὴν νίκην του, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς μανθάνοντας τὰ πάντα εὐγῆκαμεν ἔμπροσθέν του μὲ τὸ στράτευμα ὅπῃ εἶχα, καὶ ἀρχίσταμεν νὰ τὸν κτυπῶμεν, τόσον ὅπου εὐρισκόμενος εἰς στενοχωρίαν ἐπαραδόθη εἰς τὰς χεῖράς μου, καὶ τὸν ἔφερα εἰς τὸ Ἀστραχάν.

Ἐλαβεν αἰτίαν νὰ εὐχαριστηθῇ δια τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τὸν ἐπεριποιήθηκα· ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν αὐλήν μου ἔλαβε κάθε τιμὴν ὅπου νὰ ἦτον. Τίποτε δὲν ἀψύχησα ὅπου νὰ κάμω διὰ νὰ τὸν ἱλαρώσω, καὶ νὰ τὸν καταπραῦνω διὰ νὰ συγκλίνῃ, διὰ νὰ λάβω τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα, τὸ ὁποῖον δίχως πολὺν κόπον τὸ ἀπόλαυσα, καὶ ἐξ ὅλης καρδίας εὐχαριστήθη διὰ νὰ τῷ γένω γαμβρός. Λαμβάνοντας δὲ τὸν λόγον τοῦ Σουλτάνου, δὲν ὠμιλοῦσαν πλέον ἄλλο, παρὰ διὰ χαρᾶς· ἡ ὁποία εἰς πολλὰ ἔνδοξαις διὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν ὑπανδρείαν μῆ· καὶ ὁ λαὸς τῷ σαραγιῷ μου, καὶ τῆς χώρας, ἦτον δοσμένοι εἰς ταῖς χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιάσεις διὰ ἓνα ὁλόκληρον χρόνον, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καλῆτερον ἀκολουθῶν ἀκόμη ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἕως τὴν σήμερον.

Ὁ Σουλτάνος ὕπερον ἀπὸ τοὺς γάμους ἐμίσεισε πολλὰ εὐχαριστημένος διὰ τὸ βασίλειόν του, ἀφίνοντας τὴν θυγατέρα του εἰς κατὰ πολλὰ εὐτυχισμένην κατάστασιν. Δὲν ἤμπορῶ νὰ διηγηθῶ τὴν εὐχαρίστησίν μου καὶ τὴν ἡδονήν, ὅπου εἶχα εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὡραίας Ρετζίας· ὁμοίως καὶ αὕτῃ ἔδειχνε πολλὴν ἀγάπην καὶ εὐχαρίστησιν νὰ εὐρίσκεται μὲ ἐμένα. Καὶ καθημερινῶς ἐπήγαινε ἀυξάνοντας καὶ τῶν δύω μας ἡ εὐχαρίστησις, καὶ ἡ ἀγάπη, καὶ τέλος πάντων ἐξέσαμεν εἰς μίαν τελείαν ὁμόνοιαν, ὅποτε αἰφνιδίως ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, ὅπου ἐστάθη ὁ αἷτιος τῆς εὐτυχίας μας, μᾶς ἀναποδογύρισεν ὅλαις μας ταῖς ἡδοναῖς, καὶ ἐκατάντησε τὴν εὐτυχίαν μας εἰς κατάστασιν ἀξίαν δακρύων, καὶ εὐσπλαγχνίας, ὥς θέλετε τὸ ἀκούσει.

Ὁ Ἀδικένας, χωρὶς νὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸ ἐμπροδίσουν ἢ μεγάλαις τῷ ἐπιστήμας, ἐλκύσθη ἀπὸ

τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ρετζίας μίαν θανατηφόρον ἀγάπην, ἡ ὁποία ἐστάθη τὸ αἷτιον τῆς δυστυχισμένης μας ζωῆς. Διὰ νὰ δείξω ἐκεῖνου τῆ φιλοσόφου τὴν ἄκραν ἀγάπην, καὶ σέδας ὅπου εἰς αὐτὸν εἶχα, τὸν ἄφινά νὰ βλέπῃ, καὶ καθημερινῶς νὰ συναναστρέφεται μὲ τὴν Ρετζίαν· ἡ συχνὴ συναναστροφή, ὅπῃ ἀπερνοῦσεν ἀνάμεσόν της, ἡῦξανε τὸν ἔρωτα τοῦ φιλοσόφου, καὶ δὲν ἤμπορεσε πλέον νὰ τὸν κρύψῃ· ὅθεν τὸν ἐφάνέρωσε τῆς Ρετζίας. Ἡ βασίλισσα ἐδείχθη πολλὰ συγχυσμένη ἀπὸ μίαν τέτοιαν τολμηρὰν ὁμολογίαν· μὰ στοχαζόμενη ὡς ἂν φρόνιμη ὅτι ἔκανε χρεῖα νὰ φερθῇ μὲ εὐμορφον τρόπον μὲ ἕναν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῖου τὴν δύναμιν αὐτὴ ἐφοδοῦνταν, τοῦ ὠμίλησε μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον. Ἀδίκηνα, τοῦ εἶπεν, ἔλα εἰς τὸν ἑαυτὸν σου σὲ περικαλῶ, καὶ θριάμβευσαι τοὺς στοχασμοὺς, ὅπου μὲ φανερώσεις· στοχάσου τὴν ἀγάπην, καὶ τὸ σέδας ὅπου ὁ βασιλεὺς εἰς ἐσένα προσφέρει· ἐκεῖνος ὁ βασιλεὺς ἐσύ καλὰ ἠξεύρεις πῶς μὲ λατρεύει, ὁμοίως καὶ ἐγὼ τόσον τρυφερὰ τὸν ἀγαπῶ· ὅθεν εἶναι ἀδύνατον ὅτι ἐγὼ νὰ ἀγαπήσω ἄλλον, παρὰ αὐτὸν μόνον· παῦσαι τὸ λοιπὸν σὲ περικαλῶ εἰς τὸ νὰ θελήσῃς νὰ συγχύσῃς μίαν ὁμόνοιαν, ὅπου ἐσύ μοναχὸς σου τὴν ἐστερέωσες.

Ὁ εὐμορφος τρόπος, καὶ ἡ γλυκύτης, μὲ τὴν ὁποίαν ὠμίλησεν ἡ Ρετζία, δὲν ἔκαμαν ἄλλο τῆ φιλοσόφου, παρὰ νὰ τὸν κάμουν πλέον τολμηρὸν καὶ αὐθάδη. Αὐτὸς ἀκουλούθησε νὰ μιλήσῃ διὰ τὸν ἔρωτά του, καὶ ἐδίασε τόσον τὴν Ρετζίαν διὰ νὰ τοῦ ἀνταποκριθῇ, ὅπῃ τέλος πάντων τὴν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν ὑπόμονήν της, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ὀνομάζῃ ἀδιάκριτον καὶ αὐθάδη, καὶ ὠνείδισε τὴν τόλμην του μὲ πρόσωπον πολλὰ ἄγριον καὶ

θυμωμένον. Ὁ φιλόσοφος εἰς αὐτοὺς τοὺς ὄνει-
δισμοὺς ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του, εὐθύς ἐμετά-
βαλε τὴν ἀγάπην του εἰς τόσον μῖσος, καὶ ἀπὸ
γλυκὸς ἀγαπητικὸς ὅπου ἐδείχνονταν, ἔγεινεν ἔχ-
θρὸς θηριώδης καὶ ἀνήμερος· ἐθεώρησε τὴν βα-
σίλισσαν μὲ ἓνα βλέμμα φοβεριστικὸν καὶ ἄγριον,
ἔπειτα τῆς εἶπεν· ἀχάριστη, μὴ στοχάζεσαι ὅτι
ἐγὼ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ μοῦ καταφρονέσης εἰς αὐ-
τὸν τὸν τρόπον τὴν ἀγάπην μου· ἐσὺ θέλεις ἐν-
θυμηθῇ διὰ πολὺν καιρὸν μὲ μεγάλην σε θλίψιν
τὴν παρακοὴν ὅπου μοῦ ἔκαμες· θέλω νὰ σὲ
παιδεύσω εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου σε εἶναι πε-
ρισσότερον αἰσθαντικόν, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς πλέον
ἄνεσιν. Ἐτζί λέγοντας ἐφύσησεν εἰς τὸ πρόσω-
πον τῆς Ῥετζίας, καὶ ὕστερον ὅπου εἶπε κάποια
λόγια μυστικά, ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἡ βασίλισσα ἔμεινεν ἔμφοδος ἀπὸ τέτοιους φο-
βερισμῶς, μὰ μὴν ἀγροικῶντας κάμμιαν μεταλ-
λαγὴν ἐπάνωθὲν της, ἐστοχάσθη, ὅτι ὁ Ἀδικένας
εὐχαριστήθη μόνον εἰς τὸ νὰ τὴν φοθήσῃ. Ὑπε-
ρον δὲ ἀφ' οὗ εἶδε δύο καὶ τρεῖς φοραῖς ὅπῃ νὰ
χάσῃ ταῖς αἰσθησέας της, ὅποτε ἐγὼ εἰς αὐτὴν
ἐπλησίαζα, ἐκατάλαβεν ὅτι ἡ κατάστασις εἰς τὴν
ὁποίαν τὴν ἴδετε, νὰ ἦτον ἡ παιδευσίς ὅπου ἐ-
κεῖνος ὁ σκληρὸς φιλόσοφος τῆς ἔκαμεν. Ἐτοῦτο
λοιπὸν εἶναι τὸ θλίβερόν αἷτιον, ὅπου συγχύζει
τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ζωῆς μου· ὥστε ὅσον δυσ-
χὴς καὶ ἂν ἦμαι χρεωστῶ ἀκόμη νὰ εὐχαριστῶ
τὸν Οὐρανὸν ὅπου ὁ Ἀδικένας δὲν μοῦ ἄρπαξε
τὴν Ῥετζίαν, γιὰ νὰ μὲ ὑστερήσῃ τελείως ἀπὸ
αὐτὴν, καὶ παρηγοροῦμαι κάμμιαν φορὰν, βλέ-
ποντάς την ἀπὸ μακρόθεν· εἰδὲ ἀπὸ σιμὰ ἴδετε
τὴν μεταλλαγὴν ὅπου κάνει.

Ἀκολούθησις τῆς ἱστορίας τοῦ Βεδρεδίν Δώλου
καὶ τῆς βεζύρη τῆς μυστικῆς τῆς.

Ο βασιλεὺς τῆς Ἀσραχάν, Ὁρμῶζ, ὡσὰν ἐτελείω-
σε τὴν ἱστορίαν του, ὁ Βεδρεδίν τὸν εὐχαρίστη-
σεν, ὅπου ἐκαταδέχθη νὰ τοῦ πληρώσῃ τὴν πε-
ριέργειαν, καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τὸν ἐβεδαίωσε
πῶς ἀγροικοῦσε μέγαν πόνον εἰς τὴν καρδίαν τῆς
διὰ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ζωῆς του, ἔπειτα ἀπὸ
αὐτὰ ἐτοῦτοι οἱ δύο βασιλεῖς ἐχωρίσθησαν, καὶ
ὁ βασιλεὺς Βεδρεδίν εὐθὺς ἐμίσευσε μὲ τὸν Ταλ-
μούχ καὶ τὸν Σεήφ, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς ἄλλο
βασίλειον. Ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εἶδαν
τὴν βασίλισσαν Ρετζίαν, ἐστάθῃ πάντα ἡ ὁ-
μιλία τους εἰς τὴν στρατάν. Καὶ μίαν ἡμέραν
ὅπου ἐσυνωμιλοῦσαν ἐπάνω εἰς αὐτήν, ὁ Σεήφ
λέγει τοῦ Βεδρεδίν· Ἀφέντη, κάνει χρεῖα νὰ εἴ-
πούμεν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δὲν ἦναι ὠραιότης
πλέον τελεία, οὔτε ὑποκείμενον πλέον εὐγενικὸν
ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Ρετζίας· μὰ μὲ ὅλον τοῦτο, ἀ-
κολούθησε χαμογελῶντας, ὅπου καὶ ἡμεῖς τὴν ἐ-
κοιτάξαμεν μὲ ἐπιμέλειαν, δὲν βλέπω κανέναν ἀπὸ
ἡμᾶς τοὺς τρεῖς νὰ ἔχασε τὸ λογικόν του· καὶ
διὰ λόγου μου λογιᾶζω, ὅτι ἡ μορφή τῆς εἰκόνης
τῆς Ἀλγεμάλ, ὅπου βαστῶ κοντά μου, νὰ μὲ ἐ-
διαφύλαξεν. Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ταλμούχ, εἶμαι εἰς
τὴν ἴδιαν κατάστασιν· καὶ δὲν εἶναι νὰ τὸ θαυ-
μάσῃς, ὅπου παρομοίως δὲν ἐτρελάθην· ἐπειδὴ
καὶ ἡ ἐνθύμησις τῆς Τζελίκας, ὅπου διὰ παντός
στέκει εἰς τὴν καρδίαν μου καρφωμένη, μὲ κάνει
ἀναίσθητον εἰς ταῖς ἄλλαις εὐμορφάδες τῶν γυ-
ναικῶν· ἐκεῖνο ὅπου τὸ λοιπὸν μᾶς προξενεῖ θαυ-
μασμόν, εἶπεν ὁ Σεήφ, εἶναι ἡ σταθερότης τοῦ

βασιλέως αὐθεντός μας· ὁ ὅποιος, μὲ ὅλον ὅπου μὴν ὄντας δοσμένος εἰς ἀγάπην κάμμιᾶς γυναικός, δὲν ἐδλάφθη ἀπὸ ταῖς νοστιμάδαις τῆς Ρ'ετζίας.

Ἐσεῖς εἰσθε εἰς μεγάλου λάθος, εἶπε τότε ὁ Βεδρεδίν, εἰς τὸ νὰ πιστεύετε ὅτι ἐγὼ νὰ μὴν ἤμαι τρωμένος ἀπὸ ἀγάπην, καὶ αὐτὸ προέρχεται, μὲ τὸ νὰ μὲ στοχάζεσθε χωρὶς ἀγαπητικὴν, μὰ διὰ νὰ σᾶς εὐγάλω ἀπὸ τὴν φαντασίαν, θέλω σᾶς εἰπεῖ, πῶς ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ παρομοίως ὡσὰν καὶ ἐσᾶς, καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ἀγάπη μοναχὰ μὲ ἐμποδίζει νὰ ἤμαι τελείως εὐτυχισμένος. Δὲν εἶναι μία βασίλισσα ὅπῃ νὰ βασιλεύῃ εἰς τὴν καρδίαν μου, αὐτὴ εἶναι μία γυναῖκα ταπεινῆς καταστάσεως, ὅπου μὲ κυριεύει. Θέλω λοιπὸν νὰ σᾶς διηγηθῶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, δὲν εἶχα γνώμην ποτὲ νὰ σᾶς φανερώσω ἓνα παρόμοιον ἀπόκρυφον, μὰ μὲ τὸ νὰ μοῦ δίδετε τὴν αἰτίαν, θέλω νὰ τὸ κάμω πασίδηλον.

Ἱστορία τῆς ωραίας Ἀροούγιας.

Εἶναι ὀλίγοι χρόνοι, ἀκολούθησεν αὐτός, ὅπῃ εὐρίσκονταν εἰς τὴν Δαμασκὸν ἓνας γέροντας πραγματευτῆς, ὀνόματι Βανάης· εἶχεν αὐτός ἓνα εὐμορφώτατον σπῆτι μὲ δύο μαγαζία γεμάτα ἀπὸ πανία τῆς Ἰνδίας, καὶ ἄλλα διάφορα μεταξωτὰ πλούσια· εἶχε καὶ μίαν νέαν γυναῖκα, ὅπου εἰς τὴν εὐμορφίαν ἤμπορῶσε νὰ παρομοιασθῇ μὲ ἐκείνην τῆς Ρ'ετζίας. Ὁ Βανάης, ἦτον ἓνας ἄνθρωπος, ὅπου ἀγαποῦσε ταῖς τρυφαῖς· ἐξώδευε μὲ πολλὴν γενναιότητα, ἐχάριζεν εἰς τοὺς φίλους του πολλὰ δῶρα. ἐδάνειζε τοὺς στενοχωρημένους ὅσα ἀργύρια καὶ ἂν ᾔθελαν· ἐκυδερνοῦσεν ἐκείνους ὅ-

ποῦ εἶχαν χρεῖαν, καὶ κοντολογῆς δὲν ἦτον ἡ-
 συχος ἂν ἀπερνοῦσε μία ἡμέρα, ὅπου νὰ μὴ
 κάμῃ κάμμιαν εὐεργεσίαν· ἔλαβεν αὐτὸς τόσας
 αἰτίας διὰ νὰ ἐξοδεύῃ τὸ ἐδικόν του, ὅπου ἀπὸ
 ὀλίγον κατ' ὀλίγον εὐρέθησαν εἰς κακὴν κατὰ-
 στασιν τὰ πράγματά του καὶ ἔπεσεν εἰς δυστυ-
 χίαν χωρὶς νὰ καταλάβῃ.

Ὅποταν εἶδε τὸν ἐαυτὸν του ὑστερημένον ἀπὸ
 τὴν καλὴν του τύχην, ἐπρόστρεξεν εἰς τοὺς φίλους
 του, διὰ νὰ τὸν συντρέξουν, μὰ δὲν ἔλαβε κάμ-
 μιαν βοήθειαν, μὲ ὅλον ὅπου τοὺς εἶχε κάμει πολ-
 λαῖς εὐεργεσίας. Ἐπίστευεν αὐτὸς, ὅτι τὸ ὀλιγω-
 τερον, ἐκεῖνοι ὅπου τοῦ ἐχρεωστοῦσαν νὰ ἤθελαν
 τοῦ ἐπιστρέφει ἐκεῖνα, ὅσα τοὺς εἶχε δανείσει·
 μὰ ποῖος τοῦ τὰ ἀρνοῦνταν, καὶ ποῖος δὲν ἦτον
 εἰς στάσιν διὰ νὰ τὸν πληρώσῃ, καὶ ὅλα αὐτὰ
 ἐπροξένησαν μεγάλην θλίψιν εἰς τὸν Βανάην, καὶ
 ἀπὸ τὸν πόνον του ἔπεσεν ἄρρωστος. Εἰς καιρὸν
 δὲ ὅπου ἦτον ἄρρωστος, ἐνθυμήθη κατὰ τύχην,
 ὅπου εἶχε δανείσει ἐνὸς Χόντζα χίλια φλωρία,
 καὶ οὕτω κράζει τὴν γυναῖκά του καὶ τῆς λέγει·
 ὦ ἀκριδὴ μου Ἀροσύγια, δὲν κάνει χρεῖα μὲ ὅλον
 τοῦτο νὰ ἀπελπισθοῦμεν· ἐνθυμοῦμαι ὅπου ἐδά-
 νεισα χίλια φλωρία τοῦ Χόντζα Ἰσμαήλ· ὕπαγε
 πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπέ του πῶς τὸν περικαλῶ νὰ
 μᾶς τὰ ἐπιστρέψῃ, ἐπειδὴ καὶ ἔχομεν χρεῖαν με-
 γάλην. Ἡ Ἀροσύγια εὐθὺς ἐμπουλώθη, καὶ ὑπῆγεν
 εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Χόντζα· ὁ ὁποῖος τὴν ἐδέχθη
 μὲ εὐγένειαν· καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἔδαλε καὶ ἐκάθησε,
 τὴν ἐρώτησε τὴν αἰτίαν ὅπου εἰς αὐτὸν ἦλθεν.
 Ἀφέντη Χόντζα, ἀπεκρίθη ἡ Ἀροσύγια σηκώνου-
 ντας τὸ ἐπανωμπούλωμα ἀπὸ τὰ μάτια της, ἐγὼ
 εἶμαι γυναῖκα τῆς πραγματευτοῦ Βανάη· ὁ ὁποῖος
 μὲ ἔστειλε νὰ σὲ περικαλέσω νὰ τοῦ κάμῃς τὴν

χάριν νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃς τὰ χίλια φλωρία, ὅπῃ σὲ εἶχε δανείσει ἐπειδὴ καὶ εὐρισκόμεσθαι εἰς μεγάλην κρίαν.

Ὁ Χόντζας βλέποντας τὴν Ἀροῦγίαν τόσο ὡραίαν, καὶ ὅπου νὰ τοῦ ὁμιλῇ μὲ τὴν εὐγένειαν, ἐτρώθη εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὴν εὐμορφάδα τῆς, καὶ τῆς λέγει· ὦ εὐμορφοτάτῃ μου κυρά, ἐγὼ μετὰ πάσης χαρᾶς θέλω σοῦ δώσει αὐτὰ ὅπου ζητεῖς, ὅχι πῶς ὡς ἂν πρᾶγμα, ὅπου τὸ χρεωστῶ τοῦ ἀνδρός σου, μὰ διὰ τὸ χατῆρί σου, ὅπου μοῦ ἔκαμες τὴν τιμὴν νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπῆτί μου· ἀγροικῶ ὅτι ἡ θεωρία σου μὲ κάνει νὰ εὗρω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἐσύ ἡμπορεῖς νὰ μὲ κάμῃς εὐτυχισμένον ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπου μοῦ προξενεῖς, καὶ ἂν θελήσῃς νὰ μὲ ὑπακούσῃς, σὲ τάσσω πῶς ἀντὶς διὰ χίλια φλωρία, θέλω σοῦ δώσει δύο χιλιάδες, καὶ σὲ βεβαιώνω ὅτι νὰ σοῦ ἦμαι διὰ παντός σκλάβος. Ἐτῆς λέγοντας ὁ καλὸς Χόντζας, καὶ διὰ νὰ δείξῃ πῶς τὰ ὅσα ἔλεγε, τὰ ἔλεγεν ἐκ καρδίας, ἐπλησίασεν εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ· μὰ αὐτὴ θυμωμένη τὸν ἄμπωσε λέγοντάς του· στάσου τολμηρὲ καὶ αὐθάδῃ, καὶ παῦσαι ὅπου νὰ μοῦ μιλήσῃς εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον, διατὶ ἂν μοῦ δώσῃς ὅλον τὸν βίον τῆς Αἰγύπτου δὲν ἤθελα ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν παράνομόν σου ζήτησιν, καὶ δὲν ἤθελα κάμει αὐτὸ τὸ ἄδικον τῷ ἀνδρός μου. Δός μου τὸ λοιπὸν τὰ φλωρία ὅπου χρεωστεῖς τοῦ ἀνδρός μου, καὶ μὴ χάνῃς τὸν καιρόν σου νὰ βιάζῃς μίαν καρδίαν, ὅπου ἐναντιώνεται εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σου. Ὁ Χόντζας ἔμεινεν ἐντροπιασμένος διὰ τοὺς ὀνειδισμοὺς, ὅπου ἡ Ἀροῦγια τοῦ ἔκαμε, καὶ ὄντας ἄνθρωπος κακῆς διαθέσεως, εὐθὺς ἐμετάβαλε τὴν ἀγάπην εἰς θυ-

μόν καὶ εἶπεν. Ὑπαγε ἀπ' ἐδῶ, ὦ τολμηρὰ γυναῖκα, τίποτε δὲν χρεωστῶ τοῦ ἀνδρός σε· καὶ καθὼς αὐτός ὁ ἄγνωστος γέροντας ἐχαλάσθη ἀπὸ τὴν κακὴν του κυδέρνησιν, ἔτζι ἔχασε καὶ τὸν νῦν του, καὶ δὲν ἠξέύρει τί ζητεῖ. Καὶ ἔτζι λέγοντας τὴν ἔκαμεν εὐθύς νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτί τε· καὶ ὀλίγον ἔλλειψεν ὁποῦ νὰ μὴ τὴν δεῖρη.

Ἡ δυσυχισμένη νέα ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτί της μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ ὀμμάτια· ἀκριδέ μου Βανάη, εἶπε τοῦ ἀνδρός της· ὁ Χόντζας Ἰσμαήλ καὶ αὐτός ὡσὰν τοὺς ἄλλους ἀρνεῖται τὸ ὅσον σε χρεωσπεῖ, μὰ δὲν φθάνει αὐτὸ ἀλλὰ ἠθέλησεν ἀκόμη θὰ μοῦ βιάσῃ τὴν τιμὴν. Ὡ τί ἀχάριστος ὁποῦ εἶναι, ἐφώναξεν ὁ πραγματευτής· εἶναι δυνατόν ὅτι αὐτός νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ χαθῶ, εἰς καιρὸν ὅπῃ τὸν ἐνεμπιστεύθηκα, καὶ τοῦ ἔδωκα τὸ ἐδικόν με, καὶ τῶρα μὲ τόσῃν ἀδιακρισίαν νὰ μοῦ τὸ ἀρνεῖται; ἐτοῦτο δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω· θέλω νὰ τρέξω εἰς τὴν δικαιοσύνην· ὕπαγε εἰς τὸν Κατὶ καὶ ἀνάγγειλέ τε τὴν ὑπόθεσιν· ἐκεῖνος εἶναι ἓνας κριτῆς αὐστηρὸς καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀδικίας, καὶ ἐλπίζω ὅτι νὰ λάβῃ διὰ ἐμὲ σπλάγχχνος, καὶ νὰ μοῦ κάμῃ δικαιοσύνην.

Ἡ νέα γυναῖκα τοῦ πραγματευτοῦ ἐπῆγεν εὐθύς εἰς τὸν Κατῆ, καὶ ἐπαρρήσιασθη ἔμπροσθέν του ἐκεῖ ὁποῦ ἔδιδεν ἀκρόασιν τοῦ λαοῦ. Ὁ Κατῆς ὁποῦ φυσικὰ ἀγαποῦσε ταῖς γυναῖκες, εὐθύς ὁποῦ τὴν ἐγνώρισεν ἀπὸ τὸ φέρσιμόν της, πῶς νὰ ᾔῃναι μία ὡραία γυναῖκα, σηκωνόμενος ἀπὸ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθονταν, ἐπλησίασεν εἰς αὐτήν, καὶ τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἔφερεν εἰς ἓνα παραοντὰ καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἔβαλε καὶ ἐκάθησε, τὴν ὑποχρέωσε διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ ἀπανωμπούλωμα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς της· μὰ ὁ Κατῆς εὐθύς ὁποῦ εἶδε τὴν ὡ-

ραιότητά της ἔμεινε τρωμένος παρομοίως ὡσάν
τὸν Χόντζα· καὶ ὅλος γεμάτος ἀπὸ ἀγάπην· ὡ
ῥαῖον τριαντάφυλλον, ἐφώναξεν, εἶπέ μου τί ζη-
τᾷς; καὶ διὰ ποίαν ὑπόθεσιν ἦλθες; καὶ στάσου
βέβαιη, ὅτι διὰ λόγου σου θέλω κάμει ὃ, τι μέ
προστάξης. Αὐτὴ τότε τοῦ ἐδιηγήθη τὴν κακο-
τροπίαν τοῦ Χόντζα, καὶ τὴν ἄρνησιν ὅπου ἔκα-
νεν εἰς τὰ ὅσα τὸν εἶχε δανείσει ὁ ἄνδρας της,
καὶ τὸν ἐπερικαλοῦσεν, ὅτι μέ τὴν ἐξουσίαν του
νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὰ πληρώσῃ. Ἐτοῦτο εἶναι πολ-
λὰ δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ Κατῆς· ἐγὼ θέλω τὸν κά-
μει νὰ τὰ πληρώσῃ χωρὶς ἄλλο, καὶ θέλω εὖρει
τὸν τρόπον νὰ τοῦ τὰ εὐγάλῃ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα.
Μὰ ὡ ὡραιότατη θεᾶ (ἡκολούθησεν ἀγαπητικᾶ
μιλῶντας) στοχάσῃ σὲ περικαλῶ ὅτι τὸ πουλίον
τῆς καρδίας μου εὐρίσκεται φυλακωμένον εἰς τὰς
παγίδας τῆς ὡραιότητός σου, ὑποσχέσου μου ἐ-
κεῖνο ὅπου ἄρνήθης τοῦ Χόντζα, καὶ εἰς ἐτέτην
τὴν στιγμὴν θέλω σοῦ χαρίσει τέσσαρες χιλιάδες
φλωρία.

Εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια ἡ Ἀρρούγια ἐδόθη εἰς πι-
κρότατον κλαύσιμον· Ὁ Οὐρανέ, εἶπεν, δὲν εὐρί-
σκεται σωφροσύνη τὸ λοιπὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους;
δὲν ἡμπορῶ νὰ συναπαντήσω ἕναν, ὅπου νὰ ἔχῃ
φόβον Θεοῦ; ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι ὅπου ἔχουν τὸ φορ-
τίον νὰ παιδεύουν τοὺς κακοποιούς, δὲν ἔχουν
ἀντίρρησην νὰ κατορθώσουν μεγαλήτεrais παρα-
νομίαις; Καὶ ἔτζι λέγοντας αὐτὴ ἐμίσευσε μέ τὰ
δάκρυα εἰς τὰ μάτια, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἄνδρα
της, καὶ τοῦ ἐδιηγήθη πῶς δὲν ἔκαμε τίποτε
οὐδὲ μέ τὸν Κατῆ. Ἐκακοφάνη κατὰ πολλὰ τοῦ
Βανάη, ὅπου δὲν εὗρηκε κανέναν νὰ τοῦ κάμῃ
δικαιοσύνην, καὶ μέ πόνον καρδίας εἶπε πρὸς τὴν
γυναῖκά του· Ἠγαπημένη μου γυναῖκα, ἄλλη ἐλ-

πίδα εἰς ἡμᾶς δὲν εἶναι, παρὰ νὰ συντρέξῃς εἰς τὸν βεζύρην, καὶ ἐλπίζω ὅτι αὐτὸς νὰ μᾶς κάμῃ δικαιοσύνην· εἶδὲ καὶ αὐτὸς δὲν μᾶς ὑπακέσῃ, δὲν εἴμεσθε πλέον διὰ τὸν κόσμον. Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἡ Ἀροσύγια μπουλωμένη ἐπῆγεν εἰς τὸν βεζύρην, τὸν ὁποῖον εὐρίσκοντάς του μοναχὸν τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ὑπόθεσιν, ὅπου τὴν ἐδίαζε νὰ συντρέξῃ πρὸς αὐτόν. Ὁ βεζύρης, ὅπῃ καὶ αὐτὸς ἦτον ἕνας, ὅπῃ δὲν ἐμίσουσε ταῖς γυναῖκες, ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἔκαμε καὶ ξεσκεπάσῃ τὸ πρόσωπόν της μὲ εὐγενικὸν τρόπον, δὲν ἔμεινεν ὀλιγώτερον πληγωμένος ἀπὸ τὸν Χόντζα καὶ ἀπὸ τὸν Κατῆ· καὶ ὅλος γεμάτος ἀπὸ θαυμασμὸν ἐφώναξεν Ὡ πόσαις νοστιμάδαῖς καὶ ὠραιότητα βλέπω· ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου παρόμοιαις δὲν εἶδα· ὦ τί εὐγενικὸν ὑποκείμενον, ὅπου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου παρασταίνεται· εἶναι ἀμαρτία μίαν τέτοιαν ὠραιότητα νὰ τὴν χαίρεται ἕνας ἀδύνατος γέρων. Μὴν ἀμειβάλλῃς, ὦ ὠραιότατῃ νέα, γυρίζοντας πρὸς αὐτὴν εἶπε, διὰ νὰ κάμω τὸν Χόντζα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖνο ὅπου χρεωστεῖ, ὅλην μου τὴν ἐπιμέλειαν θέλω βάλλει διὰ νὰ σὲ δείξω εὐχαριστημένην, καὶ θέλω τὸν στενοχωρήσῃ εἰς τρόπον, ὅπου νὰ μὴν ἀπεράσῃ τρεῖς ὥραις καὶ τὰ χίλια φλωρία νὰ σὲ τὰ φέρῃ ὁ ἴδιος· μὰ ἀκριβὴ μου νέα, ἄλλην ἀνταμοιβὴν δὲν ζητῶ ἀπὸ λόγου σου, διὰ τὴν χάριν, ὅπου μέλλω νὰ σοῦ κάμω, παρὰ νὰ κλίνῃς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου, καὶ ἔξω ὅπου θέλω σοῦ εὐγάλει τὰ χίλια φλωρία ἀπὸ τὸν αὐτὸν Χόντζα, θέλω σοῦ χαρίσει καὶ ἐγὼ ἄλλαις δέκα χιλιάδες φλωρία.

Καθὼς ἡ ὠραία Ἀροσύγια δὲν εἶχε μεγαλήτε-
 ρην ἐπιθυμίαν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βεζύρην ἀπ' ὅ, τι εὐχαρίστησε τοὺς ἄλλους, ἔτζι ἐμίσευσε καὶ ἀπὸ αὐτὸν πολλὰ θλιμμένη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ

σπῆτί της. Ὁ Βανάη, εἶπε τοῦ ἀνδρός της, τίποτε πλέον δὲν ἤμποροῦμεν νὰ ἐλπίσωμεν. Κανεῖς δὲν μᾶς συντρέχει, κανεῖς δὲν μᾶς κάνει δικαιοσύνην· τί ἔχομεν νὰ γένωμεν τὸ λοιπόν; Ἐτῶτα τὰ λόγια ἔφεραν τὸν γέροντα εἰς τὴν ὑστερινὴν ἀπελπισίαν, καὶ ἄρχησε νὰ λέγῃ χίλιαις κατάραις ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων· καὶ εἰς καιρὸν ὅπῃ ἤθελε νὰ ταῖς ξαναειπῇ, ἡ Ἀροσύγια τὸν ἀπόκοψε λέγοντας· Παῦσαι ὅπου νὰ καταράτεσαι τοὺς αὐτουργοὺς τῆς δυστυχίας μας· τί ἄνεσιν εὐρίσκεις ὅπου νὰ θλίβεσαι, καὶ νὰ βλασφημᾷς εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον; εἶναι καλῆτερον νὰ στοχασθῶμεν ἄλλα μέσα, διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ εὐγάλωμεν τὸ ἐδικόν μας· μὴν ἀδημονᾷς πλέον, ὅτι ἐτούτην τὴν στιγμὴν ὁ προφήτης μὲ ἐφώτισεν ἵνα ἐφεύρεμα πολλὰ ὠφέλιμον· μὴ μοῦ ζητᾷς ποῖον εἶναι· στάσου βέβαιος εἰς τοῦ λόγου μου, καὶ θέλεις ἰδεῖ μίαν ὀγλήγορην ἐκδίκησιν, ὅπου μέλλω νὰ κάμω τοῦ Χόντζα, τοῦ Κατῆ, καὶ τῆ Βεζύρη, ἡ ὁποία θέλει γείνει μὲ ὄνομα εἰς ὅλην τὴν χώραν· καὶ εἰς ἐτούτον τὸν τρόπον θέλομεν λάβει καὶ τὸ ἐδικόν μας, καὶ θέλομεν ἐπαινεθῇ καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἡ γυναῖκα τοῦ πραγματευτοῦ εὐγῆκεν εὐθύς, καὶ ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε τρία ντουλάπια, ὅπῃ ἠμποροῦσε τὸ κατ' ἓνα νὰ χωρίσῃ ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπον μέσα, καὶ ἔκαμε νὰ τὰ φέρουν εἰς τὸ σπῆτί της· ἔπειτα ἐνδύθη τὰ πλέον εὐγενικὰ της φορέματα, καὶ ἐστολίσθη μὲ τὰ ντζεδαῖρικὰ ὅπου εἶχε· καὶ οὕτως καλλωπισμένη ἐφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χόντζα διὰ νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὰ δίκτυά της κατὰ πῶς ἐπιθυμοῦσε, τὸν ὅποιον εὐρίσκοντάς τον μοναχόν, ἐξέσκεπασε τὸ πρόσωπόν της χωρὶς νὰ καρτερήσῃ νὰ τῆς τὸ εἰπῇ αὐτός.

τὴν ὁποῖαν ὅταν τὴν εἶδεν ἔμεινε πλέον λαθωμένος ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν· καὶ αὐτὴ εἰς ἐτῶ-
 του τὸν τρόπον τοῦ ὠμίλησεν· ἀφέντη Χόντζα,
 εἶμαι ἐδῶ νὰ σὲ περικαλέσω διὰ νὰ μοῦ δώσης
 τὰ χίλια φλωρία, ὅπου χρεωστεῖς τοῦ ἀνδρός μου,
 ἐπειδὴ καὶ εὐρισκόμεσθαι εἰς μεγάλην χρεῖαν· καὶ
 ἂν διὰ τὸ χατῆρί μου τὸ κάμης αὐτό, σοῦ τάσ-
 σω ὅτι νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν θέλησίν σου.
 Εὐμορφη κυρά, ἀπεκρίθη ὁ Χόντζας, ἐγὼ εἶμαι
 πάντα εἰς τὴν ἴδιαν γνώμην· ἔχω ἔτοιμα δύο
 χιλιάδες φλωρία διὰ νὰ σοῦ χαρίσω, ἂν μὲ κά-
 μης τὴν εὐχαρίστησιν. Βλέπω καλῶτατα, τῷ εἶ-
 πεν ἐκείνη, ὅτι εἶσαι μὲ τὴν ἴδιαν γνώμην, καὶ
 καταλαμβάνω τὴν ἀγάπην ὅπου εἰς ἐμέ ἔχεις,
 καὶ διὰ τοῦτο μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν ἀποφα-
 σίζω διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω· σὲ καρτερῶ τὸ λοι-
 πὸν ἀπόψε νὰ ἔλθης εἰς τὸ σπῆτί μου· θέλεις
 κτυπήσει τὴν θύραν, καὶ μία πιστὴ σκλάβά μου
 θέλει ἔλθαι διὰ νὰ σοῦ ἀνοίξῃ, καὶ θέλομεν ἀπε-
 ράσει ἐτούτην τὴν νύκτα καθὼς ἐπιθυμεῖς· καὶ
 ἐνθυμήσου νὰ φέρῃς καὶ τὰ φλωρία μαζί σου. Ὁ
 Χόντζας ἀπὸ τὴν χαράν του ἔτρεξε διὰ νὰ τὴν
 ἀγκαλιάσῃ· καὶ αὐτὴ μὲ ἐπιδέξιον τρόπον εὐγῆ-
 κεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του χωρὶς νὰ τὴν ἐγγίξῃ·
 καὶ ἀφ' οὗ τὸν εἶδε πῶς ἦτον φερμένος καλὰ εἰς
 τὰ δίκτυά της, καὶ ἀποφασισμένος διὰ νὰ ὑπάγῃ
 εἰς τὸ σπῆτί της, εὐγῆκεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγε
 καὶ ἔκαμ' τὸν ἴδιον δόλον τόσον τοῦ Κατῆ,
 ὡσὰν καὶ τοῦ Βεζύρη, τοὺς ὁποίους τοὺς ὑπο-
 χρέωσε τόσον, ὅπου δὲν ἔδλεπαν τὴν ὥραν διὰ
 νὰ ὑπάγουν νὰ ἀπολαύσουν τὴν ὠραιότητα ὅ-
 που ἐπιθυμοῦσαν· τῶν ὁποίων ἐδιώρισε καὶ τῶν
 τριῶν διὰ νὰ ὑπάγουν μίαν ὥραν ὑστερώτερα
 ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, διὰ νὰ μὴν ὑπάγουν καὶ

οἱ τρεῖς εἰς ἓναν καιρὸν, καὶ ξεσκεπασθῇ ὁ δόλος της.

Ἀφ' οὗ καὶ ὑποχρέωσεν εἰς τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τοὺς τρεῖς παθητικούς ἀγαπητικούς, ἐμίσεισε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπῆντί της, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε νὰ ἐτοιμάσουν διάφορα φαγητὰ, καὶ γλυκύσματα διὰ νὰ δεχθῇ τοὺς φίλους της, καὶ νὰ τοὺς πλανέσῃ μὲ νόστιμον τρόπον. Αὕτῃ εἶχε μίαν σκλάβαν πολλὰ πιστὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεμυστηρεύθη τὸν δόλον της, καὶ τὰ ὅσα ἤθελε νὰ κάμῃ, καὶ τῆς ἔδωκε κάθε εἶδησιν πῶς ἔχει νὰ φερθῇ, ὅποτε οἱ φίλοι ἤθελαν εἶσθαι μὲ αὐτήν. Βάνοντας λοιπὸν ὅλα τὰ πράγματα της εἰς τάξιν, δὲν ἀνάμενεν ἄλλο, παρὰ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν της. Καὶ ἐρχομένη ἡ νύκτα, εἰς τὴν τρίτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἔρχεται ὁ Χόντζας, καὶ κτυπᾷ εἰς τὴν πόρταν, καὶ ἡ σκλάβα ἀνοίγοντάς του τὸν ἔφερεν εἰς τὴν κυράν της· ἐρμηνεύοντάς του εἰς τὴν σφάταν, ὅτι νὰ κάμῃ ἀπογάλι διὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ὁ Βανάης, καὶ τοὺς ἀγροικήσῃ. Ἡ Ἀροούγια βλέποντάς του, τὸν ἐδέχθη μὲ μεγάλην ὑποδεξίωσιν, καὶ μὲ πλαστήν ἀγαλλίασιν· καὶ ἀφ' οὗ τῆς ἔκαμε διάφορα χαῖδια, καὶ εὐγένειαις ὅλαις πλασταῖς, τὸν ἐπερικάλεσε διὰ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ τραπέζι διὰ νὰ δειπνήσουν. Τότε ὁ Χόντζας ὅλος γεμάτος ἀπὸ ἀγαλλίασιν εὗγαλε μίαν σακκοῦλαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ταῖς δύο χιλιάδες φλωρία καὶ τῆς λέγει· ἰδοὺ, ὧ τριαντάφυλλον τοῦ παραδείσου, τὰ ὅσα σοῦ ἔταξα, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ οὐδὲν εἰς ἀντάμειψιν μιᾶς τέτοιας εὐτυχίας με. Ἡ Ἀροούγια ἐχαμογέλασεν ἐπάνω εἰς τοῦτα τὰ λόγια· καὶ πιάνοντάς του ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐπερικάλεσε νὰ εὐγάλῃ τὸ φακιόλι καὶ τὰ φορέματά του, καὶ νὰ σταθῇ μὲ ἐλευθερίαν.

Ὁ κακότυχος Χόντζας μὴ στοχαζόμενος τὴν γυνῶμην της, ἐγδύθη καὶ ἔμεινε μὲ τὸ ὑποκάμισον, καὶ μὲ ἓνα γελέκι μόνον, καὶ χωρὶς σκούφιαν εἰς τὸ κεφάλι· ἔπειτα τὸν ἔβαλε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ἄρχησαν νὰ τρώγουν μὲ πολλὴν ἡδονὴν· καὶ εἰς καιρὸν ὅπου ἦταν εἰς τὴν μέσσην τοῦ δείπνου, ἔρχεται ἡ σκλάβα τρεμάμενη πρὸς αὐτοὺς καὶ λέγει· Κυρά μου εἴμεσθεν χαμένοι· ὁ Βανάης ἐσηκώθη καὶ ἔρχεται ἐδῶ διὰ νὰ ἰδῇ τί κανεῖς· καὶ ἂν δὲν κάμῃς κυβέρνησιν, ὀγλήγορα θέλει ξεσκεπάσει τὴν ἀδικίαν ὅπου τοῦ κάνεις. Τότε ἡ Ἀροσύγια τάχατε ὅλη φοβισμένη ἄρχισε νὰ τρέμῃ, καὶ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Χόντζα· Ἀχ ἡγάπημένε μου Ἰσμαήλ, εἴμεσθε χαῖμένοι· σήκω τὸ γληγορώτερον νὰ σὲ κρύψω· διατὶ ἂν σὲ ἰδῇ ὁ ἄνδρας μου ἐδῶ μαζὶ μὲ ἐμένα μᾶς θανατόνει καὶ τοὺς δύο, καὶ κάμε ὀγλήγορα διὰ νὰ μὴν κακοπάθωμεν. Τότε πέρνοντας τὸν Χόντζα ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ σέρνοντάς τον μὲ βίαν τὸν ἔφερεν εἰς ἓνα ἄλλον ὄντα, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ντουλάπια ὅπου εἶχε πάρει· καὶ κλείοντάς τον καλὰ τοῦ εἶπε· στάσου αὐτοῦ ὅσον ὅπου νὰ μισεύσῃ ὁ ἄνδρας μου, καὶ ἔπειτα ἔρχομαι καὶ σὲ εὐγάζω, διὰ νὰ μείνωμεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς μαζὶ καθὼς ἐπιθυμοῦμεν.

Εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον ἡ Ἀροσύγια τὸν ἄφησε κλεισμένον, καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν σκλάβαν της εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν· ἰδοὺ ὅπως ἓνας ἦλθε καλὰ εἰς τὰ δίκτυά μας· ἔτζι ἐλπίζω νὰ ἔλθῃ καὶ οἱ ἄλλοι δύο. Καὶ γεμάταις ἀπὸ χαρὰν καὶ ἡ δύο ἐκαρτεροῦσαν καὶ τοὺς λοιποὺς διὰ νὰ τοὺς κάμουν τὸ ὅμοιον. Δὲν ἀπέραςε πολλὴ ὥρα ὕστερον ἀπὸ αὐτό, καὶ ἰδὲ ἔρχεται καὶ ὁ Κατῆς, καὶ κτυπᾷ τὴν πόρταν· ἡ σκλάβα ἔτρεξεν εὐθὺς

καὶ τοῦ ἄνοιξε, καὶ ἐρμηνεύοντάς τον καὶ αὐτὸν
 νὰ φερθῇ μὲ σιωπὴν, τὸν ἔφερεν εἰς τὸν χοντζερὲ
 τῆς Ἀροούγιας· τὸν ὁποῖον τὸν ἐδέχθη μὲ τὸν
 ἴδιον τρόπον, ὅπου ἐδέχθη καὶ τὸν Χόντζα. Καὶ
 ἀφ' οὗ ἐσηκώθηκαν ἀπὸ τὸν δεῖπνον, ὁ Κατῆς
 εὐγάλε καὶ τῆς ἔδωσε ταῖς τέσσαρες χιλιάδες
 φλωρία, καὶ ἔπειτα ὅλος γεμάτος ἀπὸ ἀγάπην
 δὲν ἔπαυεν ὅπου νὰ τῆς κἀνὴ χιλίους ἐπαίνους
 καὶ ἐγκώμια, ἀποδείχνοντάς της τὴν ἄκραν του
 εὐχαρίστησιν, ὅπου ἤθελεν ἀξιωθῇ νὰ ἀπολαύσῃ
 ἓνα ὑποκείμενον τόσον ἐπιθυμητὸν πρὸς αὐτόν.
 Τότε ἡ Ἀροούγια διὰ νὰ δείξῃ τὴν προθυμίαν καὶ
 αὐτῇ ὅπου εἶχε πρὸς αὐτόν, τοῦ εἶπεν· ἐγδύσου
 τὸ λοιπὸν, καὶ πέσε εἰς ἐτοῦτο τὸ κρεβδάτι ὅπῃ
 βλέπεις· καὶ ἐγὼ ὡς τόσον ὑπάγω νὰ ἰδῶ ἂν κοι-
 μᾶται ὁ ἄνδρας μου, καὶ εὐθὺς γυρίζω.

Ὁ Κατῆς εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια στοχαζόμενος
 πῶς νὰ ἔχῃ τὸ ὑποκείμενον εἰς ταῖς ἀγκάλαις τε,
 εὐθὺς ἐγδύθη καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κρεβδάτι. Καὶ εἰς
 τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὅπου ἐμβῆκεν εἰς αὐτό, γί-
 νεται μία βοή καὶ θόρυβος· καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλί-
 γον γυρίζει ἡ Ἀροούγια πολλὰ ἔντρομη λέγοντας
 τοῦ Κατῆ· ἀφέντη, ἡμεῖς εἴμεσθεν χαμένοι· ἓνας
 σκλάβος μας σὲ εἶδεν ὅπου ἐμβῆκες εἰς τὸ σπῆτί
 μου, καὶ ἐπῆγε καὶ τὸ εἶπε τοῦ ἀνδρός μου· ὁ
 ὁποῖος θέλει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ ζητήσῃ ἀνίσως καὶ
 εἶναι ἀλήθεια· ἐγὼ ἐπάσχισα μὲ κάθε τρόπον νὰ
 τὸν ἐμποδίσω, μὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν κατα-
 πείσω· καὶ οὕτως ἔστειλε καὶ ἔκραξε τοὺς ἐδι-
 κούς του, καὶ ἔρχονται μαζί διὰ νὰ σὲ εὕρουν νὰ
 σὲ θανατώσουν· σήκω τὸ λοιπὸν ὀγλήγορα καὶ
 ἔλα μαζί μου διὰ νὰ μὴ μάς καταλάβουν. Τότε
 ὁ Κατῆς ἐσηκώθη εὐθὺς γυμνός καθὼς ἦτον καὶ
 μὲ μέγαν φόβον, ἦλθε μὲ τὴν Ἀροούγίαν, καὶ τὸν

ἔβαλε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ δεύτερον ντουλάπι ὅπου εἶχε πάρει· καὶ ὡσὰν τὸν ἔκλεισε καλὰ, τῷ εἶπε νὰ σταθῇ ἐκεῖ ἡσυχος, καὶ ὁπότεν παύσῃ ἡ ζήτησις τοῦ ἀνδρός της θέλει γυρίσει νὰ τοῦ ἀνείξῃ καὶ εἰς τῷ τὸν τρόπον ἔβαλε καὶ τὸν δεύτερον εἰς τὰ δίκτυά της. Δὲν ἔλειπε πλέον ἄλλος παρὰ ὁ βεζύρης· ὁ ὁποῖος ἐρχόμενος καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ μεσάνυκτα, τὸν ἔμβασεν ἡ σκλάβαι καὶ αὐτὸν ὡσὰν τοὺς ἄλλους δύο· καὶ ἡ Ἀροούγια τὸν ἐδέχθη εἰς τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ἀκόμη μὲ περισσότερεν τιμὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὡσὰν ὑποκείμενον πλέον μεγαλήτερον. Καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἔκαμε καὶ αὐτὸν εἰς κοντολογίαν νὰ ἐγδυθῇ ὡσὰν καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ τῆς ἐγχειρίσῃ καὶ ταῖς δέκα χιλιάδες φλωρία, τὸν ἔφερε καὶ τὸν ἔκλεισεν εἰς τὸ τρίτον ντουλάπι μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπου ἔκλεισε καὶ τοὺς ἄλλους.

Τότε ἡ Ἀροούγια βλέποντας καὶ τοὺς τρεῖς ἀγαπητικούς της ὅπῃ ἔπεσαν εἰς τὰ δίκτυά της καθὼς ἐπιθυμοῦσεν, ἔκλεισε καλὰ τὸν ὄντα ὅπου τὰ ντουλάπια ἦτον μὲ αὐτούς, καὶ ἔπειτα ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν ἄνδρα της διὰ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὰ ὅσα ἐκατῶρθωσεν. Καὶ ἀφ' οὗ ἐχάρηκαν διὰ τὴν μηχανὴν ὅπου τοὺς ἔκαμεν, ἐπῆραν ταῖς δύο χιλιάδες τὰ φλωρία τοῦ Χόντζα, καὶ ταῖς τέσσαρες τοῦ Κατῆ, ὅπῃ εἶχαν φέρεי μαζί της, ὁμοίως καὶ ταῖς δέκα τοῦ Βεζύρη, καὶ βάνοντάς τα εἰς τὴν κασσέλαν τους, ἀπέρασαν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα μὲ πολλὴν εὐφροσύνην εἰς τὴν ὑγείαν τῶν ντουλαπίων καὶ τῶν κακοτύχων ἀγαπητικῶν.

Τὸ ταχὺ δὲ, ἡ Ἀροούγια διὰ νὰ βάλῃ εἰς τελείαν πρᾶξιν τὸν στοχασμόν της, καὶ νὰ κάμῃ μίαν ἐκδίκησιν νὰ δώσῃ ὄνομα εἰς ὅλην τὴν χώραν, καθὼς ἔταξε τοῦ ἀνδρός της, ἐσηκώθη καὶ

ἦλθεν εἰς τὸ παλάτι μου, καὶ ἐπαρρήσιασθη ἐκεῖ
 ὅπου ἔδιδα ἀκρόασιν τοῦ λαοῦ. Εὐθύς ὅπῃ εἶδα
 τὴν νοστιμάδα καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ κορμὶς της,
 ἐκατάλαβα πῶς νὰ ᾔητον μία ὡραιότατη γυναῖκα,
 καὶ κάνοντας νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν θρόνον μου τὴν
 ἐρώτησα τὸ τί ζητᾷ. Τότε αὕτη πέφτοντας εἰς
 τὰ ποδάρια μου εἶπεν· ὦ μεγαλώτατε βασιλεῦ,
 ἔττι νὰ ᾔηται οἱ χρόνοι σου πολλοὶ καὶ εὐτυχεῖς
 ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σου, λάδε τὴν καλοσύνην νὰ
 μὲ ἀκούσῃς· ἔχω νὰ σοῦ διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν,
 ὅπῃ θέλει σὲ θαυμάσει. Εἶπέ την μὲ κάθε ἐλευ-
 θερίαν, τῆς ἀπεκρίθηκα· εἶμαι ἑτοιμος νὰ σὲ
 ἀκούσω..

Ἐγὼ εἶμαι γυναῖκα, ἠκολούθησεν ἐκείνη, ἐνὸς
 πραγματευτοῦ ὀνόματι Βανᾶη, ὑποκείμενος τῆς
 βασιλείας σς, εἶναι ἕνας χρόνος ὅπου αὐτὸς ἐδά-
 νεισε χίλια φλωρία τοῦ Χόντζα Ἰσμαήλ· εἰς τὸν
 ὁποῖον πηγαινάμενη, διὰ νὰ τοῦ τὰ γυρέψω, μοῦ
 ἀπεκρίθη πῶς δὲν χρεωστεῖ τίποτε· μὰ πῶς ᾔθελε
 νὰ μοῦ χαρίσῃ δύω χιλιάδες φλωρία, ἂν ᾔθελα
 νὰ τοῦ εὐχαριστήσω τὴν ἐπιθυμίαν· ἔτρεξα διὰ
 νὰ κλαυθῶ εἰς τὸν Κατῆ διὰ τὴν κακὴν ἐμπισ-
 σύνην τοῦ Χόντζα· ὁ κριτῆς μοῦ ἐφανερώσε, πῶς
 δὲν ᾔθελε μοῦ κάμει δικαιοσύνην, ἀνίσως καὶ δὲν
 ᾔθελα τὸν ὑπακούσῃ εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἀρνήθηκα
 τοῦ Χόντζα· ἀντραλωμένη καὶ θυμωμένη διὰ τὸν
 κακὸν χαρακτῆρα τοῦ Κατῆ, ἔφυγα ἀπὸ ἐκεῖ κα-
 ταφρονῶντάς τον, καὶ ἦλθα εἰς τὸν Βεζύρη σου,
 ἐλπίζοντας ὅτι ἀπὸ αὐτὸν νὰ εὕρω δικαιοσύνην·
 μὰ δὲν τὸν ηὔρα καὶ αὐτὸν πλέον διακριτικὸν ἀπὸ
 τὸν Κατῆ· ἐπειδὴ καὶ δὲν ἄφησε κανέναν τρόπον,
 ὅπῃ νὰ ἐπιχειρισθῇ, διὰ νὰ κλίνω εἰς τὴν ἐπιθυ-
 μίαν του, ἂν ᾔθελα νὰ κάμῃ δικαιοσύνην.

Ἐγὼ λαμβάνοντας δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ πιεσθῶ

ὦ τὰ ὅσα ἡ Ἀροούγια μου ἐδιηγήθη, τῆς εἶπα·
 μὴ θαυμάζης πῶς ἐγὼ δὲν σοῦ πισεύω ὅλον αὐτὸ
 ὅπου μου εἶπες, διατὶ γνωρίζω πῶς ὁ Χόντζας
 εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρνηθῇ αὐτὴν τὴν ποσότητα.
 καὶ ὅτι ὁ Κατῆς καὶ ὁ Βεζύρης νὰ μὴ σοῦ κά-
 μουν δικαιοσύνην καὶ νὰ φερθοῦν εἰς αὐτὸν τὸν
 τρόπον μὲ ἐσένα, εἰς καιρὸν ὅπου τοὺς ἐδιάλεξα
 νὰ κάμνουν δικαιοσύνην εἰς τὸν λαόν. Ὡ βασιλέα
 ὑψηλότατε· ἂν δὲν πιστεύης εἰς τὰ ὅσα σὲ εἶπα,
 ἐλπίζω νὰ πιστεύσης τοὺς ἴδιους μάρτυρας, ὅπῃ
 ἦτον παρὸν εἰς ὅλα αὐτά. Ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ
 μάρτυρες, τῆς εἶπα μὲ θαυμασμόν; Βασιλέα, αὐ-
 τῇ μου ἀπεκρίθη, εὐρίσκονται εἰς τὸ σπῆτί μου·
 πρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ ἔλθουν μαζί με
 διὰ νὰ τοὺς φέρουν ἐδῶ. Τότε ἐγὼ ἐπρόσταξα
 ταῖς φύλαξες, καὶ ἐπῆγαν ὁμοῦ μὲ τὴν Ἀροού-
 γιαν, καὶ μὲ ὀλίγον ἐγύρισαν, φέροντες τρεῖς βα-
 στάζοι τρία ντουλάπια ἔμπροσθέν μας. Τότε ἡ Ἀ-
 ροούγια μου εἶπεν· εἰς ἐτοῦτα τὰ ντουλάπια εὐ-
 ρίσκονται οἱ μάρτυρές μου, πρόσεχε διὰ νὰ τοὺς
 ἰδῆς, καὶ ἔτσι λέγοντας εὐγάζει τρία κλειδιά, μὲ
 τὰ ὅποια ἀνοίγοντας τὰ ντουλάπια εὐγαλεν εἰς
 τὸ φῶς τοὺς τρεῖς τρισαθλίους ἀγαπητικὲς της.

Στοχασθῆτε τί λογιῆς ἐστάθη ἡ ἔκστασίς μου,
 ἀμοίως καὶ ἐκείνη ὅλης τῆς αὐλῆς μου, ὅποταν
 ἴδαμεν τὸν Χόντζα, τὸν Κατῆ, καὶ τὸν Βεζύρη, γυμνοὺς
 καὶ μὲ τὴν ὄψιν τους χαμένην, καὶ κατὰ
 πολλὰ ἐντροπιασμένοι διὰ τὴν φανέρωσιν τῆς φται-
 ξιμότητος. Δὲν ἠμπόρεσα εἰς ἐκείνην τὴν θεω-
 ρίαν νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὰ γέλοια, βλέποντάς τις
 εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν· μὰ ἐδάλθηκα εὐθύς
 εἰς σοβαρότητα, καὶ ὠνείδισα τοὺς ἀγαπητικὲς
 μὲ λόγια, ὅπου τοὺς ἔπρεπαν. Καὶ ἀφ' οὗ τοὺς
 ἔλεγε εἰς τὸ φανερόν, ἀποφάσισα, τὸν Χόντζα

νὰ μετρήσῃ ἄλλαις δύο χιλιάδες φλωρία ἀκόμη τοῦ Βανᾶη· καὶ τὸν Βεζύρη καὶ τὸν Κατῇ τοὺς εὐγαλα ἀπὸ ταῖς ἀξίαις τους, καὶ ἔδαλα ἄλλους εἰς τὸν τόπον τους· κάνοντας ὑστερώτερον νὰ σηκώσουν τὰ ντουλάπια ἀπὸ ἔμπροσθέν μας, ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκα τοῦ πραγματευτοῦ, νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ πρόσωπόν της λέγοντάς της· κάμε νὰ ἰδοῦμεν αὐταῖς ταῖς νοστιμάδες ταῖς κινδυνώδεις, ὅπου ἐπαρακίνησαν ἐκεῖνα τὰ τρία ὑποκείμενα διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσουν.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Βανᾶη ἐπήκουσε, καὶ ἐσήκωσε τὸ ἀπανωμπούλωμα, καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ ἰδοῦμεν ὅλην τὴν ὠραιότητα τῶν νοστιμάδων της, εἰς τρόπον ὅπου ὅλοι ἐμείναμεν ἐκστατικοὶ ἀπὸ τὴν εὐμορφάδα της· καὶ ὁμολογῶ ὅτι ποτὲ δὲν εἶχα ἰδεῖ πλέον νόστιμην καὶ εὐγενικὴν ἀπὸ τὴν Ἀροσύγιαν· ἐστοχάσθηκα μὲ ἐπιμέλειαν τὰ κάλλη της, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ θαυμασμοῦ μου ἐφώναξα· Ἀχ πόσον εἶναι ὠραία· ὁ Χόντζας, ὁ Κατῆς, καὶ ὁ Βεζύρης δὲν μοῦ φαίνονται πλέον πταῖσται ἂν τὴν ἀγάπησαν. Δὲν ἐστάθηκα ἐγὼ ἐκεῖνος μόνος ὅπου ἐλαδῶθηκα εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἀπαρομοιάστης ὠραιότητος, ἀλλὰ ὅλοι τῆς αὐλῆς μου ἔμειναν ἐκθαμβοί, καὶ μὲ μέγαν ἀλαγμὸν τῆς ἔκαμαν μυρίους ἐπαίνους. Κάθε ἓνας ἐκρατοῦσε τοὺς ὀφθαλμούς του στερεοὺς πρὸς αὐτήν, μὴν ἀποστένοντας ὅπου νὰ τὴν θεωροῦν, καὶ νὰ τὴν ἐπαινοῦν· καὶ ἐκεῖνοι ὅπου γινώριζαν τὸν Βανᾶη, μὲ ὅλην τὴν δυστυχισμένην κατάστασιν ὅπου εὐρίσκονταν, τὸν ἀπόδειχναν πολλὰ εὐτυχισμένον ἔχοντας μίαν γυναῖκα τόσο ὠραίαν καὶ τιμημένην.

Ἀφ' οὗ καὶ ἐκείνη μοῦ ἐπλήρωσε τὴν περιέργειαν, καὶ μὲ εὐχαρίστησε διὰ τὴν δικαιοσύνην

ὅπου τῆς ἑκάμα, ἐτραδίχθη εἰς τὴν οἰκίαν της·
 μὰ ἄλλοι εἰς ἐμέ· ἂν αὐτὴ δὲν ἦτον πλέον ἐμ-
 πρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἔστεκε μὲ ὅλον
 τῷτο πάντα ἔμπροσθεν εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ
 δὲν ἤμποροῦσα διὰ μίαν στιγμὴν νὰ τὴν ἀποξε-
 νώσω ἀπὸ τὸν νοῦν μου. Καὶ τέλος πάντων βλέ-
 ποντας πῶς αὐτὴ μοῦ ἐσύγχυζε τὴν ἀνάπαισιν,
 ἔστειλα κρυφίως καὶ ἔκραξα τὸν ἄνδρα της, τὸν
 ἔμβασα εἰς τὸν ὄντά μου, καὶ εἰς τὸν ἀκόλουθον
 τρόπον τοῦ ὠμίλησα. "Ἀκουσον ὦ Βαναάη· μοῦ
 εἶναι γνωστὴ ἡ κατάστασίς σου, εἰς τὴν ὁποίαν
 ἡ γενναῖά σου καρδιά σε ἔφερεν· ἐγὼ ἀποφάσισα
 διὰ νὰ σε βοηθήσω νὰ εὕγῃς ἀπὸ αὐτὴν τὴν
 δυστυχισμένην κατάστασιν, καὶ νὰ ζήσῃς πολλὰ
 κλητέρον ἀπ' ὅ, τι ἔζῃς, χωρὶς νὰ φοβηθῇς πλέον
 νὰ πέσῃς εἰς δυστυχίαν· καὶ κοντολογίᾳ θέλω
 σε γεμίσει ἀπὸ πλούτη, ἂν ἀπὸ μέρος σε ἤθελες
 ἦσαι πρόθυμος νὰ μοῦ κάμῃς μίαν χάριν, ὅπου
 ἀπὸ λόγου σου ἐπιθυμῶ νὰ λάβω· ἐλαβώθη ἡ καρ-
 διά μου ἀπὸ ἓνα σκληρὸν ἔρωτα διὰ τὴν γυναῖκά
 σου· χώρισαί την καὶ στείλλέ μου την· κάμε μου
 ἐτούτην τὴν θυσίαν σε ἐξορκίζω, καὶ διὰ τὴν
 χάριν ὅπου θέλεις μοῦ κάμει, ἔξω ἀπὸ τὰ πλέ-
 τη, ὅπου σοῦ τάσω νὰ σοῦ δώσω, σὲ κάνω νοι-
 κοκύριον νὰ διαλέξῃς ὁποίαν σκλάβαν σοῦ ἀρίσει
 ἀπὸ τὸ σαράγι μου, ὅπου εἶναι πολλὰ ὠραίαις,
 διὰ νὰ τὴν πάρῃς εἰς τὸν τόπον τῆς γυναικός σε.

Μεγαλώτατε βασιλεῦ, μὲ ἀπεκρίθη ὁ Βαναάης,
 τὰ πλούτη ὅπου μοῦ τάζεις, ὅσον καὶ ἂν ἤθελαν
 ἦτον πλούσια, δὲν ἤθελον φθάσει ὅπου νὰ μὲ πλα-
 νέσουν νὰ ἀφήσω τὴν γυναῖκά μου. Ἡ Ἀρούγια
 μοῦ εἶναι ἑκατὸν φορὰς ἀκριβώτερη ἀπὸ τὸν
 πλοῦτον ὅλου τοῦ κόσμου· καὶ ἀπὸ τοῦτο σοχά-
 σου ὦ βασιλέα μου, πόση εἶναι ἡ ἀγάπη, ὅπου

εἰς αὐτὴν προσφέρω, ἐπεὶ καὶ γνωρίζω πῶς εἶναι μία ἀπὸ ταῖς πλέον τιμημέναις γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ με ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ τοῦ λόγου της. Καὶ διὰ νὰ σὲ βεβαιώσω πῶς εἶναι ἔτσι, στείλε ἔπαρέ την, καὶ ἂν τὴν καταπείσῃς νὰ με ἀφήσῃ καὶ νὰ ἔλθῃ με ἐσένα, σοῦ τάσω πῶς νὰ τὴν χωρίσω, καὶ νὰ ὑποφέρω με ὑπομονὴν τὴν θλίψιν, ὅπου ἔχει νὰ μὲ προξενήσῃ ὁ χωρισμός της. Ἐπεὶ εὐθὺς καὶ τὴν ἔκραξα· ἐπάσχισα με κάθε τρόπον, καὶ με κάθε τάξιμον διὰ νὰ τὴν καταπείσω νὰ ἀφήσῃ τὸν γέροντα, μὰ ὅλα μοῦ ἐστάθηκαν ἀνωφελῇ· ἐπεὶ καὶ ἡ σταθερότης τῆς Ἀρουγίας ἦτον πολλὰ μεγάλη. Ἐγὼ διὰ νὰ μὴν τοὺς βιάσω εἰς ἓνα καιρὸν νὰ κάμουν μίαν τοιοῦτης λόγης ἀπόφασιν, τὲς ἔδωσα διορίαν νὰ στοχασθοῦν διὰ τρεῖς ἡμέραις, καὶ ἔπειτα νὰ μοῦ δώσουν τὴν ἀπόκρισιν· καὶ εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τοὺς ἀπέλυσα.

Ἐρχόμενοι αὐτοὶ εἰς τὴν οἰκίαν τους ἀπ' ὅ, τι ἐκατάλαθα, ἐστοχάσθησαν πῶς ἦτον ἀδύνατον νὰ μοῦ ἀντισταθοῦν, καὶ πῶς ἂν δὲν ἤθελαν κλίνειν με τὰ καλὰ, ἔπρεπε νὰ κλίνουν καὶ στανικῶς, ἀποφάσισαν, καὶ διὰ νυκτὸς ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἐπῆραν τὴν στρατὸν τῆς Αἰγύπτου. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἐγὼ βλέποντας ὅπῃ δὲν ἐφαίνονταν ἔμπροσθέν μου αὐτοὶ, καὶ ἔχοντας μεγάλην ἀνυπομονησίαν, ἔστειλα ἓνα τζοχαντάρη διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τοὺς κράξῃ, νὰ μοῦ δώσουν τὴν ἀπόκρισιν τὸ τί ἀποφασίζουν· ὁ τζοχαντάρης ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον ἐγύρισε καὶ μοῦ ἀνήγγειλε, πῶς ἐκείνην τὴν νύκτα ἐμίσευσαν, καὶ ἐπῆραν τὴν στρατὸν τῆς Αἰγύπτου. Ἐγὼ ἔμεινα ὡσὰν μία πέτρα ἐκστατικῶς εἰς τὸ νὰ ἀκέσω μίαν τέτοιαν ἀνεπάντεχον ἀπόφασιν· καὶ ἂν δὲν ἤθελα ἤμουν

αυθέντης, καὶ κυριευτῆς τοῦ πάθους μου, ἤθελα λάβῃ πολλά ὀγλήγορα εἰς τὸ σαράγι μου τὴν Ἀροούγίαν, διὰ τὸ πείσμα της· ἐπειδὴ καὶ ἤμπορῶσα εὐθύς νὰ στείλω ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς φθάσουν, καὶ νὰ τοὺς γυρίσουν· μὰ δὲν ἠθέλησα θὰ κάμω ἓνα πρᾶγμα ἔτζι ἄδικον, νὰ ἀρπάξω τὴν ξένην γυναῖκα καὶ στανικῶς, καὶ μάλιστα ὅπου ποτὲ δὲν ἀγάπησα νὰ βιάσω ταῖς καρδίαις διὰ νὰ μὲ ἀγαπήσουν.

Ἄφησα τὸ λοιπὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν Ἀροούγίαν νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐμένα, καὶ νὰ ὑπάγῃ ὅπως τῆς ἀρέσῃ· καὶ ἐπάσχῃ με κάθε τρόπον νὰ νικήσω μίαν τόσον δυστυχισμένην ἀγάπην, μὰ μεῦ ἐστάθη πολλὰ δύσκολον. Ἡ Ἀροούγια με ὅλα τὰ δυνατὰ ὅπου ἔκαμα διὰ νὰ τὴν ἀποξενώσω ἀπὸ τὴν φαντασίαν μου, μοῦ εἶναι πάντα ἐμπρὸς μου· ἡ εὐμορφάδα της, καὶ ἡ τιμὴ της μοῦ τὴν ἐφερέωσαν εἰς τὴν καρδίαν μου· καὶ ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνους, ἡ ἐνθύμησίς της με κάνει ἀναίσθητον εἰς ταῖς νοστιμάδαῖς τῶν γυναικῶν μου· ἡ πλέον ὠραίαις, καὶ ἡ πλέον εὐγενικαῖς γυναῖκες, ὅπου νὰ εὐρίσκωνται, μοῦ φαίνονται τὸ οὐδὲν ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῆς ὠρχίας Ἀροούγιας.

Ἀκολούθησις τῆς ἱστορίας τοῦ Βεδρεδὶν Λῶλος τοῦ βεζύρη του, καὶ τοῦ μυστικοῦ του.

Εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Βεδρεδὶν Λῶλος ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του. Ὁ βεζύρης του, καὶ ὁ Σεήφ ὁ μυστικός του τὸν ἐρώτησαν, ἂν ἤξευρε τὸ τι ἔγεινεν ἡ Ἀροούγια· αὐτὸς ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἤξευρε καθόλου, καὶ ὅτι δὲν εἶχε λάβει κάμμιᾶς λογῆς εἰδῆσιν, ἀφ' οὗ καὶ ἐμίσευσεν ἀπὸ τὴν Δαμασκόν. Κάνει χρεῖα νὰ ὁμολογήσωμεν, εἶπεν ὁ

Σεήφ χαμογελῶντας, ὅτι ἡμεῖς εἴμεσθην ἀγαπη-
τικοὶ πολλὰ ἐξαίρετοι· ὁ Βασιλεὺς παραδίδεται
εἰς ταῖς πρώταις ματιαῖς μιᾶς γυναικὸς ἐνὸς
πραγματευτοῦ, ὅπου προτιμᾷ ἕναν γέροντα ἀπὸ
αὐτόν, καὶ εἰς διάστημα εἴκοσι χρόνων, καὶ πε-
ρισσότερον, φυλάττει μίαν τρυφερὴν ἐνθύμησιν τῆς
Ἀροσύγιας χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸν ἡγάπησεν· ἐγὼ
ἀγαπῶ μίαν γυναῖκα ὅπου ἐζοῦσεν εἰς τὸν και-
ρὸν τοῦ Σολομῶντος, καὶ ὁ βεζύρης ὁμοίως. Μὰ
ἐγὼ πλανῶμαι, ἀκολούθησεν· εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἀ-
παρθενεύει τοῦ βεζύρη τὸν συμπαθῶ, ἐπειδὴ καὶ
ἔχει χρέος εἰς τὴν βασιλοπούλαν Τζελίκαν· αὐτὴ
ἐξ ὅλης καρδίας τὸν ἡγάπησε, καὶ ἐσυνανεστράφη
μὲ αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο μὲ δίκαιον τρόπον φυ-
λάττει πρὸς αὐτὴν τὴν ἐνθύμησιν.

Ὁ βασιλεὺς Βεδρεδὶν δὲν ἤμπόρεσε νὰ ὑποφέ-
ρῃ, ὅπου νὰ μὴ γελάσῃ ἐπάνω εἰς τὰς σοχασμὰς
τοῦ Σεήφ, καὶ ἀκολούθησε νὰ γελᾷ, ὅποτεν εἶδον
ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν ἀπὸ καμήλια καὶ ἄλογα, ὅ-
που εὐρίσκοντο εἰς ἕναν κάμπον· καὶ σιμὰ εἰς
αὐτὰ εἶδε πολλὰς τένταις, ὑποκάτω εἰς ταῖς
ὁποῖαις ἦτον πολλότατοι ἄνθρωποι, ὅπου ἔτρω-
γαν καὶ ἔπιναν. Ἄς πλησιάσωμεν πρὸς αὐτοὺς,
εἶπε τοῦ βεζύρη, καὶ τοῦ Σεήφ, διὰ νὰ ἐξετά-
ξωμεν τί ἄνθρωποι εἶναι. Καὶ ὅποτεν ἐκεῖ ἔφθα-
σαν, εἶδαν ταῖς τένταις ὅπου ἦτον πολλὰ μεγα-
λοπρεπέσταταις· καὶ μία ἀνάμεσα εἰς ταῖς ἄλ-
λαις ἦτον ἀπὸ χρυσὸν μεταξωτόν· ὑποκάτω εἰς
τὴν ὁποίαν εἶδαν ἕναν εὐγενῆ ἄνθρωπον· πολλὰ
πλούσιον ἐνδυμένον, ὅπου ἐκάθονταν σιμὰ εἰς ἕνα
ἐτοιμασμένον τραπέζι, καὶ ἔτρωγεν ὅλον εἰς ἀγ-
γεῖα χρυσᾶ· ἐκεῖνο τὸ σεβάσμιον ὑποκείμενον,
ὅπου ἤμποροῦσε νὰ ἦτον ἕως χρόνῶν πενήντα,
ἔτρωγε μόνος, καὶ εἴκοσι, ἢ τριάντα τζοχαντα-

ρέοι καλὰ ἐνδυμένοι ἔστεκον ὀλόγυρά του ὀρθοί, καὶ δύω σκλάβοι καλὰ ἀρματωμένοι ἔκαναν τὴν φύλαξιν εἰς τὸ ἔμβασμα τῆς τέντας του.

Ἐκεῖνος ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος εὐθύς ὁποῦ μᾶς εἶδεν, ἔστειλεν ἕναν ἀπὸ τοὺς τζοχανταρέους τε διὰ νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ποῖοι εἴμεθα καὶ ποῦ ἐπηγαίναμεν. Ὁ Βεδρεδὶν εἶπε τῷ τζοχαντάρῃ, πῶς εἴμεθα πραγματευτάδες ντζοδαῖρτζίδες, καὶ ἐρχόμεσθην ἀπὸ τὸ Ἀστραχάν, καὶ πηγαίνομεν διὰ τὸ Μπαγδάτ· καὶ ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς σοῦ ἐφανερώσαμεν ποῖοι εἴμεσθην, κάμε μᾶς τὴν χάριν νὰ μᾶς εἰπῇς καὶ ἐσὺ τὸ ὄνομα τοῦ αὐθεντός σου, καὶ τί ἀξίας ἄνθρωπος εἶναι. Ὁ ἀφέντης μου, ἀπεκρίθη ὁ τζοχαντάρης, εἶναι ἕνας, ὁποῦ ἔχει τὸν ἔπαινον νὰ λογίζεται μεγαλόψυχος καὶ πολλὰ γενναῖος, καὶ μεταδοτικός· ὀνομάζεται Ἀμπουλδάρης· καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπονομάζεται μέγας περιηγητής, ἤγουν ταξειδιάρης· κατοικεῖ αὐτὸς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν Μπάσραν· δέχεται ἐκεῖ κάθε ἕναν, ὁποῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἰδῇ, μὲ πολλὴν ἐπιδεξίωσιν, καὶ κάνεις δὲν εὐγαίνει ἀπὸ αὐτόν, ὁποῦ νὰ μὴ λάβῃ κανένα δῶρον· καὶ εἶναι πολλὰ τιμημένος ἀπὸ ὅλους τὰς προεσθὺς τῆς Μπάσρας, καὶ ξεχωριστὰ ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὥστε δὲν λείπει ἡμέρα, ὅπῃ νὰ μὴν τὸν κράζῃ εἰς τὴν συναναστροφὴν του, διὰ νὰ τῷ διηγᾶται τὰ συμβεβηκότα τε. Κάνει χρεῖα τὸ λοιπόν, εἶπεν ὁ Βεδρεδὶν, ὅτι νὰ τοῦ ἔτυχαν πολλὰ ἐξαίσια συμβάντα. [Παρόμοια συμβεβηκότα ὁποῦ τοῦ ἔτυχαν αὐτοῦν, ἀπεκρίθη ὁ τζοχαντάρης, δὲν ἔτυχαν κανενός, καὶ ἂν ἠθέλετε τὰ ἀκούσει, θέλετε μείνει ἐκστατικοί.

Τότε ὁ Βεδρεδὶν ἐρώτησε τὸν τζοχαντάρην, ἂν ἤμποροῦσαν νὰ ὑπάγουν νὰ τὸν εὕρουν. Ναὶ τὰς εἶπεν αὐτός, ἤμπορεῖτε μὲ ἐλευθερίαν, ἐπειδὴ καὶ

μετὰ χαρᾶς δέχεται τὸν κατ' ἓνα. Ἐπάνω εἰς τοὺς λόγους τοῦ τζοχαντάρη ἐκίνησεν ὁ Βεδρεδὶν μὲ τοὺς ἀκολούθους του, καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἀμπουλδάρην· ὁ ὁποῖος βλέποντάς τους ἐσηκώθη εὐθύς, καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν τοὺς ἐδέχθη, καὶ τοὺς ἔδαλε καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζι μαζί του. Καὶ ἀφ' ἧς ἔφεραν διάφορα ἐκλεκτὰ φαγητὰ, ἐδόθησαν εἰς διάφοραις ὀμιλίαις, καὶ περιπλέον ἐπάνω εἰς τὰ ταξειδία του. Ὁ Ἀμπουλδάρης ἔδειξεν εἰς αὐτὴν τὴν συναναεροφοὴν πολὺ πνεῦμα, καὶ πολλὴν εὐγένειαν, ὅπου ὁ βασιλεὺς Βεδρεδὶν, καὶ οἱ σύντροφοί του ἔμειναν ἐκστατικοί· καὶ ξεχωριστὰ ὁ Βεδρεδὶν εἶχε πολλὴν εὐχαρίστησιν, ὅπου ἐσυναπάντησεν ἓνα τέτοιον ἄξιον ὑποκείμενον· εἰς τὸ ὁποῖον ἔδειχνε φανερώς τὴν χαράν τε, καὶ τὸν ἐπερικάλεσε διὰ νὰ ὑπάγουν μαζί εἰς τὴν Μπάσραν. Ὁ Ἀμπουλδάρης τὸ ἐδέχθη μετὰ πάσης χαρᾶς· καὶ ἐρχομένη ἡ ὥρα διὰ νὰ μισεύσουν, ἐσηκώθησαν μὲ ὅλους τοὺς ἀκολούθους του, ὅπου ὑπερέβαιναν τὸν ἀριθμὸν τῶν διακοσίων ἀνθρώπων· καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασαν εἰς τὴν Μπάσραν μὲ μεγάλην εὐφροσύνην.

Ὁ Ἀμπουλδάρης ἐσυνέλαβε διὰ τὸν Βεδρεδὶν, καὶ τοὺς συντρόφους του πολλὴν ἀγάπην, μὲ τὸ νὰ τοὺς ἐστοχάσθη πῶς νὰ ἔδειχναν μεγάλην εὐχαρίστησιν, εἰς τὸ νὰ ἀκένυταις διήγησές του ἐπάνω εἰς τὰ ταξειδία του. Αὐτὸς τὰ ἐφάνέρωνε λέγοντας· πῶς ὀλίγοι ἄνθρωποι νὰ ἐστάθησαν, ὅπου νὰ ταξειδεύσουν ὡσὰν καὶ ἐμένα· γνωρίζω καλλήτερα τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἰνδίας, παρὰ τὴν πατρίδα μου· εἶδα πράγματα ἐξαίσια, ὅπου δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰ περιγράψω· τὰ συμβεβηκότα ὅπου μοῦ ἔτυχαν εἶναι τόσον παράξενα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ ἐδιηγή-

ἤκα, δὲν ἤθελαν τὰ πιστεύσει, ἂν δὲν ἤθελαν
μὲ γνωρίσουν διὰ ἓνα ἄνθρωπον ἐχθρὸν τοῦ
ψεύδους.

Ὁ Ἀμπουλδάρης ἔδιδε πολλὴν ἡδονὴν τῇ βα-
σιλέως Βεδρεδὶν μὲ ταῖς διήγησές του. Μὰ ὁ Βε-
δρεδὶν ἔχοντας ἐπιθυμίαν διὰ νὰ μάθῃ τελείως
ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν ἱστορίαν του, τὸν ἐπερικαίλεσε
μὲ μεγάλον πόνον διὰ νὰ τοὺς τὴν διηγηθῇ. Καὶ
αὐτὸς πολλὰ ὀγλήγορα τοὺς ἐπήκουσε. Ναὶ ὦ
ἡγαπημένοι μου, θέλω σᾶς δώσει τὴν εὐχαρίστη-
σιν, ἐπειδὴ καὶ δείχνετε τόσῃ ἐπιθυμίαν νὰ τὰ
μάθετε· μὰ σᾶς περικαλῶ νὰ ἐνθυμηθῇτε τὸ ὅ, τι
σᾶς εἶπα, ἡγουν πῶς νὰ μὴν ἀμφιβάλλετε εἰς τὰ
ὅσα θέλω σᾶς διηγηθῇ, ἐπειδὴ καὶ θέλετε λάθῃ
δισταγμὸν εἰς κᾴποια πράγματα παράξενα, ὅπου
ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ.

Ἱστορία τῶν ἐξαισίων συμβεβηκότων
τοῦ Ἀμπουλδάρη, τοῦ μεγάλου περιηγητοῦ.
Ταξείδιον Α'.

Εἰγὼ εἶμαι υἱὸς ἐνὸς καραβοκύρη τῆς Μπάσρας,
καὶ ὀνομάζομαι Ἀμπουλδάρης. Ὁ πατέρας μου
ἀπὸ μικρόθεν μὲ ἐπῆρε κόντά του εἰς τὰ ταξεί-
δια, ὅπῃ διὰ θαλάσσης ἔκανε διὰ ταῖς Ἰνδίαῖς·
εἰς τρόπον ὅπου εἰς ἡλικίαν δώδεκα χρόνων ἐγνώ-
ριζα σχεδὸν ἓνα μεγάλον μέρος ἀπὸ τὰ νησιά της,
ὅπου περιέχει. Ἀπόκτησε τὸ λοιπὸν ὁ πατέρας
μου μὲ αὐτὰ τὰ ταξείδια πολλὴν περιουσίαν, καὶ
μὲ αὐτὴν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πραγμα-
τευτάδων· καὶ εἰς διάστημα δέκα χρόνων ἔγεινεν
ἓνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους πραγματευτάδες
τῆς Μπάσρας. Αὐτὸς ἔχοντας κᾴποιους λογα-
ριασμοὺς πολλὰ ἀναγκαίους εἰς τὴν περίφημον

πόλιν Σερενδίβ, μέ ἕναν πραγματευτήν σύντροφόν του, ἀποφάσισε διὰ νὰ μέ στείλῃ ἐκεῖ πρὸς αὐτόν, διὰ νὰ τοὺς τελειώσω. Ἐμίσευσα λοιπὸν μέ ἕνα καράδι πραγματευτάρικον ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Μπάσρας ὅπου ἐπήγαινε διὰ τὸ Σουράτ καὶ Σερενδίβ.

Εὐγαίνοντας τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Μπάσρας, ὅπου εἶναι μακρὺς χίλια πεντακόσια μίλια, ἤλθαμεν εἰς τὴν Ὁρμαν χώραν παραθαλασσίαν. Καὶ ὕστερον ἀπὸ ἐκεῖ εὐγήκαμεν εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἤγουν εἰς τὸν Ὑκεανόν, καὶ μέ ἕνα πολλὰ εὐτυχισμένον καιρὸν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ νησίον τῆς Σερενδίβ. Καὶ εὐγαίνοντας ἀπὸ τὸ καράδι ἐπήγα καὶ οἰκόνευσα εἰς τὸν σύντροφον τοῦ πατρός μου ὀνομαζόμενον Ἀμπίμπη. Ἦτον αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον πλουσίους πραγματευτὰδες τῆς Ἰνδίας, καὶ πολλὰ τιμημένος ἄνθρωπος. Μὲ ἐδέχθη μέ μεγάλην περιποίησιν, ὅπως περισσότερον δὲν ἤμποροῦτε νὰ κάμῃ κάνεις εἰς ἕνα φίλον του. Δὲν ἀπέρασαν πολλάις ἡμέραις, ἀφ' οὗ καὶ ὑπῆγα ἐκεῖ, καὶ ἐτελειώσαμεν κάθε λογαριασμόν μέ τὸν Ἀμπίμπην, καὶ δὲν ἔκαρτεροῦσα ἄλλο, παρὰ νὰ εὕρω κάνένα καράδι, ὅπου νὰ πηγαίνη διὰ τὴν Μπάσραν, μέ τὸ ὅποῖον νὰ ἤθελα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πατέρα μου. Τέλος πάντων ὕστερον ἀπὸ πέντε ἢ ἕξ ἐβδομάδες, μαθαίνοντας ὅτι ἦτον ἕτοιμον ἕνα καράδι διὰ νὰ μετεύσῃ ἀπὸ ἐκεῖ διὰ τὴν πατρίδα μου, ἐτοιμάσθηκα καὶ ἐγὼ νὰ μισεύσω μέ αὐτό.

Συμβεβηκὸς πρῶτον τοῦ Ἀμπουλδάρη.

Μίαν ἡμέραν ἐμπροσθήτερα ἀπὸ τὸν μισευμόν με, ἐκεῖ ὅπου ἐγύριζα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ συντρόφου με,

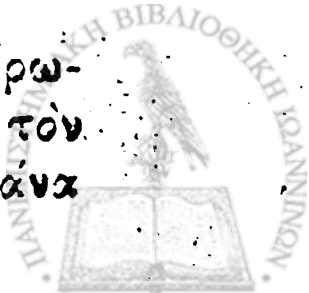
πρὸς τὸ μεσημέρι, βλέπω νὰ διαβαίνει ἀπὸ σιμά μου μία κυρὰ πολλὰ εὐμορφα καμωμένη, ἐνδυμένη μὲ πλούσια φορέματα, καὶ συντροφιασμένη ἀπὸ μίαν σκλάβαν. Καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ ἦταν μπουλωμένη, ἐπαρρήσιαζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς με φανερώς τὴν ὠραιότητά της ἀπὸ τὴν νοστιμάδα τοῦ κορμίου της, καὶ ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπέστατον φέρεσίμον της. Ἐστάθηκα διὰ νὰ τὴν καλοκυττάξω, καὶ ὁ στοχασμός μου ξανοίγοντας νέας νοστιμάδαις πρὸς αὐτήν, ὡς ὠραιότατον ὑποκείμενον ὅπῃ βλέπω, ἐφώναξα ἀπὸ καρδίας· ἐτούτῃ εἶναι χωρὶς ἄλλο ἡ ἀγαπημένη τοῦ βασιλέως. Ἦκουσεν αὐτὴ αὐτὴ τὰ λόγια, καὶ γυρίζοντας μὲ ἐκύτταξε μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ στοχασμὸν, ἔπειτα ἠκολούθησε τὴν στράταν της χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ νὰ καταλάβω ἂν τῆς ἐκακοφάνηκαν ἢ ὄχι τὰ ὅσα εἶπα.

Καὶ εἰς καιρὸν ὅπῃ τὴν ἔχασα ἀπὸ τῆς ὀφθαλμούς μου, ἐδυσθίσθηκα εὐθύς δι' αὐτήν εἰς διαφόρους διαλογισμούς, καὶ στοχαζόμενος ἐπάνω εἰς τὴν ὠραιότητά της, ἄρχισα νὰ γροικῶ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἔως τότε δὲν εἶχα ἀγροικῆσαι· καὶ μετ' ὀλίγον βλέπω καὶ ἔρχεται μία σκλάβα καὶ μὲ σταματᾷ. Ἐγὼ ἐγνώρισα εὐθύς πῶς νὰ ἦτον ἡ σκλάβα τῆς κυρᾶς ὅπου ἐσυναπάντησα, ἡ ὁποία μοῦ ὠμίλησε μὲ γλυκὸν τρόπον. Ἀφέντη, μοῦ εἶπεν, ἐπροστάχθηκα νὰ σὲ περικαλέσω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς ἕνα τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον θέλω λάβει τὴν τιμὴν διὰ νὰ σὲ φέρω. Ἄν αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τῆς κυρᾶς σου τὸ μέρος, τῆς ἀπεκρίθηκα ὅλος ἀντραλωμένος, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπακῶς τὰ προσάγματά της, μὲ ὅλον ὁποῦ νὰ ἤξευρά πῶς νὰ μοῦ συμβῇ κάθε ἐναντίον. Ἡ κυρά μου, ἀπεκρίθη ἡ σκλάβα, δὲν ἠθέλησε νὰ σοῦ εἰπῇ τίποτε ὅπῃ

ταν τῆς ὠμίλησες· μὰ ἂν θείλῃς νὰ κλίνῃς εἰς τὴν παρακάλεσίν της, δὲν τὸ πιστεύω νὰ λάθῃς αἰτίαν διὰ νὰ μετανοήσῃς.

Ἀποφάσισα τὸ λοιπὸν νὰ ὑπάγω, χωρὶς νὰ στοχασθῶ πῶς ἔχω νὰ μισεύσω τὴν ἐρχομένην ἡμέραν. Καὶ οὕτως ἡ σκλάβά με ἔφερεν εἰς ἓνα ὠραιότατον παλάτι, τοῦ ὁποῖου μοναχὰ ἡ θεωρία με ἐξέπληξεν. Ἐμδήκχμεν εἰς ἓνα μεγαλοπρεπέστατον χοντζερὲ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶδα ἐκείνην τὴν κυράν, ὅπου ἐκάθονταν ἐπάνω εἰς μαξιλάραις ὀλόχρυσαις· τριγύρου τῆς ὁποίας ἔστεκαν διάφοραις σκλάβαις πλουσίως ἐνδυμέναις· ἐθεώρησα τότε αὐτὴν τὴν κυράν, καὶ ὄντας χωρὶς σκέπασμα εἰς τὸ κεφάλι μου ἐφάνη χίλιαις φοραῖς πλέον ὠραία, ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου τὴν ἐστοχάζομουν ὅποτε τὴν εἶδα μπουλωμένην· τὰ ντζοῦαῖρικὰ καὶ τὰ πλούσια φορέματα, ὅπου τὴν ἐστόλιζαν, τὴν ἐδειχναν φυσικὰ πολλὰ ὠραίαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρεῖαν ἀπὸ τὴν τέχνην τῆς μεταμορφώσεως με τὰ φτιασιδία. Ἐμεινα ἐκστατικὸς εἰς τὴν ὠραιότητά της. Αὐτὴ τὸ ἐκατάλαβε καὶ ἐχαμογέλασεν, ἔπειτα μου λέγει, πλησίασε ὦ νέε· ὅποια ἄλλη καὶ ἂν ἦτον ἔξω ἀπὸ ἐμένα, ἤθελε τῆς κατοφανῇ διὰ τὰ ὅσα ὠμίλησες εἰς τὴν στράταν· μὰ γνωρίζοντας πῶς εἶσαι ξένος σὲ συμπαθῶ· σὲ λέγω ὅμως ὅτι οἱ ἀστέρες με βιάζουν διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω· ἂν φανῇς ἄξιος εἰς τοὺς στοχασμούς με διὰ μέσον μιᾶς ἀκάκου ἀνταποκρίσεως, θείλω σὲ ἀφήσει νὰ ἡμπορέσῃς νὰ ἀπολαύσῃς ταῖς χάρες μου, καὶ τὴν ἀγάπην μου, ὅπου ἔως τώρα εἰς καίνεναν δὲν τὴν ἔταξα.

Ἐτούταις ἡ ἀπόδειξις, ὅπου αὐτὴ μ' ἐφανέρωσε με μίαν εὐγενικὴν νοστιμάδα, ἠϋξήσαν τὸν ἔρωτά μου καὶ τὴν ἀγαλλίασίν μου. Ἀχ Σουλτάνα

ἐφ'ὧνάξα πέφτοντας εἰς τοὺς πόδας της, ὄνει-
 ρεύομαι, ἢ εἶμαι ἔξυπνος; εἰς τί τύχην καταδέ-
 χεσαι νὰ ὑψώσης ἕναν ξένον ἀγνώριστον, ὁ ὁποῖος
 δὲν ἔχει κανέναν μισθὸν εἰς τὸ νὰ ἀξιωθῇ τέτοιας
 λογῆς χάρες; Σηκώσου. αὐτὴ τότε μοῦ εἶπε· καὶ
 ὁμολόγησέ μου μὲ θάρρος ἀπὸ ποῖον τόπον εἶσαι,
 ἀπὸ τί γένος, καὶ ποία ὑπηρεσία σὲ ἔκαμε νὰ
 ἔλθης ἐδῶ εἰς τὴν Σερενδίβ. Ἐγὼ τῆς ἐπλήρω-
 σα μὲ προθυμίαν τὴν περιέργειάν της· μὰ ὁπόταν
 τῆς εἶπα πῶς ἔχω νὰ μισεύσω τὴν αὖριον διὰ
 τὴν πατρίδα μου, αὐτὴ μὲ ἀντέκοψε δείχνοντας
 πῶς δὲν ἔχει εὐχαρίστησιν εἰς τοῦτο. Πῶς τὸ
 λοιπὸν, ὦ Ἀμπουλῶάρη, μοῦ εἶπεν, ἐσὺ ἔχεις κατὰ
 νοῦν ἔτζι ὀγλήγορα νὰ μὲ ἀπαρατήσης; Κυρά μου,
 τῆς ἀπεκρίθηκα, ἡ ὑπηρεσία μου μὲ βιάζει διὰ
 νὰ μισεύσω· καὶ μάλιστα τὸ καράδι εἶναι ἔτοι-
 μον διὰ μίσευμα· καὶ ἂν μοῦ λείψῃ ἐτοῦτο τὸ
 μέσον, δὲν ἠξεύρω πότε ἡμπορῶ νὰ εὔρω ἕνα
 ἄλλο παρόμοιον. Ἐσὺ λοιπὸν, εἶπεν αὐτὴ, εἶσαι
 ἀποφασισμένος νὰ μισεύσης χωρὶς ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖ-
 νο ὅπου καταλαμβάνω. Διὰ τὴν τιμὴν, τῆς ἀπε-
 κρίθηκα, καὶ ταῖς χάρες ὅπου ἀναξίως εἰς ἐμέ
 δείχνεις, ὦ κυρά μου, δὲν ἡμπορῶ νὰ κάμω, ἄλλο,
 παρὰ ἐκεῖνο ὅπου τῆς ἀφεντιᾶς σου ἀρέσει, καὶ
 ὅχι ἐκεῖνο ὅπου ἐγὼ ἀποφάσισα. Ἐμεινε κατὰ
 πολλὰ εὐχαριστημένη αὐτὴ εἰς αὐτὰ τὰ λόγια,
 καὶ μὲ ἐδεθαίωσε μὲ μεγάλας ἀπόδειξες τὴν ἀ-
 γάπην, ὅπου πρὸς ἐμένα ἔφερνε.

Τελειώνοντας νὰ μιλοῦμεν εἰς αὐτὸν τὸν τρό-
 πον, μὲ ἔδαλε καὶ ἐκάθισα κοντά της, καὶ μὲ ἐ-
 φανέρωσε πῶς ὀνομάζεται Γαντζάδα· καὶ ὅτι αὐ-
 τὴ ἦτον θυγατέρα ἐνὸς μεγάλου Βεζύρη τῆ βασι-
 χέως τῆς Σερενδίβ, ὁ ὁποῖος ἀποθαίνοντας τῆς
 ὤφησε μεγαλῶτατα πλούτη, καὶ ὅτι πολλοὶ εὐ-

γενικοὶ καὶ ἀξιώματικοὶ νέοι τὴν ἐγύρεψαν διὰ
 γυναῖκα, καὶ ὁλονῶν τοὺς τὸ ἀρνήθη, μὲ τὸ νὰ
 μὴν ἠθέλησε νὰ λάβῃ κάμμιαν ὑπόσχεσιν. Μοῦ
 ὁμολόγησε περὶ πλεόν, ὅτι τὰ λόγια ὅπου εἶπα,
 ὑπόταν τὴν εἶδα εἰς τὴν στρατάν, τῆς ἐδιαπέ-
 ρασαν τὴν καρδίαν καὶ μὲ ἐστοχάσθη μὲ ἐπιμέ-
 λειαν, καὶ ὅτι ἡ θεωρία μου νὰ τῆς ἄρесе, καὶ
 διὰ τοῦτο ἀποφάσισε μὲ ἐμένα νὰ χαρῇ τὰ πλε-
 τη, ὅπου ὁ πατέρας της εἰς διάστημα σαράντα
 χρόνων εἶχεν ἀποκτήσει. Ἐγὼ εὐχαρίστησα μὲ
 τροφεὰ καὶ ἀγαπητικὰ λόγια τὴν ἄκραν της κα-
 λωσύνην, καὶ ἀγάπην ὅπου εἰς ἐμὲ ἔδειχνε, βε-
 βαιώνοντας τὴν μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, καὶ
 ἀγαλλίασιν διὰ μίαν τοιούτης λογῆς ἀντάμωσιν.
 Τελειώνοντας αὐτὰ τὰ γλυκὰ λόγια τόσον ἀπὸ τὸ
 ἓνα μέρος, ὡσὰν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ ἐπῆρεν ἡ
 Γαντζάδα ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ μὲ ἔφερεν εἰς μίαν
 τράπεζαν, ὅπου ἦτάν ἐτοιμασμένη διὰ νὰ φᾶμεν·
 ἐκαθίσαμεν οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ἐφάγαμεν διάφορα
 πολῦτιμα φαγητά· καὶ εἰς τὸ ἀναμεταξύ ὅπου
 ἐτρώγαμεν ἐδιακόπταμεν τὸ φαγί μας ὁμιλίαις
 πολλὰ ἡδονικαῖς, καὶ γεμάταις ἀπὸ ἀγάπην.

Ἀφ' οὗ ἐτελειώσαμεν ὅπου νὰ φᾶμεν, ἡ Γαντζά-
 δα ἔκραξε ταῖς σκλάβαις της, καὶ ταῖς ἔδαλε νὰ
 λαλήσουν διάφορα ὄργανα, καὶ νὰ τὰ συντροφεύ-
 σουν μὲ τραγούδια πολλὰ νόστιμα· ἔπειτα ἀπὸ
 αὐτὰ ἐδάλθηκαν διὰ νὰ χορέψουν διαφόρους χο-
 ροὺς· καὶ αὐταῖς ἡ ἡδοναῖς καὶ χαροῖς ἐφτέρη-
 σαν ἕως τὸ βράδυ. Φθάνοντας τὸ λοιπὸν ἡ νύκτα,
 ἠθέλησα νὰ πάρω θέλημα ἀπὸ τὴν Γαντζάδα διὰ
 νὰ τραδιχθῶ εἰς τὸ κονάκι μου· μὰ αὕτῃ μὲ
 πρόσωπον κακιωμένον μοῦ εἶπε· πῶς τὸ λοιπὸν
 ἀκόμη στοχάζεσαι διὰ νὰ μὲ παρατήσης; ὕπερον
 ἀφ' οὗ μὲ ἐδεδαίωσες, ὅτι θέλεις κάμει ἐκεῖνο ὅπῃ

ἐγὼ θελήσω; δὲν ἀκαρτεροῦσα νὰ μὲ κάμῃς ποτὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τότε ἐγὼ τῆς ἀπόδειξα πῶς ἐτῆτο δὲν τὸ ἔκανα διὰ ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ μὴν κάμω τὸν Ἀμπίμπην, ὅπου ἑκατοικοῦσα εἰς τὸ σπῆτί του, νὰ ὑποπτεύσῃ διὰ ἐμένα τὸ τί ἔγεινα· καὶ τὴν ἐδεβαίωνα μὲ ὄρκον, πῶς τὸ ταχὺ θέλω ἐπιστρέψει πρὸς αὐτήν. Αὐτὴ εἰς κἀνέναν τρόπον δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ὑπακέσῃ διὰ νὰ ὑπάγω· ἀλλὰ διὰ νὰ κάμῃ τὸν Ἀμπίμπην διὰ νὰ μὴν ὑποπτεύσῃ διὰ ἐμένα, μὲ ἔκαμε νὰ τοῦ γράψω μίαν ἐπιστολὴν πῶς νὰ μὴ μὲ καρτερῇ ἐκείνην τὴν νύκτα, μὲ τὸ νὰ εὐρίσκομουν μαζὶ μὲ κάποιους φίλους, χωρὶς νὰ φανερώσω τὸ ποῦ εἶμαι. Καὶ κἀνοντας αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν μοῦ τὴν ἐπῆρε, καὶ τὴν ἔστειλε τοῦ φίλου μου μὲ ἓνα της σκλάβον. Ἐπειτα ἀπὸ πολλαῖς χαροποιήσεις καὶ ἡδοναῖς, μοῦ ἐδιώρισεν ἓνα ὠραιότατον ὄντα διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ἀναπαυθῶ· εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσταξε διαφόρους σκλάβους, διὰ νὰ ἔλθουν ἐκεῖ νὰ μὲ δουλεύσουν εἰς τὰ ὅσα μοῦ ἔκαναν χρεῖαν.

Ὅποτε δὲ εὐρέθηκα μοναχὸς εἰς τὸν ὄντα, ἄρχισα νὰ στοχάζωμαι ἐπάνω εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομουν. Πῶς θέλουν τελειώσει ἐτοῦτα ὅλα, ἔλεγα μὲ τὸν ἑαυτόν μου; ποῖον εὐτυχισμένον συναπάντημα μοῦ εἶναι ἐτοῦτο; τὰ πλούτη ἐτοῦτα ἄραγε νὰ ᾔναι ἐτοιμασμένα διὰ ἐμένα; ἢ μπορῶ τάχατε ἐγὼ ἀληθῶς νὰ ἐλπίσω πῶς ὀγλήγορα νὰ ἀπολαύσω μίαν κυρὰν τόσον ὠραίαν; ὄχι Ἀμπουλδάρη, μὴν ἐλπίζης εἰς μίαν τύχην τόσον θρυμασίαν· διὰ ἑσένα δὲν εἶναι διωρισμένη· ἄφησε τὸ λοιπὸν ὅπου νὰ τὴν ἐλπίζης τοιούτης λογῆς, ἐπειδὴ καὶ μιᾶς ἀποκτήσεως ἔττι ὑπερβολικῆς ἢ μπορεῖ τὸ τέλος της νὰ ᾔναι θλιβερόν, καὶ νὰ ἀφανισθῇ ὀγλήγορα ὡς ἂν ἓνα ὄνει-

ρον. Μὲ αὐτοὺς τοὺς στοχασμοὺς ἀπέρασα ὅλην τὴν νύκτα χωρὶς νὰ λάδω καθόλου ὕπνον. Καὶ τὸ ταχὺ ὁπότεν ἐσηκώθηκα ἦλθεν ἡ Γαντζάδα νὰ μὲ εὖρῃ εἰς τὸν ὄντά μου, καὶ μὲ χαροποιὸν πρόσωπον μὲ ἐρώτησε ἂν ἐκοιμήθηκα καλὰ ἐκείνην τὴν νύκτα· τῆς ἀπεκρίθηκα, ὅτι ἀπέρασα τὴν νύκτα εἰς τρόπον, ὅπου ἄχρηζεν ὅτι αὕτῃ νὰ ἤ-θελεν ἀναγκάσῃ τὴν στιγμὴν τῆς εὐτυχίας μου. Εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια μου αὕτῃ ἐχαμογέλασε λέγοντάς με· πῶς ἔπρεπε πρῶτον νὰ βεδαιωθῇ καλῶς διὰ τὴν σταθερότητά μου, καὶ ἂν τὴν ἀγαπῶ ἐκ καρδίας, καὶ ὕστερον νὰ κάμῃ μίαν τέτοιαν ἀπόφασιν· ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ μοῦ ἔδειξε πολλαῖς περιποιήσεις, ὅπῃ διὰ συντομίαν ταῖς ἀφίνω· καὶ εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον ἔμεινα ἐκεῖ περισσότερον ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέραις εὐφραινόμενος ἀκαταπαύστως, καὶ ἀπολαμβάνοντας μίαν τέτοιαν γλυκεῖαν συντροφίαν, τὴν ὁποίαν κάθε ἕνας ἡμπορεῖ νὰ στοχασθῇ, ὅπου νὰ εἶχαν δύο τρυφεροὶ ἀγαπητικοί.

Μίαν ἡμέραν ὅπῃ οἱ δύο μας μοναχοὶ ἐπεριπα-τέσαμεν εἰς τὸ περιδῶλι τῆς, Ἀμπουλβάρη, μοῦ εἶπεν· ἐγὼ ἐλπίζω πῶς νὰ μὲ ἀγαπᾷς, καὶ ἐπάνω εἰς αὕτην τὴν ἐλπίδα, ἀποφάσισα διὰ νὰ σὲ κάμω εὐτυχῇ, παραδίδοντάς σου ὅλους τοὺς θησαυροὺς μου, μὲ τὸ δέσιμον τῆς ὑπανδρείας μου· ἔτζι ἀποφάσισα, καὶ λογιάζω ὅτι εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον θέλεις εἰπεῖ, πῶς νὰ ἦσαι μεγάλως εὐτυχισμένος. Αὕτῃ ἡ ὁμιλία τῆς Γαντζάδας μὲ ἐξέπλησε καὶ μὲ ἔκκαμε νὰ χάσω τὸ λέγειν με· κάθε ἄλλο πρᾶγμα ἡμποροῦσα νὰ στοχασθῶ, ἔξω αὐτὸ ὅπου μοῦ ἐπρόβαλεν· ὄντας αὕτῃ ἀπὸ θρησκείαν Κουέμπρα, ὅπου λατρεύουν τὸν ἥλιον, καὶ τὴν φωτίαν, καὶ ἐγὼ ἤμουν Μαωμεθανός· ἐπίστευστα ὅτι αὕτῃς νὰ μὴν ἦτον ἄλλος, ὁ στοχασμός της,

παρὰ μίαν ἀνταπόκρισιν ἀγάπης· καὶ ὅτι ἡ διαφορὰ τῶν θρησκευτῶν μας νὰ τὴν ἤθελαν ἐμποδίσῃ, ὅπου νὰ στοχασθῇ μίαν τέτοιαν ἀπόφασιν· ὅθεν μοῦ ἐπροξενήθη μία ἄκρα ἔκστασις ὁπόταν μοῦ ἐφανέρωσε τὸν στοχασμόν της.

Ἡ Γαντζάδα βλέποντάς με ἔτξι συγχισμένον χωρὶς νὰ ὁμιλήσω, ἐκατάλαβε πῶς δὲν ἐποθοῦσα ἐκεῖνο ὅπου αὐτὴ μοῦ ἐπρόβαλεν. Ἐγὼ δὲν ἐπίστευα ποτὲ, μοῦ εἶπε μὲ ἀγριωμένον βλέμμα, ὅτι ἓνα τέτοιον πρόβλημα νὰ ἤθελε σοῦ εἶναι τόσον μισητόν, καὶ ἀκαρτεροῦσα καλῶτατα, ὅτι νὰ δοθῇς εἰς χίλιαις ἀγαλλιάσεις ἀπὸ τὴν χαράν σου, παρὰ νὰ σὲ ἰδῶ ἔτξι συγχισμένον· πῶς τὸ λοιπόν; ἔχεις ἀντίρρησην εἰς τὸ νὰ μὲ λάθῃς εἰς γυναῖκά σου; Κυρά μου, τῆς ἀπεκρίθην, δὲν εἶναι ἔτξι καθὼς τὸ στοχάζεσαι· ἐσὺ καλὰ ἡξεύρεις τὸ σέδας, τὴν τιμὴν, καὶ τὴν ἀγάπην ὅπῃ σοῦ προσφέρω· καὶ ἂν ἐπιθυμᾷς μίαν φορὰν τὴν ἑνωσίν μας, ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ χίλιαις· μὰ ὁ ἔρανος μᾶς κρατεῖ μὲ ἓνα ἐμπόδιον πολλὰ ἀνίκητον· καὶ ἀπὸ τὴν σύγχυσίν μου ἤμπορεῖς νὰ καταλάβῃς τὸν κακοφανισμόν μου. Ποῖον εἶναι τὸ λοιπόν, μοῦ εἶπεν αὐτὴ, τὸ ἐμπόδιον αὐτὸ ὅπῃ ἀνίκητον σοῦ φαίνεται; Ἡ θρησκεία μου τῆς ἀπεκρίθην· ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ παρέδω τὸν νόμον, ὅπου μὲ ἐμποδίζει εἰς τὸ νὰ στεφανωθῶ μίαν γυναῖκα, ὅπου δὲν κάνει τοὺς νόμους τοῦ Μωάμεθ. Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ὀλιγώτερην ἀντίρρησην ἀπὸ ἐσένα ἐπάνω εἰς τὴν θρησκείαν μου· ἀπεκρίθη ἡ Γαντζάδα· καὶ δὲν ἤθελα το δεχθῇ ποτὲ νὰ ὑπανδρευθῶ μὲ ἓνα Μαωμεθανόν, μακάρι νὰ ἡξευρα πῶς ἤθελα νὰ γένω βασίλισσα· ἐστοχάζομουν πάντα, ὅτι πρὶν στεφανωθούμεν νὰ σὲ κάμω πρῶτον νὰ ἀρνηθῇς τὴν θρησκείαν τοῦ Προφήτε σου,

καὶ νὰ σὲ ὑποχρεώσω νὰ λάβῃς ἐκείνην τῶν Κεέμ-
πρων, ὅπου προσκυνοῦν τὸν ἥλιον, καὶ τὴν φω-
τίαν, καθὼς κάνω καὶ ἐγώ· μὰ ἐπειδὴ καὶ βλέ-
πω ὅπου διστάζεις νὰ ἀρνηθῇς τὴν Θρησκείαν
σου, καὶ νὰ κλίνης εἰς τὴν ἐδίκην μου, διὰ νὰ
μοῦ δώσης αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν, καταφρονῶν-
τας μίαν τέτοιαν τύχην, καὶ ἀρνούμενός με τὴν
δεξιάν σου, σὲ κηρύττω διὰ τὸν πλεόν ἀχάριστον
ἄνθρωπον τοῦ κόσμου.

Ἐτοῦτα τὰ ὑστερινὰ λόγια, μὲ τὸν τρόπον μὲ
τὸν ὁποῖον ἡ Γαντζάδα τὰ εἶπεν, αὐγάτισαν τὴν
ἀντράλωσίν μου, καὶ ἄρχισα νὰ ἐμδαίνω εἰς ὑπο-
ψίαν πῶς ἔνταίσα χωρὶς νὰ ἔχω ἐλπίδες νὰ ἐ-
λευθερωθῶ· καὶ πῶς ἡ ζωὴ μου ἔστεκεν εἰς με-
γάλον κίνδυνον. Αὐτὴ μὲ ὅλον ὅπου μὲ ἔβλεπεν
εἰς αὐτὴν τὴν σύγχυσιν, δὲν ἔπαυσεν ὅπου νὰ μὲ
ὀνειδίζῃ μὲ πολλαῖς ἄλλαις ὑβρισταῖς τὴν ἀχαρι-
στίαν μου μὲ ἀπαρηγόρητα δάκρυα, ὅπου μοῦ ἔ-
διαπέρασαν ἐν τῷ ἅμα τὴν καρδίαν· ὁ πόνος με
καὶ ὁ πόνος αὐτῆς ὅπου ἔδειχνε, μοῦ ἐσήκωσαν
σχεδὸν ταῖς αἰσθησεῖς· ἄλλοι εἰς ἐμέ· ὀλίγον ἔ-
λειπεν ὅτι ἐγὼ νὰ κλίνω· καὶ ἤθελα χωρὶς ἀμφιβο-
λίαν νὰ θυσιασθῶ ὅλος εἰς τὰ κλάμματά της· ἂν
ἡ πίστις τοῦ Μωάμεθ δὲν ἤθελε μὲ κρατήσῃ στε-
ρεὸν εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Ἡ Γαντζάδα ἦτον
πολλὰ θαυμασμένη, ὅτι ἡ κλίσις ὅπου εἶχα εἰς
τὴν Θρησκείαν μου ἦτον τόσον στερεὰ, ὅπου μὲ
ἔκανε νὰ παραιτήσω τὴν ἀπόκτησίν της, τόσον
αὐτῆς, ὡσὰν καὶ τῶν θησαυρῶν της. Καὶ μὲ ὅ-
λον τοῦτο ἔχοντας ἀκόμη κάποιαν ἐλπίδα διὰ νὰ
μὲ καταπείσῃ, μοῦ εἶπεν εἰς ἐτοῦτον τὸν τρόπον·
Ῥῆπαγε ἀχάριστε, καὶ ἀπάνθρωπε εἰς τὸν ὄντά
σου· σοῦ δίδω διωρίαν ὅκτω ἡμέραις διὰ νὰ σο-
χασθῇς καὶ νὰ ἀποφασίσῃς· δὲν θέλω νὰ ἔχῃς

αίτιαν διὰ νὰ μὲ κατακρίνης πῶς δὲν σὲ ἔδωσα·
καιρὸν νὰ στοχασθῇς· μὰ ἂν ὕστερον ἀπὸ αὐτὴν
τὴν διορίαν δὲν ἤθελες ἀποφασίσει νὰ κάμης
ὅσον ζητῶ ἀπὸ ἐσένα, καρτέρει ὅλην ἐκείνην τὴν
ἐκδίκησιν μιᾶς γυναικὸς καταφρονεμένης, ὅπου
ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ θυμὸς της.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ἐπαράτησε, καὶ
ἐμίσησε μὲ ἓνα πρόσωπον πολλὰ θυμωμένον, τὸ
ὁποῖον μοῦ ἐπροξένησε τὴν ὕστερινήν μου ἀπελπι-
σίαν, ἂν δὲν ἤθελα ἀποφασίσει νὰ τὴν σεφανωθῶ·
ἔμεινα εἰς τὴν πλέον δυστυχισμένην κατάστασιν
τῆς θλίψεως, ὅπου νὰ ἦτον, χωρὶς ἐλπίδα νὰ ἰδῶ
πλέον μίαν ἡμέραν εὐτυχισμένην. Ὁ πόλεμός με
ἦτον πολλὰ μέγας· ἐπολεμοῦσα μὲ τὴν πίστιν,
καὶ μὲ τὴν ἀγάπην, μὰ ἐπρόκρινα νὰ προτιμήσω
τὴν πίστιν καλῆτερα ἀπὸ τὴν ἀγάπην, καὶ ἃς
μοῦ συνέβαινε ὅ, τι ἐναντίον καὶ ἂν ἤθελεν. Καὶ
μὲ ὅλον ἐτοῦτο δὲν ἔλειψα ὅπου νὰ πασχίσω νὰ
εὕρω τὸν τρόπον διὰ νὰ φύγω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πα-
λάτι· μὰ ἐστάθηκαν μάταιαις ἡ παρατήρησές με·
ἐπειδὴ καὶ διὰ προσταγῆς τῆς Γαντζάδας ὅλαις
ἡ πόρταις ἦτον καλὰ φυλαγμέναις· καὶ χάνοντας
καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, ἄλλο δὲν ἀπᾶντεχα, παρὰ
τὸν θυμὸν τῆς Γαντζάδας νὰ πληρωθῇ εἰς ἐμέ.
Ἐφθασε τὸ λοιπὸν ἡ ὀγδόη ἡμέρα, καὶ ἡ Γαντζά-
δα ἔστειλε καὶ μὲ ἔκραξε διὰ νὰ ἰδῇ τὸ τί ἀπο-
φάσιζα· ὑπῆγα εἰς τὸν χοντζερέ της καὶ τὴν ἡῦρα
καθήμενην εἰς ἓνα θρόνι περιτριγυρισμένην ἀπὸ
ταῖς σκλάβαις της, καὶ εἶχε θεωρίαν περισσότερην
ἐνὸς κριτοῦ αὐστηροῦ, παρὰ μιᾶς ἀγαπητικῆς.

Ὅποτε δὲ μὲ εἶδε νὰ παρρήσιασθῶ ἔμπροσθέν
της μοῦ εἶπεν· Ἀμπουλδάρη, ἰδοὺ ὅπου ἐτελείω-
σεν ἡ διορία ὅπῃ σὲ ἔδωσα· εἶσαι πλέον στερεὸς
εἰς τὴν γνώμην σου, ἢ τὴν ἐμετάδαλες καθὼς

ἐπιθυμῶ; Ἀχ κυρά μου, τῆς ἀπεκρίθηκα· ἐσύ μὲ εἶσαι ἡ ἀκριβώτερη ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου· καὶ ἐκράζομεν εὐτυχισμένος εἰς τὸ νὰ σὲ ἀποκτήσω, ἀνίσως καὶ ἤθελα ἔχει τὴν αἰδυναμίαν καὶ τὴν ἀχρειότητα εἰς τὸ νὰ καταπατήσω τὴν τιμὴν μου, διὰ νὰ παραιτήσω τὴν θρησκείαν τοῦ Προφήτου. Σιώπα, ὦ οὔτιδανέ, αὕτῃ μὲ ἀντίκοψε μὲ μίαν ἄκραν ὀργήν· βλέπω τὴν ἀχαριστίαν σου· δὲν θέλω ἀκούσει πλέον τὰ δικαιολογήματά σου· ὕπαγε, ἐσύ εἶσαι ἀνάξιος τῶν εὐεργεσιῶν μου· καὶ ἤθελεν εἶσται ἐντροπὴ μὲ νὰ παρακινήσω πλέον ἕναν ἀχάριστον καθὼς ἐσύ εἶσαι· ἐγὼ χωρὶς πλέον νὰ σοῦ εἰπῶ ἄλλο, σὲ ἀπαραιτῶ εἰς τὴν ἀχαριστίαν σου. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ ὅποια μὲ ἔκαμαν νὰ τρομάξω, ἀνεχώρησε πολλὰ θυμωμένη· καὶ ἐγὼ μένοντας εἰς μεγάλην σύγχυσιν, ἀνάμενα τότε ἐξ ἀποφάσεως τὴν ὀργὴν τῆς θυμῆς, καὶ ἐπεθυμῆσα τὸ τέλος τοῦ πράγματος ὅ, τι λογῆς καὶ ἂν ἤθελεν ἦτον.

Δὲν ἀπέρασαν τρεῖς ἢ τέσσαρες ὥραις, ὁπότεν εἶδα νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸν ὄντά μου πέντε ἕξ ἑσπλάδοι τῆς Γαντζάδας· οἱ ὅποιοι ἔφερναν μαζί τους ἕναν ἀριθμὸν ἀπὸ ἀνθρώπους ἐνδυμένους διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ ἐσυνήθησαν εἰς τὴν Σερενδίβ. Ἐκεῖνος ὅπου ἐφαίνονταν νὰ ἦτον ὁ προεστὼς μὲ ἐπαρτήρησε μὲ στοχασμὸν καμπόσῃν ὥραν χωρὶς νὰ μὲ εἰπῇ τίποτε· ἔπειτα διαλύοντας τὴν σιωπὴν, μοῦ εἶπε προστακτικῶς διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ἐγὼ τὸν ἐπήκουσα ὅλος ἐντρομος καὶ τὸν ἀκολούθησα. Καὶ ὁπότεν εἰσεσθὲν εἰς τὴν πόρταν διὰ νὰ εὐγοῦμεν ἀπὸ τὸ παλάτι, ἐρώτησα ἕναν ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ εἶχαν κατὰ νῦν νὰ μὲ φέρουν. Αὐτὸ θέλεις τὸ μάθης εἰς τὸν καιρὸν του, μοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἐπειδὴ καὶ διὰ

ταῖς ὥραις δὲν ἔχεις νὰ τὸ ἡξεύρης. Ἠκολέθησα τὸ λοιπὸν ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς νὰ μιλήσω ἄλλο, οἱ ὅποιοι μὲ ἔφεραν εἰς ἓνα καράδι· καὶ εὐθύς ὁποῦ μὲ ἔμβασαν μέσα ἔκαμαν πανιά, καὶ ἐμισεύσαμεν ἀπὸ τὸ πόρτον. Ὅποτε δὲ ἐξεμακρύναμεν ἀρκετῶς εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ καρaboκύρης μου εἶπε· πῶς αὐτὸς νὰ ἦτον ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τῆς Γολκόνδας· καὶ πῶς ἡ Γαντζάδα μὲ ἔδωκε διὰ σκλάβον του, προστάζοντάς τον ὅτι νὰ μὴ με ἀφήσῃ ποτὲ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μπάσραν· καὶ αὐτὸς μεθ' ὅρκου τῆς τὸ ἔταξε νὰ κάμῃ καθὼς αὕτῃ τὸν ἐπρόσταξε.

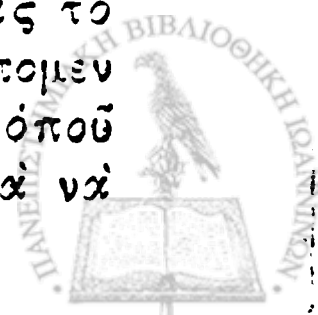
Τέτοια ἐστάθη ἡ ἐκδίκησις τῆς Γαντζάδας, ἡ ὁποία μου ἐφάνη πολλὰ γλυκεῖα ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ ἐπάντεχα. Καὶ εὐχαριστήθηκα εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδίκησιν. Μὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος στοχαζόμενος πῶς δὲν ἤθελα ἰδεῖ πλέον τὴν πατρίδα μου, καὶ τὸν πατέρα μου, ὁμοίως καὶ τὴν μητέρα μου καὶ ἐδικοὺς ὄντως σκλάβος, μου ἐφαίνονταν αὕτῃ ἡ σκλαβία σκληροτέρα ἀπὸ τὸν θάνατον· πολλὰ μὲ ἔθλιψεν εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας· μὰ ὕστερα κάνοντας ἀπὸ τὴν χρεῖαν καρδίαν καὶ ὑπομονὴν, ἐδόθηκα ὅλος εἰς τὸ νὰ δουλεύσω τὸν αὐθέντην μου μὲ κάθε ἐμπιστοσύνην. Ἦτον αὐτὸς ἓνας τιμιώτατος ἄνθρωπος, καὶ δὲν τοῦ ἔλειπεν ὅπῃ νὰ ἔχῃ ἀρκετὸν πνεῦμα. Δὲν εὐχαριστοῦμεν εἰς τὸ νὰ μὴ τὸν ὑπακούω μὲ προθυμίαν εἰς ὃ, τι μὲ ἐπρόσταζεν, ἀλλὰ ἐσπούδαζα νὰ προβλέπω καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἐποθοῦσε, καὶ νὰ κάνω χωρὶς νὰ μὲ ἤθελε προστάξῃ· καὶ εἰς ἐτούτον τὸν τρόπον ἀπόκτησα κατὰ πολλὰ τὴν ἀγάπην του.

Ἀφ' οὗ καὶ ἐχάσαμεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας τὸ νησίον τῆς Σερενδῖβ, καὶ ἡμασθεν διὰ νὰ ἔμβωμεν πρὸς τὰ βόρεια εἰς τὸν κόλπον τῆς Μπεγ-

γάλας ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μεγαλύτερος κόλπος τῆς Ἀσίας, ἐκεῖ ὅπῃ εἶναι τὰ βασίλεια τῆς Μπεγγάλας, καὶ τῆς Γολκόνδας, ἐσηκώθη ἓνας ἄνεμος τόσον σφοδρὸς, ὅπῃ δὲν ἴδαμεν ποτὲ παρόμοιον εἰς ἐκείναις ταῖς θάλασσαις· μεγάλως ἐκοπιάσαμεν εἰς τὸ νὰ κατεδάσωμεν τὰ πανία, διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν κουπίζοντας νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν παραθαλασσίαν· μὰ δὲν ἡμπορέσαμεν νὰ ὑποφέρωμεν τὴν σφοδρότητα τοῦ ἀέρος· ἐδλέπαμεν τὸ καράδιμας εἰς τὴν ἀκμὴν διὰ νὰ χαθῇ, εἰς τρόπον ὅπου διὰ νὰ φύγωμεν τὸν τζακισμόν τε, ὅπῃ μᾶς ἐφοδέριζεν, ἀποφασίσταμεν διὰ νὰ ἀπαρατήσωμεν κάθε κόπον, καὶ νὰ ἀφεθοῦμεν εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ ἀέρος, καὶ τῶν κυμάτων. Διήρκησεν ἐκεῖνος ὁ σφοδρὸς ἄνεμος δεκαπέντε ἡμέραις, καὶ βαστώντας ὅλος ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, μᾶς ἄμπωσε μὲ τόσῃ ταχύτητά, καὶ μᾶς ἔφερεν ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν τρεῖς χιλιάδες μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν Σερενδίβ, εἰς τόπους ἀγνωρίστους εἰς τοὺς ναύταις καὶ караδοκύρην. Ἀλλάξε τέλος πάντων τότε ὁ ἄνεμος, καὶ ἐμεταβάλθη εἰς γαλήνην, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν· μὰ ἡ ἀγαλλίασίς μου δὲν ἐδάσταξε πολὺν καιρὸν, μὲ τὸ νὰ ἡφανίσθῃ ἀπὸ ἓνα συμβεβηκὸς, ὅπου θέλετε λάβει δυσκολίαν νὰ τὸ πιστεύσετε διὰ τὸ παράδοξον ὅπου φέρει.

Συμβεβηκὸς Β'. τοῦ Ἀμπουλδάρη.

Ἀρχινούμεν διὰ νὰ ξανακολουθήσωμεν χαρῆμενοι τὸ ταξείδιμας, καὶ σχεδὸν εἵμεσθεν κοντὰ εἰς τὸ νησίον Γιάδα, ὅπότε πολλὰ σιμά μας βλέπομεν ἓναν ἄνθρωπον γυμνὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου πλέοντας ἀντιπολεμοῦσε μὲ τὰ κύματα διὰ νὰ

μή τὸν καταβυθίσουν. Ἐκρατοῦσεν αὐτὸς πολλὰ σφικτὰ μίαν σανίδα, ὅπου τὸν ἐβοηθοῦσε διὰ νὰ μὴν καταποντισθῇ, καὶ μᾶς ἔκανε σημεῖον διὰ νὰ ὑπᾶμεν νὰ τὸν συνδράμωμεν διὰ νὰ μὴν χαθῇ. Ἡ εὐσπλαγχνία μᾶς ἐπαρακίνησε διὰ νὰ ρίξωμεν τὸν σκυῖον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νὰ ὑπᾶν μερικοὶ ναῦται διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν. Ἄν ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι ἓνα ἔργον ἀξιεπαινον πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι αὐτὴ νὰ ἐστάθῃ πολλὰ κινδυνώδης καθὼς θέλετε τὸ ἀκούσει.

Ἐπῆραν τὸ λοιπὸν ἐκεῖνοι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν σκυῖον, καὶ τὸν ἤφεραν εἰς τὸ καράδι μας. Ἦτον αὐτὸς ἓνας ἄνθρωπος καθὼς ἐφαίνονταν ἕως σαράντα χρονῶν ἡλικίας· εἶχε τὴν θεωρίαν πολλὰ θηριώδη· χοντρὸν τὸ κεφάλι, τὰ μαλλιά κοντὰ, καὶ κατζαρά, καὶ τὸ στόμα τε κατὰ πολλὰ μέγα, μὲ τὰ δόντια μακρὰ καὶ μυτερά ὡσάν τῶν σκύλων, τὰ χερίά του ἦτον νευρώδη, ἡ παλάμαις τε πλατειαῖς μὲ ὀνύχια μακρὰ καὶ μυτερά, οἱ ὀφθαλμοί τε ἐπαρομοίαζον ὡσάν τῆς τίγριδος, καὶ εἶχε μίαν μύτην πλακωτὴν μὲ δύο ὀρθούνια πολλὰ ἀνοικτὰ· ἡ φυσιογνωμία του δὲν μᾶς ἄρεσεν, ἐπειδὴ καὶ εἶχε μίαν θεωρίαν ἀξίαν διὰ νὰ μεταστρέψῃ εἰς μετανόησιν τὴν εὐσπλαγχνίαν, ὅπου μᾶς εἶχε παρακινήσει. Ὅποτε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, τόσον θηριώδης καθὼς σᾶς τὸν ἐπερίγραψα, ἐπαρρήσιασθη ἔμπροσθεν τοῦ караδοκύρη, καὶ τοῦ εἶπε· Ἀφέντη, ἐγὼ σοῦ εἶμαι χρεώστης διὰ τὴν ζωὴν μου, ἔστεκα εἰς τὴν ἀκμὴν διὰ νὰ χαθῶ, ἂν δὲν μὲ ἐσύντρεχες. Κατὰ ἀλήθειαν, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ караδοκύρης, εὐρίσκουσιν εἰς τὰ ὀλίσθια νὰ καταποντισθῇς εἰς τὰ κύματα, ἂν ἡ τύχη σου δὲν ἤθελε μᾶς συναπαντήσῃ. Δὲν ἦτον ἡ θάλασσα ὅπου μὲ ἐφόδιζεν, ἀπεκρίθη ὁ ἄγριος ἄνθρωπος χα-

ειογελῶντας· ἐπειδὴ καὶ εἶμαι ἀρκετός νὰ σταθῶ
εἰς αὐτὴν διὰ πολλοὺς χρόνους χωρὶς νὰ κακώ-
σθαι· μὰ ἐκεῖνο ὅπου πλέον μὲ τυραννεῖ εἶναι ἡ
μεγάλη πεῖνα ὅπου ἔχω, μὲ τὸ νὰ ἦναι ἔξῃ ὥραις
ὅπου δὲν ἔφαγα· ἐτούτῃ εἶναι μία διορία πολλὰ
μακρυνὴ διὰ ἕναν ἄνθρωπον ὡς ἂν ἐμένα· ὥστε
ὅπου κάμε με τὴν χάριν ὅσον ὀγλήγορα ἤμπορέσης
διὰ νὰ μοῦ φέρῃς νὰ φάγω ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ
ὑποφέρω μίαν νηστείαν τόσον μακρυνήν· καὶ μὴ
ἀχαλεύῃς νὰ μοῦ φέρῃς φαγητὰ ἐξαίρετα, ὅτι ἐγὼ
πρώτῳ ὅ, τι εὔρω, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχω ψιλὸν στομάχι.

Ἐμεῖς ἐκοιταζόμεσθην ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ
ὅλοι εἴμεσθην ἐκστατικοὶ εἰς μίαν τέτοιαν διή-
γησιν· καὶ ἐστοχασθήκαμεν ὅλοι ὅτι ὁ κίνδυνος,
εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν εὐρεθῇ, τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἡ-
ξεύρῃ τί μιλεῖ. Μὰ ὁ καρaboκύρης κρίνοντας ὅτι
ἀληθῶς νὰ εἶχε πεῖναν, ἐπρόσταξε διὰ νὰ τοῦ
φέρουν νὰ φάγῃ τόσον, ὅσον ἤθελε χορτάσει ἔξῃ
ἀνθρώπους πεινασμένους, ὁμοίως καὶ φορέματα
διὰ νὰ τὸν σκεπάσουν. Ὅσον διὰ τὰ φορόματα,
εἶπεν ἐκεῖνος, δὲν μοῦ κάνουν χρειάν, μὲ τὸ νὰ
στέκω πάντα γυμνός. Μὰ στοχάσου, τοῦ εἶπεν
ὁ καρaboκύρης, ὅτι δὲν ἦναι τιμημένον πρᾶγμα νὰ
στέκης ἔμπροσθέν μας ἔτσι γυμνός. Ὡ! ὦ! ἀπε-
κρίθη ἐκεῖνος μὲ θυμὸν, θέλετε λάβει κτερὸν νὰ
μὲ συνηθίσετε. Αὐτὴ ἡ θηριώδης ἀπόκρισις μᾶς
ἔβαλεν εἰς κάποιας ὑποψίας καὶ φόβον. Βιασμέ-
νος λοιπὸν ἀπὸ τὴν πεῖναν, καὶ ἀνυπόμονος διατὶ
δὲν τοῦ ἔφερναν τὸ φαγὶ ὀγλήγορα καθὼς ἐποθέ-
σεν, ἐκτυποῦσε τοὺς πόδας του κατὰ γῆς, καὶ
ἔτριζε τὰ δόντιά του γυρίζοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς
του εἰς τὸν ὅπου ἔκανε εἰς ὅλους φόβον.
Τέλος πάντων βλέποντας νὰ τοῦ φέρουν τὸ φα-
γίον ὅπου ἐπιθυμοῦσεν, εὐθὺς ἐρρίχθη ἐπάνω του

μέ μίαν προθυμίαν, ὅπου μᾶς ἐθαύμασε. Καὶ μέ ὅλον ὅπου τὸ φαγὶ ἦτον ἀρκετὸν διὰ νὰ χορτάσῃ ἕξ ἀνθρώπους, αὐτὸς εἰς μίαν στιγμὴν τὸ ἐκατάπιεν ὅλον· καὶ ὁπότεν ἔφαγεν ὅλον ἐκεῖνο, ὅπῃ τῷ ἔφεραν ἔμπροσθέν του, μᾶς εἶπε προστακτικῶς, ὅτι νὰ τοῦ φέρωμεν καὶ ἄλλο φαγὶ, ὅτι δὲν εἶχε χορτάσει.

Ὁ καρaboκύρης θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ πῶς ἤθελε ὑπάγει νὰ τελειώσῃ αὐτουνοῦ ἢ πεῖνα, ἐπρόσβαξε νὰ τοῦ φέρουν ἄλλα τόσα φαγητά, ὡσάν τὴν πρώτην φοράν, τὰ ὁποῖα δὲν ἐφτούρησαν περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, μέ τὸ νὰ ἐκατάφαγε καὶ αὐτὰ εὐθύς. Ἡμεῖς ἐλογιάσαμεν ὅτι αὐτὸς νὰ ἐχόρτασε, μὰ ἐγελασθήκαμεν. Ἐγύρεψε πάλιν διὰ νὰ τοῦ φέρουν καὶ ἄλλα διὰ νὰ φάγῃ ἀκόμη· ἕνας ἀπὸ τοὺς ναύτας, μὴν ὑποφέροντας τὴν ἀδιακρισίαν ἐκείνου τοῦ ἀσχήμου ἀνθρώπου, θυμωθεὶς ἐπῆρεν ἕνα ξύλον διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ. Μὰ ὁ ἄγριος ἀπεικάζοντάς τον ἐπρόλαβε, καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ ταῖς πλάταις τὸν ἔκαμε κομμάτια μέ τοὺς ὀνυχάς του. Εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα ἐρρίχθηκαμεν ὅλοι τοῦ καρaboίου μέ τὰ σπαθία εἰς τὰ χέρια, διὰ νὰ ξεδικηθοῦμεν ἐκεῖνον τὸν θηριώδη ἐπίβουλον· κάθε ἕνας ἐδιόζονταν διὰ νὰ τὸν πληγώσῃ, καὶ νὰ παιδεύσῃ τὴν βαρβαρότητα του, ὁπότεν μέ φόβον ἀπεικάσαμεν, ὅτι ὁ ἐχθρὸς μας εἶχε τὸ πετζί του τόσον σκληρόν, ὅσον ἦτον τὸ διαμάντι· τὰ σπαθία μας ἐτζακίζονταν, καὶ ἐγύριζαν χωρὶς νὰ ἡμπορέσωμεν τὸ ὀλιγώτερον νὰ τὸν λαδῶσωμεν. Καὶ μέ ὅλον ὅπου αὐτὸς δὲν ἐφοδοῦνταν καθόλου ταῖς λαδωματίαις μας, δὲν ταῖς ἔλαβε μέ ὅλον τοῦτο χωρὶς καῖποιον πόνον· ὅθεν μέ θυμὸν ἐγύρισε, καὶ ἔπιασεν ἄλλον ἕναν ἀπὸ τοὺς ναύτας, καὶ μέ μίαν ἄκραν δύναμιν

τὸν ἔκκαμε κορμάτια ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας .

Ὅποτε δὲ εἶδαμεν ὅτι ἡ δύναμις τῶν σπαθίων μας ἦτον ἀνωφελεῖς, καὶ ὅπου νὰ τὸν σκοτώσωμεν μᾶς ἦτον ἀδύνατον, ὅλοι μαζὶ ἐρρίχθηκαμεν ἐπάνω του διὰ νὰ πασχήσωμεν νὰ τὸν ριξώμεν εἰς τὴν θάλασσαν· μὰ δὲν ἤμπορέσαμεν οὔτε νὰ τὸν ἀγκαλιάσωμεν, ἐπειδὴ καὶ μᾶς ἐγλυστρουῖσεν ἀπὸ τὰ χέρια ὡς ἂν ἓνα χέλι· καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὸ ἔχωσε τὰ νύχια του εἰς τὸ κατάρτι τοῦ καραβίου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκρατεῖτο εἰς τρόπον, ὅπου ἐφαίνετο πλέον δυνατώτερος ἀπὸ ἓναν ἀκίνητον στήλον· ὥστε ὅπου ἀντίς νὰ φανῇ φοδισμένος ἀπὸ τὸν θυμὸν μας, μᾶς εἶπε μὲ πικρὸν χαμογέλασμα· Φίλοι μου, ἐσεῖς χωρὶς στοχασμὸν ἐδοθήκατε εἰς μίαν κακὴν ἐπιχείρησιν· ἠθέλετε κάμει καλῆτερα εἰς τὸ νὰ μὲ ὑπακούσετε· ἐγὼ ἐκαταδάμασα πλέον δυνατώτερους ἀπὸ ἐσᾶς· σᾶς βεβαιώνω, ὅτι ἂν ἀκολουθήσετε νὰ μοῦ ἀντισταθῇτε εἰς τὴν θέλησίν μου, θέλω σᾶς μεταχειρισθῇ εἰς τὸν τρόπον, ὅπου ἐμεταχειρίσθηκα τοὺς συντρόφους σας .

Τέτοια λόγια μᾶς ἐπάγωσαν ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἀποφασίσσαμεν διὰ νὰ μὴν τοῦ ἀντισταθῶμεν πλέον· ἐπήγαμεν εἰρηνικῶς καὶ τοῦ ἐφέραμεν πάλιν ἄλλα φαγητὰ διὰ νὰ τὸν χορτάσωμεν. Ἐκάθισε καὶ τρίτην φορὰν εἰς τὸ τραπέζι διὰ νὰ φάγῃ, καὶ ἀντίς νὰ χορτάσῃ, τοῦ αὖξανεν ἡ πείνα· Καταλαμβάνοντας αὐτὸς ὅτι ἡμεῖς τέλος πάντων ἐκλίναμεν διὰ νὰ τοῦ πληρώσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν, ἔγεινε πολλὰ ἡμέρος· καὶ μᾶς ἐφάνερωσεν, ὅτι πολλὰ τοῦ ἐκακοφαίνονταν, ὅπῃ ἡμεῖς τοῦ ἐδώσαμεν αἰτίαν, διὰ νὰ μᾶς μεταχειρισθῇ εἰς ἐκεῖνον τὸν τρόπον· ἔπειτα μᾶς εἶπε πῶς

μᾶς ἀγαποῦσε διὰ τὴν αἰτίαν, ὅπου τὸν εὐχάλαμεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν· καὶ πῶς διὰ τὸ καλὸν μας, ἐπιθυμοῦσεν, ὅτι νὰ συναπαντήσῃ καὶ νένα ἄλλο καρδί, ὅπου νὰ ᾔῃ πλούσιον ἀπὸ ζωοτροφίαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐκεῖνο, καὶ ἡμᾶς νὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς εἰρήνην. Καὶ αὐταῖς ταῖς κερβύνταις μᾶς ταῖς ἔκανεν εἰς καιρὸν ὅπου ἔτρωγεν· καὶ ἔξω ἀπὸ αὐταῖς αὐτὸς ἐγελοῦσέν, ἐμετωρίζονταν καθὼς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἡμεῖς τὸν ἠθέλαμεν εὖρει πολλὰ νόστιμον, ἂν ἤμεσθεν εἰς κατάστασιν νὰ λάδωμεν ἡδονὴν ἀπὸ τὰ μετωρίσματά του, καὶ νὰ χαροῦμεν.

Τέλος πάντων καὶ τετάρτην φοράν ἠθέλησε νὰ φάγῃ ἀκόμη, καὶ ἡμεῖς τοῦ ἐδώσαμεν καθὼς καὶ ταῖς ἄλλαις τρεῖς φοραῖς· καὶ ἔπειτα ἐστάθη δύω ὥραις χωρὶς νὰ φάγῃ ἄλλο. Βαστῶντας ἐτοῦτο τὸ ὀλίγον διάστημα μᾶς ὠμίλησε μὲ πολὺ θάρρος· μᾶς ἐξέταζε τὸν ἕναν ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον διὰ τοὺς τόπους μας, διὰ ταῖς συνήθειαις μας, καὶ τὰ συμβαίνοντά μας. Ἐλπίζαμεν ὅτι ἡ ἀναθυμίασις τόσον φαγητῶν, ὅπου εἶχεν εἰς τὸ στομάχι, νὰ τοῦ ἀναδοῦν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ νὰ τὸν κάμουν νὰ ἀποκοιμηθῇ· ἀναμέναμεν μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν ὅτι ὁ ὕπνος νὰ τὸν κυριεύσῃ· καὶ ἐκάναμεν λογαριασμὸν, ὅτι εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ὅπου αὐτὸς ἐκοιμοῦνταν, μὲ ταχύτητα νὰ τὸν πιάσωμεν καὶ νὰ τὸν ρίξωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ γλυτόσωμεν ἀπ' αὐτόν, νὰ μὴ μᾶς φάγῃ εἰς ὀλίγον διάστημα τὴν ζωοτροφίαν μας, καὶ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν. Μὰ ἐγελασθήκαμεν εἰς μίαν τέτοιαν ψευδῇ ἐλπίδα· ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνος καταλαμβάνοντας τοὺς στοχασμούς μας, μᾶς ἐφανέρωσεν ὅτι ποτὲ δὲν ἐκοιμοῦνταν, καὶ πῶς

τὴν χώνεψιν τῶν φαγητῶν τὴν ἔκαμε χωρὶς νὰ λάβῃ ὕπνον.

Ἐγνωρίσαμεν μὲ ἄκρον πόνον ἐτούτην τὴν δυστυχισμένην ἀλήθειαν ἐπειδὴ καὶ ἐστάθη τρία μερόνυχτα πάντα τρώγοντας χωρὶς νὰ λάβῃ παραμικρὸν ὕπνον· τὸ ὁποῖον μᾶς ἔρριξεν εἰς τὴν ὑστερινὴν ἀπελπισίαν διὰ τὴν κακὴν μας κατάστασιν. Καὶ ὁ καραδοκῦρης δὲν ἤλπιζε ποτὲ μὲ τοῦτο τὸ σῶμα διὰ νὰ ἴδῃ ποτὲ τὴν χώραν Γολκόνδα· ὁπότεν αἰφνιδίως μᾶς ἐφάνη νὰ ἴδωμεν τὸν ἀέρα νὰ σκοτεινιάσῃ ἐπάνωθέν μας. Ὁ πρῶτός μας στοχασμός ἐστάθη, ὅτι ἐκείνη νὰ ἤθελεν ἦτον μία νέα φουρτουῖνα, διὰ τὴν ὁποίαν ἐχάρηκαμεν· ἐπειδὴ καὶ εἴμασθεν εὐχαριστημένοι καλλήτερα νὰ χαθοῦμεν ἀπὸ μίαν φουρτεῖναν, παρὰ ὅπου νὰ φαγωθῶμεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν θηριῶδη ἄνθρωπον, ἐπειδὴ καὶ ὁπότεν ἠθέλαμεν τελειώσῃ τὴν ζωοτροφίαν, μὴν εὐρίσκοντας ἄλλο διὰ νὰ φάγῃ, ἐξ ἀνάγκης ἤθελε μᾶς φάγῃ ἡμᾶς, τὸν ἕναν ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Μὰ ἡ σκοτίνιασις δὲν ἦτον καθὼς ἡμεῖς ἐστοχαζόμεσθην, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνο ὅπου ἐλογιάζαμεν ἕνα πυκνὸν σύγνεφον, καὶ ἀναθυμίασιν, ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλήτερους Ρ'οκ, ὅπου νὰ ἤθελεν εὐρεθῇ εἰς ἐκείναις ταῖς θάλασσαις· (αὐτὸ εἶναι ἕνα πουλίον θηριῶδες, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ σηκώσῃ μὲ τὰ ὀνύχιά τ' ἕνα μέγαν ἐλέφαντα.) Ἐτοῦτο τὸ θηριῶδες πετεινὸν ἔρχεται καὶ πέφτει μὲ πολλὴν βίαν εἰς τὸ καράδι μας, καὶ ἄρπαξῇ τὸν ἐχθρόν μας, ὅπου ἔστεκεν εἰς τὴν πρύμνην, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸν ἀέρα.

Τότε ἡμεῖς βλέπομεν ἕναν πόλεμον πολλὰ παράξενον εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἄγριος ἄνθρωπος εὐρίσκόμενος εἰς τὰ ὀνύχια τοῦ Ρ'οκ, καὶ ἔχοντας τὰ χερίά του ἐλεύθερα, ἠθέλησε νὰ διαφεντεύθῃ.

καὶ ἐμβάζοντας τὰ νύχια τοῦ τὰ σουβλερὰ εἰς τὸ κορμὶ τοῦ Ῥοκ ἄρχησε νὰ κατατρώγῃ τὸ στομάχι τοῦ μὲ ὅλα τὰ φτερὰ ὅπου εἶχεν. Ὁ Ῥοκ ἀγροίκησε μεγάλον πόνον, ὅπου τὸν ἔκαμε νὰ δοθῇ εἰς ἓνα μέγα οὐρλίασμα, τόσον ὅπου ἀντηχολόγησεν ὁ αἰθήρας, καὶ διὰ νὰ ξεδικηθῇ εὗγαλε μὲ τὰ ὀνύχια τοῦ τὰ μάτια τοῦ ἐχθροῦ τοῦ. Ἐτοῦτος μὲ ὅλον ὅπου ἔμεινε τυφλός, δὲν ἄφησε τὸ κυνηγί του, καὶ ἐτελείωσεν ὅπου νὰ φάγῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ῥοκ· ὁ ὁποῖος συναθροίζοντας εἰς τὸν θάνατόν του ταῖς ἐπίλοιπαίς του δυνάμεις, τῷ ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι μὲ τὴν μύτην του, καὶ ἀμφότεροι ἔπεσαν ἀποθαμμένοι εἰς τὴν θάλασσαν, ὀλίγον τί μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς.

Ἰδὲ εἰς ποῖον τρόπον ἔσπεκε γραμμένη εἰς τὰς οὐρανούς ἡ ἐλευθερία μας ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν σκληρὸν καὶ ἄγριον ἄνθρωπον. Καὶ εὐθύς ὅπου ἐλευθερώθημεν ἀπὸ ἓναν τέτοιον κίνδυνον, ἐδοθήκαμεν εἰς μεγαλωτάτην χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Ὅμως μᾶς ἐκακοφάνη πολὺ ὁ θάνατος τοῦ Ῥοκ, τοῦ ὁποῖου εἴμεσθεν ὑπόχρεοι τῆς ζωῆς μας. Ἀκολοθήσαμεν ὕστερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ ταξείδι μας, καὶ ἀπεράσαμεν διάφοραις ἡμέραις μὲ τὴν ὁμιλίαν ἐκτύτου τοῦ συμβεδηκότος, καὶ δὲν ἤμπορούσαμεν νὰ καταλάβωμεν πῶς ἦτον δυνατὸν νὰ εὕρισκωνται εἰς τὸν κόσμον μία γενεὰ ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους. Εἴχαμεν πάντα τὸν αἶρα πολλὰ ἀρμόδιον, καὶ ὕστερον ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν πλεῦσιμον, ἐξανοίξαμεν εὐτυχῶς τὴν γῆν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπροξένησε πολλὴν χαρὰν. Καὶ καθὼς ἐπαρατήσαμεν, ἐγνωρίσαμεν ὅτι εἴμεσθεν, εἰς τὴν δυτικὴν κόγχην τοῦ νησίου τῆς Γάας.

Εὐχαριστημένοι διὰ τὸ νὰ ἐξανοίξαμεν γῆν, αὐξήσαμεν τὰ πανιὰ, καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα

ἐφθάσαμεν ἐκεῖ. Καὶ ἀφ' ὧ ἐπήραμεν μερικὴν ζωοτροφίαν ἐξαναμισεύσαμεν, καὶ μετὰ ἐνὸς μηνὸς πιεύσιμον ἤλθαμεν εὐτυχῶς εἰς τὸ νησίον τῆς Γολκόνδας, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ αὐθέντης με ὁ καπετάνιος εἶχε τὴν κατοικίαν του. Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαμεν ἀπὸ τὸ καράδι ἤλθαμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ αὐθεντός μου, τὸν ὁποῖον τὸν ἐδέχθη ἡ γυναῖκά του, καὶ ἡ θυγατέρα του, ὅπου μοναχὰ εἶχε, με πολλὴν ἀγαλλίασιν. Καὶ ὕστερον ἀπὸ χίλια χαῖδια, ὅπου ἀνάμεσόν τους ἔκαμαν, με ἐπαρρήσιασεν αὐτός εἰς τὴν γυναῖκά του, καὶ θυγατέρα τῆς ὡσὰν ἓνα σκλάβον ὅπου ξεχωριστὰ με ἀγαπᾷσε, καὶ ταῖς ἐπενεκάλεσε νὰ δεχθοῦν με εὐχαρίστησιν τὴν δούλευσίν μου. Ἀπόκτησα εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπάνω εἰς αὐταῖς μεγάλην ἐμπιστοσύνην· τίποτε δὲν ἐγείνονταν τῆς ὀρέξεώς τους, ἂν δὲν ἤθελεν ἀπεράσῃ ἀπὸ ἐμένα· καὶ με ἀγαποῦσαν σχεδὸν ὡσὰν νὰ ἦμουν ἓνας ἀπὸ τὴν φημηλίαν τους.

Συμβεβηκὸς Γ'. τοῦ Ἀμπουλδάρη.

Η ἀγάπη τέλος πάντων, ὅπου ὁ Δεοῦσκ (ἔτζι ἐκράζετο ὁ αὐθέντης μου) εἰς ἐμέ ἔδειχνεν, ἠΰξανε εἰς τόσον, ὅπου μίαν ἡμέραν μοῦ εἶπε, ἀπὸ τὴν ἀγάπην ὅπου πρὸς ἐμέ εἶχεν, ἀποφάσισε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα, καὶ νὰ με κάμῃ κληρονόμον εἰς τὰ πάντα, μὴν ἔχοντας ἄλλο παιδίον, παρὰ αὐτὴν τὴν θυγατέρα. Αὐτὴ ἡ ὁμιλία με ἐζάλισε πολὺ, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν θυγατέρα του δὲν εἶχα κάμμίαν ἀγάπην, με τὸ νὰ μὴ μοῦ ἄρесе καθόλου· καὶ διὰ νὰ εὐγῶ με εὐμορφον τρόπον, ἠύρα τὴν πρόφασιν καὶ τοῦ εἶπα, πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ γένη αὐτό, με τὸ νὰ ἦμουν ἐγὼ Μαωμεθανός, καὶ αὐτός εἰδωλο-

λάτρης. "Ὡς ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλην ἀντίρρησην, μοῦ ἀπεκρίθη αὐτός, ἡ δουλειὰ εἶναι γενομένη· ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ γένω Μαωμεθανός ἀπὸ πολλὸν καιρὸν, ὁμοίως καὶ ὅλη με ἡ φαμηλιά· ἐπειδὴ καὶ νὰ ἦμαι βαρεμένος νὰ λατρεύω βοῖδα, καὶ ἀγγελίδαις· γροικῶ ὅπου εὐρίσκομαι εἰς τὴν πλάνην· ὅθεν ἀποφάσισα ὅτι νὰ γένω Μαωμεθανός ὡς ἂν καὶ ἐσένα· διὰ τὸ ὅποιον, ὦ υἱέ μου, ἡμπορεῖς χωρὶς δισταγμὸν νὰ δεχθῇς τὸ πρόβλημα μου.

Ἐγὼ ἐπάνω εἰς αὐτὸ εὐρέθηκα δεμένος, καὶ δὲν εἶχα πλέον πρόφασιν ἄλλην τί νὰ κάμω, καὶ δὲν ἡμπόρεσα νὰ κάμω ἄλλο, παρὰ τῇ ἐζήτησα τρεῖς ἡμέραις διορίαν διὰ νὰ ἀποφασίσω· καὶ αὐτός μετὰ χαρᾶς μοῦ τὴν ἔδωκεν. Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ἔλαβα καιρὸν ἀρμόδιον διὰ νὰ συνομιλήσω με τὴν θυγατέρα του· ἡ ὁποία, καθὼς εἶχαμεν θάρρος, μοῦ ὠμίλησεν εἰς τοῦτον τὸν τρόπον. Ἀμπουλδάρη, εἶμαι πολλὰ εὐχαριστημένη ὅπου ὁ πατέρας με σὲ ἔκλεξεν ἄνδρα μου· μὰ καταλαμβάνω πῶς δὲν ἔχεις κάμμίαν ἐπιθυμίαν διὰ νὰ ὑπανδρευθῇς· ὅθεν ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ θεμέλιον ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν, ἡ ὁποία θέλει εἶναι διὰ καλόν σου, καὶ διὰ κακόν μου. Ἐγὼ σὲ γνωρίζω διὰ τιμημένον, καὶ γευνναῖον ἄνθρωπον, καὶ διὰ τῷτο μὲ ὅλον τὸ θάρρος σὲ μιλῶ· ὅμως νὰ μοῦ τάξῃς μὲ ὄρκον ὅτι νὰ μὲ ὑπακούσης. Ἐγὼ τότε τῆς ἔταξα, καὶ τῆς ὠρκίσθηκα ὅτι νὰ κάμω χωρὶς κάμμίαν ἀντίστασιν τὸ ὅ, τι ἠθελε μὲ προσάξῃ. Ἀκουσαι τὸ λοιπὸν, αὐτὴ μὲ εἶπε, ποίαν χάριν ἔχεις νὰ μὲ κάμῃς· ἐγὼ ἀγαπῶ ἐνός πραγματευτοῦ τὸν υἱόν, καὶ αὐτός κατὰ πολλὰ μοῦ ἀνταποκρίνεται· αὐτός πολλαῖς φοραῖς μὲ ἐζήτητε τοῦ πατρός μου, ὁ ὅποιος πάντα τοῦ τὸ

ἀρνήθη, με τὸ νὰ ἔχουν με τὸν πατέρα μου μίαν παλαιὰν ἔχθραν· ἐσὺ κάνεις χρεία νὰ με στεφανώ-
θῃς· καὶ ὕστερον ἀπὸ δύο τρεῖς ἡμέραις νὰ με
χωρίσης ὡς τὰ τάχατες ἀπὸ θυμόν σου· ἔπειτα νὰ
καμωθῇς πῶς θέλεις διὰ νὰ με ξαναπάρης, καὶ
θέλεις διαλέξει τὸν ἀγαπητικόν μου διὰ νὰ γένη
σέμπρος σου κατὰ τὴν συνήθειαν. Σὲ καταλαμ-
βάνω ἄρκετὰ, τῆς εἶπα· ἐπιθυμᾷς μοναχὰ ὅτι ἐγὼ
νὰ σὲ στεφανώθῃ, διὰ νὰ σὲ δώσω εἰς τὸν ἀγα-
πητικόν σου· ἃς εἶναι τὸ λοιπὸν ὡς κυρά μου· θέ-
λεις μείνει δουλευμένη καθὼς ἐπιθυμᾷς· μὰ τί
θέλει μοῦ εἰπεῖ ὁ πατέρας σου διὰ τὸ χωρίσμα,
ὅπου θέλω σοῦ κάμει; Εἰς αὐτὸ μὴ σὲ μέλη τί-
ποτε, ἀπεκρίθη ἐκείνη· ἄφησε νὰ κάμω ἐγὼ, καὶ
θέλεις μείνει ἀναπαυμένος. Ἐγὼ ὅπου δὲν ἐζή-
τουσα ἄλλο, παρὰ νὰ εὐγῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πεδού-
κλωμα, τὴν ἐξαναδεδαίωσα πῶς θέλω κάμει κα-
θὼς αὐτὴ με ἐδιάταξε. Χαρούμενη αὐτὴ εἰς αὐτὴν
τὴν βεβαιότητα, ἐπαρακίνησε τὸν πατέρα της,
ὅτι νὰ τελειώσῃ αὐτὴν τὴν ὑπανδρείαν· καθὼς
καὶ ἔγεινεν ὀλίγας ἡμέρας ὕστερότερα· κάνοντας
πρῶτον νὰ ἀρνηθοῦν τὴν θρησκείαν τους, καὶ νὰ
δεχθοῦν ἐκείνην τοῦ Μωάμεθ.

Δὲν ἀπέρασαν τρεῖς ἡμέραις ὕστερον ἀπὸ τὴν
ὑπανδρείαν μας, καὶ τὴν ἐχωρίσθηκα κατὰ τὴν
συμφωνίαν μας. Ὁ πατέρας της ἐκστατικὸς διὰ
τὸν τρόπον ὅπου ἐπολιτεύθηκα, ἔρχεται καὶ με
εὐρίσκει, καὶ με ἐξέταξε διατὶ τὴν ἐχώρισα. Ἡ
θυγατέρα σου, τοῦ εἶπα, ἐκατάλαβα ὅπου κάμμιαν
ἀγάπην εἰς ἐμένα δὲν ἔχει, καὶ διὰ τοῦτο τὴν
ἐχώρισα. Αὐτὸς ἐγέλασε διὰ τὴν ἀγνωσίαν μου,
καὶ με ἐδίασε διὰ νὰ τὴν ξαναπάρω, καὶ ἐκα-
μώθηκα πῶς θέλω τὸ κάμει διὰ νὰ τὸν εὐχαρι-
στήσω. Ὑπάγω τὸ λοιπὸν, τοῦ εἶπα, διὰ νὰ εὐρῶ

έναν σέμπρον, τόν όποϊόν θέλω τόν φέρει έτέτην
 τήν νύκτα χωρίς νά τόν ίδῇ κανείς μαζί μέ τόν
 άναΐππην τοῦ Κατή· καί τὸ ταχύ ώσαν τήν χω-
 ρίση ό αὐτός, θέλω τήν ξαναπάρει. Ὁ πενθερός
 μου έμεινεν εύχαριστημένος εἰς τήν απόφασίν με,
 καί έτραθήχθη. Τότε έγώ έπήγα καί ηῦρα τόν
 άγαπητικόν τῆς Φακρηνίζας (έτσι ώνομάζετο ή
 γυναῖκά μου) καί έμπροσθέν μου έστεφανώθηκαν
 από τόν άναΐππην, άπέρασαν αὐτοί τήν νύκτα
 κατὰ πῶς έπιθυμοῦσαν, καί τὸ ταχύ καθώς ό
 σέμπρος δέν ήθελε νά χωρίση τήν γυναῖκά του,
 έτσι έπήγα εἰς τόν Δεούσκ τόν πενθερόν μου μέ
 πλαστόν πόνον, δείχνοντας πῶς μου έκακοφάνη,
 καί τοῦ άνήγγειλα τήν υπόθεσιν. Πῶς; αὐτός με
 άπεκρίθη, ό σέμπρος δέν θέλει νά τήν χωρίση;
 έγώ θέλω τόν κάμει καί στανικῶς νά τήν χωρίση.
 Καί εἰς αὐτό τὸ άναμεταξύ φθάνει πρὸς αὐτόν
 ό άναΐππης, καί τοῦ λέγει, πῶς ό χελαῖς όπου
 έδιάλεξεν ό γαμπρός σου, εἶναι ό υἱός τῆς Ἀμαρ
 πραγματευτοῦ, καί δέν θέλει εἰς κανένα τρόπον
 νά τήν χωρίση, προφασιζόμενος πῶς σε τήν έγύ-
 ρεψε πολλαῖς φοραῖς, καί τοῦ τήν άρνήθης, καί
 τώρα όπου ή τύχη του τήν έφερεν εἰς τὰς χει-
 ράς τῆς, δέν θέλει νά τήν άπαρατήση· μά σε συμ-
 βουλεύω νά τοῦ τήν άφήσης, καί μέ τοῦτο τὸ μέ-
 σον σοῦ τάσσω πῶς νά σᾶς φιλιώσω καί μέ τόν
 πατέρα του, όπου από τόσους χρόνους εἴχετε έχ-
 θραν, καί έτσι θέλει παύσει κάθε σκάνδαλον.

Ὁ Δεούσκ ώσαν γνωστικός άνθρωπος, στοχα-
 ζόμενος πῶς αὐτό τὸ συνοικέσιον τοῦ ήταν πολλά
 ώφέλιμον, καί πῶς καλήτερην στραταν δέν ήμπο-
 ροῦσε νά πάρη παρὰ αὐτήν, όπου ό Ἀναΐππης
 τοῦ έπρόβαλλεν, έκλινεν εἰς τὰ όσα τοῦ εἶπε·
 καί έτσι ό Ἀναΐππης έτελείωσε τὸ συνοικέσιον,

λαμβάνοντας καὶ τὸ θέλημα τοῦ Ἀμάρ, καὶ ἐστερέωσεν ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο πατέρας μίαν τελείαν ἀγάπην. Τότε ὁ αὐθέντης μὲ Δεῦσκ διὰ νὰ μὴ μὲ ἀφήσῃ περίλυπον εἰς αὐτὸ τὸ ἀδικον ὅπου μοῦ ἔγεινε μὲ τὸ θέλημά μὲ, καὶ λαμβάνοντας πρὸς ἐμὲ σπλαγχνος, μοῦ ἔδωσε φλευρία ἕναν ἀριθμὸν καλόν, καὶ μοῦ ἐχάρισε καὶ τὴν ἐλευθερίαν μου διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου τὴν Μπάσραν καθὼς ἐπιθυμοῦσα. Λαμβάνοντας τὸ λοιπὸν τὰ φλωρία καὶ τὴν ἐλευθερίαν μου, εὐγῆκα ἀπὸ τὴν Γολκόνδα, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἡῦρα ἕνα καράβι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνοντας μὲ εὐτυχισμένον καιρὸν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Σουράτ. Ἐκεῖ ἀποφάσισα διὰ νὰ σταθῶ ἕως ὅπου νὰ εὔρω κανένα ἄλλο καράβι, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Μπάσραν.

Συμβεδηκὸς Δ'. τοῦ Ἀμπουλδάρη.

Ἀνάμενα τὸ λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν Σουράτ διαφόραις ἡμέραις διὰ νὰ εὔρω κανένα πλοῖον, ὅπῃ νὰ μισεύῃ διὰ τὴν Μπάσραν, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ἤθελα ἔλθῃ εἰς τὴν πατρίδα μου· καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ μὴν ἔχοντας τί νὰ κάμω, ἐσεργιάνιζα καθημερινῶς εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἰδῶ τὰ πλέον περίεργα, ὅπου εἰς αὐτὴν ἦτον· ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις ἦτον ἡ πλέον ὠραιότερα ἀπὸ ταῖς ἄλλαις τῆς Ἰνδίας. Καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου ἐσεργιάνιζα εἰς ἕνα χαριέστατον περιβόλι, ἕνας ἄνθρωπος ἀπερασμένος εἰς τὴν ἡλικίαν μὲ ἐσυναπάντησε σιμὰ εἰς ἕνα σαντριδάνι· ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴν εὐγένειαν μὲ ἐχαιρέτησε· τῇ ἀνταπεκρίθηκα καὶ ἐγὼ τὸν χαιρετισμὸν, καὶ μὲ αὐτὸ ἀνταμωθήκαμεν καὶ ἐσεργιανίζαμεν μαζί.

Καὶ ὕστερον ἀπὸ πολλαῖς εὐγενικαῖς ὁμιλίαις ὁ-
ποῦ μοῦ ἔκαμε, με ἐφάνέρωσε πῶς ἦτον ἐθνικός,
καὶ πῶς εἰς τὸ πόρτο τοῦ Σουράτ εἶχεν ἓνα κα-
ράδι ἐδικόν του, με τὸ ὁποῖον κάθε χρόνον ἔκανε
ἓνα μικρὸν ταξείδι διὰ θαλάσσης. Ἐγὼ ἀπὸ τὸ
μέρος μου διὰ νὰ τῷ ἀνταποκριθῶ εἰς τὸ θάρρος
ὅπου μοῦ ἔδωσε, καὶ βλέποντάς τον πῶς νὰ ἔδει-
χνε ὅτι νὰ ἦτον ἓνας ἄνθρωπος καλῆς διαθέσεως,
τοῦ ἐφάνέρωσα καὶ ἐγὼ με τὸ ἴδιον θάρρος, πῶς
ἤμουν Μαωμεθανός, καὶ τοῦ ἐδιηγήθηκα ὅλα μου
τὰ συμβεβηκότα.

Ἐφάνη αὐτὸς τόσον κατανυκτικός εἰς ταῖς δυ-
στυχίαις μου, ὅπου με ἔκαμε νὰ θαυμάσω. Αὐτὸς
καταλαμβάνοντας τὸν θαυμασμόν μου μοῦ εἶπεν·
βλέπω καλά, ὦ υἱέ μου, ὅτι θαυμάζεις εἰς τὸ
νὰ με θεωρῇς θλιμμένον καὶ καταπονεμένον τόσον
ζωντανὰ εἰς τὰ πάθη ὅπου σοῦ ἔτυχαν· μὰ ἔξω
ἀπὸ αὐτὸ ἐγὼ εἶμαι μιᾶς φύσεως τόσον εὐσπλαγ-
χνικῆς εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ὅπου δὲν
ἤμπορεῖς νὰ τὴν στοχασθῇς· σοῦ ὁμολογῶ πῶς
ἐσυνέλαβα διὰ λόγου σου εὐθύς ὅπου σέ εἶδα με-
γαλωτάτην ἀγάπην, με ὅλον ὅπου δὲν εἶσαι ἀπὸ
τὴν θρησκείαν μου· εἶμαι διαπερασμένος εἰς τὴν
καρδίαν, καὶ τετρωμένος διὰ ταῖς δυστυχίαις,
ὅπου σοῦ ἐσυνέδθηκαν, ταῖς ὁποίαις ὁπόταν ταῖς
διηγηθῇς τοῦ πατρός σου, εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν
θέλει συντριβῇ ἡ καρδιά του περισσότερο ἀπὸ
τὴν ἐδικήν μου. Ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα μεγάλως
διὰ τὴν ἀγάπην, καὶ τὸ σπλάγχχνος ὅπου εἰς ἐμέ
ἔδειχνε, βεβαιώνοντάς τον πῶς τοῦ ἠθέλα εἶμαι
πάντα ὑπόχρεως. Τότε αὐτὸς πάλιν μοῦ εἶπε με
θερμότητα· εἶμαι εὐχαριστημένος, ὦ υἱέ μου, διὰ
τὴν συναπάντησίν σου, ἐπειδὴ καὶ ἡ συναναστροφή
σου εἶναι πολλὰ ἀκριβὴ· κάθε στιγμὴν μοῦ αὐ-

ξάνει ἡ ἀγάπη, ὅπου εἰς ἐσὲ ἐσυνέλαβα· ἔλα μὲ ἐμένα σὲ περικαλῶ διὰ νὰ κονεύσης εἰς τὸ σπῆτί μου· ἐγὼ εἶμαι γέρων, πλούσιος, καὶ χωρὶς παιδὶ· σὲ ἐκλέγω διὰ κληρονόμον μου καὶ υἱόν μου. Εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια ἀνοιξε ταῖς ἀγκάλαις του, καὶ μὲ ἔσφιξε μὲ τόσῃν ἀγάπῃν, ὥσῃν νὰ ἤθελα τοῦ εἶμαι ἀληθινὸς υἱός.

Ἐκαμε χρεῖα διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω πάλιν, καὶ μετὰ πολλὰς εὐχαριστίαις ὅπου τοῦ ἔκαμα, μὲ ἐπῆρεν καὶ μὲ ἔφερεν εἰς τὸ σπῆτί του, τὸ ὁποῖον ἦτον ἓνα ἀπὸ τὰ καλλήτερα τοῦ Σουράτ, στολισμένον μὲ μεγάλην μεγαλοπρέπειαν· καὶ φθάνοντας ἐκεῖ με ὑποχρέωσε διὰ νὰ λουσθῶ, καθὼς καὶ αὐτὸς εἰς μίαν μεγάλην λεκάνην ἀπὸ μάρμαρου πορφυρὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἓνα νερὸν πολλὰ καθαρὸν καὶ ζεστὸν· ὅταν εὐγήκαμεν ἀπὸ τὸ λουτρὸν, διάφοροι σκλάβοι μᾶς ἐσφούγγισαν μὲ πανία λευκὰ πολλὰ φιλά· ἦλθαμεν ἔπειτα εἰς ἓνα μεγαλοπρεπῆ χοντζερὲ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ οἱ δύο ἐκαθίσταμεν εἰς μίαν τράπεζαν γεμάτην ἀπὸ διάφορα ἐκλεκτὰ φαγητὰ βαλμένα εἰς ἀπλάδια ἀπὸ φαρφουρὶ φίνε τῆς Κίνας· τὰ μοσχοκάρυδα τῆς Μάλακας, τὰ γαρούφαλα τῆς Ναγκασάρ, καὶ ἡ κανέλα Σερενδῖβ ἐστόλιζαν τὰ φαγητὰ· ὕστερον ὅπου ἐφάγαμεν ὅσον μᾶς ἄρρεσεν, ἔπιαμεν ἓνα κρασί πολλὰ ἐξαίρετον, καὶ ἐχαρήκαμεν ἀρκετὴν ὥραν.

Τελειώνοντας δὲ τὸ τραπέζι, ὁ γέροντάς μου μοῦ εἶπε· Θέλω νὰ σὲ ξεμυσηρευθῶ ἓνα πράγμα, διὰ νὰ γνωρίσης ἕως ποῦ ἀναδραίνει ἡ ἀγάπη ὅπου εἰς ἐσὲ ἔχω· κάνει χρεῖα νὰ μισεύσω ἀπὸ τὸ πόρτο τοῦ Σουράτ, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε ἡμέραις, διὰ νὰ ὑπάγω μὲ τὸ καράδι μου εἰς ἓνα νησίον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶμαι συνηθισμένος νὰ πηγαίνω κάθε

χρόνον· ἐσὺ θέλεις ἔλθῃ μὲ ἐμένα. Εἰς ἐκεῖνο τὸ νησίον, μὲ τὸ νὰ ᾔῃαι ἔρημον ἀπὸ ταῖς πολλαῖς παρδάλεις ὅπου εἰς αὐτὸ εἶναι, εὐρίσκονται περισσότερον ἀπὸ διακόσια πηγάδια, ἀπὸ τὰ ὅποια εὐγαίνουν μαργαριτάρια μεγαλώτατα εἰς τὸ χόντρος, τὰ ὅποια δὲν τὰ ἡξεύρει κανεὶς, παρὰ ἐγὼ μόνον· ἓνας γέροντας καραβοκύρης, τοῦ ὁποίου ἦμουν πιστὸς σκλάβος, μοῦ ἐφανέρωσεν ἐκείνους τοὺς θησαυροὺς, καὶ μοῦ ἔδειξεν εἰς ποῖον τρόπον ἠμποροῦσα νὰ πλησιάσω εἰς αὐτὰ τὰ πηγάδια, μὲ ὅλον ὅπου εἶναι ἐκεῖνα τὰ θηρία, χωρὶς νὰ μὲ βλάψουν. Καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον πλησιάζω ἐκεῖ εἶναι, ὁπότεν εὐγαίνω ἀπὸ τὸ καράβι πρέπει νὰ ᾔῃαι νύκτα, καὶ νὰ ἔχω φανάρια ἀναμμένα· ἡ θεωρία τῆς φωτιᾶς φοβίζει, καὶ βάνει εἰς φυγὴν ἐκεῖνα τὰ ἄγρια θηρία, καὶ ὅτω πλησιάζω εἰς ἐκεῖνα τὰ πηγάδια, καὶ πέρνω ὅσα μαργαριτάρια θέλω, καὶ ἔπειτα φεύγω χωρὶς βλάβη.

Θέλουμεν ὑπάγει τὸ λοιπὸν νὰ εὐγάλωμεν μαργαριτάρια εἰς μεγάλην ποσότητα, τὰ ὅποια ὅταν γυρίσωμεν θέλομεν τὰ πουλήσει ἐδῶ εἰς ἐτούτην τὴν χώραν, καὶ τὰ ἄσπρα ὅπου νὰ κερδίσωμεν ἀντάμα μὲ ἐκεῖνο ὅπου ἔχω συναγμένον εἰς τὸν ἴδιον τόπον, θέλει γένει μία ποσότης ὑπέρμετρος, τὴν ὁποίαν θέλεις τὴν χαρεῖ ὕστερον μετὰ τὸν θάνατόν μου. Καὶ διὰ νὰ μὲ βεβαιώσῃ πῶς τίποτε δὲν μοῦ ἔλεγεν, ὅπου νὰ μὴν ᾔῃαι ἀληθινόν, μὲ φέρνει εἰς ἓναν ὄντα, ὅπου εἶχε μὲ πόρταις σιδερένιαις διπλαῖς, καὶ ἐμβάζοντάς με μέσα μὲ ἔδειξε μεγαλωτάτους σωροὺς ἀπὸ βέργαις χρυσοῦ καὶ ἀσῆμι, καὶ πολλότατα μαργαριτάρια μεγάλα ὡσὰν αὐγά περιστερᾶς, ὅπου εὐγαλεν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πηγάδια. Σοῦ φαίνεται, μοῦ εἶπεν αὐτός, ὅτι ἐτούτοι οἱ θησαυροὶ νὰ ἀχρῆζουν ἐπιμέλειαν διὰ

νά τοὺς αὐξήσωμεν; ἀγροικᾶς ἐναντίωσιν διὰ
νά ταξειδεύσης; Ὅχι τοῦ ἀπεκρίθηκα, εἶμαι ἐτοι-
μος νά ἔλθω ὅπου με προστάξης. Τότε ὁ Ἡζὲμ
(ἔτζι ὠνομάζετο ὁ γέρων) με ἀγκαλίασε καὶ με
ἐφίλησεν, ὅπου δὲν τοῦ ἐφάνηκα ἐναντίος. Καὶ με
ἐτοῦτο εὐγήκαμεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὄντα, ὅπῃ εἶχε
τοὺς θησαυροὺς.

Φθάνοντας λοιπὸν ἡ διωρισμένη ἡμέρα, ἐμδή-
καμεν εἰς τὸ καράδι καὶ ἐμισεύσαμεν. Καὶ ὕπερον
ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων πλεύσιμον ἐφθάσαμεν εὐτυ-
χῶς εἰς τὸ ποθητὸν νησίον. Καὶ ὁπότεν ἐφθασεν ἡ
νύκτα, ὁ γέρων ἐπρόσταξε τοὺς ναύτας του νά
σταθοῦν εἰς τὸ καράδι, καὶ αὐτὸς ὁμοῦ με ἐμένα
ἐμδήκαμεν εἰς τὸ νησίον, φέροντας μαζί μας δύο
φανάρια με πολὺ φῶς, καὶ δύο σακκία διὰ νά τὰ
γεμίσωμεν μαργαριτάρια· καὶ εἰς τοῦτον τὸν τρό-
πον ἐφθάσαμεν εἰς τὰ πηγάδια χωρὶς κανένα φό-
βον. Τότε ὁ γέρων εὐρίσκοντας ἓνα πηγάδι βαθὺ
λέγει· κατέβα εἰς ἐτοῦτο τὸ πηγάδι ὡς υἱέμου,
τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νά ἔχη καλὰ μαργαριτάρια, καὶ
ἀφ' οὗ γεμίσης ἐτοῦτα τὰ σακκία, φώναξέ με διὰ
νά σὲ εὐγάλω. Εὐθύς ἐγὼ τὸν ἐπήκῃσα χωρὶς νά
τοῦ ἐναντιωθῶ, καὶ ἐκατέβηκα δεμένος με ἓνα
σχοινίον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐκρατοῦσεν ὁ γέρων διὰ νά
μὴν πέσω. Φθάνοντας λοιπὸν εἰς τὸν πᾶτον τοῦ
πηγαδίου, ἀγροίκησα εἰς τὰ ποδάρια μου πολλὰ
ὄστρίδια, ὅπου μέσα τῆς ἔχουν τὰ μαργαριτάρια·
ἐδιάλεξα τὰ πλέον καλήτερα ἀπὸ αὐτὰ, καὶ ἐγέ-
μισα τὰ σακκία, τὰ ὁποῖα τὰ ἐτράδισεν ὁ γέρων,
καὶ τὰ εὐγάλεν ἔξω, ἔπειτα μοῦ ἐμετάρριξε τὰ
σακκία, καὶ τοῦ τὰ ἐγέμισα διὰ πολλαῖς φοραῖς.

Καὶ ὁπότεν εἶδεν αὐτὸς πῶς καθαρίζοντας τὰ
αὐτὰ ὄστρίδια τοῦ ἔδιδαν ἓναν ἀριθμὸν μαργαρι-
τάρια, ὅπου νά ἡμπορέσῃ νά τὰ φέρῃ με ταῖς πλά-

ταις του εἰς τὸ καράδι, μοῦ εἶπε γελῶντας· νέε
σοῦ ἀφίνω ὑγείαν· ἐγὼ σέ εὐχαριστῶ εἰς τὴν δέ-
λευσιν ὅπου μοῦ ἔκαμες. Ὁ πατέρα μου, εὐγαλέ
με τὸ λοιπὸν ἀπὸ ἐδῶ. Ἐσὺ στέκεις καλὰ εἰς
τοῦτο τὸ πηγάδι, μοῦ ἀπεκρίθη ὁ ἐπίβουλος, πλα-
γίασαι, καὶ ἀναπαύσου ἐπάνω εἰς τὰ μαργαρι-
τάρια· ἔχω συνήθειαν ὅτι νὰ φέρω ἐδῶ κάθε χρό-
νον εἰς θυσίαν ἓνα μουσουλμάνον ὡσὰν ἐσένα·
δὲν σοῦ μένει ἄλλο, παρὰ νὰ προστρέξῃς εἰς τὸν
προφήτην σου, καὶ ἂν αὐτὸς ἔχῃ τὴν δύναμιν δια-
νὰ κἀνῇ θαύματα, καθὼς τὸν πιστεύεις, δὲν θέ-
λει ἀφήσει νὰ χαθῇ ἓνας ἄνθρωπος εὐλαβῆς τῆς
θρησκείας του. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν αὐτὰ τὰ λόγια,
ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ πηγάδι, εἰς τὸ ὅποιον μέ ᾤ-
φησε νὰ φωνάζω, καὶ νὰ κλαίω ὅσον ἐδύνομουν.

Ὁ ταλαίπωρε Ἀμπουλδάρη, ἔλεγα, εἰς τί κακὰ
ἡ τύχη σου σέ ρίχνει; τί εἶναι τὸ φταιξιμόν σε,
ὅπῃ σέ παιδεύει εἰς τοῦτον τὸν τρόπον; μὰ διατί
νὰ κλαίωμαι εἰς μίαν δυστυχίαν, ὅπῃ ὁ ἴδιος τὴν
ἐσυναπάντησα; δὲν ἔπρεπεν ἐγὼ νὰ πιστεύσω ἐ-
κεῖνον τὸν παράνομον εἰδωλολάτριν, ὅπου μέ ἐ-
πλάνεσε μέ τὰ γλυκὰ του λόγια καὶ ταξίματα,
καὶ μεγάλα του χαῖδια ὅπου ἔπρεπε νὰ τὰ φοβῶ-
μαι· καὶ ἂν ἤθελα ἔχει ὀλίγην διάκρισιν, ἢ λο-
γικόν, δὲν ἤθελα δοθῇ μέ τόσῃν εὐκολίαν εἰς τὴν
θέλησίν μου· ὦ ἀνωφελῆς μετανόησις· τί μοῦ
ἀχρηζεῖ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν νὰ ἀποδίδω
τὸ αἶτιον εἰς τὸν ἑαυτόν μου; ἐτῶτο, ἀπ' ὅ, τι
καταλαμβάνω ἦτον γραμμένον νὰ μὲ συμβῇ, καὶ
ἐξ ἀνάγκης ἔπρεπε νὰ πέσω εἰς ἐτούτην τὴν ἁ-
βυσσον· καὶ ἡ ἴδια δύναμις ὅπου μέ ἔρριξον ἐδῶ,
ἡμπορεῖ καὶ νὰ μέ ἐλευθερώσῃ.

Ἐτοῦτος ὁ ὑστερινός μου στοχασμός μέ ἐμπό-
δισεν εἰς τὸ νὰ πέσω εἰς ἀπελπισίαν· ἀπέρασά

τὴν νύκτα ζητῶντας τὸ πλάτος τοῦ πηγαδίου, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐφάνη πολλὰ εὐρύχωρον· ἄγροικοῦσα νὰ περιπατῶ ἐπάνω εἰς κόκκαλα, καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐκατάλαβα, ὅτι καὶ ἄλλοι ὡσάν καὶ ἐμένα εἰς αὐτὸ κακῶς ἔχοντας ἐθυσιάσθησαν. Ἐνας τέτοιος στοχασμὸς δὲν μὲ ἐφόδιζε τόσον ὀλίγον, καὶ ἐπερικάλεσα τὸν προφήτην διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἐφθασα μὲ πολλὴν τολμηρότητα ἕως εἰς μίαν σχισματίαν ἐκείνου τοῦ χάους, εἰς τὴν ὁποίαν ἠκούετο μία φοβερωτάτη βρῆ· ἐστάθηκα διὰ νὰ ἀκούσω τὸ τί ἦτον, καὶ ὕπερον ἀπὸ πολὺ ἐκατάλαβα πῶς ἦτον ἑνὸς καταράκτης ἀπὸ πολλὰ νερά, τὰ ὁποῖα συμμαζωνόμενα ἀπὸ διάφορα μέρη ἔπεφταν εἰς μίαν τρύπαν μεγάλην· καὶ στοχαζόμενος ὅτι αὐτὰ νὰ εὐγαιναν, καὶ νὰ ἐχάνονταν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐρρίχθηκα εἰς ἐκείνην τὴν τρύπαν, ἢ νὰ εὐγῶ εἰς τὸ φῶς, ἢ ἐκεῖ νὰ χαθῶ, καὶ νὰ τελειώσω ἀπὸ τὰ βάσανά μου. Ὀλίγον ἔλειψεν ὁποῦ τὰ νερά νὰ μὲ πνίξουν· μὲ ἐσήκωσαν ταῖς αἰσθησεῖς, καὶ μὲ μεγάλην βίαν μὲ ἐτράδισαν, καὶ μ' ἐρρίξαν εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἀπὸ μίαν σχισματίαν βουνοῦ.

Ξαναλαμβάνοντας ταῖς αἰσθησές μου, καὶ βλέποντας τὸν τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὰ νερά μὲ εὐγαλαν εἰς τὸ φῶς, ἔπεσα κατὰ γῆς μὲ μεγάλην συντριβὴν διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἑρανὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν μου· καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμα μίαν μεγάλην προσευχήν, ἐσηκώθηκα ἀκούωντας τὸν ἑαυτόν μου γεμάτον ἀπὸ θάρρους, καὶ ἐπεριπάτησα ἐκεῖνο τὸ νησιὶ χωρὶς νὰ ξεμακρύνω ἀπὸ τὸ παραθαλάσσιον. Δὲν εἶδα πλέον τὸ καράδι τοῦ ἐπιδούλου γέροντος, μὲ τὸ νὰ ἐμίσεισε πάραυτα. Καὶ τότε ἄρχισα νὰ στοχάζωμαι τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον πάλιν εὐρίσκουσιν, φοβούμενος νὰ μὴ μὲ καταφά-

γῶσιν αἱ τίγρεις, θηρία τὸσον ἄγρια· καὶ ὁ φόδος μου ὀγλήγορα ἔπαυσε, μὲ τὸ νὰ ἐξάνοιξα ἓνα καράδι μακρόθεν, τὸ ὁποῖον βλέποντάς το ἐχάρηκα κατὰ πολλὰ, καὶ ἔλαβα καλὴν ἐλπίδα. Τότε ἐξεδίπλωσα τὸ πανίον ἀπὸ τὸ φακιόλι μου, καὶ βάνοντάς το εἰς ἓνα ξύλον τὸ ἐσήκωσα εἰς τὸν αἶρα, καὶ ἔδίδα σημεῖον πῶς νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ καράδι νὰ μὲ πάρουν. Μερικοὶ δὲ ἄνθρωποι ὅπου ἔστεκαν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ καραβίου μὲ εἶδαν, καὶ εὐθὺς ἀπόλυσαν τὸν σκυῖον, καὶ ἦλθαν καὶ μὲ ἐπῆραν, καὶ μὲ ἔφεραν εἰς τὸ καράδι τες. Στοχασθῆτε εἰς τί ἀκμὴν ἦτον ἡ χαρά μου ὁπότε ἐγνώρισα ὅτι καραδοκύρης ἦτον ἓνας ἄκρος φίλος τοῦ πατρός μου, ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ καραβίου, ὅπῃ ἦτον ἀπὸ τὴν Μπάσραν. Εἰς αὐτοὺς ὅλους ἐδιηγήθηκα τὸ συμβεβηκὸς ὅπου μοῦ ἔτυχε καὶ ἦλθα εἰς αὐτὰ τὸ νησίον.

Κάθε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ὅπου μὲ ἤκουον ἐβλασφημοῦσαν τὸν δολερὸν γέροντα διὰ τὴν ἐπιβελήν του, καὶ διὰ τὴν ἀνομίαν του· μετὰ τοῦτο ἐρώτησα τὸν καπετάνιον διὰ τὸν πατέρα μου καὶ λοιποὺς ἐδικούς μου, καὶ διὰ ὅλους μὲ ἔδωκε καλαῖς εἰδήσεις. Καὶ ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐξέταξα πάλιν διαφόρως ἐπάνω εἰς τὰ τοῦ πατρός μου, ἐγυρίσαμεν τὴν ὁμιλίαν ἐπάνω εἰς τὸν ἐπίδουλον γέροντα. Τότε ὅλη ἡ συντροφία ἐστοχάσθησαν ὅτι νὰ εὕγην εἰς αὐτὸ τὸ νησί, διὰ νὰ εὐγάλωμεν ἀπὸ τὸ πηγάδια ἂν ἦναι τρόπος μαργαριτάρια· καὶ οὕτω συμφώνως ἐγυρίσαμεν εἰς αὐτὸ τὸ νησίον· καὶ μὲ τὸ νὰ ἤμασθην ὅλη ἡ συντροφία εἰς πολὺν ἀριθμὸν δὲν μᾶς ἔκαμαν φόδον ἢ τίγρεις, ἐπειδὴ καὶ νὰ ἀρματωθήκαμεν μὲ σαῖταις, καὶ σπαθία διὰ νὰ διωξώμεν αὐτὰ τὰ θανατηφόρα ζῶα. Καὶ εἰς τοῦτον τὸν τρόπον ἦλθαμεν εἰς τὰ πηγάδια χω-

ρίς φόδον· ὕστερον ἀπὸ αὐτὸ ἐκατεδάσαμεν ἓνα ναύτην εἰς τὰ πηγάδια, εἰς τὰ ὁποῖα ἠϋραμεν μαργαριτάρια εἰς μεγάλην ποσότητα. Δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ὀφριδίων ὅπου εὐγάλαμεν· ἐκάμαμεν τρεῖς ἡμέραις ὀλόκληραις διὰ νὰ τὰ ἀνοίξωμεν, καὶ διὰ νὰ μοιρασθῶμεν τὰ μαργαριτάρια· τόσον ὅπου κάθε ἓνας ἐμεινεν εὐχαριστημένος διὰ τὸ μερτικόν του.

Συμδεδικός Ε'. τοῦ Ἀμπουλδάρη.

Ἀφ' οὗ καὶ ἐκάμαμεν αὐτὸ τὸ πλούσιον κυνήγι, ἐκάμαμεν πανία διὰ νὰ ὑπᾶμεν εἰς τὴν Σερενδῖβ, διὰ νὰ πουλήσῃ καὶ ποια πανία ὅπου εἶχεν ὁ καρδοκύρης, καὶ διὰ νὰ ἀγοράσῃ κανέλλαν. Ἐπλεύσαμεν τὸ λοιπὸν μὲ μεγάλην χαρὰν, ὁπότεν αἰφνιδίως ἐσηκώθη μία φοβερὴ φουρτοῦνα, ὅπῃ μᾶς εὐγάλεν ἀπὸ τὴν στραίταν μας, καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ πλεύσωμεν χωρὶς νὰ ἤξεύρωμεν ποῦ πηγαίνομεν εἰς διάστημα ἕξ ἡμερῶν. Εἰς τὴν ἐδδόμην ἡμέραν ὁ καιρὸς ἔγεινεν εὐμορφος, μὰ ἔτε οἱ ναῦται, οὔτε ὁ καπετάνιος δὲν ἤξευραν πῶς εἴμεσθεν· μᾶς ἐφαίνονταν ὅτι τὸ καράδι μας νὰ ἔτρεχε μὲ μεγάλην ὀρμὴν, χωρὶς αἴρα. Δὲν ἤξεύραμεν τί νὰ στοχασθοῦμεν, ἀλλ' οὔτε τί νὰ κάμωμεν νὰ ἐμπροδίσωμεν τὸ παράξενον τρέξιμόν του, ἐπειδὴ καὶ μὲ ὅλαις ταῖς τέχναις ὅπῃ ἐκάμαμεν, τὸ καράδι ἐτραδίζονταν μὲ βίαν μεγάλην πρὸς ἓνα βουνόν, ὅπου τέλος πάντων τὸ ἐξανοίξαμεν. Ἐτοῦτο τὸ βουνὸν εἶχε μεγάλην περιοχὴν, καὶ ἐφαίνονταν ὑψηλὸν κατ' ὑπερβολήν· ἦτον πολλὰ σκληρόν· καὶ ἐκεῖνο ὅπῃ μᾶς ἐξέπληξε περισσότερο ἦτον, ὅπῃ τὸ ἶδαμεν πῶς νὰ ἦτον ἀπὸ τζελίκι· τόσον λαμπρὸν καὶ γιαλιστερόν ἦτον. Ἐνας γέρων ναύτης

εὐγάλε τότῃ ἓνα βαθύτατον ἀναστεναγμόν καὶ ἐφώναξεν· ἡμεῖς εἴμεσθιν χαῖμένοι· ἐνθυμῶμαι μίαν φορὰν νὰ ἤκουσα νὰ διηγοῦνται διὰ ἐτοῦτο τὸ βουνόν, καὶ νὰ λέγουν πῶς αὐτὸ νὰ ἦναι θανατηφόρον εἰς ὅλα τὰ καρδία, ὅπου ἀπὸ κακὴν τύχην, ἤθελαν πλησιάσει εἰς αὐτό· ἐπειδὴ καὶ ὡσὰν ἔλθουν ὑποκάτω εἰς αὐτὸ τὸ βουνόν, κρατιοῦνται ἐκεῖ ὡσὰν ἀπὸ μίαν μαγείαν, καὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ εὕγουν πλέον διὰ νὰ ξεμακρύνουν, καὶ οὕτως ἐκεῖ χάνονται.

Ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν διήγησιν τοῦ γέροντος, ναύτου ὅλη ἡ συντροφία ἐσυγχίσθη μεγάλως, καὶ ἀρχήσαμεν νὰ ὀδυρῶμεσθιν διὰ τὸν χαμόν μας, ἐπειδὴ καὶ νὰ ἐμείναμεν ὅλοι ἀπελπισμένοι μὴν ἔχοντες πλέον παραμικρὴν ἐλπίδα ζωῆς. Συντετριμμένος ἐγὼ περισσότερο ἀπὸ τὴν θλίψιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔβλεπα τοὺς συντρόφους μου ὅλους ἀπελπισμένους, παρὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνόν με τὸν ἴδιον, ὅπου ὀφθαλμοφανῶς τὸν ἔβλεπα, εἶπα τοῦ καρaboκύρη· Ἀυθέντη, τί μάς ὠφελεῖ νὰ δοθῇμεν χωρὶς ὄφελος εἰς ἀπελπισίαν; ἄς γυρέψωμεν καλῆτερον κἀνένα μέσον, διὰ νὰ εὕγωμεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον ὅπου εὕρισκόμεσθιν· ὅσον διὰ λόγου μου σοῦ τὸ ὁμολογῶ, ἢ πῶς φυσικὰ ἔχω κάποιαν καρδίαν, ἢ πῶς ὁ Μωάμεθ εἰς ἐτούτην τὴν στιγμὴν μὲ δίδει δύναμιν, καὶ δὲν φοβοῦμαι τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκόμεσθιν· στοχάζομαι τὸ λοιπόν, ὅτι εὐθύς ὅπου νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ρίζαν τοῦ βουνοῦ, νὰ πασχίσωμεν νὰ ἀνέβωμεν εἰς τὴν κορυφὴν του, καὶ ἐκεῖ ἐλπίζω μήπως καὶ εὕρωμεν κάμμιναν ἰατρείαν εἰς τὸ κακόν μας.

Ὁ Καπετάνιος, ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ ὀλιγώτερον δειλὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μοῦ ἀπεκρίθη ὅτι ἤθελε νὰ μὲ ὑπακούσει εἰς ὃ, τι τοῦ ἐπρόβαλεν. Καὶ εὐθύς

ὅπου τὸ καρδίμας ἄραξεν εἰς τὴν ρίζαν τῆ βε-
 νοῦ, ὁ Καπετάνιος, καὶ ἐγὼ ἐρρίχθηκαμεν εἰς τὴν
 γῆν, καὶ ἀρχίσαμεν νὰ ἀνέδωμεν εἰς τὸ βουνόν,
 καὶ μὲ μεγάλον κόπον ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν
 του· εἶδαμεν ἡμεῖς ἐκεῖ μίαν περιοχὴν πλατεῖαν
 καὶ ὑψηλὴν· καὶ πλησιάζοντες εἰς αὐτὴν ἴδαμεν,
 ὅτι εἰς τὸ μέσον της ἦτον ἓνας στύλος ἀπὸ τζε-
 λίκι ὑψηλὸς ἐξ ὀργυῖαις· εἰς τὴν μέσην τοῦ ὀ-
 ποίου ἐκρέμονταν μὲ μίαν χρυσὴν ἄλυσον ἓνα μι-
 κρὸν τύμπανον, μὲ ἓνα ξύλον ὅπου νὰ τὸ κτυπῶν,
 καὶ ἐπάνω εἰς τὸ τύμπανον ἔστεκε κερκωμένη
 μία σανίδα ἀπὸ ἔδανον, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον
 μὲ χρυσοῦς χαρακτῆρας γραμμένα τὰ ἀκόλουθα
 λόγια· « Ἄν κανένα καρδί ἤθελε λάβει τὴν κα-
 » κὴν τύχην νὰ ἀμπωχθῇ ἕως εἰς ἐποῦτο τὸ βου-
 » νόν, δὲν θέλει ἠμπορέσει πλέον νὰ ξαναγυρίσῃ
 » εἰς τὴν θάλασσαν, ἂν δὲν ἤθελε κάμει εἰς τὸν
 » ἀκόλουθον τρόπον. Κάνει χρεῖα, ὅτι ἓνας ἄνθρω-
 » πος ἀπὸ τὴν συντροφίαν νὰ κτυπήσῃ τρεῖς φο-
 » ραῖς μὲ τὸ ξύλον ἐπάνω εἰς τὸ τύμπανον· εἰς
 » τὸ πρῶτον κτύπημα τὸ καρδί θέλει ξεμακρύνει
 » ἕως ἓνα τράδισμα σαῖτας· εἰς τὸ δεύτερον θέ-
 » λει χαθῇ ἀπὸ τὴν ὄρασιν ἐτούτου τοῦ βουνῆ·
 » καὶ εἰς τὸ τρίτον θέλει εὐρεθῇ εἰς τὴν ἐράταν
 » ὅπου θελήσῃ· μὰ ὁ ἄνθρωπος ὅπου θέλει κτυ-
 » πῇ τὸ τύμπανον πρέπει θεληματικῶς νὰ μεί-
 » νῃ ἐδῶ, καὶ οἱ ἄλλοι νὰ μισεύσουν ».

Ἀφ' οὗ καὶ ἐδιαβάσαμεν αὐτὰ τὰ γράμματα τὸ
 ὅποια μᾶς ἐφάνησαν μαγικά, ἐκατεδῆκαμεν εἰς τὸ
 καρδί διὰ νὰ δώσωμεν τὴν εἰδῆσιν τῶν λοιπῶν
 εἰς τὸ ὅσον ἐξανοίξαμεν. Κάθε ἓνας ἔμεινε θαυ-
 μασμένος πῶς νὰ ἦτον μέσον νὰ ἐλευθερωθῶμεν·
 μὰ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ἦναι ἡ θυσία· ὁ πλεόν
 χειρότερος ναύτης ἀπέφευγεν εἰς τὸ νὰ θυσιασθῇ

διὰ τοὺς ἄλλους. Ὡς ἦναι τότε εἶπα, ἐπειδὴ
κάνεις ἀπὸ λόγου σας δὲν εὐρίσκεται νὰ μείνη, τὸ
λοιπὸν ἐγὼ θέλω νὰ θυσιασθῶ διὰ λόγου σας, ἐ-
πειδὴ καὶ εἰς κάθε τρόπον μέλλω νὰ χαθῶ. Ὅλοι
ἐχάρηκαν διὰ τὴν ἀπόφασίν μου. Καὶ ὁ Καπετά-
νιος ἔδειξε τάχα πῶς νὰ ἐλυπεῖτο, εἰς τὸ νὰ μὲ
ἀφήσῃ· μὰ τὸν ἐκτάλαβα ὅτι νὰ εἶχε περισσό-
τερην χαρὰν πῶς ἤθελεν εὐγεῖ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν
κίνδυνον, παρὰ θλίψιν διὰ τὸν χαμόν μου. Ὡς
τόσον ἐγὼ ἀγκαλίασα ὅλους τῆς συντροφίας, καὶ
τοὺς ἔδωσα τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν· ἔπειτα
εὐγαίνοντας ἀπὸ τὸ καράδι ἀνέβηκα μόνος εἰς τὸ
ὕψος τοῦ βουνοῦ· ἐπλησίασα εἰς τὴν περιοχὴν,
πέρνω τὸ ξύλον εἰς τὸ χέρι, κτυπῶ τὸ τύμπανον,
καὶ τὸ καράδι εὐθύς ἐξεμάκρυνεν ἀπὸ τὸ βουνί·
εἰς τὸν δευτέρον κτύπον τὸ ἔχασα ἀπὸ τὴν ὄρα-
σιν· καὶ εἰς τὸν τρίτον ἐπῆγεν ἐκεῖ ὅπῃ ἤθελεν·
ὕστερον ἀπὸ αὐτὸ ἔμεινα εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην
ἀναμένοντας νὰ πληρώσω τὴν θυσίαν, ὅπου μοῦ
ἦτον γραμμένη.

Δὲν ἀφέθην ὅπου νὰ κράξω εἰς βοήθειαν πάλιν
τὸν οὐρανόν· καὶ ὡσὰν νὰ ἤμουν βέβαιος εἰς
τὴν βοήθειάν τε ἐμβῆκα μὲ τόλμην εἰς τὰ ἔσωθεν
τοῦ βουνοῦ· ὕστερον ἀπὸ μιᾶς ὥρας περιπάτημα
εἶδα ἓνα γέροντα πολλὰ γηραλαῖον, ὁ ὁποῖος ἐ-
φαίνονταν πῶς δὲν τοῦ ἔμενε μία στιγμὴ ζωῆς·
ἐκάθονταν αὐτὸς ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν σιμὰ
εἰς ἓνα μικρὸν σπητάκι, καὶ ἔτρεμεν ὅλος ἀπὸ τὸ
πολὺ γηρατεῖον. Καὶ ἀφ' ἧς τὸν ἐχαιρέτησα ὄντας
πλησίον του, τὸν ἐρώτησα διὰ νὰ μοῦ εἰπῇ διατί
τὰ καράδια ὅπου ἀπερνοῦν ἀπὸ ἐκείνην τὴν θά-
λασσαν, ἐτραβίζονταν μὲ τόσην βίαν ἐναντίον εἰς
τὴν θάλασσιν τους πρὸς ἐτοῦτο τὸ βουνόν; καὶ
ποῖος ἦτον ὁ αὐτουργὸς αὐτῆς τῆς μαγείας, μὲ

τῆς ὁποίας τὴν δύναμιν τὰ ἔκανε νὰ ξαναγυρί-
σουν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νὰ πιάνουν τὴν
στράταν τοὺς ;

Ἐσηκώθη εἰς τοῦτα τὰ λόγια ὁ γέρων, καὶ ἀ-
κουμπῶντας εἰς τὴν ράβδον τοῦ μέ το κεφάλι τρε-
μάμενον μοῦ εἶπε, ὅτι τὰ καρδιά ἐτραδίζονταν
πρὸς τό βουνόν, μέ τό νὰ ἦτον αὐτό τό βουνόν
ἀπό μαγνίτην, καὶ διὰ τὴν δύναμιν τοῦ χαμαϊ-
λίου, ὅπου ἦταν εἰς ἐκεῖνο τό τύμπανον, τό ὁ-
ποῖον δὲν ἤξεύρω ποῖος τό ἐκατασκεύασε· μα ἂν
ἦμουν περίεργος νὰ μάθω αὐτό τό μυστήριον, ἔ-
πρεπε νὰ ἀκολουθήσω τό περιπάτημά μου, καὶ
ἦθελα συναπαντήσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὅπου ἦτον
πλέον γεροντότερος ἀπὸ αὐτόν, καὶ αὐτός ἦθελε
μοῦ δώσῃ καμμίαν εἰδησιν δι' αὐτό. Ἀκούοντας
ἔτῃ ἐμίσευσά εὐθύς ἀπὸ αὐτόν, καὶ ὕστερον ἀπὸ
ὀλίγην ὥραν, ἤρα τὸν δεύτερον γέροντα· ἐτῷτος
ἐφαίνονταν νεώτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ τότε
ἄρχιζαν νὰ ἀσπρίζουν τὰ μαλιά του, ὥστε ὅπου
ἤμποροῦσέ νὰ νομισθῇ υἱὸς τοῦ πρώτου, καὶ ὄχι
μεγαλητέρος του. Τὸν ἐρώτησα καὶ αὐτόν ὡσάν
τὸν ἄλλον, ἂν ἤξευρε ποῖος ἐκατασκεύασεν ἐκεῖνο
τό χαμαϊλί. "Οχι, μοῦ ἀπεκρίθη, δὲν τό ἤξεύρω·
μα ὁ ἀδελφός μου ὁ πλέον γεροντότερος, ὅπου θέ-
λεις εὖρει παρεμπρὸς, ἐλπίζω πῶς θέλει σοῦ τό
φανερῶσει. Ἀκολούθησα νὰ περιπατῶ, καὶ εἶδα
πολλὰ ὀγλήγορα καὶ τὸν τρίτον γέροντα ὅπῃ ἐ-
δούλευε τὴν γῆν· αὐτός δὲν εἶχε μία τρίχα ἄσπρην
εἰς τό κεφάλι του, καὶ μοῦ ἐφαίνονταν τόσον δυ-
νατός, ὅπου δὲν ἤμποροῦσα νὰ στοχασθῶ πῶς ἦ-
τον ὁ πλέον γεροντότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο.

Ὁ πατέρα μου, τοῦ εἶπα, ἤρα δύο γερόντους,
ὅπου ἐνέμπαιξαν μέ ἐμένα· τοὺς περικάλεσα νὰ
μῆ εἰποῦν ποῖος ἦτον ὁ αὐτουργός τῆ χαμαϊλίσ,

ὅπου εἶναι εἰς τὸ βουνί, καὶ μοῦ ἀπεκρίθησαν ὅτι
δὲν τὸ ἡξεύρουν· μὰ πῶς εἶχαν ἓναν ἀδελφὸν με-
γαλήτερον, ὅπου ἠμποροῦσε νὰ μὲ τὸ φανερώσῃ.
Ἐχαμογέλασεν ὁ γέροντας· ἐπάνω εἰς ὅτι τοῦ
εἶπα, καὶ μοῦ ἀπεκρίθη· ὦ υἱέ μου, αὐτοὶ σοῦ
εἶπαν ἀλήθειαν πῶς καὶ οἱ δύο εἶναι μικρότεροι
ἀπὸ ἐμένα, καὶ διὰ νὰ σὲ βεβαιώσω ἄκουσον τὸ
αἷτιον· Ὁ πρῶτος ὅπου ἐσυναπάντησες εἶναι ὁ
πλέον νεώτερος, δὲν ἔχει ἄλλο παρὰ πενήντα χρό-
νους· καὶ ἂν ἦναι φθαρμένος καὶ ὑπέργηρος, εἶναι
τὸ αἷτιον ὅπου ἔλαβε κακὴν γυναῖκα, καὶ κακὰ
παιδιά, καὶ ἡ θλίψις τὸν ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν
κατάστασιν· ὁ δεύτερος ἔχει ἐβδομηντα πέντε
χρόνους, καὶ φαίνεται νὰ ἦναι πλέον νεώτερος καὶ
δυνατώτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον· καὶ αὐτὸ εἶναι,
μὲ τὸ νὰ ἔλαβε καλὴν γυναῖκα χωρὶς νὰ κάμῃ
παιδιά. Καὶ ὅσον διὰ ἐμένα πῶς εἶμαι πλέον γε-
ρός, καὶ φαίνομαι πλέον νεώτερος ἀπὸ τοὺς ἀ-
δελφούς μου, μὲ ὅλον ὅπου ἀπερνῶ τοὺς ἑκατὸν
χρόνους, αὐτὸ εἶναι μὲ τὸ νὰ μὴν ἠθέλησα ποτὲ
νὰ ὑπανδρευθῶ. Διὰ δὲ τὸ χαμαῖλί, ἀκολούθησε
νὰ λέγῃ, ὅπου ἐπιθυμᾷς τὸν αὐτουργόν, ἐνθυμῶ-
μαι νὰ ἤκουσα εἰς τὴν νεότητά μου, ὅτι νὰ τὸ
ἐσύνθεσεν ἓνας θαυμαστός μάγος Ἰνδιάνος, καὶ
ἄλλο περισσότερον δὲν ἡξεύρω. Τὸν ἐρώτησα ὕ-
στερον ἂν ἦναι κάμμία χώρα πλησίον κατοικη-
μένη. Ναὶ μὲ ἀπεκρίθη· ἀκολούθησαι αὐτὴν τὴν
στράταν, καὶ πολλὰ ὀγλήγορα θέλεις φθάσει εἰς
μίαν μεγάλην χώραν παραθαλάσσιον· μὰ φυλάξῃς
μὴν εὐγῆς ἀπὸ τὴν ἴσσαν στράταν· διατὶ ἂν πά-
ρῃς μίαν ὅπου εἶναι τὰ ζερδὰ, θέλει σὲ φέρει εἰς
ἓνα λόγγον, εἰς τὸν ὁποῖον κατοικοῦν ἄνθρωποι
κακοί· αὐτοὶ καταγίνονται εἰς τὸ νὰ φτάνουν τὸ
σχοῦνι· καὶ ἔχουν συνηθειαν νὰ ρίχνουν εἰς τὰ

καζάνια όπου τὸ βράζουν, ὅσους ξένους, ὅπῃ ἀπὸ κακὴν τοὺς τύχην ἤθελαν καταντήσει πρὸς αὐτὲς, μετὰ τὸ νὰ θέλουν αὐτοὶ, ὅτι τὸ σαποῦνί τις νὰ γίνεται πολλὰ καλὴτερον ἀπὸ ὅσον εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον, μετὰ τὸ νὰ ἦναι καμωμένον ἀπὸ τὸ πάχος τῶν ἀνθρώπων.

Εὐχαρίστησα τὸν γέροντα εἰς τὰ ὅσα μὲ ἐφάνερωσεν· ἔπειτα ἐπῆρα τὴν στράταν όπου μοῦ εἶπε, καὶ τὰ ἴσια ἦλθα εἰς μίαν χώραν πολλὰ μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον· ἡ στράταις καὶ τὰ παλάτια ἦτον πολλὰ εὐμορφα, καὶ ὁ λιμένας γεμάτος ἀπὸ καράδια· καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐστοχάσθηκα ὅτι νὰ ἦτον μία χώρα πραγματευτάρικη· καὶ τὸ ἐδεδαιώθηκα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πραγματευτάδες ἀπὸ διαφόραις γενεαῖς ὅπῃ εἰς αὐτὴν εἶδα. Καὶ μίαν ἡμέραν όπου ἐσεργιάνιζα εἰς τὸν αἰγιαλὸν βλέπω ἕναν ἄνθρωπον νὰ με κοιτάζῃ, τὸν ὁποῖον ἐκοίταξα καὶ ἐγώ· καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐθιώρησα καταλεπτῶς, ἐγνώρισα όπου ἦτον ὁ Ἀμπίμπης, ὁ κόντσουλας τοῦ πατρός μου ἀπὸ τὸ Σερενδιβ, καὶ ὕστερον όπου ἀγκαλιασθήκαμεν πολλαῖς φοραῖς, ποῖος τὸ ἔλεγεν, ἐφώναξεν ἐκεῖνος, ὅτι ἐδῶ νὰ συναπαντήσω τὸν Ἀμπουλδάρην; διὰ ποίαν δυστυχίαν αἰτίαν ἐμίσευες ἀπὸ τὴν Σερενδιβ, χωρὶς νὰ μοῦ δώσης τὴν εἰδησιν τοῦ μισευμοῦ σου, καὶ νὰ χαιρετισθῇμεν; καὶ διὰ ποίαν καλὴν τύχην ἔλαβες τὴν χάριν διὰ νὰ σὲ ξαναῖδῶ αἰφνιδίως ἐδῶ;

Τοῦ ἐδιηγήθηκα τότε τὰ ὅσα μοῦ ἐσυνέδθηκαν μετὰ τὴν Γαντζάδα, καὶ τὰ λοιπὰ όπου ὕστερον μοῦ ἀκολούθησαν. Τότε αὐτὸς μένοντάς ἐκστατικὸς διὰ τὰ συμβάντα μου μοῦ εἶπεν ἂν θέλω νὰ ἐπιστρέψω μετὰ αὐτὸν εἰς τὴν Σερενδιβ, όπου ὀγλήγορα μισεύει. Ἐγὼ όπου δὲν ἐπιθυμοῦσα ἄλλο, τοῦ εἶπα τὸ νὰ καὶ ὕστερον ἀπὸ δύο ἡμέραις ἐ-

μισεύσαμεν μέ ἕναν καιρόν πολλά ἁρμόδιον. Ἡ-
μουν πολλά εὐχαριστημένος εἰς ἐτέτην τὴν ἐπιτυ-
χίαν διὰ νὰ ξαναγυρίσω εἰς τὴν Σερενδίβ, τὸ
περισσότερον διὰ νὰ ξαναἰδῶ τὴν ἡγαπημένην με
Γαντζάδα ἃν ἦτον τρόπος. Ἐφθάσαμεν τὸ λοιπὸν
ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Σερενδίβ, μέ
τὸ νὰ ἐλάβαμεν τὸν ἀέρα πολλά ἁρμόδιον, καὶ
ἐπῆγα πάλιν καὶ ἐκόνευσά εἰς τὸ σπῆτι τοῦ
Ἀμπίμπη.

Συμβεβηκὸς 5'. τοῦ Ἀμπουλδάρη.

Εἶχα μίαν ἄκραν ἀνυπομονησίαν εἰς τὸ νὰ μάθω
κάμμίαν εἶδησιν διὰ τὴν Γαντζάδα, τὴν ὁποίαν
ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα ἀκόμη, μέ ὅλον ὅπου δὲν εἶχα
αἰτίαν νὰ ἦμαι εὐχαριστημένος εἰς αὐτήν, μέ τὸ
νὰ μοῦ ἐπισυλεύθη τὴν ζωὴν. Εὐγῆκα μίαν ἡμέ-
ραν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀμπίμπη, μέ στοχασμὸν
διὰ νὰ κάμω κάθε τρόπον, νὰ μάθω κάμμίαν εἶ-
δησιν δι' αὐτήν. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐπεριπατοῦσα μέ
συναπαντᾷ ἕνας σκλάβος· ἀφέντη, μοῦ λέγει, μέ
γνωρίζεις; Ὁχι τοῦ ἀπεκρίθηκα, μὰ μοῦ φαίνεται
κάπου νὰ σέ εἶδα, ὅμως δὲν ἐνθυμοῦμαι. Σέ γνω-
ρίζω ἐγὼ καλῶτατα, μοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· ἐσὺ
εἶσαι ὁ Ἀμπουλδάρης, καὶ ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔλαβα
τὴν τιμὴν νὰ σέ δουλεύσω εἰς τὸ παλάτι τῆς
Γαντζάδας, τῆς ὁποίας ἦμουν καὶ εἶμαι σκλάβος
ἕως τὴν σήμερον.

Ἐστάθη ὑπερβολικὴ ἡ ἀγαλλίασίς με ὅταν ἐ-
συναπάντησα τὸν σκλάβον. Ἀκριδέμου φίλε, τοῦ
εἶπα χαρίζοντάς του ἕνα δακτυλίδιον πολύτιμον,
φανέρωσέ μου τὴν κατάστασιν τῆς Γαντζάδας, ἢ
ὁποία πάντα μοῦ ἐστάθη ἀκριδῆ, μέ ὅλα ἐκεῖνα
ὅπου μοῦ ἔκαμεν· εὐρίσκεται αὐτὴν εἰς τὴν ἰδίαν

σταῖσιν ὅπου τὴν ἀφῆκα; Ὁχι ὦ αὐθέντη μου, ἀπεκρίθη ὁ σκλάβος· τὰ πράγματά της ἐμεταδόθηκαν πολὺ ἐδῶ καὶ δύο μῆνες. Ὁ βασιλέας ἤθελεν ὅτι αὕτη νὰ στεφανωθῇ ἓνα πλούσιον. Ἀγὰ τοῦ παλατίου του, ὅπου τὴν ἀγαπᾷ· δὲν ἤμπορεσεν αὕτη νὰ κάμῃ ἀλλέως παρὰ νὰ τὸν ὑπακούσῃ, καὶ μὲ αὐτὸν τὴν σήμερον εὐρίσκεται ὑπανδρεμένη. Ὁ πόνος, ὅπου εἰς τούτην τὴν διήγησιν ἤκουσα, ἐστάθη τόσον ζωντανός, ὅπου ὁ σκλάβος ἐφάνη διαπερασμένος. Σοῦ κακοφαίνεται αὕτη ἡ εἰδησις, μοῦ εἶπε, διὰ τὴν ὑπανδρείαν της; ἐτοῦτο εἶναι πταίξιμον ἐδικόν σε, ὅπῃ τώρα ἤμποροῦσες νὰ ἔχῃς τὴν πλέον ὠραιότητα κυρὰν τοῦ κόσμου, καὶ ἀναρίθμητα πλούτη· καὶ μὲ αὐτὸ πόσα πάθη, καὶ βάσανα ἠθέλετε ἀποφύγει τόσον τοῦ λόγου σου, ὡσὰν καὶ αὕτη· ἐπειδὴ καὶ ὕστερον ἀπὸ τὸν μισευμόν σου, αὕτη ἔπεσεν ἄρρώγη, καὶ ὀλίγον ἔλειψεν ὅπου νὰ ἀποθάνῃ. Τότε ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ σκλάβου ἐσυντρίφθηκα μεγάλως εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ τὸν ἐπερικάλεσα, ὅτι νὰ μοῦ κάμῃ τὴν χάριν νὰ τῆς εἰπῇ, πῶς εὐρίσκομουν ἐκεῖ, καὶ πῶς ἤμουν ἀπελπισμένος διὰ τὴν ὑστέρησίν της, καὶ μάλιστα ὅταν ἤκουσα ὅτι αὕτη δὲν ἦτον εὐχαριστημένη εἰς τὴν κατάστασίν της.

Ὁ σκλάβος μοῦ ἔταξε μεθ' ὅρκου, ὅτι θέλει κάμει καθὼς τοῦ εἶπα· μοῦ εἶπεν ὅμως, διὰ νὰ μὲ ἐλαφρώσῃ τὸν πόνον μου, ὅτι ἦτον βέβαιος πῶς ἡ Γαντζάδα ἠθέλε μὲ σπλαγχνισθῇ, καὶ πῶς ἠθέλε κάμει κάθε τρόπον διὰ νὰ συνομιλήσωμεν ἀπόκρυφα, ἐπειδὴ καὶ νὰ ἐγνώριζε πῶς διὰ λόγου μου νὰ εἶχε πάντα τὴν ἐνθύμησιν, καὶ πῶς δὲν ἠθέλε μὲ ἀφήσει εἰς τὴν θλίψιν μου· καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ ὁ σκλάβος ἐμίσευσεν τάζοντάς μου, ὅτι νὰ

μοῦ φέρη καὶ πρῖαν ἀπόκρισιν. Ἄν· αὐτὴ ἡ μεταλ-
λαγὴ τοῦ γραπτοῦ τῆς Γαντζάδας ἀπὸ τὸ ἓνα
μέρος μὲ ἔθλιβεν, ἀγροικουῖσα ἀπὸ τὰ ἄλλο κα-
ποιαν χαροποιήσιν, ὅποταν ἐκαταγίνομουν νὰ σο-
χάζομαι, ὅτι αὐτὴ ἤμπορευσε νὰ μοῦ κάμῃ τὴν
χάριν νὰ τὴν ἰδῶ κρυφίως, καὶ ὅτι νὰ ἤθελεν ὑ-
ποφέρει τὴν ἀγάπην μου· ὄντας λοιπὸν εἰς· μίαν
ἐλπίδα τόσον χαροποιὰν, ἀνάμενα καθημερινῶς ὅτι
ὁ σκλάβος νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀπόκρισιν
ἐκεῖ ὅπου ἤμουν οἰκονευμένος, καθὼς τὸν ἐδιάτα-
ξα. Ἀλλ' ἐκαρτέρεσα εἰς μάτην καὶ ἀνωφελῶς,
μὲ τὸ νὰ ἀπέρασεν ἓνας μῆνας χωρὶς νὰ λάβω
κάμμίαν εἶδησιν διὰ τὴν Γαντζάδα. Ἐσοχάσθη-
κα τότε, ὅτι ἡ Γαντζάδα μὲ τὸ νὰ εὐρίσκονταν
ἀκόμῃ κακιωμένη, ὅπου δὲν ὑπήκουσα εἰς τὴν θεί-
λησίν της, δὲν ἄφησε πλέον τὸν σκλάβον διὰ νὰ
μοῦ φέρῃ κάμμίαν εἶδησιν δι' αὐτήν. Βυθισμένος
εἰς αὐτοὺς τοὺς ὑστερινούς στοχασμούς, ὅπου
τοὺς ἐλογίαζα βεβαίους, ἐπικραίνομουν μεγάλως
χάνοντας κάθε μου ἐλπίδα δι' αὐτήν.

Τεθλιμμένος τὸ λοιπὸν δι' αὐτήν τὴν ὑπόθεσιν,
καὶ μὴν εὐρίσκοντας εἰς κανέναν τόπον ἀνάπαυ-
σιν, εὐγῆκα μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν χώραν, καὶ
ἦλθα περιδιαβάζοντας μὲ αὐτοὺς τοὺς στοχασμούς
εἰς ἓνα ναὸν εἰδωλολατρῶν, ὅπου ἦτον κτισμένος
σιμὰ εἰς τὰ χεῖλη ἐνὸς ποταμοῦ μισὴν ὥραν μα-
κρὰν ἀπὸ τὴν χώραν. Καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἐπεριδιάβαζα,
βλέπω πολλοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, ὅπου ἔκτιζαν
ἐκεῖ σιμὰ μίαν καλύβαν μὲ καλάμια, καὶ μὲ ἄλλα
εἶδη σύνθετα· ἐπλησίασα εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς
ἐρώτησα τὸ τί ἐδηλοῦσεν ἐκεῖνο ὅπου ἔκαναν.
Ἐνὰς ἀπὸ αὐτοὺς γνωρίζοντάς με διὰ ξένον μοῦ
ἀπεκρίθη, ὅτι ἐδῶ ἦναι ὁ τόπος ὁ διωρισμένος,
ὅπου οἱ ἐθνικοὶ ἐνταφιάζοντο τοὺς νεκρούς, καὶ

καίουν τὰ κορμιά τους, καὶ ἡ γυναικες τους ἀπο-
 λαμβάνουν μίαν ἀθάνατον δόξαν· τῶρα ἀπέθανέν
 ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἀφεντάδες τῆς αὐλῆς τῆς
 βασιλείας, τοῦ ὁποίου τὸ κορμὶ μέλλει νὰ καυθῇ
 ἐδῶ, καὶ εἰς πέντε ὥραις, εἰς ἐτοῦτον τὸν τρό-
 πον ὅπου βλέπεις, καὶ ἡ ἡγαπημένη τε καὶ πιστὴ
 γυναικα θέλει κατακαῇ καὶ αὐτὴ εἰς ταῖς ἰδίας
 φλόγαις, ὅπου ἔχουν νὰ φθείρουν τὸ κορμὶ τῆς ἀν-
 δρός τῆς· Ἐγὼ ἀκούοντας ἔτзи, καὶ μετὰ τὸ νὰ μὴν
 εἶδα ποτὲ μίαν τέτοιαν τάξιν, μετ' ὅλον ὅπῃ ἤξευρά
 πῶς νὰ ἐφυλάγετο εἰς διαφόρους τόπους τῆς Ἰν-
 δίας, ἀποφάσισα νὰ σταθῶ διὰ νὰ τὴν ἰδῶ.

Καθὼς ὅπου ἡ ὥρα ταύτης τῆς φρικτῆς ἀπο-
 φάσεως ἐπλησίαζεν, ἔτзи ἐγέμιζε καὶ ἐκεῖνος ὁ
 τόπος ἀπὸ ἀναρίθμητον λαόν, ὅπου εὐχαιναὶ διὰ
 νὰ θεωρήσουν· Καὶ καθὼς ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα διὰ νὰ
 ἰδῶ καταλεπτῶς αὐτὴν τὴν τάξιν, μετὰ πολὺν κό-
 πον ἐπῆγα σιμὰ εἰς τὴν καλύδαν, διὰ νὰ ἰδῶ τὰ
 πάντα· ἐμέτρησα ἐκεῖ περισσότερον ἀπὸ τριά-
 κοῦτα ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι ἐκρατοῦσαν εἰς τὰς χεῖ-
 ράς τους ἀπὸ ἓνα βιβλίον, καὶ ἄρχησαν νὰ προσ-
 εύχονται ἀναμένοντας ἐκείνην, ὅπου ἤθελε νὰ γέ-
 νη θυσία.

Ἦτον σχεδὸν σιμὰ νὰ πλησιάσῃ ἡ νύκτα, ὅπο-
 ταν ἦλθεν ἐκείνη καθάλλα ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον
 ἄσπρον πλουσίως στολισμένον, ὁμοίως καὶ αὐτὴ
 στολισμένη μετὰ πλούσια λευκὰ φορέματα, καὶ μετ'
 ἓνα στεφάνι ἀπὸ λουλούδια εἰς τὸ κεφάλι, ἀκό-
 λουθῶντας τὸ κορμὶ τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅπου ἔξη
 ἄνθρωποι τὸ ἔφερναν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοὺς
 βαλμένον εἰς ἓνα στολισμένον κρεβάτι· ὀπισθεν
 αὐτῆς δώδεκα σκλάβαις ἐπάνω εἰς ἄλογα, ἐνδυ-
 μέναις ἄσπρα φορέματα, καὶ λαμπρῶς στολισμέ-
 ναις τὴν ἐσυντρόφεσαν· καὶ κοντὰ εἰς αὐτάς,

πολλοὶ λαληταῖδες με διάφορα ὄργανα ταῖς ἀκο-
λουθοῦσαν· ἤρχονταν ἔπειτα οἱ ἐδικοί της, καὶ
οἱ φίλοι της χορεύοντες καὶ τραγουδῶντες, διὰ νὰ
φανερῶσουν τὴν χαρὰν ὅπου εἶχαν, εἰς τὸ νὰ ἔ-
χουν μέρος εἰς ταῖς φαιμίαις των, καὶ μέρος διὰ
φιλευάδα μίαν γυναῖκα τόσον γενναίαν ὅπου ἐθυ-
σιάζονταν. Δύω ἱερεῖς τὴν ἐδοθήσαν νὰ κατέβη,
ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὸ χέρι εἰς
τὴν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἦτον τὸ κορμὶ
τοῦ ἀνδρός της φερμένον. Αὐτὴ μὲ τὰ χερίά της
τὸ ἔπλυνεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τοὺς πόδας,
ἔπειτα τὸ ἐξανάδωσεν εἰς τὰ χέρια τῶν ἱερέων,
οἱ ὅποιοι τὸ ἔφεραν εἰς τὴν καλύδαν, ὅπου ἦτον
ἡ πυρκαϊά· ὕστερον ἀπὸ αὐτὸ ἦλθε καὶ αὐτὴ εἰς
τὴν ἡτοιμασμένην πυρκαϊάν, καὶ τὴν ἐπεριτριγύ-
ρισε πολλαῖς φοραῖς θεωρῶντας τὴν ἐτοιμασίαν
τῆς θυσίας της με πολλὴν ἀφοδίαν· ἔπειτα ἀγ-
καλίασεν ὅλους τοὺς ἐδικούς της καὶ φίλους, οἱ
ὅποιοι εὐθύς ἀνεχώρησαν διὰ νὰ μὴν τὴν ἰδοῦν
νὰ καῇ· ἀγκαλίασεν ἀκόμη καὶ ταῖς σκλάβαις
της, ἡ ὁποῖαις ἐθρηνοῦσαν ἀπαρηγόρητα· αὐτὴ
τοὺς ἐχάρισε τὴν ἐλευθερίαν τους, καὶ περὶ πλέον
τὰ ντζοδαῖρικά ὅπου εἶχεν ἐπάνωθεν της τοὺς τὰ
ἐδιαμοίρασεν.

Ὅποταν δὲ αὐτὴ ἤθελε νὰ ἔμδῃ εἰς τὴν κα-
λύδαν διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν θυσίαν της, ἐσήκωσεν
ἓνα χρυσὸν μανδῆλι, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν,
καὶ ὅπου τῆς ἐσκέπαζε τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ ὅποιον
ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν με εἶχεν ἐμποδίσῃ νὰ τὴν
γυωρίσω, με ὅλον ὅπου ἤμουν ἐκεῖ σιμά. Στο-
χασθῆτε ποίας λογῆς ἐστάθη ἡ ἀντράλωσίς μου,
ὅποταν εἶδα, ὅτι ἐκείνη νὰ ἦτον ἡ ποθητὴ μου
Γαντζάδα· μεγάλῃ Προφῆτα, τότε εἶπα ἀνάμε-
σόν μου, πρέπει νὰ πιστεύσω μίαν τοιαύτην θεω-

ρίαν; ἢμπορῶ τάχατες νὰ ἀμφιβάλλω; εἶναι ἀληθῶς αὐτὴ ἡ Γαντζάδα, ὅπου μὲ τόσην εὐχαρίστησιν τρέχει νὰ ἀποθάνῃ; ἄχ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ πιστεύσω. Μὰ τέλος πάντων μένοντας βεδαιωμένος, τόσον ἐπόνεσα διὰ τὸν θυσιασμόν της, ὅπου μὲ ἔκαμε νὰ χάσω τὸ λογικόν μου. Ὡς τόσον μὲ συντριμμόν μέγαν τῆς καρδίας μου τὴν εἶδα ὅπου ἐπαραδόθη εἰς τὰ χέρια τῶν ἱερέων, οἱ ὅποιοι ἀφ' ἧ καὶ τὴν ἐπαρακίνησαν διὰ νὰ ἀξιωθῇ μὲ τὴν σταθερότητά της εἰς τὴν δόξαν ὅπου τὴν ἐκαρτεροῦσε, τὴν ἔκαμαν νὰ ἔμδῃ εἰς τὴν καλύδαν, καὶ τῆς ἐπαράδοσαν μίαν λαμπάδα κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸ χέρι, διὰ νὰ δώσῃ ἡ ἴδια φωτίαν εἰς τὴν καλύδαν, καὶ νὰ καῇ μαζὶ μὲ τὸ κορμὶ τοῦ ἀνδρός της. Ἐγὼ μὴν ἔχοντας πλέον καρδίαν εἰς τὸ νὰ ἰδῶ τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ θαύματος, ἐτραδίχθηκα διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀμπίμπη μὲ τὸ πνεῦμα τόσον συγχυσμένον, ὅπου δὲν ἢμπορῶ νὰ σᾶς τὸ περιγράψω· ἦμουν τόσον περίλυπος, καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ὅπου δὲν ἤξευρα τὸ τί μοῦ ἐγένετο, ἐγύριζα κάθε ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν τόπον τῆς θεωρίας, καὶ ἡ φλόγες ὅπου ἐσηκώνονταν εἰς τὸν αἴρα μου ἐσύντριβαν τὴν καρδίαν.

Φθάνοντας δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀμπίμπη, ὁ ὅποιος εὐθὺς ὅπου μὲ εἶδε, μὲ ἐρώτησε τί ἐδηλοῦσεν ἡ σύγχυσις μου, καὶ ἡ θλίψις ὅπου ἔδειχνα, τοῦ ἐδιηγήθηκα ὅλην τὴν περίληψιν· καὶ ἐκεῖνος ὁ γενναῖος φίλος ἐσυντρόφευσε μὲ τὰ δάκρυά του ἐκεῖνα ὅπου ἐγὼ ἔχυσα, κάνοντάς του ἐκείνην τὴν διήγησιν.

Ἐμεινεν αὐτὸς θαυμασμένος, πῶς ἡ Γαντζάδα ἠθέλησε νὰ θυσιασθῇ διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ἓνα γέροντα, τὸν ὅποιον αὐτὴ, κατὰ ταῖς ἀποδείξεις ὁ-

πεῦ ἦτον, δὲν τὸν ἀγαποῦσε τόσο· καὶ περι-
πλέον ὅπου κάθε μία δὲν ἦτον ὑπόχρεη νὰ καὶ
μὲ τὸ κορμὶ τοῦ ἀνδρός της, ἂν δὲν ἤθελεν ἔχει
μεγάλην ἀγάπην πρὸ αὐτόν. Μὰ αὕτη καθὼς βλέ-
πω ἠθέλησε νὰ κάμῃ αὐτὸ διὰ κενοδοξίαν, καὶ
διὰ νὰ τὴν τιμήσουν ὡσὰν θεάν· ἐτοῦτο εἶναι
ἐκεῖνο χωρὶς ἄλλο, ὅπου τὴν ἐπαρακίνησε διὰ νὰ
ζητήσῃ τὸν θάνατον. Ὁ στοχασμὸς τοῦ Ἀμπίμ-
πη μοῦ ἐλάφρωσεν ὀλίγον τὸν πόνον μου· ἐπειδὴ
καὶ μὲ ἔκαμε νὰ στοχασθῶ πῶς ἂν ἦ Γαντζάδα
μὲ ἀγαποῦσε, δὲν ἤθελεν εἶναι τόσο προθυμὴ νὰ
καὶ, μὲ ὅλον ὅπου ἤξευρεν ἀπὸ τὸν σκλάβον τὸν
ἐρχομόν μου ἐκεῖ· μὰ μὲ ὅλον τοῦτο δὲν ἤμπο-
ροῦσα νὰ στοχασθῶ τὸν χαμόν της χωρὶς νὰ γροι-
κῇσω νὰ ἀνανεώνεται ὁ πόνος μου, καὶ διὰ τῆτο
τὸ αἷτιον ἀποφάσισα διὰ νὰ μισεύσω ἀπὸ ἐκεῖ.
Καὶ οὕτως ἐπῆγα εἰς τὸν αἰγιαλὸν, διὰ νὰ ἐρω-
τήσω ἣν ἦτον κἀνέα καράδι νὰ μισεύσῃ διὰ ταῖς
Ἰνδίαῖς· καὶ εὐρίσκοντας ἕνα, ὅπου εἰς ὀλίγας
ἡμέρας ἔμελλε νὰ μισεύσῃ, ἐχάρην εἰς αὐτὴν τὴν
συναπάντησιν. Ὡς τόσο ἀπερνοῦσα ταῖς ἡμέραις
μου εἰς μεγαλωτάτην θλίψιν, ἕως ὅπου νὰ ἔλθῃ
ἡ ὥρα τοῦ μισευμοῦ μου, καὶ ὁ Ἀμπίμπης δὲν
ἔλειψε μὲ κάθε τρόπον ὅπου νὰ πασχίσῃ νὰ κάμῃ
νὰ μοῦ διαδῇ αὕτη ἡ θλίψις· μὰ ἐστάθηκαν ὅλα
ἀνωφελῇ διὰ νὰ μὲ ἐξαλείψουν τὴν ἐνθύμησιν τῆς
ὠραίας Γαντζάδας.

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ τοῦ καιροῦ ὅπου ἤθελα διὰ
νὰ μισεύσω, ἰδοὺ καὶ ἔρχεται ὁ σκλάβος τῆς
Γαντζάδας πρὸς ἐμέ, καὶ εὐθύς ὅπου μὲ εἶδε μὲ
εἶπε· συμπάθησόν με αὐθέντη, ἂν δὲν ἦλθα ἐμ-
προσθήτερα νὰ σοῦ φέρω τὴν ὑπόκρισιν εἰς τὰ
ὅσα μὲ ἐπρόσταξες, ἐπειδὴ καὶ ἐδικόν μου δὲν
εἶναι τὸ φταίξιμον· ἡ κυρά μου μὲ εἶχε προσάξει

Διὰ νὰ μὴ σοῦ μιλήσω εἰς κἀνέναν τρόπον· αὐτὴ
 μέ τὸ νὰ ἠγάπησε τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ
 διὰ νὰ λογισθῇ ὡς ἂν μία ἡρώϊσσα ἀπεφάσισε διὰ
 νὰ καῇ· δὲν κάνει χρεῖα νὰ μιλήσωμεν ἄλλο διὰ
 αὐτὴν ἐπειδὴ καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ
 χαρῇ τὴν δόξαν ὅπου ἐπεθύμησε, καὶ ὥς ἔλθωμεν
 εἰς τὸ αἷτιον ὅπου ἔδωκ ἐμεν· ἤξευρε πῶς
 μία ἄλλη κυρὰ πολλὰ πλουσία καὶ ὠραία ὡς ἂν
 τὴν Γαντζάδα ὅπου τὴν δουλεύω, ἐπιθυμᾷ νὰ σὲ
 ἴδῃ· ἐπειδὴ καὶ τῆς ἐδιηγῆθῃκα τὴν ἱστορίαν
 σου, καὶ τὰ ὅσα ἐπέρασες μετὰ τὴν Γαντζάδα, καὶ
 ἀπὸ τὴν περιέργειάν της με ἐστειλε διὰ νὰ σὲ
 πρᾶξω νὰ ἔλθῃς πρὸς αὐτήν· κάμε με λοιπὸν τὴν
 χάριν καὶ ἔλα μαζί μου, καὶ δὲν θέλεις τὸ μετα-
 νοήσῃ ὅπου με ὑπήκουσες. Ἐμείνα ἐκστατικὸς
 εἰς τὰ ὅσα μοῦ εἶπεν ὁ σκλάβος· τῇ ὁποίᾳ εἶπα
 πῶς δὲν θέλω πλέον νὰ ἰδῶ κάμμιαν γυναῖκα,
 ἐπειδὴ καὶ ἔχασα ἐκείνην ὅπου ἐπιθυμοῦσα. Ὁ
 σκλάβος μοῦ ἐδιπλασίασε ταῖς παρακάλεσες τό-
 σον, ὅπου με ἐκατάπεισε διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ
 ἐκεῖνο τὸ ὑποκείμενον ὅπου ἐζητοῦσε νὰ με ἴδῃ,
 τὸ περισσότερον διὰ περιέργειαν, παρὰ διὰ ἄλ-
 λο. Ἠκολούθησα λοιπὸν τὸν σκλάβον, ὁ ὁποῖος
 με ἔφερεν εἰς ἓνα μικρὸν σπητάκι, καὶ με ἔμβα-
 σεν εἰς ἓναν ἀπλοῦν ὄντα, εἰς τὸν ὁποῖον με ἄ-
 φησε, λέγοντάς μου, ὅτι ὑπάγει νὰ φέρῃ τὴν κυ-
 ράν του. Δὲν ἀπέρασε πολὺ διάστημα ὅπου ἐ-
 καρτέρουν, καὶ ἰδοὺ ἐκείνη ὅπου ἔρχεται· μὰ
 στοχασθῆτε τὴν σκότησίν μου, εἰς τὴν ὁποίαν
 εὐρέθηκα ὅποτε τὴν ἐθεώρησα, καὶ ἐγνώρισα
 ὅτι ἐκείνη νὰ ἦτον ἡ ὠραιότατη Γαντζάδα, τὴν
 ὁποίαν ἐγὼ τὴν ἐπίστευσα ὅτι νὰ ἔγεινε τόση
 στάκτη.

Εὐθὺς ὅπου ἐγὼ τὴν εἶδα, ἐλογίασα πῶς νὰ ἡ-
 λον. *Ar. T. III.*

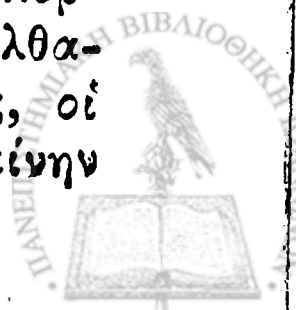
τον ἢ ἓνα φάντασμα, ἢ ἡ σκιά της· ὅθεν ἄρχισα
να τρέμω καὶ να ἐμβαίνω εἰς μέγαν φόδον. Αὐτὴ
βλέποντας τὴν σύγχυσίν μου καὶ τὸν φόδον ὅπου
εἶχα, καὶ μὴν ἡμπορῶντας να κρατηθῇ ἀπὸ τὰ
γέλοια, μοῦ εἶπεν· Ἀμπουλδάρη, ἐγὼ δὲν ἐπεθύ-
μησα να σὲ ἰδῶ διὰ να σὲ φοβήσω· δὲν εἶναι
τούτη ἡ σκιά τῆς Γαντζάδας, ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ
ἡ ἴδια· ἡ ἔκστασίς σου κατὰ ἀλήθειαν εἶναι με-
κάθε δίκαιον εὖλογος· ἐπειδὴ καὶ δὲν ἡμπορεῖ
τινὰς να θεωρήσῃ χωρὶς ἔκστασιν ἓνα ὑποκείμε-
νον, ὅπου να τὸ ἡξεύρῃ πῶς εἶναι ἀποθαμμένον·
ἐγὼ τὸ λοιπὸν εἶμαι ἐκείνη, καὶ διὰ να σοῦ ἀφα-
νίσω κάθε σου φόδον καὶ ὑποψίαν, θέλω σὲ διη-
γηθῇ τὸν τρόπον ὅπου ἔκαμα, διὰ να μὴν ἀπο-
θάνω καθὼς με ἐνόμιζες.

Ἡξευρε λοιπὸν πῶς πρὶν να ὑπάγω εἰς τὴν
πυρκαϊάν διὰ να θυσιασθῶ, ἔκραξα τὸν πρῶτον
τῶν ἱερέων, καὶ τοῦ ἔταξα ἀργύρια εἰς πολλὴν
ποσότητα, διὰ να κάμῃ τὸν τρόπον να με ἐλευ-
θερώσῃ ἀπὸ τὴν φωτίαν, ὅπου ἔμελλα να καῶ.
Καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων, ὅπῃ
τοῦ ἔταξα, ἔκαμεν ἓνα ὑπόγειον μέσα εἰς τὴν
καλύδαν, καὶ ἐμβαίνοντας ἐκεῖ ἔμεινα ἀδλαδής.
Καὶ ὥσταν ἐτελείωσεν ἡ φωτιά εὐγῆκα κρυφίως,
καὶ ἦλθα εἰς ἐτοῦτο τὸ σπητάκι, τὸ ὁποῖον τὸ
εἶχα προετοιμασμένον ἐπιταυτοῦ· καὶ ὅλον ἐτῆτο
τὸ ἔκαμα διὰ τὴν ἀγάπην σου· διατὶ ἀποφασί-
ζοντας να ἀφήσω τὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ να
γένω Μαωμεθανή διὰ να σὲ στεφανωθῶ, καὶ να
πᾶμεν εἰς τὴν πατρίδα σου τὴν Μπάσραν, ἐτζί-
ἠθέλησα να κάμω αὐτό, διὰ να μὴν ἡξεύρῃ κά-
νεῖς πῶς ἐμίσευσα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου με ἓνα
Μαωμεθανόν, τὸ ὁποῖον ἠθέλε προξενήσῃ πολλὴν
αἰσχύνην εἰς ὅλην μου τὴν γενεάν. Ἐτοῦτο εἶναι

ὅλον τὸ αἷτιον ἐνὸς τοιούτου πράγματος, ὅπῃ σὲ ἔκαμε νὰ μείνης ἐκστατικός.

Μὰ πῶς, ὦ εὐγενική ἀγάπη μῆ, τῆς εἶπα ἐγώ, διὰ ἐμένα λοιπὸν ἐμεταχειρίσθης ἐτούτην τὴν μηχανήν; διὰ νὰ ζήσης μαζί μου ἀποφάσις νὰ ξεμακρύνῃς ἀπὸ τὴν πατρίδα σου, καὶ νὰ ἀρνηθῇς τὴν θρησκείαν σου; ὦ ὠραιότατη Γαντζάδα, εἰς ἐτούτην τὴν στιγμήν μὲ κάνεις τὸν πλέον εὐτυχισμένον ἀπὸ ὅλου τὸν κόσμον. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσα τοῦτα τὰ λόγια, ἔπεσα εἰς τὰ γόνατά της, καὶ τὰ ἀγκαλίασα μὲ θερμότητα. Σηκώσας Ἀμπουλδάρη, αὐτὴ μοῦ εἶπε, δὲν ἠξεύρω ἂν ἡμπορῇς νὰ ἐπαινεθῇς τόσον διὰ τὴν εὐτυχίαν σου· ἡ Γαντζάδα δὲν εἶναι πλέον μία ἀπόκτησις τόσον πολυτίμη ὡσὰν ὅπου ἦτον· ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ἀπὸ τὰ ὅσα πλούτη ὅπου εἶχα, μὲ τὸ νὰ τὰ ἔδωσα τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἐδικῶν μου ὅπου τοὺς τὰ ἐμοίρασα, ἔξω ἀπὸ μερικὰ ντζοδαϊρικά. Ἐγὼ τὴν ἀντίκοφα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν της καὶ τῆς εἶπα, πῶς τὰ πλούτη της δὲν τὰ ἐστοχαίσθηκα, οὔτε τὰ στοχάζομαι διὰ τὸ οὐδὲν ἔμπροσθέν της, καὶ πῶς ὅλη μου ἡ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησις ἦτον διὰ τὴν ἀγάπην, ὅπου μὲ ἔδειχνε, καὶ διὰ τὴν ἀντάμωσίν της, παρὰ τὸν πλοῦτον ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια, ὅπου ἐσυνωμιλήσαμεν, ἀποφασίσσαμεν διὰ νὰ μισεύσωμεν ἀπὸ τὴν Σερενδιβ, τὸ ὀγληγορώτερον ὅπου νὰ ἦτον· τὸ ὅποῖον ἠκολούθησεν ὀλίγαις ἡμέραις ὕπερ ῥώτερα. Ὦντας λοιπὸν τὸ καράδι ἑτοιμον διὰ νὰ μισεύσῃ, ἀποχαιρέτησα τὸν Ἀμπίμπη, καὶ πέρνοντας τὴν Γαντζάδα κρυφίως διὰ νυκτός, ἤλθαμεν εἰς τὸ καράδι ὁμοῦ μὲ μερικοὺς σκλάβους, οἱ ὅποιοι ἔφερναν τὰ ντζοδαϊρικά της, καὶ ἐκείνην

τὴν ἴδιαν νύκτα ἐμισεύσαμεν. Ἐφθάσαμεν τὸ λοιπὸν ὕστερον ἀπὸ ἑνα μακρυνὸν ταξείδι, ὅμως χωρὶς κίνδυνον, εἰς τὴν Μπάσραν καθὼς ἐπιθυμοῦσαμεν. Δὲν ἤμπορῶ νὰ διηγηθῶ τὴν χαρὰν ὅπου ἔδειξεν ὁ πατέρας μου ὁπότε με εἶδε. Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀγκαλιάσματα ὅπου μὲ ἔκαμε, τοῦ ἐπρόσφερα τὴν Γαντζάδα φανερώνοντάς του τὸ πῶς ἦτον γυναῖκά μου. Αὐτὸς τὴν ἐδεξιώθη μὲ πολλὴν τιμὴν, μὲ τὸ νὰ τὴν εἶδε τόσον εὐγενικὴν, καὶ συνέλαβε δι' αὐτὴν μίαν πατρικὴν ἀγάπην, ὁπότεν τοῦ ἐδιηγήθηκα τὰ ὅσα ἔγειναν εἰς αὐτήν. Τοῦ ἐδιηγήθηκα ὁμοίως καὶ τὰ ταξείδιά μου, καὶ τὰ συμβεβηκότα μου, καὶ ἔμεινεν ἐκστατικὸς. Ἐπειτα μοῦ εἶπε πῶς ἔλαβε τὸ ὅσα μαργαριτάρια, ὅπου μὲ τὸν καπετάνιον τῆς εἶχα στείλει. Καὶ ὕστερον ἀπὸ αὐτὰ, ὁ πατέρας μου καὶ ἐγὼ ἐπήραμεν τὴν Γαντζάδα, καὶ τὴν ἐφέραμεν εἰς τὸν Κατῆ καὶ μᾶς ἐστεφάνωσε, κάνοντάς τὴν πρῶτον νὰ ἀρνηθῇ τὴν εἰδωλολατρικὴν θρησκείαν· καὶ διὰ νὰ ἐορτάσῃ τοὺς γάμους μας, καὶ ὁ πατέρας μου ἔκαμε διὰ μίαν ὁλόκληρον ἑβδομαδα χαραῖς, καὶ συμπόσια μεγάλα εἰς ὅλους τοὺς φίλους.

Ἐτούτῃ εἶναι ἡ περιγραφή τοῦ πρώτου με ταξιδίου· ἐσεῖς ἠκούσετε πράγματα ὀλίγον κοινά· μὰ ἔχω ἄλλα πλέον θαυμασιώτερα ἀκόμη, διὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ· αὐριοῦ θέλω σᾶς διηγηθῇ τὸ δεύτερόν με ταξείδι, καὶ θέλετε ὁμολογήσει, πῶς ποτὲ νὰ μὴν ἔτυχαν εἰς κανέναν, συμβεβηκότα τόσον παράξενα, ὥσταν ἐκεῖνα ὅπου μοῦ ἔτυχαν ἐμένα.

Ὁ μέγας περιηγητὴς Ἀμπουλδάρης ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῇ, ὅχι μοναχὰ διὰ νὰ ξεκουρασθῇ, μὰ διὰ νὰ μὴ βαρύνῃ τοὺς ἀκούοντάς του. Τὸ καρδιάνι ὡς τόσον ἀκολουθεῖσε τὸ ταξείδι του·

καὶ τὸ βράδυ ἦλθαν καὶ ἐκόνευσαν εἰς ἓναν ὡ-
ραιότατον κάμπον, καὶ ἐκεῖ ἀναπαύθησαν ἐκείνην
τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐξανάρχη-
σαν τὸ ταξείδι τους. Καὶ ὁ Ἀμπουλδάρης ξανα-
πιάνοντας τὴν σειρὰν τῆς ἱστορίας του, τὴν ἐ-
διηγῆθη εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἀκολουθήσεις τῆς ἱστορίας τῶν ἐξαισιῶν συμβε-
βηκότων τοῦ Ἀμπουλδάρη, ἐπονομαζομένους με-
γάλου περιηγητοῦ. Ταξείδιον δεῦτερον.

Εὐρίσκομεν τὸ λοιπὸν ἐνωμένος μετὰ τὴν ὡραιο-
τάτην Γαντζάδα· καὶ οἱ δύο ἡγαπημένοι ἐγευό-
μασθην τὴν γλυκύτητα μιᾶς τελείας ἐνώσεως, καὶ
δὲν ἐλείπαμεν εἰς τὸ νὰ περικαλοῦμεν τὸν οὐρα-
νόν, ὅτι νὰ μᾶς δώσῃ τὴν χάριν του νὰ βασιλέψῃ
διὰ πολὺν καιρὸν ἡ εὐτυχία, ὅπου μᾶς ἔκανε νὰ
χαιρώμεσθαι. Μὰ ἄλλοι εἰς ἐμέ· πόσον γελῶνται
οἱ ἄνθρωποι· διότι ὅποτε στοχάζονται νὰ πε-
ράσουν διὰ πολὺν καιρὸν χαίροντες τὴν εὐτυχίαν
τους, καὶ τὴν ἄκραν τῆς εὐχαρίστησιν, τότε συμ-
βαίνει κάθε ἐναντίον· καὶ ταῖς περισσότεραις φο-
ραῖς ἡ μεγάλη χαρὰ, καὶ εὐχαρίστησις μεταβά-
λεται εἰς ἄκραν θλίψιν καὶ πόνον. Μετὰ ὀλίγους
μῆνας τὸ λοιπὸν ὕστερον ἀπὸ τὴν ὑπανδρείαν
μου, ἀπέθανεν ὁ πατέρας μου· ἐδιαμοίρασα τὴν
περιουσίαν του μετὰ ἓνα ἀδελφόν μου ὅπου εἶχα.
Εἴ τοῦτος ὁ ἀδελφός μου, ὅπου ὠνομάζετο Οὐρ-
μας, ἠθέλησε διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ ἔχειν του μετὰ τὴν
πραγματείαν· ἀγόρασεν αὐτὸς ἓνα κράδι, καὶ τὸ
ἐφόρτωσε πραγματεῖαις διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ταῖς
Ἰνδία, καὶ ἔθαλεν ὅλον του τὸ κεφάλαιον, ὅπου
ἐπῆρεν εἰς τὸ μερτικόν του. Τέλος πάντων ἐμί-
σευτε· μὰ δὲν ἔλαβε καλὸν τέλος· ἐτζακίσθη τὸ

καράδι του σιμὰ εἰς ἓνα παραθαλάσσιον, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ λυτρώσῃ ἄλλο, παρὰ τὸ κορμί του. Τὸν εἶδα νὰ γυρίσῃ γυμνὸν, καὶ τετραχηλισμένον, ὅπου μοῦ ἐπροξένησε συμπάθειαν καὶ λύπην. Τὸν ἐδέχθηκα εἰς τὸ σπῆτί μου διὰ νὰ ξαναγοράσῃ νέαις πραγματείαις. Μὰ δὲν ἐγύρισε πλέον εὐτυχισμένος ἀπὸ τὸ πρῶτον ταξείδι, μὲ τὸ νὰ ἐμετατζακίσθῃ. Καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν θάλασσαν πλέοντας ἦλθε διὰ νὰ μοῦ φανερώσῃ εἰς τὴν Μπάσσαν τὴν νέαν τὴ δυστυχίαν ὅπῃ τῇ ἐσυνέβη.

"Εμείνα πολλὰ διαπερασμένος ἀπὸ τὴν νέαν τὴ δυστυχίαν, καὶ τίποτε δὲν ἀψύχησα διὰ νὰ τὸν χαροποιήσω· ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπα, ἐγὼ βλέπω ὅπου ἐσὺ τύχην δὲν ἔχεις εἰς τὸ νὰ πραγματεύεσαι· κάνει χρεία τὸ λοιπὸν νὰ ἀφεθῇς τελείως ἀπὸ τὴν πραγματείαν, καὶ θέλεις ζήσῃ μαζί μου μὲ ἀνάπαυσιν χωρὶς νὰ σοῦ λείψῃ τίποτε. Ἐκλινε μετὰ χαρᾶς εἰς ὃ, τι τοῦ ἐπρόδαλα, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ σπῆτί μου· καὶ εὐρίσκοντας ἀπὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡδονὴν εἰς τὴν ὀκνηρίαν, ἀπερνούσε χαροποιῶς ταῖς ἡμέραις τὴς, περιδιαδάζοντας μὲ τοὺς φίλους του. Ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ἐπροσπαθῶσα ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ εὐχαριστῶ τὴν ἀγάπην τῆς Γαντζάδας, καὶ νὰ τῆς δίνω κάθε περιδιάδασιν ὅπου ἐπιθυμοῦσεν· ἀγαποῦσα νὰ ἐξοδεύω μὲ γενναιότητα· καὶ μὲ ὅλον ὅπῃ τὰ διάφορά μου· δὲν ἦτον τόσον μεγάλη, ἔτζι δὲν ἦτον καὶ τόσον ἀρκετὰ διὰ νὰ μᾶς φθάσουν εἰς πολὺν καιρὸν κατὰ τὸν τρόπον ὅπου ἐζούσαμεν. Τέλος πάντων ἐκατάλαβα ὕστερον ἀπὸ κανένα χρόνον, ὅτι ἡ πατρικὴ μου περιουσία ἦτον πολλὰ ὀλιγοστευμένη· ὁ φόδος διὰ νὰ μὴν πέσω εἰς δυστυχίαν μὲ ἔκαμε νὰ σταθῶ διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω. Καὶ οὕτως ἀποφάσισα νὰ κάμω κάμμιαν συντροφίαν,

καὶ νὰ ὑπάγω νὰ πραγματευθῶ εἰς τὸν βασίλειον
τῆς Γολκόνδας.

Δὲν τὸ ἀγροίκησε χωρὶς πόνον ἡ γυναῖκά μου,
ὅτι ἐγὼ νὰ κάμω ἓνα τέτοιον μακρυνὸν ταξείδιον·
ἐκταπείσθῃ τέλος πάντων εἰς τὰ δικαιολογήμα-
τά μου, μὲ ταῖς ἐλπίδες ὅπου ἔμελλα νὰ γυρίσω
φορτωμένος ἀπὸ πλούτη εἰς τῆς Μπάσραν; καὶ
ὅτι ὑστερώτερα νὰ ἤθελον ἀπεράσει μὲ αὐτὴν εὐ-
τυχῶς δίχως νὰ λάβω ἄλλην χρεῖαν νὰ ταξειδεύ-
σω. Ἐμδῆκα λοιπὸν εἰς συντροφίαν μὲ ἓνα γνώ-
ριμόν μου πραγματευτὴν, καὶ ἀγοράσαμεν διάφο-
ραις πραγματείας διὰ νὰ ταῖς πουλήσωμεν εἰς
τὸ Σουράτ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ φέρωμεν ἄλλαις εἰς
τὴν Μπάσραν. Φθάνοντας ἡ ἡμέρα τοῦ μισευμοῦ
μου ἔχυσα πολλὰ δάκρυα διὰ τὴν Γαντζάδα, καὶ
εἶπα τοῦ Οὐρμα ἀγκαλιάζοντάς τον· ἀδελφέ μου
εἰς ἐσένα ἀφίνω τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ σπητίου μου
καὶ τῶν πραγμάτων μου· ἐπιμελήσου διὰ τὴν τι-
μήν μου, καὶ πρόσεχε ὅσον εἶναι τὸ δυνατόν τὴν
ἀγαπημένην μου Γαντζάδα, καὶ μὴ τῆς ἀφήσης
νὰ τῆς λείψῃ τίποτε· φύλαξε ἀκριδῶς τὸ αὐτὸ
ἀμανάτι ὅπου σοῦ ἀφίνω, ὅπως εἰς τὸν γυρισμόν
μου νὰ τὸ εὕρω καθὼς σοῦ τὸ ἄφησα.

Ὁ Οὐρμας εἰς ἐτούτα τὰ λόγια μου μοῦ ἔταξεν
ἐπάνω εἰς τὴν τιμήν του, ὅτι νὰ φυλάξῃ τὰ πάν-
τα μὲ κάθε ἀκριδείαν, καὶ πῶς νὰ μὴν ἔχω κάμ-
μίαν ἔγνοιαν, καὶ νὰ στέκωμαι μὲ τὴν καρδίαν με
πολλὰ ἡσυχην. Πιστεύοντας ἐγὼ τὰ ὅσα μοῦ ἔ-
ταξεν, ἐμίσευσα μὲ τὸ πνεῦμά μου ἡσυχον. Ἐκά-
μαμεν πανιά, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Σουράτ μὲ ἓ-
ναν αἶρα πολλὰ ἀρμόδιον, ὅπου δὲν μᾶς ἄφησε
τελείως· ἐκεῖ ἐπουλήσαμεν μὲ μεγάλα κέρδη ταῖς
πραγματεῖαις μας, καὶ ἀγοράσαμεν ἄλλαις, ἀπὸ
ταῖς ὁποῖαις ἐκάναμεν λογαριασμόν ὅτι νὰ κερδή-

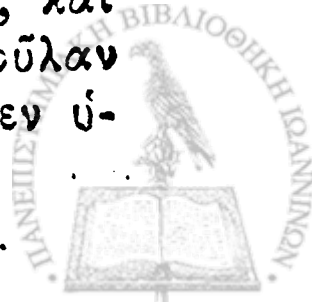
σωμεν εἰς τὸ ἓνα τέσσαρα. Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελειώ-
σαμεν κάθε μας ὑπόθεσιν, ἐμισεύσαμεν διὰ νὰ γυ-
ρίσωμεν εἰς τὴν Μπάσραν.

Συμβεβηκὸς Ζ'. τοῦ Ἀμπουλδάρη.

Τὸ καράδι μας ἀρμένιζε μὲ τὰ πανιὰ γεμάτα, καὶ
ἐλογιάζαμεν ὅτι νὰ φθάσωμεν εὐτυχῶς μὲ αὐτὸν
τὸν αἆρα εἰς τὴν ποθουμένην πατρίδα μας. Μὰ
εἰς μίαν νύκτα ἐσηκώθη μία φουρτουῖνα τόσο
σφοδρά, ὅπου ἠναγκάσθημεν νὰ παραιτηθοῦμεν εἰς
τὴν διάκρισίν της, τῆς ὁποίας ἡ σφοδρότης μᾶς
εὐγαλεν ἔξω ἀπὸ τὴν στρατάν μας, καὶ ἦλθε τὸ
καράδι μας, καὶ ἐτζακίσθη εἰς μίαν ξέραν σιμὰ
εἰς ἓνα ἐρημονῆσι. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς συν-
τροφίας ἐπνίγησαν, ἔξω ἀπὸ ἐμένα καὶ τὸν σύν-
τροφόν μου· ἐρρίχθηκαμεν εἰς τὸν σκυφὸν μὲ πολ-
λὴν ὀγληγορότητα, καὶ μὲ τοῦτο τὸ μέσον ἀφεθή-
καμεν εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων. Μὰ ἄλλοι εἰς
ἐμέ· ἀπὸ ἓνα κίνδυνον τῆς φουρτούνας ἐπάσχα-
μεν διὰ νὰ γλυτώσωμεν, καὶ εἰς ἄλλον χειρότερον
ἐντέσαμεν· εἴμασθε πλησίον νὰ πιάσωμεν γῆν·
καὶ εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ὅπου ἠθέλαμεν νὰ εὐγῶμεν,
ἰδοὺ καὶ ἔρχεται ἓνας μεγαλώτατος κροκόδειλος
πρὸς ἡμᾶς· ἐκεῖνο τὸ φοδερῶτατον θηρίον πλη-
σιάζοντας πρὸς τὸν σκυφόν μας, μὲ τὴν οὐράν τε
τὸν ἐκτύπησεν, ὅπου τὸν ἔκαμε πολλὰ κομμάτια.
Ἡμεῖς μὲ τὸ νὰ μὴν ἡμεσθεν ἀκόμη εὐγαλμένοι
εἰς τὴν γῆν, ἐπέσαμεν εὐθύς εἰς τὸ νερόν· εἰς
τὸν ἴδιον καιρὸν τὸ θηρίον ἀνοίγοντας τὸ στόμα
τοῦ ἐκατάπιε τὸν σύντροφόν μου· καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸ
τὸ ἀναμεταξὺ ὅπου ἔτρωγε τὸν σύντροφόν μου, ἐ-
πίασα τὴν γῆν πλέοντας, καὶ οὕτως ἐγλύσα ἀπὸ
τὸν κίνδυνον τοῦ θηρίου.

Περιπατῶντας τὸ λοιπὸν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔρημον νησίον ἔφθασα σιμὰ εἰς μίαν βρύσιν, τῆς ὁποίας τὸ νερὸν ἦτον τόσον ἄσπρον, ὅπῃ ἐφαίνετο ὡσάν τὸ κρύσταλλον· ἐγὼ ἔπια ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἡῦρα εἰς τὴν γεῦσιν νόστιμον ὡσάν ἓνα πολύτιμον σερμπέτι· ἔμασα ὕστερον κάποια χόρτα, ὅπου ἐκεῖ κοντὰ ἦτον, καὶ τὰ ἔφχα, τὰ ὅποια ἦτον νοσιμώτατα· ἐστοχάσθηκα ἐκείνην τὴν τοποθεσίαν, ὅπου ἡ φύσις τὴν ἐστόλισε μὲ τόσα διαφορετικὰ πράγματα καὶ ὅλος καταπνεμένος καθὼς ἡμουν εὐχαρίστησα τὸν οὐρανόν, ὅπου τὸ ὀλιγώτερον μὲ ἔφερεν εἰς ἓνα τόπον ὅπου δὲν ἐφοδούμεν ν' ἀποθάνω ἀπὸ πείναν καὶ δίψαν. Μὰ στοχαζόμενος τὰ ἄγρια ζῶα, ὅπου ἤμποροῦσαν νὰ ἦναι ἐκεῖ, καὶ διὰ νὰ μὴ με καταφάγουν, μὲ ἐμβῆκε κάποιος φόβος, καὶ μὲ ἔκαμε νὰ μὴν ἀναπαυθῶ ἐκεῖ διὰ πολὺν καιρὸν, μὲ ὅλον ὅπου εἶχα πολλὴν χρείαν.

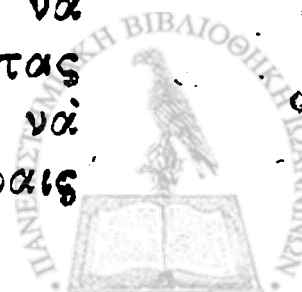
Ἐπεριπάτησα τὸ λοιπὸν, καὶ ἦλθα εἰς ἓνα λόγον, τοῦ ὁποίου τὰ δένδρα ἦτον ὅλα ἀπὸ ἀλοῆν, καὶ πυξάρι. Καὶ ἀφ' οὗ ἐπεριπάτησα εἰς αὐτὸν τριακόσια πατήματα, εὐρέθηκα σιμὰ εἰς ἓνα λιβάδι σκεπασμένον ἀπὸ χιλίων λογίων λουλούδια, ὅπου εὐωδίαζαν τὸν ἀέρα. Εἰς τὸ μέσον ἐτούτου τοῦ λιβαδίου ἐφαίνονταν ἓνα δένδρον πολλὰ ὑψηλὸν καὶ φουντωτὸν, ὅπου ἔκανε ἓνα χαριέστατον ἴσκιον, εἰς τὴν ρίζαν τοῦ ὁποίου ἦτον μία τέντα ἀπὸ μεταξωτὸν, καὶ ὑποκάτω αὐτῆς ἦτον ἓνα κρεβάτι μὲ ἓναν ἄνθρωπον, ὅπῃ ἐφαίνονταν πῶς νὰ κοιμᾶται, καὶ εἶχε τὸ ζερδί του χέρι ἀκουμπισμένον ἐπάνω εἰς μίαν κασσελοπούλαν χρυσῇν, καὶ ἓνας δράκοντας φοδερὸς ἔστεκε σιμάτου, καὶ ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ στόμα του μίαν γαραφοπούλαν μὲ βάλαμον, καὶ κάθε ὀλίγον τὸ ἐπλησίαζεν ὑποκάτω εἰς τὰ ὀρθούνιά του.

Εἰς τοῦτο τὸ θάμα ἐμείνα νεκρὸς ἀπὸ τὸν φό-
 βον μου. Ἄλλοι εἰς ἐμέ, εἶπα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου·
 τί τὸ ὄφελος ὅπου ἐγλύττωσα ἀπὸ τὴν θάλασσαν,
 καὶ ἀπὸ τὸν κροκόδειλον, καὶ ἦλθα διὰ νὰ γένω φα-
 γητὸν ἐτούτου τοῦ δράκοντος· καὶ ἀντὶς νὰ πλη-
 σιάσω εἰς τὴν τένταν, ἔφυγα καὶ ἐκρύφθηκα, εἰς
 κάποια δενδράκια, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐδάλθηκα διὰ
 νὰ θεωρήσω τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν δράκοντα.
 Καὶ ἂρ' οὐ διὰ ἄρκετὸν διάστημα ἐθεωρῶσα ἐκεῖ,
 βλέπω αἰφνιδίως νὰ εὗγῃ ἀπὸ τὴν τένταν ὁ δρά-
 κων, καὶ σηκωνόμενος εἰς τὸν αἶρα μὲ μεγάλην
 ὀρμὴν, ἔγεινεν ἄφαντος ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἀφ' ἧ
 ἐξεμάκρυνεν αὐτὸς ὁ δράκων, ἐπῆρα θάρρος, καὶ
 γεμάτος ἀπὸ περιέργειαν ἐκίνησα πρὸς τὴν τέν-
 ταν, διὰ νὰ ἰδῶ τί ἄνθρωπος ἦτον ἐκεῖνος, ὅπῃ
 ἐκεῖ ἐκοιμῶνταν· καὶ ἐμβαίνοντας μέσα εἰς αὐ-
 τήν, τὸν εἶδα ὡσάν νὰ ἐκοιμῶνταν, ὁ ὁπσιὸς ἔ-
 δειχνε πῶς νὰ ἦτον ἕως ἑκατὸν εἴκοσι χρονῶν
 ἡλικίας, καὶ ἐφαίνοντ' ἄν πῶς νὰ ἦτον ἀκόμη ζων-
 τανός, μὲ ὅλον ὅπου ἦταν πολλοὶ αἰῶνες ὅπου
 ἦτον ἀποθαμμένος· ἐστάθηκα καμπόσον διὰ νὰ
 τὸν στοχασθῶ μὲ ἐπιμέλειαν· ἐπῆρα ἔπειτα τὴν
 κασσέλαν τὴν χρυσὴν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ
 χέρι του ἀκουμπισμένον, καὶ ἀνοίγοντάς την εὗγα-
 λα κάποια σаниδάκια παλαιά, ἐπάνω εἰς τὰ ὅποια
 ἔστεκαν γραμμένα τὰ ἀκόλῃθα λόγια· « Ἀσὴ υἱὸς
 » τοῦ Βαρχία, καὶ μέγας βεζύρης τοῦ Σολομῶν-
 » τος, εἶμαι ἐγὼ ὅπου ἐδῶ μὲ βλέπετε· ἐγὼ βλέ-
 » ποντας πῶς ἐπλησίαζα εἰς τὸν θάνατον, ἐδιά-
 » λεξα ἐτούτο τὸ ἔρημον νησίον, διὰ νὰ ἀφήσω
 » τὸ θνητόν μου κορμίον ὑποκάτω εἰς ἐτέτην τὴν
 » τένταν πρὸς ὠφέλειαν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. Ἄς
 » ἡξεύρουν λοιπὸν ἐκεῖνοι, ὅπου εἰς ἐτούτο τὸ
 » νησίον ἀπὸ κακὴν τους τύχην ἤθελαν φθάσει,

» πῶς δὲν θέλουν μεταγυρίσουν εἰς τοὺς τόπους
 » τους, ἂν δὲν ἀνδριευθοῦν, καὶ τολμήσουν, νὰ
 » βαλθοῦν εἰς τοὺς πλέον φοδερωτάτους κινδύνους
 » ὅπου νὰ ἦναι. Καὶ ἂν τίποτε δὲν τοὺς ἤθε-
 » λε φοβήσῃ, ἃς περιπατήσουν πρὸς τὰ δυτικὰ
 » μέρη, καὶ θέλουν φθάσει εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς
 » βουνοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν θέλουν εὕρει μίαν μεγά-
 » λην τρύπαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνδρείως ἃς ἔμβου
 » εἰς αὐτήν, καὶ ἃς περιπατήσουν χωρὶς νὰ στα-
 » θῶν, ἕως ὅπου νὰ φθάσουν εἰς ἓνα μέγα λιθάδι,
 » τοῦ ὁποίου ἡ ωραιότης θέλει τοὺς θαυμάσει·
 » μὲ ἐτοῦτο τὸ μοναχὸν μέσον ἡμποροῦν νὰ ἐλευ-
 » θερωθοῦν ἀπὸ ἐτούτους τοὺς τόπους ».

Ἀφ' οὗ ἀνέγνωσα αὐτὰ τὰ γράμματα, ἐφίλησα
 μὲ ὅλον τὸ σέβας ταῖς ἐρμηνείαις τοῦ Ἀσῆ· ἔ-
 πεσα κατὰ γῆς, καὶ ἐπερικάλεσα τὸν οὐρανὸν
 μετὰ πολλῶν δακρύων, διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ
 λυτρωθῶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, ὅπου ἔχω
 νὰ συναπαντήσω, καθὼς καὶ μὲ ἐδυνάμωσε, καὶ
 εὐγῆκα καὶ ἀπὸ τὰ πηγάδια. Τότε χωρὶς νὰ
 χάσω καιρὸν, ἐπεριπάτησα πρὸς τὴν δύσιν, καὶ
 εἰς ὀλίγον διάστημα ἔφθασα εἰς τὴν ρίζαν τοῦ
 βουνοῦ, ἐκεῖ ὅπου κατὰ ἀλήθειαν ἐθεώρησα μίαν
 μεγαλωτάτην τρύπαν, τῆς ὁποίας τὸ φοδερῶτα-
 τον σκότος ὅπου ἐφαίνονταν μὲ ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὸ
 νὰ ἔμβω εἰς αὐτήν. Μὰ ἐγὼ πολλὰ βέβαιος εἰς
 ταῖς ἐρμηνείαις τοῦ Ἀσῆ δὲν ἐφοβήθηκα τίποτε·
 ἐμβῆκα χωρὶς ἀντίρρησης, καὶ ἐπεριπάτησα μὲ
 σταθερότητα, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἐπεριπατοῦσα εἰς
 τὰ τυφλά, μὲ τὸ νὰ ἦμουν περικυκλωμένος ἀπὸ
 ἓνα βαθύτατον σκότος· ἀγροικοῦσα ὁμῶς ὅτι νὰ
 ἐπήγαινα ὅλον εἰς κατήφορον· καὶ περιπατῶντας
 πάντοτε χωρὶς νὰ ἀναπαυθῶ, ἔλαβα αἰτίαν νὰ
 στοχασθῶ, ὕστερον ἀπὸ δεκαπέντε, ἢ εἴκοσι ὥραις

περιπάτημα, ὅτι ἔκανε χρεία βεβαίως πῶς ἐγὼ
 νὰ ἐκατέδαινα εἰς τὰ καταχθόνια νὰ εὕρω τὰ τε-
 λώνια τῆς γῆς. Τέλος πάντων τὸ σκότος ὅπου
 μέ ἐμπόδιζεν ἐδιαλύθη, καὶ ἐξαναθεώρησα τὸ φῶς
 τῆς ἡμέρας, ὅπῃ ἐλογίαζα νὰ τὸ ἔχασα διὰ πάν-
 τα. Ἐφανερώθη εὐθύς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἕνα
 λιβάδι γεμάτον ἀπὸ διαφόρων λογιῶν λουλούδια
 καὶ ἄνθη, ὅπου δὲν τὰ εἶχα μεταϊδεῖ, καὶ δένδρα
 φορτωμένα ἀπὸ ωραίους καρπούς· ἐπλησίασα εἰς
 ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δένδρα, καὶ ἔφαγα ἀπὸ τὸν
 καρπὸν τοῦς, ἔπειτα ἐκάθησα εἰς τὰ χόρτα διὰ
 νὰ ἀναπαυθῶ ὀλίγον, καὶ ἀποκοιμήθηκα εἰς ἕναν
 βαθύτατον ὕπνον. Καὶ ὁπότε ἐξύπνησα, εἶδα με
 ἔκστασιν ἑλὸγυρά μου δώδεκα τελώνια μαῦρα καὶ
 ξηραγκιανὰ, τὰ ὅποια εἶχαν τὰ μάτια φλογερὰ,
 καὶ εἶχαν σχεδὸν μορφὴν ἀνθρωπίνην, καὶ μερικὰ
 ἀπὸ αὐτὰ εἶχαν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου τοῦς
 ἀπὸ ἕνα κέρατον μακρὺ, καὶ ὅπισθεν εἶχαν οὐραν
 σκυλίου, καὶ ἄλλα εἶχαν σημάδια παράξενα, ὅπῃ
 δὲν ἤμπορῶ νὰ τὰ διηγηθῶ.

Υἱὲ τοῦ Ἀδάμ, μοῦ εἶπεν ἕνα ἀπὸ αὐτὰ, διὰ
 ποίαν τύχην εὕρισκσαι ἀνάμεσα εἰς τὰ τελώνια
 τῆς γῆς; Αὐτουνῶν τότε τοὺς ἐδιηγήθηκα τὰ
 συμβεβηκότα μου. Καὶ ἕνα ἄλλο ὑστερώτερον μὲ
 εἶπεν· ἔλα νὰ κατοικήσης με ἡμᾶς, καὶ βεβαιώ-
 σου πῶς δὲν θέλομεν σὲ βλάψει· καὶ ὁπότε διὰ
 κάποιον καιρὸν ἤθελες μᾶς δουλεύσει, εἰς ἀντα-
 μοιβὴν θέλομεν σὲ φέρεи εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον,
 ὅπου ἐπιθυμᾶς νὰ εὕρεθῇς. Δὲν ἔδειξα δυσκολίαν
 διὰ νὰ δεχθῶ τὸ πρόβλημα ὅπου μοῦ εἶπεν. Ἐ-
 καμες καλὰ, μοῦ ἀπεκρίθησαν, νὰ κλίνης θελημα-
 τικῶς, ἐπειδὴ καὶ στανικῶς, ἠθέλαμεν σὲ φέρεи εἰς
 τὴν συντροφίαν μας. Ἐτζί λέγοντας μὲ ἐπῆραν
 καὶ μὲ ἐσήκωσαν εἰς τὸν αἶρα, καὶ μὲ ἔκαμαν νὰ

περάσω ἀπὸ πάνω ἀπὸ διάφορα βουνά, καὶ ἐγυ-
ρίσαμεν διάφοραις θαλάσσαις, διὰ νὰ φθάσωμεν
εἰς ταῖς κατοικίαις τους, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦτον ἄλ-
λο, παρὰ ἓνα ἀναρίθμητον πλῆθος σπηλαίων ὑ-
πογείων, καὶ τρύπαις εἰς τὰ βουνά· καὶ εἰς κάθε
ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ἐκατοικεῖσεν ἀπὸ ἓνα τελώνιον.

Ἐστάθηκα ἓναν ὁλόκληρον χρόνον μὲ αὐτὰ τρε-
φόμενος ἀπὸ χόρτα, εἰς ὅσον αὐτουνῶν ἡ τροφή
ἔστεκεν ὅλον εἰς κόκκαλα, τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρω-
ποι τρώγοντας τὸ κρέας τὰ ἐρρίχναν. Καὶ διὰ νὰ
μὴν τοὺς λείψῃ αὐτὴ ἡ ζωοτροφία, εἶχαν ἐπι-
ταυτοῦ διωρισμένα διάφορα τελώνια, ὅπῃ ἐπήγαι-
ναν διὰ νὰ τὰ μαζώνουν, καὶ νὰ τοὺς τὰ φέρνῃ
ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Ἐχωριστὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ
τὰ τελώνια ἔφερναν τὸ περισσότερον μέρος ἀπὸ
τὰ κόκκαλα τῶν ἀλόγων, ὅπου ἔτρωγαν οἱ Ταρ-
τάροι, τὰ ὁποῖα τὰ εἶχαν διὰ τὸ πλεόν εὐγενι-
κώτερον φαγί, καὶ τὰ ἔτρωγαν μὲ πολὺν πόθον.
Ἡ δυστυχισμένη ζωὴ, ὅπου ἔκανα μὲ ἐκεῖνα τὰ
κατηραμένα τελώνια, καὶ ἡ ἀνάγκη εἰς τὸ νὰ
ἦμαι σκλάβος τοὺς μου ἐπροξενούσαν μέγαν πό-
νον· καὶ ἐκεῖνο ὅπου περισσότερο ἐδιαπερνοῦσε
τὸ πνεῦμά μου ἀπὸ πλεόν ζωντανὸν πόνον, ἦτον
ἡ καταφρόνεις ὅπου ἔκαναν τοῦ Ἀλκοράνου, καὶ
τοῦ Μωάμεθ· μὲ ἐμπόδιζαν ἀπὸ τὸ προσκύνημά
μου, καὶ ἀπὸ τὸ νὰ πέρνω ἀμπτέσι καὶ νὰ πλέ-
νωμαι· καὶ ἐγὼ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμποδίσματα,
ἡξεύροντας βέβαια πῶς ἤθελα νὰ κακοπάθω ἂν
τοὺς ἐπαράκουα, δὲν ἐπαματοῦσα μὲ ὅλον τοῦτο
νὰ κλέπτω τὸν καιρὸν, καὶ νὰ κάνω συχνῶς εἰς
κρυφὸν τρόπον ἐκεῖνο ὅπου μὲ ἐμπόδιζαν.

Μίαν ἡμέραν, ὅπου εὐρίσκομουν μοναχὸς εἰς τὸ
σπήλαιον ὅπου ἐδούλευα, ἐπῆρα ἀμπτέστι, καὶ
ἄρχιστα νὰ κάνω τὸ προσκύνημά μου, καὶ εἰς τὸ

ἀναμεταξύ ὅπου ἔλεγα κάποια λόγια ἀπὸ τὸ Ἀλ-
κωράνι, ἤκουσα νὰ ἀντιδοήσῃ ὁ ἀέρας ἀπὸ βοαῖς
χαρμόσυναις, καὶ ἀπὸ ψαλμωδίαις εἰς δόξαν τοῦ
Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Μένοντας ἐκστατικὸς εἰς τὰ ὅσα ἤ-
κουα, εὐγῆκα εὐθύς ἀπὸ τὸ σπήλαιον διὰ νὰ κα-
ταλάβω τὸ αἷτιον μιᾶς πόσον μεγάλης μεταβο-
λῆς· εἶδα τελώνια ἐνδυμένα λευκά, μὲ φακιόλια
εἰς ταῖς κεφαλὰς χοντζιάτικα· αὐτὰ ἐφαίνονταν
μεγάλα καὶ καλὰ θρεμμένα, καὶ τόσον εὐμορφα,
ὅσον ἄσχημα ἦτον τὰ ἄλλα. Ἐτούταις αἱ δύο
φυλαῖς τῶν τελωνίων ἐπολέμησαν ἀνάμεσόν τους,
καὶ τὰ εὐμορφα νικῶντας τὰ ἄσχημα, ἐώρταζαν
μὲ ταῖς ψαλμωδίαις των εἰς εὐχαρίστησιν τοῦ
Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν νίκην τους. Μὴν ἡμπορῶντας παρὰ
νὰ εὐχαριστηθῶ εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα, καὶ ἀνταμώ-
νοντας τὴν φωνήν μου μὲ ἐκείνην τῶν νικητῶν,
ἐφώναξα μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν· δὲν εἶναι ἄλ-
λος οὐρανός, παρὰ ἓνας, καὶ Μωάμεθ εἶναι προ-
φήτης. Ἐνα πλῆθος τότε ἀπὸ τὰ νικητικὰ τε-
λώνια ἀκούοντάς με νὰ ὁμιλῶ εἰς αὐτὸν τὸν τρό-
πον, ἦλθαν ἐκεῖ ὅπου ἦμουν. Ποῖος εἶσαι ἐσύ, ἓνα
ἀπὸ αὐτὰ μοῦ εἶπε; καὶ ποῖος ἡμπόρεσε νὰ σοῦ
δείξῃ παρόμοια λόγια; ἡμεῖς δὲν ἡξεύρομεν ὅτι
εἰς ἐτοῦτον τὸν τόπον νὰ εὐρίσκεται ἓνας μου-
σουλμάνος· εἰπές μας τὸ λοιπὸν πόθεν εἶσαι; καὶ
πῶς ἡμπόρεσες νὰ ἔλθῃς ἐδῶ; Ἐγὼ ἐπλήρωσα
τὸ ὅσον ἐπιθυμοῦσαν, ἔπειτα μὲ ἔφεραν εἰς τὸ
τελώνιον, ὅπερ τὸ ἐνόμιζαν ὡς βασιλέα τῆς· αὐτὸ
μοῦ ἐξέταξε παρόμοιως τὰ ἴδια, ὡς ἄνωθεν, καὶ
εἰς τὸν ἴδιον τρόπον τοῦ ἀπεκρίθηκα, ἔπειτα μὲ
ἐζήτησε τὸ ὄνομά μου· καὶ φανερώνοντάς το μοῦ
εἶπεν· Ἀμπουλδάρη, εἶμαι πολλὰ εὐχαριστημένος,
ὅπου ἐλευθερώθῃς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀπίστων
τελωνίων· ἐκεῖνὰ τὰ κακὸς τρόπος ἦθελαν μίαν ἡ-

μέραν νὰ σὲ θανατώσουν· ἤμπορεῖς τῶρα νὰ χαί-
ρεσαι, καὶ νὰ εὐφραίνεσαι, ἐπειδὴ καὶ εἶσαι με-
τὰ τελώνια, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὴν θρησκείαν αὐτῆς
τοῦ Μωάμεθ ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

Ἐκεῖνος ὁ βασιλεὺς ἔλαθεν ἀπὸ ὀλίγον κατ' ὀ-
λίγον πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἐμένα· καὶ καταλαμ-
βάνοντας, ὅτι ἤμουν πολλὰ παιδευμένος εἰς τὰ
δόγματα καὶ νόμους τοῦ Μωάμεθ, μὲ ἔκαμε διὰ
ἰμάμην του, ὥστε ὅπου ἐγὼ ὑπηρετοῦσα εἰς
ταῖς ὥραις τοῦ προσκυνήματος, καὶ ἔκανα τὴν
προσευχὴν, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς θρησκείας κατὰ
τὸ πρέπον· ὁπόταν ἐγὼ ἐνήστευα, ἐνήστευαν καὶ
αὐτά· ἀνέγνωθα καθημερινῶς, καὶ τοὺς ἐξηγῆσα
τὸ ἀλκοράνι μὲ ταῖς παρατήρησεις· καὶ διὰ ταῦ-
τα μὲ ἐσέβουνταν πολλὰ· καὶ τέλος πάντων ἔ-
γινε πολλὰ ἐνδοξος ἀνάμεσόν τες, εἰς τρόπον ὅ-
που τίποτε δὲν ἐκατώρθωναν, χωρὶς πρῶτον νὰ
μὲ συμβουλευθοῦν, καὶ ἔδειχναν πολὺ σέβας εἰς
τὰς κρίσεις μου. Ἐσυνέβη ὅτι μία νύκτα ἐνυ-
πνιασθῆκα πῶς νὰ εὐρίσκουν εἰς τὸν ἱερὸν
κῆπον τῆς Μέκκας, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ μνη-
μεῖον τῆς Μωάμεθ, καὶ ἔβλεπα νὰ ἐμβαίνει ἡ Γαν-
τζάδα εἰς αὐτὸν τὸν ἱερὸν μπαχτζὲ μὲ τὸ πρό-
σωπον πολλὰ θλιμμένον· καὶ εἰσερχομένη εἰς τὸ
μνημεῖον τοῦ Προφήτου, ἐπερικαλοῦσεν εἰς τὸν ἀ-
κόλουθον τρόπον. « ὦ Μωάμεθ, ὅπου εἰς ἐσὲ ἔθυ-
» σίασα τὰ εἰδῶλα ὅπου ἐπροσκυνοῦσα, δεῖξέ ἔ-
» λεος εἰς μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία πληρώνει μὲ κάθε
» προθυμίαν τοὺς νόμους σου· κάμε νὰ ἐλθῇ ὁ ἄν-
» δρας μου, ὅπου δὲν ἠξέυρω ποῦ εὐρίσκεται, καὶ
» κάμε τον νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Μπάσραν, διὰ νὰ
» διαφεντεύσῃ μίαν καρδίαν, ὅπου αὐτοῦ τοῦ τὴν
» ἐχάρισα, καὶ νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ ἑνὸς παρὰ-
» νομον, ὅπου γυρεύει νὰ μὲ ἀπατήσῃ. »

Ἐξύπνησα εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια, καὶ μία σύγ-
χυσις, ὅπου δὲν ἤμπορῶ νὰ τὴν διηγηθῶ, ἐπλά-
κωσε τὰ πνεύματά μου, καὶ συνέλαβα ἀπὸ ἐκεῖνο
τὸ ὄνειρον ἓνα κακὸν προμήνυμα· ἐστοχάσθηκα ὅτι
ἡ γυναῖκά μου εὐρίσκονταν συγχυσμένη ἀπὸ κἀνένα
τολμηρὸν, ὅπου ἔπασχε νὰ μοῦ ἀρπάξῃ τὴν τιμὴν
μου, καὶ ἐτοῦτος ὁ σκληρὸς στοχασμὸς μου, τὸν
ὀπσιῶν δὲν ἤμπορῶσα νὰ ἐξαλείψω ἀπὸ τὸ πνεῦμά
μου, μὲ ἐπροξένησε μίαν βαθυτάτην μελαγχολίαν.
Ἐκατάλαβεν αὐτὴν εὐθύς ὁ βασιλεὺς τῶν τελω-
νίων, καὶ μοῦ εἶπεν, ὦ Ἰμάμη τί ἔχεις; μία θά-
νατηφόρος θλίψις φαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
σου ἐδῶ καὶ ὀλίγας ἡμέρας, εἰπές μου τί εἶναι τὸ
αἷτιον; Ἀχ μεγαλώτατε βασιλέα, τῷ ἀπεκρίθηκα·
ἓνα σκληρὸν ὄνειρον ὅπου εἶδα εἰς τὴν γυναῖκά
μου, ἐτάραξε μεγάλως τὴν ἡσυχίαν μου, καὶ μοῦ
ἄναψε τὴν ἐπιθυμίαν διὰ νὰ τὴν ἰδῶ, καὶ διὰ
τοῦτο εἶμαι ἔτζη, καθὼς μὲ βλέπεις περίλυπος.
Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ μὲ ἐπρόσταξε νὰ τοῦ διηγη-
θῶ αὐτὸ τὸ ὄνειρον· καὶ ὁπότεν τοῦ τὸ ἐδιηγῆ-
θῃκα μοῦ εἶπεν·

Ἐγὼ αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν εἰς τὸ ὅσα μὲ
ἐξεμυστηρεύθης, καὶ ἐπειδὴ καὶ ἔχεις μίαν γυναῖ-
κα, ὅπου τὴν ἀγαπᾷς τόσον, καὶ ὅπῃ ἐπιθυμᾷς,
νὰ εὐρεθῇς σιμάτης, ἐγὼ σοῦ τάσσω νὰ τὴν ἰδῇς
ὀγλήγορα· μὰ πόση στραῖτα στοχάζεσαι νὰ ἦναι
ἀπ' ἐδῶ ἕως τὴν Μπάσραν; ἠκολούθησε αὐτὸς
νὰ λέγῃ· ἡξεύρεις ὅπου ἔχεις νὰ περιπατήσης ἐ-
βδομηῖντα χρόνους, διὰ νὰ φθάσῃς ἐκεῖ; μὰ μὲ ὅ-
λον αὐτὸ τὸ μέγα διάστημα, ἐγὼ θέλω σὲ κάμει
νὰ εὐρεθῇς εἰς τὴν πατρίδα σου πολλὰ ὀγλήγο-
ρα, καὶ θέλω κάμει νὰ σὲ φέρῃ ἓνα τελώνιον διὰ
νὰ ἀπολαύσῃς τὴν Γαντζάδα, ὅπου τὴν εἶδες εἰς
τὸ ὄνειρόν σου. Καὶ λέγωντας ἔτζη μὲ ἐπῆρεν ἀπὸ

τὸ χέρι, καὶ μεῖς ἔφερεν εἰς μίαν παραθαλασσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξεν ἓνα νησίον. Βλέπεις ἐσύ, μοῦ εἶπεν, ἐκεῖνο τὸ νησίον, εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται ἓνας πύργος, ὅπου ἡ κορυφή του ἐγγίζει ἕως τὰ σύννεφα; Ναὶ ὦ αὐθέντη, τῷ ἀπεκρίθηκα· Πολλὰ καλὰ, αὐτὸς ἐξαναεἶπεν· αὐτὸς εἶναι ἓνας πύργος, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει εἰς φυλακὴν τῶν ἀπίστων τελωνίων, ὅπου πέφτουν εἰς τὰς χεῖράς μου, καὶ ἄλλα τελώνια ὅπου δὲν μοῦ ὑποτάσσονται. Εἰς ἐτοῦτα τὰ λόγια αὐτὸς μεῖς ἐσήκωσεν εἰς τὸν αἶρα, καὶ μεῖς ἔφερε μαζί του εἰς ἐκεῖνο τὸ νησίον. Ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν πόρταν τοῦ πύργου, ὅπου ἦταν σιδηρένιαι, ἡ ὁποία διὰ προσταγῆς τῆς εὐθὺς ἀνοιξε. Καὶ ἐμβαίνοντας τὸν εἰς πύργον εἶδα τελώνια εἰς πλῆθος πολὺ, φορτωμένα ἀλύσους, καὶ ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ ἐγνώρισα διάφορα ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπου τοὺς ἤμουν σκλάβος.

Ἦτον ἓνα ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα ὀνομαζόμενον Ἀφρικὸς, μεγάλον καθ' ὑπερβολὴν, καὶ φοβερόν, καὶ ἄσχημον πολλὰ· αὐτὸ ἔστεκε δεμένον μεῖς χοντραῖς ἀλυσίδαις εἰς ἓνα στύλον, εἰς τρόπον ὅπου τοῦ ἐσήκωναν τὴν ἐλευθερίαν διὰ νὰ κάμῃ παραμικρὰν κίνησιν. Ὁ βασιλεὺς γυρίζοντας πρὸς αὐτὸ τοῦ εἶπεν· ὦ ταλαίπωρε Ἀφρικέ, ἡξεύρεις πόσον ἐσύ μοῦ εἶσαι ὑπόχρεως. ὦ μεγαλώτατε βασιλεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀφρικὸς, ἐγὼ δὲν παραβλέπω τὸ χρέος μου· ἔπρεπέ μου χίλιαις φοραῖς νὰ λάβω τὰ πλέον σκληρὰ βασανιστήρια, καὶ τὸ ὕψος τῆς βασιλείας σου ἔδειξε τὴν καλωσύνην καὶ μεῖς ἐσυμπάθησεν. Ὡς ἦναι, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, ἐσύ ἡξεύρεις πῶς ἢ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὴν ἐλευθερίαν; Ναὶ βασιλεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀφρικὸς ἡξεύρω τὴν μεγάλην σου γενναιότητα, καὶ αὐτὸ δὲν μοῦ εἶναι νέον. Σοῦ τὴν δίνω τὸ λοιπὸν, τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεὺς,

μα' με συμφωνίαν, ὅτι ἐσύ νὰ φέρης ἐτοῦτον τὸν Μουσουλμάνον εἰς τὴν Μπάσραν, καὶ θέλω ὅτι εἰς ὀλίγον διάστημα νὰ κάμῃς αὐτὸ τὸ ταξείδιον. Θέλω τὸν φέρει εἰς τρεῖς ὥραις, τοῦ εἶπε, διὰ τὸ θέλημά σου ὅπου με προστάζεις. Ὁ βασιλεὺς τότε ἐγύρισε εἰς ἐμέ καὶ μοῦ εἶπεν· ἤξευρε, ὦ νιέ, ὅτι ἐτοῦτος ὁ Ἀφρικὸς εἶναι ἓνα κακοποιὸν τελώνιον, πονηρὸν, ἐπίδουλον καὶ ἄνομον· δὲν ἡμπορῶ νὰ δώσω τόσην πίστιν εἰς τὰ ὅσα με τάζει· φοβοῦμαι, ὅτι νὰ με γελαῖ, μα' διὰ νὰ μὴ σέ βλάβῃ, θέλω σὲ δώσει μίαν προσευχήν, διὰ νὰ τὴν λέγῃς εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς στρατάς, ὅπου εὐρίσκεισαι ἐπάνω εἰς ταῖς πλάταις του, καὶ με αὐτὴν στάσου βέβαιος, πῶς δὲν θέλει ἡμπορέσει νὰ σέ βλάβῃ. Καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν μοῦ ἐρμήνευσε τὴν προσευχήν, καὶ τὴν ἔμαθα νὰ τὴν λέγω.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἔλυσεν τὸν Ἀφρικόν, καὶ με τὰ ἰδιά του χέρια με ἔβαλεν εἰς ταῖς πλάταις του, καὶ ἀφ' οὗ μοῦ ἔδωσε τὰ μάτια διὰ νὰ μὴν ἰδῶ πράγματα, ὅπου νὰ με φοβήσουν εἰς τὴν στρατάν, μοῦ εἶπεν· Ἀμπουλδάρη, ἀπὸ ἐσένα δὲν ζητῶ ἄλλο, παρὰ νὰ ἐνθυμηθῇς νὰ ὑπᾶς εἰς τὴν Μέκκαν, διὰ νὰ εὕρῃς τὸν Ὁμαρ βασιλέα τῶν πιστῶν, καὶ τὸν Ἀλῆ Βαναπτὴ γαμπρὸν τοῦ Μωάμεθ, εἰς τοὺς ὁποίους θέλεις εἰπεῖ, ὅτι ἦναι μία φυλὴ τελωνίων ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ, ὅπου ποτὲ δὲν τρώγην δίχως νὰ εἰποῦν τὸ πισμελαῖ, καὶ πέρνουν ἀμπτέστι, καὶ κάνουν ὅλαις ταῖς συνήθειαις τῶν Μουσουλμάνων, καὶ ὅπου πολεμοῦν ἡμέρα καὶ νύκτα ἐναντίον εἰς μίαν ἄλλην φυλὴν τελωνίων, ὅπου εἶναι ἀποσάται εἰς τοὺς νόμους τοῦ Μωάμεθ.

Τοῦ ἔκαμα ὄρκον ὅτι νὰ κάμω καθὼς με ἐπρόσταξε· καὶ ὑστέρῳ ἐγῆκα ἀπὸ τὸν πύργον με τὸ

τελώνιον, ὅπου τὸ εἶχα καὶ δοαλικευμένον. Κύτταξε καλὰ, μοῦ εἶπε πάλιν ὁ βασιλεὺς, νὰ μὴν ἀφήσης ὅπῃ νὰ λῆς τὴν προσευχήν· διατὶ ἂν σταματήσης καμπόσον χωρὶς νὰ τὴν εἰπῇς, ὁ Ἀφρικὸς ἡμπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ κινδυνεύσης καὶ νὰ χαθῇς. Δὲν μοῦ τὸ ἐπαράγγειλεν αὐτὸ ὁ βασιλεὺς χωρὶς δικαιολόγημα καὶ ἀφορμὴν· ἐπειδὴ καὶ ἐγνώρισα πολλὰ ὀγλήγορα τὴν ἐνέργειάν, ἂν ἔστεκα μίαν στιγμὴν χωρὶς νὰ τὴν εἰπῶ· ὁ Ἀφρικὸς ἔκαμνε οὐρλιασμούς φοδερωτάτους, οἱ ὅποιοι εὐθύς ἔπαυον, ὅποτεν ἐξανάπιανα τὴν προσευχήν· τώρα ἐγροικῶσα ὅτι τὸ τελώνιον μὲ ὕψωνε, τώρα μὲ ἐχαμήλωνε· κάποιαις φοραῖς ἔκανε νὰ γενοῦνται φοδερωτάταις χιλάζαις, καὶ ἄλλαις φουρτούναις, πιστεύοντας, ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ μέσα νὰ μὲ φοδῇς, καὶ νὰ μὲ κάμῃ νὰ πέσω· μὰ ὅλα ἦτον ἀνωφελῆ, ἐπειδὴ καὶ ἐκρατούμουν πολλὰ σφικτὰ ἐπάνω εἰς ταῖς πλάταις του.

Ὅσόν, ὅ, τι λογιῆς ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν εἶχα εἰς τὸ νὰ λέγω ἐκείνην τὴν προσευχήν, ὅπῃ μὲ ἔκανε νὰ στέκωμαι ἀσφαλῆς, δὲν ἡμπόρεσα ὁμῶς νὰ ὑποφέρω ὅπου νὰ μὴν πληρώσω τὴν περιέργειάν μου εἰς ἓναν ἀλαλαγμὸν φωνῶν, ὅπῃ ἤκυσσα εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἔλαβα τὴν ἀφροσύνην νὰ σηκώσω τὸ δέμα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου διὰ νὰ ἰδῶ τί ἦτον, εἶδα πολλὰ τελώνια, ὅπου εἶχαν μορφὴν θηριώδη, καὶ ἐπολεμοῦσαν εἰς τὸν ἀέρα· τὰ φωνάγματα ὅπου ἔκαναν, καὶ ὁ τρόπος ὅπου ἐπολεμοῦσαν, μὲ ἔκαμαν διὰ κάποιον διάστημα νὰ παύσω ἀπὸ τὸ νὰ λέγω τὴν προσευχήν μου. Καὶ ὁ Ἀφρικὸς εὐρίσκωντας τὸν καιρὸν ἀρμόδιον ὅπου δὲν ἐπροσηύχοντο, μὲ ἔρριξεν εἰς μίαν θάλασσαν, ὅπου ἐπάνωθεν της εἶμασθεν, καὶ ὑπῆγε νὰ ἀνταμωθῇ μὲ τ' ἄλλα τελώνια διὰ νὰ πολεμήσῃ.

Ἐγώ, μὲ τὸ νὰ μὴν ἦμουν μακρὰν ἀπὸ τὴν πα-
ραθαλασσίαν, καὶ ἡξεύρωντας καλὰ νὰ πλεύσω
ἐπίασα τὴν γῆν εὐθύς, τὴν ὁποίαν χίλιαις φοραῖς
τὴν ἐφίλησα, εὐχαριστῶντας τὸν οὐρανὸν διὰ τὴν
ἐλευθερίαν μου. Μὰ ἂν ἐχαίρομουν ὅπῃ ἐλευθέρω-
σα τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης,
καὶ ἀπὸ τὸν Ἀφρικὸν, ἐθλίβομουν μεγάλως ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος, στοχαζόμενος πῶς ἦμουν εἰς μίαν
ἔρημον, χωρὶς ἐλπίδα διὰ νὰ ξαναῖδῶ τὴν γυ-
ναῖκά μου καὶ τὴν πατρίδα μου.

Συμβεβηκὸς Η'. τοῦ Ἀμπουλδάρη.

Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ὅπου ἐγὼ ἐθλίβομουν διὰ τὴν
κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκόν μιν βλέπω
ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη τῆς θαλάσσης ἓνα μικρὸν
πουλίον, ὅπου εἰς ἐμένα ἔρχονταν. Ἐγὼ δὲν εἶδα
ποτὲ ἓνα παρόμοιον πουλίον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐ-
φαίνετο πολλὰ ὥραϊον· αὐτὸ ἐπλησίχσεν εἰς τὸ
στόμα μου τὴν μύτην του, καὶ μοῦ τὸ ἐγέμωσεν
ἀπὸ ἓνα δροσερὸν καὶ γλυκύτατον ποτὸν, ἔπει-
τα ἔτξι μοῦ εἶπε· « νῆε Μουσουλμάνε μὴν ὀλιγο-
» καρδίξης· διατὶ ἐσὺ εἶσαι διαλεγμένος, καὶ ἐ-
» διωρίσθης νὰ δουλεύσης διὰ παράδειγμα εἰς
» τοὺς ἀνθρώπους τῆς θρησκείας σου· ἐπειδὴ καὶ
» μίαν ἡμέραν θέλουν ἀκούσει τὰ συμβάντα σου,
» καὶ θέλουν ὠφελῆθῃ κατὰ πολλά. » Ὁ εὐγενι-
κὸν πουλίον, ἐγὼ ἐφώναξα ἐκστατικὸς εἰς τὰ ὅσα
μοῦ ὠμιλοῦσεν· εἰπές μου, διὰ ποῖον θαῦμα ἔχεις
ἐσὺ τὴν χάριν νὰ μιλήῃς ὡς ἄνθρωπος; Ἐγὼ εἶμαι,
ἀπεκρίθη αὐτὸ, τὸ πουλίον τοῦ προφήτου Ἰσαάκ·
καὶ ἔχω τὸ χρέος νὰ ἀγρυπνῶ εἰς ἐτούτην τὴν
θάλασσαν, διὰ νὰ βοηθῶ τοὺς ταλαιπώρους ἀν-
θρώπους, ὅπου ἔρχονται εἰς ἐτούτους τὰς τόπους,

καὶ ξεχωριστὰ τοὺς Μουσουλμάνους· ὥστε ὅπου ἀντὶ νὰ θλίβεται, χαίρου, καὶ στάσου βέβαιος, ὅτι ἦναι ἀνταμοιβὴ εἰς τοὺς καλοὺς τὰ βάσανα, ὅπῃ ὑποφέρουν εἰς τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν. Καὶ ἀφ' οὗ μοῦ ὠμίλησεν εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον, μοῦ ἔδειξε τὴν στρατὸν ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσω, βεβαιώνοντάς με νὰ τὴν ἀκολουθήσω χωρὶς νὰ φοβοῦμαι παντελῶς νὰ μοῦ συμβῇ τίποτε ἐναντίον.

Ἐπεριπάτησα τὸ λοιπὸν εἰς ἐκείνην τὴν στρατὸν ὅπου μοῦ ἔδειξε· καὶ τὸ θαυμασιώτερον, καὶ παραδοξότερον εἶναι· ὅπου ἔπεριπάτησα σαράντα ἡμερῶν διάστημα χωρὶς νὰ ἐπιθυμήσω νὰ φάγω, ἢ νὰ πῶ· τὸ σερμπέτι ὅπου ἐκεῖνο τὸ πουλίον μοῦ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα, μοῦ ἐσήκωσε τὴν πτεῖναν καὶ τὴν δίψαν. Τέλος πάντων ἔφθασα εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς βουνοῦ, ὅπου ἦτον εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἐρήμου, κοντὰ εἰς τὴν ὁπίαν εἶδα ἓνα παλάτι εὐμορφώτατον ἀπὸ πέτραις ἄσπραις κτισμένον, καὶ εἰς αὐτὸ δὲν ἐφαίνονταν κανένα παράθυρον. Ἐκάθησα εἰς ἓναν ἴσκιον δύο πατήματα μακρὰν ἀπὸ αὐτό, καὶ εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ὅπου ἀναπαύομαι, ἤκουσα αἰφνιδίως μίαν φωνήν, ὅπου μὲ λέγει· υἱὲ τοῦ Ἀδάμ, ἐσύ ἔφθασες ἐδῶ εἰς καλὸν καιρὸν διὰ ἐμένα, καὶ διὰ ἐσένα. Ἐγύρισα εὐθύς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπου εὐγαινεν ἡ φωνή, διὰ νὰ ἰδῶ, καὶ εἶδα ἓναν ἄλλον Ἀφρικὸν τελώνιον ξαπλωμένον κατὰ γῆς, πολλὰ μεγαλήτερον ἀπὸ τὸν ἄλλον Ἀφρικόν, ὅπου μὲ εἶχε ρίξει εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πολλὰ ἀσχημότερον· αὐτὸ εἶχε τὸν λαιμὸν ὡσάν τοῦ ἐλέφαντος· τὸν ζερῶν ὀφθαλμὸν κόκκινον ὡσάν τὴν φωτίαν· καὶ τὸν δεξιὸν γαλάζιον. Ἐλα σιμὰ εἰς ἐμέ, μοῦ εἶπε, διὰ νὰ ἀναπαυθῇς, καὶ μὴ φοβᾶσαι τίποτε.

Ἐχρεϊάσθηκα ἐξ ἀνάγκης διὰ νὰ ὑπακούσω ἐ-
 τοῦτο τὸ φοβερώτατον τελώνιον, μὲ ὅλον ὁπῶς ἡ
 θεωρία του δὲν μοῦ ἔδιδε καλὴν ἐλπίδα, καὶ ἐ-
 πῆγα καὶ ἐκάθησα κοντά του. Ἐχάρηκεν αὐτὸ
 εἰς τὸ νὰ μὲ ἰδῇ· ὦ νῆε, μοῦ εἶπε, ποίου προ-
 φήτου εἶσαι ἀκόλουθος; τοῦ Μωάμεθ ἐγὼ τοῦ
 εἶπα· τόσον τὸ καλὴτερον, ἀπεκρίθη ἐκεῖνο, ἐπειδὴ
 καὶ ἓνα τέτοιον ἄνθρωπον ἐγὼ χρειάζομαι· μελε-
 τῶ νὰ κατορθώσω ἓνα μεγάλον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον
 μεναχὸς μου δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ κάμω· μὰ ἐλπίζω
 ὅτι μὲ τὴν βοήθειάν σου λαμβάνω τὸ ποθοῦμενον,
 καὶ ἤμπορεῖς νὰ στοχασθῇς, ὅτι ἂν λάβω ἐκεῖνο
 ὅπου ἐπιθυμῶ, θέλω σὲ γεμίσει τιμαῖς, καὶ πλῆτη
 ὑπέρμετρα, ἐπειδὴ καὶ μὲ αὐτὸ θέλω γέννη αὐθέν-
 της ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν θέλω
 σὲ δώσει καὶ ἐσένα ἓνα βασίλειον. Μὲ προθυμίαν
 θέλω σὲ ὑπακούσει, τοῦ εἶπα· μὰ δι' αὐτὸ δὲν
 ζητοῦ οὔτε κορώναν, οὔτε ἄλλα πλῆτη, παρὰ νὰ
 μὲ φέρης εἰς τὴν Μπάσραν. Ναὶ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος,
 σοῦ ὁμνύω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ προφήτου σου, πῶς
 θέλω σὲ φέρεи πολλὰ καλὰ. Ἐγὼ ἐξαναεἶπα· ἐσὺ
 δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο, παρὰ νὰ μοῦ δείξης
 τὸ τί ἔχω νὰ κάμω, καὶ θέλω τὸ ἀκολουθήσει μὲ
 κάθε ἐπιμέλειαν.

Ὁ Ἀφρικὸς ἔμεινε πολλὰ εὐχαριστημένος εἰς τὸ
 νὰ μὲ ἰδῇ πρόθυμον διὰ νὰ τὸν βοηθήσω· μὰ ἐγὼ
 φοβόμενος εἰς κάποιον τρόπον ἀπὸ αὐτόν, ἄρχησα
 νὰ λέγω τὴν προσευχὴν μυστικῶς. Εἰς αὐτὸ τὸ
 διάστημα αὐτὸς εὐγαλεν ἀπὸ τὴν τζέπην τῆς μίαν
 ἀπλοχεριὰν βόλια μικρὰ μελυδένια, καὶ δίδοντάς
 μου τα εἰς τὰ χέρια, μοῦ εἶπεν· ἐνθυμήσῃ νὰ μὴν
 κάμῃς ἀλλέως, παρὰ ὅποταν μὲ ἰδῇς κάθε φορὰν
 ὅπου νὰ πέσω ἀναίσθητος, νὰ μοῦ ρίξης ἐπάνω-
 θέν μου ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ βόλια. Ἐγὼ τῷ ἔταξα

μεθ' ὅρκου, ὅτι θὰ κάμω καθὼς αὐτὸς με ἐδιά-
ταξεν. Ἐπάνω εἰς τούτην τὴν πίστιν αὐτὸς ἐση-
κώθη, καὶ με ἐπῆρε, καὶ ἐπήγαμεν πρὸς ἓνα πα-
λάτι. Ὁ Ἀφρικὸς ἐκρατοῦσε καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἐ-
κεῖνα τὰ βόλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔρρίξεν ἓνα με
πολλὴν δύναμιν πρὸς τὴν πόρταν τοῦ παλατίου,
ἢ ὁποῖα εὐθὺς ἀνοιξεν· ἐμβήκαμεν εἰς μίαν αὐλὴν
ἐστρωμένην ἀπὸ μάρμαρον διάσπρον, εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν ἐθεωρήσαμεν δύο λεοντάρια φοδερὰ, τὰ ὁποῖα
εὐθὺς ὅπῃ μᾶς εἶδαν ἄρχησαν νὰ βρυχοῦνται· μα-
ὁ σύντροφός μου τὰ ἐκτύπησεν ἀπὸ μιᾶς με ἓνα
βόλι καὶ ἔμειναν ἀκίνητα. Φθάνομεν εἰς μίαν δευ-
τέραν πόρταν προύντζινην, ὅπου ἦτον κλεισμένη
με ἓνα σύρτην ἀσημένιον.

Δὲν ἐναντιώθη ἐκεῖνη εἰς τὸ κτύπημα τῆ βο-
λίου, μα εὐθὺς ἀνοιξε, καὶ ἐφανερώθη εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς μας ἓνα φοδερὸν σπήλαιον πολλὰ εὐρύ-
χωρον· ἓνας ποταμὸς με νερὸν μαῦρον ἔτρεχε με
μεγάλην ὀρμὴν εἰς τὴν μέσην του, καὶ ἐπάνω εἰς
τὰ χεῖλη του ἦτον δύο δράκοντες μεγάλοι καὶ
φοβεροί· ἐτῆτα τὰ θηρία βλέποντάς μας ἀνοιξαν
τὰς πτέρυγὰς των, καὶ ἄρχησαν νὰ ξερνοῦν ἀπὸ
τὸ στόμα τους ἀπειραις φοδεραῖς φλόγες πυρός.
Ὁ Ἀφρικὸς ἔρρίξεν εὐθὺς δύο βόλια καὶ εἰς αὐ-
τοὺς καὶ εὐθὺς ἔπαυσαν, καὶ ἐταπεινώθησαν. Καὶ
διαθαίνοντες αὐτὰ ἤλθαμεν εἰς μίαν αὐλὴν, τῆς
ὁποῖας τὰ τεῖχη ἐφαίνονταν κτισμένα ἀπὸ πλά-
καις χρυσοῦ, καὶ τὸ ἔδαφος ἦτον ἐστρωμένον
ἀπὸ πλάκαις ἀσπρῆς. Εἰς τὸ μέσον τῆς ἦτον ἓνας
πύργος ὑψηλὸς ἀπὸ ξύλον κόκκινον τῆς Ἰνδίας
ἐπάνω εἰς ἕξ κολώναις ἀπὸ τζερίκι, τῆς Κίνας,
καὶ ὑποκάτω τοῦ ὁποίου ἦτον ἓνας μέγας θρό-
νος ἀπὸ ἀτόφιον χρυσάφι. Ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν
θρόνον ἦτον ἓνας θόλος, συνθεμένος ἀπὸ ντζο-

βχιρία ὅπου εὗγαναν ἀκτίνας λαμπράς, ὅπου μὲ ἐθάμπωσαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅποτεν ἡμεῖς ἠθέλαμεν νὰ πλησιάσωσεν ἐκεῖ, δύο ὄρνεα φοβερῶτατα, ὅπου ἔστεκαν εἰς τὸ ἔμβασμα τοῦ πύργου, ἤλθαν καταπάνω μας νὰ μάς κάμουν κορμάτια με τοὺς ὄνυχάς τους· μὰ τὰ βόλια τὰ ἐμπόδισαν, ὥστε ὅπου χωρὶς ἀντίξασιν εἶδαμεν ἐκεῖνο ὅπου ἦταν εἰς τὸν θόλον. Ἦτον ἐκεῖ ἓνας ἄνθρωπος σεβάσμιος εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐφαίνονταν ὅτι αὐτὸς ἀκόμη ν' ἀνέπνεεν. Ὁ θάνατος ὅπου κάνει μίαν φοβεράν μορφήν ἐπάνω εἰς τὰ πλέον ὠραιότερα ὑποκείμενα τῆς φύσεως, ἐφαίνετο πῶς νὰ ἐσέδετο τὸ ὑποκείμενον, ὅπου εἰς τὰ ὀμμάτιά μας ἐπαρρήσιαζετο.

Εἶχε τὸ λοιπὸν αὐτὸς εἰς ἓνα δάκτυλον πολλὰ δακτυλίδια· καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα ἓνα πολλὰ μεγάλον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἔστεκε γραμμένον τὸ Μέγα Ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀφρικὸς ἄπλωσε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ δακτυλίδι διὰ νὰ τὸ εὐγάλη, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ πύργου ἓνας μέγας ὄφις, καὶ φουσῶντάς τε εἰς τὸ πρόσωπον, τὸν ἔρριξε κατὰ γῆς ἀναίσθητον. Ἐνθυμούμενος τότε τὸ ὅσον μοῦ ἐπαράγγειλε, τὸν ἐκτύπησα μὲ ἓνα βόλι, καὶ εὐθὺς αὐτὸς ἐξανάλαβε ταῖς αἰσθησέας του. Πολλὰ καλὰ ἔκαμες, μοῦ εἶπε· καὶ ἐτούτῃ εἶναι ἡ δούλευσις, ὅπου ἀπὸ ἐσένα ἐχρειάζομαι· ἀκολούθα λοιπὸν νὰ κάμνης τὸ ὅμοιον ὅσον ὅπου κάνει χρεία. Ἀφ' οὗ καὶ ἐτελείωσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχησε πάλιν νὰ προσπαθήσῃ νὰ εὐγάλη τὸ δακτυλίδι, ὁ ὄφις πάλιν μὲ τὸ φύσημά του τὸν ἐμετάρριψεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐγὼ τὸν ἐξαναζώωσα μὲ τὸ βόλι ὡσὰν τὸ πρῶτον. Ὁ Μουσουλμάνε φίλε, ἐφώναξεν ὁ Ἀφρικὸς, σὲ ὁμολογῶ μεγαλῶτατον χρεὶς· ἤξευρε

ὅτι ὁ ἀποθαμμένος, ὅπου βλέπεις ὑποκάτω εἰς τοῦτον τὸν πύργον, εἶναι ὁ προφήτης Σολομών, τοῦ ὁποίου θέλω νὰ κυριεύσω τὴν Βουλλαν, διατὶ με αὐτὸ τὸ μέσον γίνομαι αὐθέντης ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ἐσένα ὕστερα θέλω σοῦ ἀνταμείψει με γάλως τὴν δούλευσίν σου. Μὰ διατὶ, τοῦ εἶπα, δὲν δουλεύεσαι ἀπὸ τὰ βόλια σου, διὰ νὰ ταπεινώσης αὐτὸν τὸν ὄφιν ὡσὰν καὶ τὰ ἄλλα θηρία; Τίποτε δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω ἐναντίον του, μοῦ ἀπεκρίθη· καὶ διὰ τοῦτο ἐχρειάζομαι βοήθειαν ἀπὸ ἄλλον. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, ἐδοκίμασε καὶ τρίτην φοράν καὶ ἐτράδισε τὸ δακτυλίδι ἕως εἰς τὴν μέσην τοῦ δακτύλου τοῦ προφήτου· μὰ ὁ ἴδιος ὄφις ἐξαναγύρισε, καὶ ἔρριξε τὸν Ἀφρικὸν μετὰ τὸ ἴδιον σύστημα καὶ τὴν τρίτην φοράν.

Ἐγὼ πάλιν ἐτοιμάζομαι διὰ νὰ τοῦ ρίξω τὸ βόλι· καὶ εἰς καιρὸν ὅπου ἐσήκωσα τὸ χέρι μου, ὁ ὄφις ἔτξι μοῦ ὠμίλησε. « Στάσου ὦ Μουσουλμάνε, καὶ μὴ βοηθᾷς ἐτοῦτο τὸ κατηραμένον » τελώνιον· ἐτοῦτο εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ Ἀφρικά, τὰ ὁποῖα ἀποστάτησαν ἐναντίον τῆς Σολομώντος, καὶ αὐτὸς ὁ προφήτης τὰ ἔκλεισεν » εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, διὰ νὰ παιδεύσῃ τὴν » αὐθάδειάν τους· αὐτὸς δὲν ζητεῖ ἄλλο, παρὰ » νὰ κυριεύσῃ αὐτὸ τὸ δακτυλίδι, τοῦ ὁποίου » γνωρίζει τὴν δύναμιν· καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸν » ἐκαρτεροῦσεν εἰς τὴν ρίζαν τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖ » ὅπου τὸν ἐσυναπάντητες, διὰ νὰ διαβῇ κανεὶς » ὅπου νὰ ἤμπορέσῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ διὰ νὰ κάμῃ » αὐτὸ τὸ ἀπόκτημα· ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίασεν » ἐλπίζοντας διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐτούτην τὴν θαυ- » μάσιον βουλλαν, ὅπου στέκει ὑποκάτω εἰς τὴν » φύλαξίν μου, ἐγὼ εἶμαι ἓνα τελώνιον, ὅπου ἐξά-

» Θῆκα πάντα πιστὸν τοῦ Σολομῶντος, καὶ διὰ
 » τοῦτο ἔχω περισσότερην δύναμιν ἐγώ, παρὰ ἀπὸ
 » ἐτούτου τὸν Ἀφρικὸν, καὶ ἀπὸ τοὺς ἔξῃ του
 » συντρόφους ὁμοῦ. Ἄφησέ του τὸ λοιπὸν, ἀκολή-
 » θησε νὰ λέγῃ, εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου τὸν
 » ἔφερα, καὶ ἄς σταθῇ αὐτοῦ ἕως εἰς τὸ τέλος
 » τῶν αἰώνων. ἐσὺ ὁμῶς ξεμάκρυνε τὸ συντομώ-
 » τερον ἀπὸ τοῦτο τὸ μνημεῖον, καὶ μὴ συγχύζῃς
 » πλεον τὴν ἀνάπαυσιν ἐτούτου τοῦ προφήτου.
 » εἰδὲ μὴ σὲ ἀφανίζω, τὸ ὅποιον ἤθελα νὰ τὸ κά-
 » μω ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἂν δὲν ἦσουν ἀπὸ τὴν θρη-
 » σκεῖαν τοῦ Μωάμεθ ».

Ἐγὼ ὑπήκουσα μετὰ φόβου τὰ λόγια τοῦ πισ-
 τελωνίᾱ, καὶ ἐγύρισα ὀπίσω, καὶ εἰς ὀλίγον ἔφθα-
 σα εἰς τὴν ρίζαν τοῦ βουνοῦ, χωρὶς νὰ βλαφθῶ
 ἀπὸ τὰ φοβερά θηρία, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἡῦρα εἰς
 τὴν κατάστασιν ὅπου τὰ ἀφῆκεν ὁ Ἀφρικὸς. Ἠ-
 κολυθῆσα ἀπὸ ἐκεῖ ἓνα κένταυρον, ὃς μὲ ἔφερεν
 εἰς ἓναν κάμπον· ἀλλὰ πρὸ τοῦ νὰ φθάσω εἰς αὐ-
 τὸν, ἐχρειάσθην νὰ ἀπεράσω πλησίον εἰς ἓνα σπη-
 λαιον, ἀπὸ τὸ ὅποιον εἶδα νὰ εὐγαίνουν μεγαλώ-
 ταταις φλόγες, καὶ καπνοὶ, καὶ ἤκουσα μίαν φο-
 βερὰν βοὴν σιδήρων, ὅπου ἐκτυποῦσαν μὲ φωναῖς
 καὶ παράπονᾱ, κραυγαῖς, καὶ οὐρλιάσματα φοβε-
 ρώτατα. Ἔστεκεν εἰς τὸ ἔμδοσμά τούτου τοῦ φο-
 βεροῦ σπηλαίου ἓνα θηρίον, τοῦ ὁποῖου δὲν ἤξεύ-
 ρω εἰς τί τρόπον νὰ περιγράψω τὴν ἀσχημοσύνην
 του· ἐστοχάσθηκα ὅτι καὶ αὐτὸ νὰ ἦναι ἓνας Ἀ-
 φρικὸς, ἐπειδὴ καὶ ἐπαρωμοίαζε κατὰ πολλὰ ἐκεῖ-
 να ὅπου εἶχα ἰδεῖ· τὸ ὅποιον ἦτον δεμένον μὲ
 χοντραῖς ἀλυσίδες· καὶ ὡσὰν μὲ εἶδε, μὲ ἔκραξε
 μὲ μίαν φωνήν, ὅπου ἐπαρωμοίαζε τὴν βροντήν.

Νέε, μοῦ εἶπεν, στάσου καὶ ἀποκρίσου μοι ἀπὸ
 ποῖον τόπον εἶσαι, καὶ ποῖου προφήτου ἀκόλουθος;

τοῦ ἀπεκρίθηκα πῶς ἤμουν Μουσουλμάνος, καὶ ἀπὸ τὴν Μπάσραν. Οἱ Μουσουλμάνοι κάνουν, μοῦ εἶπε, σωσταῖς ταῖς προσευχαῖς τους, καὶ τὰ ἡθῆ τους τὰ κρατοῦν καθαρά καὶ ἄμωμα; αὐτοὶ κάνουν ταῖς προσευχαῖς των τοῦ ἀπεκρίθηκα, μὰ ἄλλοι εἰς ἐμέ, εἶναι πολλοὶ ὅπου δὲν φυλάττουν καθαρά τὰ παραγγέλματα τοῦ Μωάμεθ. Τὸ χαίρομαι, αὐτὸς μοῦ ἀπεκρίθη· ἀμή ἡ πηγὴ τῆς Ζεμτὲμ τρέχει πάντοτε; Ναὶ, ἐγὼ τοῦ εἶπα· μὰ αὕτῃ θέλει ἔλθῃ καιρὸς ὅπου νὰ στύψῃ, μὲ ἀντίκοψε, καὶ ἡ φθορὰ θέλει εἶναι παγκόσμιος· ὅλα τὰ ἀνομήματα θέλουν τὰ κάμνει οἱ αὐτοὶ Μουσουλμάνοι μὲ μίαν ἀχαλίνωτον ἐλευθερίαν· ἡ μοιχεία καὶ ἡ πορνεία θέλουν βασιλεύσει ὁλοῦθεν, καὶ θέλουν κάμνει καθημερινῶς ψευδορκίαις, θέλουν πίνει κρασί, καὶ θέλουν ἰδεῖ ταῖς γυναῖκες ξέσκεπαις. Ὁχ, ἐκεῖνος ὁ καιρὸς δὲν εἶναι μακριὰ, τοῦ εἶπα, ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸ παρὸν γίνονται ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνομήματα.

Ἐκατάλαβα ὅτι τὰ ὑστερινὰ με λόγια τῆ ἐπροξενούσαν χαράν. Ὁ υἱὲ τοῦ Ἀδὰμ, ἐφώναξεν ἐκεῖνος μὲ προθυμίαν, εἶναι δυνατὸν ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι νὰ ἦναι τόσοι πταῖσται; τί νέον εὐτυχισμένον μοῦ φανερώνεις; εἶναι καιρὸς τὸ λοιπὸν, ὅτι ἐγὼ νὰ εὐγῶ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν διὰ νὰ παρρησιασθῶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος; ἤξευρε, ὦ νέε, ἀκολούθησε νὰ λέγῃ, ὅτι ἐγὼ ἤμαι ὁ Τζανταλ (ἀντίχριστος κατὰ τοὺς Μωαμεθανοὺς) ὅπου ἔχω νὰ ὑπάγω εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σπείρω τοὺς θυμούς μου. Ἐτζί λέγοντας ἐτίναξε μὲ ὀρμὴν ταῖς ἀλυστίδες του, καὶ ἐπάσχισε μὲ δύνάμεις τρομακτικαῖς διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοὺς δεσμούς· μὰ δὲν ἔλαβε τὸ ποθούμενον, ἐπειδὴ καὶ δύω τελῶνικα ἐνδυμένα πράσινα ἐφανερώθηκαν εὐθύς, καὶ

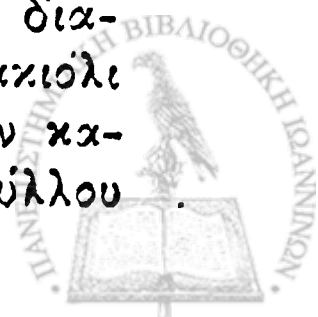

τὸν ἑκαταδάμασαν ξαναδένοντάς τον τὸ ἓνα, καὶ τὸ ἄλλο τὸν ἔδερνε μὲ ράϊδον σιδηρένιον, καὶ τοῦ ἔλεγαν· στάσου αὐτοῦ κατηραμένε· πολλὰ ὀγλήγορα θέλεις νὰ ἐλευθερωθῇς· ἀνέμεινε πρῶτον νὰ σοῦ δοθῇ τὸ θέλημα διὰ νὰ φανερωθῇς εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ὁ καιρὸς δὲν ἐπλησίασεν ἀκόμη. Ἐγὼ δὲν ἤμουν μάρτυρας ἡσυχος εἰς τὰ ὅσα ἔβλεπα· ἐξεμάκρυνα τὸ ὀγληγορώτερον ἀπὸ τὸν Ἰζαντάλ, καὶ ἐμβῆκα εἰς ἓναν κάμπον ὅλος συγχυσμένος, καὶ ἐπεριπάτησα πρὸς μίαν στράταν γεμάτην ἀπὸ ωραιότατα δένδρα. Ἐκρατοῦσαν αὐτὰ ἕως εἰς ἓνα λάκκον ἐνὸς κάστρου, ὅπου ἐφαίνονταν ἀπέναντι· ἐκεῖνο τὸ κάστρον, τῆ ὁποίου τὰ τεῖχη ἦτον ἀπὸ χρυσίον, καὶ τὰ μπεντένια ἀπὸ πετράδια μὲ αὐξεναν τὸν θαυμασμόν καθὼς τὸ ἐπλησίαζα· ἐκεῖ ἐμπῆκα ἀπὸ μίαν πόρταν διαμαντένιαν, τὴν ὁποίαν τὴν ἐκρατοῦσε σφαιλισμένην ἓνας σύρτης ἀπὸ σμαράγδι· καὶ ἀφ' οὗ ἐστοχάσθηκα μὲ πολλήν μου ἔκστασιν ἓνα τόσοῦ ωραῖον κτίριον, ἀγροίκησα μίαν ζωντανὴν περιέριαν νὰ ἰδῶ τὰ ἔσωθεν. Καὶ πλησιάζοντας εἰς τὴν πόρταν εἶδα ἐπάνωθὲν τῆς γραμμένα με χρυσᾷ γράμματα τὰ κάτωθεν λόγια· « Ὅποιος καὶ ἂν »
 » ἦναι ὅπου ἐδῶ νὰ ἔλθῃ, καὶ θελήσῃ νὰ ἀνοίξῃ »
 » τὴν πόρταν, ἂς ἡξεύρῃ ὅτι αὕτῃ δὲν ἀνοίγει μὲ »
 » κλειδιά, παρὰ μὲ τὰ ἀκόλουθα λόγια. Δὲν εἶναι »
 » ἄλλος Θεός, παρὰ εἷς, καὶ ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ »
 » προφήτης του. Δὲν εἶναι ἄλλος Θεός, παρὰ ὁ »
 » Θεός· ὁ Ἀδάμ εἶναι ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ. Δὲν »
 » εἶναι ἄλλος Θεός, παρὰ ὁ Θεός· ὁ Ἰσμαὴλ εἶ-
 » ναι ἡ θυσία τοῦ Θεοῦ ».

Ἐγὼ δὲν εἶχα καλῶς τελειώσει αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ ἡ πόρτα εὐθὺς ἀνοίξεν. Ὁχ, ἐδῶ νὰ δὲν ἡξεύρω νὰ εὕρω τρόπους, ὅπου νὰ ἡμπορέσω νὰ

σᾶς περιγράψω καταλεπτῶς καὶ νὰ εἰπῶ τὰ πράγματα ὅπῃ ἐκεῖ εἶδα. Στοχασθῆτε ὅλον ἐκεῖνο ὅπου ὁ νοῦς σας ἤμπορεῖ νὰ καταλάβῃ πλέον ἔνδοξον, πλέον πλούσιον, καὶ πλέον ὠραῖον, ὅπου νὰ ἤμπορῇ νὰ ἦναι· καὶ ἃς εἴστε βέδαιοι, πῶς τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ παρομοιάσῃ μὲ ἐκεῖνο, ὅπου ἐπαρρήσιασθη εἰς τὴν θεωρίαν μῆ. Εἶδα ἓνα παλάτι κτισμένον ἀπὸ ἓνα μέταλλον ἀπὸ χρῶμα γαλάζιον, ὅπου μοῦ ἦτον ἀγνώριστον. Μὰ ὅσον πολύτιμη καὶ ἂν μοῦ ἐράνη ἡ αὐλὴ, ἡ τέχνη ὑπέρβαινε κατὰ πολλά· ἡ κατασκευὴ τοῦ κτιρίου δὲν ἐπαρωμοιάζε καθόλου μὲ ταῖς ἐδικαῖς μας, καὶ δικαίως ἤμποροῦσα νὰ στοχασθῶ, ὅτι ἀνθρωπίνη ἐργασία δὲν ἦτον· οἱ ὀντάδες ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ στρωσίδια χρυσοῦφαντα, καὶ ἐφαίνονταν πολύτιμα καὶ ἄξιαι ζωγραφίαις, ὅπου ἔδειχναν τοὺς πολέμους τοῦ Μωάμεθ, ὅπου ἔκαμε διὰ νὰ στερεώσῃ τὸν θρησκείαν του. Καὶ ὁπόταν ἐγύρισα πολλοὺς ὀντάδες χωρὶς νὰ συναπαντήσω κανέναν, ἐμβῆκα εἰς ἓνα περιβόλι μέγαλον κατ' ὑπερβολὴν, καὶ θαυμαστὸν καὶ ὠραῖον· τὰ θαυμάσια δένδρα του ἦτον γεμάτα ἀπὸ διαφόρους καρπούς, τὰ ἄνθη, καὶ λουλούδια, τὰ σαντριδιάνια τὰ χρυσᾶ γεμάτα ἀπὸ καθαρὸν νερὸν, καὶ ἄλλα διάφορα πράγματα, ὅπου μοῦ ἐξέστησαν τὸν νοῦν, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ περιγράψω.

Εἰς αὐτὸ τὸ πανευφρόσυνον περιβόλι, ἓνα ἄπειρον πλῆθος πουλίων διαφόρων χρωμάτων ἀντηχολογοῦσεν ἀπὸ τὰ λαλήματά της. Καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἐπεριπατῆσα, ἐσυναπάντησα ἓναν μέγαν ἀφέντην χωρὶς γένεια, ἐνδυμένον μὲ φορέματα γεμάτα διαμάντια· ἔδαστοῦσεν εἰς τὸ κεφάλι τῆς ἓνα φακιόλι πράσινον γεμάτον ἀπὸ ρουμπίνια, καὶ ἦτον καβαλάρης ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον τρανταφύλλου

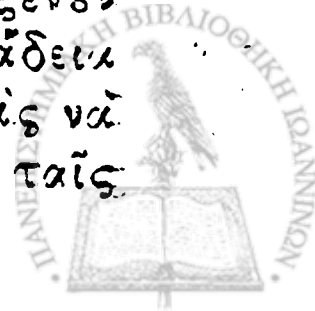
χρώματος, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ ὅπου ἐπατοῦσεν, ἡ γῆ εὐθύς εὐγαζεν ωραιότατα λουλούδια, καὶ ἦτον ωραιότερον ἀπὸ τὴν σελήνην, καὶ ἀπὸ τοὺς πλεόν λαμπροτέρους ἀστέρας.

Ἐστοχάσθηκα ἀπὸ τὴν θεωρίαν του, καὶ ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειάν του, ὅτι αὐτὸς νὰ ἦτον ὁ αὐθέντης ἐκείνου τοῦ παλατίου, καὶ ἄρχησα νὰ φοβοῦμαι, μήπως καὶ τοῦ κακοφανῆ, ὅπου ἐμβῆκα ἐκεῖ χωρὶς τὸ θέλημά του. Αὐτὸς ἀπερνῶντας ἀπὸ σιμά μου ἐσταμάτησε, καὶ μοῦ εἶπεν· Ὁ νῆε, δὲν εἶσαι ἐσὺ ἀπὸ τὴν Μπάσραν; Ναί, τοῦ ἀπεκρίθηκα, αὐθέντη. Καλῶς ἦλθες, αὐτὸς μοῦ ξαναεἶπε· πολλὰ καλὰ τὸ ἤξευρα ὅτι ἔμελλες νὰ ἔλθης ἐσὺ ἐδῶ· μὰ εἰπές μου, ἐστοχάσθης ἐσὺ καταλεπτῶς ὅλα τὰ θαυμάσια ἐτούτου τοῦ κατοικητηρίου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τὰ φαγητὰ ὅπου ἐδῶ εὐρίσκονται; Ἐγὼ εἶδα πράγματα πολλὰ ἐξαισία, τοῦ ἀπεκρίθην· μὰ ἀπὸ τὰ φαγητὰ σας δὲν ἤξεύρω τί λογῆς εἶναι. Ἀκολούθησον τὸ λοιπὸν τὴν ὁδόν σου, μοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ θέλεις συναπαντήσῃ ἕναν κάποιον, ὁ ὁποῖος θέλει σέ δουλεύσει ὡς ὁδηγὸς ἕως ἐδῶ· καὶ τέλος πάντων θέλει σέ κάμει νὰ φθάσῃς ἐκεῖ ὅπου ἐπιθυμῇς.

Ἀκολούθησα τὴν στράταν μου, στρέφοντας τὸς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἀποστάσω εἰς τὸ νὰ θεωρῶ, καὶ νὰ στοχάζωμαι ὅλα τὰ ἐξαισία, ὅπου μὲ περικύκλωναν. Ἐφθασα τέλος πάντων εἰς ἕναν τόπον, ὅπου ἦτον ἕνας Ναός, εἰς τὴν θύραν τοῦ ὁποῖου ἔσεκαν γραμμένα τὰ ἀκόλουθα λόγια· « Δὲν εἶναι ἄλλος » Θεός, παρὰ ὁ Θεός, ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ προφήτης του ». Καὶ ἀπὸ μέσα ἦτον ἕνας ἄνθρωπος γονατιστὴς ὅπου ἐπροσκυνοῦσε· καὶ ἀφ' οὗ ἐκαρτέρησα ἕως ὅπου ἐτελείωσε νὰ προσκυνήσῃ, τὸν

ἔχαιρέτησα λέγοντάς του· Σελάμ ἀλέκημ, καὶ αὐ-
 τὸς ἀποκρινόμενός μου τὸ, Ἀλέκημ σελάμ, μοῦ
 εἶπε· ὦ νέε Μοντουλμάνε· κάνει χρεῖα βεβαίως
 ὅτι ἐσύ νὰ ἦσαι πολλὰ ἡγαπημένος τῷ Μωάμεθ,
 ὅπου ἡμπόρεσες νὰ ἔλθης ἕως ἐδῶ· ἡξεύρεις ἐσύ
 εἰς ποῖον τόπον εὐρίσκεισαι; ἡξεύρεις ὅτι ἐτοῦτο
 τὸ περιδῶλι εἶναι ἡ διωρισμένη κατοικία τῶν φί-
 λων καὶ ἐδικῶν τοῦ Μωάμεθ; ἐδῶ μία εὐτυχία
 αἰώνιος τοὺς καρτερεῖ, καὶ διὰ τὸ παρὸν εἶναι
 πολὺ πλῆθος, καὶ θέλω σὲ κάμει νὰ τοὺς ἰδῇς.
 Τότε αὐτὸς μὲ ἔφερεν εἰς ἕναν τόπον, εἰς τὸν ὁ-
 ποῖον ἦτον τρεῖς ποταμοί, ὁ πρῶτος ἀπὸ γάλα,
 ὁ δεῦτερος ἀπὸ βούτυρο, καὶ ὁ τρίτος ἀπὸ μέ-
 λι, καὶ ἔτρεχαν σιγαλὰ ὁλόγυρα τοῦ περιδολίου·
 εἰς τὰ χεῖλη τῶν ὁπείων ἔστεκαν πλῆθος λαοῦ,
 κηθήμενοι σιμὰ εἰς τραπέζια γεμάτα ἀπὸ διά-
 φορα φαγητά· ἐκεῖ εἶδα διαφόρους σερίφιδες ἀπὸ
 τὴν φυλὴν τοῦ Μωάμεθ, καὶ σαχμπάνιδες (φίλοι
 καὶ μαθηταὶ τοῦ αὐτοῦ προφήτου), οἱ ὅποιοι βλέ-
 ποντάς με μοῦ ἔδωσαν τὸ, σελάμ, μὲ χαροποιὸν
 πρόσωπον. Ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖ ὁ ὁδηγός μου μὲ ἔ-
 φερεν εἰς ἕναν κάμπον πολλὰ χαρμόσυνον, ὁ ὅποιος
 ἦτον γεμάτος ἀπὸ ωραιότατα κορίτζια, ὅπου ἐ-
 σάγχυσαν τὸν νοῦν μου τὰ κάλλη τους· μερικὰ
 ἀπὸ ταῦτα ἐτραγωδοῦσαν· ἄλλα ἐλαλοῦσαν διά-
 φορα ὄργανα· καὶ ἄλλα ἐχόρευαν κάθε λογῆς χο-
 ρούς· καὶ τότεν εὐφράνθη ἡ καρδιά μου νὰ τὰ
 βλέπω καὶ νὰ τὰ ἀκούω, ὅπου τέλος πάντων ὁ-
 λίγον ἔλειψεν ὅπου νὰ τρελαθῶ.

Βλέπεις ἐσύ μοῦ εἶπεν ὁ ὁδηγός μου, αὐτὰ τὰ
 κοράσια; ἐτούταις ἡ οὐράνιαις τρυφαῖς προσενεῖν
 τὴν ἀγαλλίασιν τῶν πιστῶν· εἰς ἐσὲ εἶναι ἄδεια
 μόνον νὰ ταῖς στοχασθῇς ἀπὸ μακρόθεν, χωρὶς νὰ
 πλησιάσῃς· κατὰ τὸ παρὸν δὲν ἡμπορεῖς νὰ ταῖς

ἀπολαύσης, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἄγγελος τοῦ Θανάτου
δὲν σὲ ἀσήκωσεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν θνητὸν κόσμον.
Λέγοντάς μου τοιουτοτρόπως αὐτὸς μὲ ἐπῆρε,
χωρὶς νὰ θέλω νὰ ξεμακρύνω ἀπὸ ἐκεῖνα, καὶ μὲ
ἔφερεν εἰς ἓνα ἄλλο Ναὸν, ὅπου ἦτον εἰς τὴν
ἄκρην τοῦ περιβολίου. Ἐδῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,
μοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ἔχω τὴν κατοικίαν μου· ὁ ἄν-
θρωπος χωρὶς γένεια, ὅπου εἶδες ἐπάνω εἰς τὸ
ἄλογον, εἶναι ὁ Προφήτης Ἠλίας· αὐτὸς κατοικεῖ
εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ περιβολίου. Ἐγὼ δὲ
ὀνομάζομαι ὁ προφήτης Χεδέρ, καὶ κατοικῶ ἐδῶ
καθὼς σοῦ εἶπα· εἰς ἐσένα μοναχὰ στέκει, νὰ
ζήσης μαζί μου· ἡμεῖς μαζί θέλομεν κάνει τὸ
προσκύνημά μας, καὶ θέλομεν ἀπολαύσει ταῖς
τρυφαῖς ἐτούτου τοῦ ωραίου κατοικητηρίου, ὅπῃ
εἰς τὴν γῆν δὲν εὐρίσκεται· ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἡξεύ-
ρομεν μεταλλαγαῖς καιρῶν· πνέει ἓνας ἀέρας πάν-
τοτε τερπνότατος καὶ συγκερασμένος· μία παν-
τοτεινὴ ἀνοιξίς βασιλεύει· ἡ νύκτα ποτὲ δὲν ἐ-
ξαπλώνει τὸ σκότος της, καὶ ἡ ἡμέρα ὅπου μᾶς
φωτίζει, εἶναι πάντα καθαρὴ καὶ ξάστερη.

Ἐδεχθῆκα τὸ πρόβλημα τοῦ προφήτου Χεδέρ,
καὶ ἔμεινα εἰς τὴν συντροφίαν του πλέον παρὰ ἓ-
ναν χρόνον· μὰ μὲ ὅλαις ἐτούταις ταῖς εὐφροσύ-
ναις ἐκείνου τοῦ ωραίου τόπου δὲν ἤμπορούσα νὰ
ἦμαι ἡσυχος· ἡ ἐνθύμησις τῆς Γαντζάδας μὲ ἔ-
κανε νὰ δοκιμάσω, ὅτι ἐγὼ ἦμουν ἀκόμη κολλη-
μένος εἰς τὸν κόσμον· ἡ ἐπιθυμία διὰ νὰ τὴν ἰδῶ
μοῦ ἐσύγχυζε τὴν ἀνάπαυσιν· καὶ πιστεύω ὅτι καὶ
ἡ ἴδια ἀπόλαυσις τῶν κορασίων δὲν ἤθελεν μὲ
κάμει νὰ τὴν εὐγάλω ἀπὸ τὸν λογισμόν μου. Ὁ
Χεδέρ καταλαμβάνοντας μίαν ἡμέραν τὴν ἀνησυ-
χίαν μου, εἶπε· γνωρίζω πολλὰ καλὰ, ὅτι ἤθελες
νὰ ἦσαι εἰς τὴν Μπάσραν· καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἦ-

ναι ἀρκεταῖς ἢ ἡδοναῖς ἐτούτου τοῦ περιβολίου
να σὲ κρατήσουν πλέον, ἀποφάσισα νὰ πληρώσω
τὴν ἐπιθυμίαν σου. Λέγοντας ἔτζι, ἐσήκωσε τοὺς
ὀφθαλμοὺς του εἰς τὸν ἀέρα, καὶ βλέποντας ἓνα
μικρὸν σύννεφον ἐπάνωθέν μας τὸ ἐσταμάτησε, καὶ
τὸ ἐρώτησε ποῦ πηγαίνει. Τὸ σύννεφον, ἢ διὰ νὰ
εἰπῶ καλῆτερον τὸ τελώνιον ὅπου ἦτον μέσα εἰς
αὐτὸ, ἀπεκρίθη· Ὁ μεγάλε προφήτα, ἐγὼ ὑπάγω
εἰς τὴν Κίναν· ἔχεις κανένα πρόσταγμα διὰ νὰ
σὲ δουλεύσω. Πηγαίνεις διὰ νὰ καλοποιήσης; ει-
πεν ὁ Χεδέρ, ἢ νὰ παιδεύσης; Διὰ νὰ παιδεύσω,
τοῦ ἀπεκρίθη τὸ τελώνιον. Ὅσ᾽ ἐῖναι ἔτζι, τῷ
εἶπεν ὁ Χεδέρ, ἀκολούθησε τὴν στρατάν σου, μὲ
τὸ νὰ μὴν ἔχω χρεῖαν ἀπὸ ἐσένα.

Μίαν στιγμὴν ὑστερώτερον ἀπέρασεν ἓνα ἄλλο
σύννεφον. Ὁ Χεδέρ παρομοίως τὸ ἐξέταξε, καὶ
τὸ σύννεφον τοῦ ἀπεκρίθη, πῶς ὑπάγει εἰς τὴν
Μπάσραν διὰ νὰ κάμῃ καλόν. Ἐπειδὴ καὶ πη-
γαίνεις διὰ καλόν, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Χεδέρ, θέλω
νὰ μοῦ κάμῃς μίαν χάριν· νὰ φέρῃς ἐτούτον τὸ
Μουσουλμάνον εἰς τὴν Μπάσραν, καὶ νὰ τὸν ἀ-
ποθέσῃς εἰς τὴν πόρταν τοῦ σπητίου του. Τὸ τε-
λώνιον, ὅπου εἰς τὸ σύννεφον ἦτον, ὑπήκωσε, καὶ
μὲ ἐπῆρε. Μὰ πρὶν νὰ μισεύσω εὐχαρίστησα με-
γάλως τὸν Χεδέρ διὰ ταῖς χάρες ὅπου μὲ ἔκαμε,
καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσα νὰ μὲ ἐνθυμᾶται· εἰς διάση-
μα τριῶν ὥρῶν τὸ τελώνιον μὲ ἔφερεν εἰς τὴν
Μπάσραν, καὶ μὲ ἀπόθεσεν εἰς τὴν πόρταν μου.

Συμβεδηκὸς Θ'. τοῦ Ἀμπουλδάρη,
καὶ τέλος τῆς ἱστορίας τῆς.

Βλέποντας τέλος πάντων τὸν ἑαυτόν με εἰς τὴν
πόρταν τοῦ σπητίου μου ἐχάρηκα μεγάλως· καὶ
Νον. Αἱ. Τ. III. 15

ἄρχησα νὰ κτυπῶ διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξουν, μέ τὸ νὰ ἦτον νύκτα. Ἐνας σκλάβος ἔτρεξε νὰ μοῦ ἀνοίξῃ, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὴν Θεωρίαν μὲ τὸ φῶς ὅπου εἶχεν, ἔκλεισε τὴν πόρταν θυμωμένος. Ἐπειτα ἀπὸ μέσα μέ ἐρώτησε ποῖος ἦμουν, καὶ τί ἐγύρευα. Ἀποκρίθηκα πῶς ἦμουν, ὁ οἰκύρις τοῦ σπητίου, καὶ τὸν ἐπρόσταξα διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ ὀγλήγορα τὴν πόρταν. Εἰς τὴν ἀπόκρισίν μου, ἐπῆγε διὰ νὰ δώσῃ τὴν εἶδησιν τῆς γυναικός μου. Ἦλθεν ἡ ἴδια διὰ νὰ ἀνοίξῃ. Μὰ ἀντὶς νὰ μέ δεχθῇ μέ χαρὰν, καὶ μέ ἀγαλλίασιν, ὅπου ἔπρεπε νὰ τῆς προξενήσῃ τὸ γύρισμά μᾶς, ἄρχησε νὰ φωνάζῃ μεγάλως εὐθύς ὅπου μέ εἶδε. Πῶς λοιπὸν, τότε τῆς εἶπα, ἡ Θεωρία μου σοῦ προξενεῖ φόβον; οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν μέ γνωρίζουν; ἢ μπορῶ ἐγὼ νὰ ἐμεταβάλληκα τόσον, ὅπου νὰ μὴ μέ ἐγνώρισε; κράξε εὐθύς τὸν ἀδελφόν μου διὰ νὰ μιλήσω μέ αὐτόν. Εὐθύς ἔκαμε καὶ ἦλθεν ὁ ἀδελφός μου συντροφιασμένος μέ ἕνα νέον εἰς ἐμένα ἀγνώριστον. ὁ ἀδελφός μου πλησιάζοντας εἰς ἐμένα, ἀφ' οὗ μέ ἐθεώρησε μέ πολλὴν ἐπιμέλειαν, μὲ εἶπε πῶς δὲν μέ ἐγνώριζεν. Ὁ Ἀμπουλδάρης, ἠκολούθησε νὰ λέγῃ, δὲν σὲ παρομοιάζει εἰς κανένα σημάδι, ἐκεῖνος εἶναι ἕνας εὐμορφος ἄνδρας, καὶ ἐσύ εἶσαι ἀσχημότατος· ἐκεῖνος εἶναι παχὺς, καὶ ἐσύ εἶσαι ξηρὸς ὥσάν ἕνα σκέλεθρον· παῦσαι τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς λέγῃς, καὶ νὰ μᾶς δίνῃς νὰ καταλάβωμεν πῶς ἐσύ εἶσαι ἐκεῖνος· καὶ μέ ὅλον ὅπου εἶναι ἑπτὰ χρόνοι ὅπου δὲν τὸν εἶδαμεν, ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἀλησμονήσωμεν τὴν φυσιογνωμίαν τε· μὰ τῆτο δὲν φθάνει· τὸ περισσότερον εἶναι, ὅπῃ καθὼς ἐμάθαμεν, αὐτὸς ἐχάθη εἰς τὸ ταξεῖδι, ὅπῃ διὰ θαλάσσης ἔκαμνεν.

Ἐμεινα πολλὰ ἐκστατικὸς εἰς ἐτῆτα τὰ λόγια·

ἔδεδαιώνομουν πολλὰ καλὰ, ὅτι νὰ ἄλλαξα τὴν μορφήν μου, μὰ δὲν ἤμποροῦσα νὰ καταλάβω πῶς ὁ ἀδελφός μου νὰ μὴ μὲ ἐγνώριζε καθόλου. Μὰ πῶς ὦ Γαντζάδα, εἶπα τῆς γυναικός μου, δὲν γνωρίζεις εἰς ἐμέ τὴν μορφήν ἐκείνου τῆ Ἀμπελ-βάρη ὅπου ἀγάπησες, καὶ σὲ ἀγάπησε μὲ τόσην προθυμίαν; Ἀχ πόσον μὲ κάνει δυστυχισμένον ἡ τύχη μου, ἄλλοι εἰς ἐμέ· δὲν ἤλπιζα ποτέ νὰ μὲ δεχθῆς μὲ τόσην σκληρότητα εἰς τὸν γυρισμόν μου· πόσον κακῶς μοῦ ἀνταποκρίνεσαι εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν ὅπου εἶχα διὰ νὰ σὲ ξαναῖδῶ; Ἐσὺ ἔχεις, μὲ εἶπεν ἡ Γαντζάδα, τὴν φωνὴν τῆ Ἀμπουλδάρη, μὰ ἡ μορφή σου καὶ ἡ θεωρία σου δὲν παρομοιάζουν καθόλου μὲ ἐκείνου· καὶ εἰς τοῦτο σοῦ ὁμολογῶ πῶς δὲν σὲ ἀκούω μὲ ἡσυχίαν· μὰ εἰπές μου ἂν ἐσὺ εἶσαι ἀληθῶς αὐτός, διατὶ φαίνεται τόσον διαφορετικὸς ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἦσουν, ὅποταν ἐμίσευες ἀπὸ τὴν Μπάσραν; ποῦ ἐστάθης; καὶ τί σοῦ ἐσυνέβη, ὅπου ἤμπόρε-σαν νὰ κάμουν εἰς ἐσένα τέτοιαν μεγάλην μεταβολήν;

Τότε ἐγὼ ἐδιηγήθηκα καθαρά τὰ ὅσα ἐκείνην τὴν ὥραν μοῦ ἐσυνέβηκαν, χωρὶς νὰ ἀφήσω τίποτε· καὶ ὅποταν ἐτελείωσα νὰ μιλήσω, ὁ νέος ὅπου εὐρίσκονταν ἐκεῖ, ἄρχησε νὰ μιλήσῃ, καὶ μοῦ εἶπεν· ἐσὺ εἶσαι ἓνας πλάνος, καὶ ἐσύνθεσες ἓνα γελοιώδη μῦθον, ὅχι διὰ ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ μᾶς συγχύσης τὴν ἡσυχίαν μας καὶ τὴν εὐτυχίαν μου. Μὰ γελάσαι ταλαίπωρε, ἀκολούθησε νὰ λέγῃ μετὰ ὀργῆς, ἂν ἀπαντεχαίνης νὰ μᾶς πλανέσης· ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ σήμερον ἐστεφανώθηκα τὴν Γαντζάδα, τὴν ὁποίαν θέλω τὴν χαρῶ διὰ πάντα. Εἰς ἐτοῦτα τὰ ὑστερινὰ λόγια, ὅπου μὲ ἔκαμαν νὰ τρομάξω, ἐκοίταξα τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὴν

γυναῖκά μου, καὶ μοῦ ἐφάνηκαν βουβοὶ, καὶ ἀντραλωμένοι. Τί εἶναι ἐτοῦτο ὅπου ἀκούω, ἐφώναξα; ἡ Γαντζάδα, τῆς ὁποίας τὴν σταθερότητα ἐπίστευα ὅμοιαν μὲ τὴν ἐδικήν μου, ἡ Γαντζάδα, εἶπα, ὑπανδρεύθη μὲ ἄλλον ἄνδρα; "Ἦθελανὰ ἀκολουθήσω· μὰ μοῦ ἦλθε λειποθυμία, καὶ μὲ ἐμπόδισε νὰ εἰπῶ ἄλλο.

Ἀπεράσαμεν τὴν νύκτα εἰς διάλεξες, ὁ νέος, καὶ ἐγώ. "Ὅσον περισσότερον ἐδεδαίωνα ὅτι ἡμεν ὁ Ἀμπουλδάρης, τόσον περισσότερον ἐκεῖνας ἀπόδειχνεν ὅτι νὰ ἦτον τὸ ἐναντίον, καὶ πῶς ἡμουν ἓνας πλάνος. Ἡ Γαντζάδα, καὶ ὁ ἀδελφός μου ἔστεκαν χωρὶς νὰ μιλήσουν, καὶ ἐκοιτάζονταν ἀνάμεσόν τους γεμάτοι ἀπὸ ἐντροπὴν· τέλος πάντων ρηθάνοντας ἡ ἡμέρα καὶ οἱ τέσσαρες ἦλθαμεν εἰς τὸν Κατὴν. Αὐθέντη, τοῦ εἶπεν ὁ νέος, ἐχθὲς μὲ ἐστεφάνωσες μὲ τὴν Γαντζάδα, μὰ ἡ ὑπανδρεία δὲν ἐχάλασεν οὔτε ἐφθάρη· ἐτοῦτος ὁ ξένος ὅπου βλέπεις ἦλθεν ἐφῆς τὴν νύκτα διὰ νὰ συγχύσῃ τὸ στεφάνωμά μας· θέλει ὅτι νὰ ἦναι ὁ ἄνδρας τῆς Γαντζάδας, καὶ τολμᾷ νὰ κράζεται ὁ Ἀμπουλδάρης.

Ὁ Κατὴς ταραζοντας τὸ κεφάλι εἶπε, πῶς νὰ ἐγνώριζε καλῶς τὸν Ἀμπουλδάρην, καὶ ὅτι ἐγὼ εἰς κανέναν τρόπον δὲν τὸν ἐπαρωμοιάζα· ἔπειτα θεωρῶντας τὴν Γαντζάδα εἶπε· καὶ σὺ ὦ ωραία κυρά, τί στοχάζεσαι διὰ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον; τὸν πιστεύεις διὰ ἄνδρα σου; Αὐθέντη, αὕτη ἀπεκρίθη· ἂν θέλῃς νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅπου οἱ ὀφθαλμοί μου δείχνουν, δὲν εἶναι αὐτός ἐκεῖνος· αὐτός δὲν ἔχει ἄλλο ὅπου νὰ τὸν παρομοιάζῃ, παρὰ τὴν φωνήν. Ὁ κριτὰ τῶν Μουσουλμάνων, εἶπα τότε τοῦ Κατῆ, σὲ περικαλῶ νὰ μὲ ἀκούσης· κρίταξε καλὰ νὰ μὴν κάμῃς μίαν ἀπόφασιν

ἄδικην· ἂν ἐγὼ ἐμεταβάλλθηκα ἀπὸ τὴν μορφήν μου τὸ αἷτιον εἶναι τὰ συμβεβηκότα μου· ἡ κατοίκησις ὅπου ἔκαμα εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς μὲ ἐπροξένησεν ἐτούτην τὴν μεταλλαγὴν. Τί παράξενα πράγματα μᾶς παραιοῦνται; ἐφώναξεν ὁ κριτής· ἓνας ἄνθρωπος ζωντανὸς ἐμπορεῖ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς; Χωρὶς ἀμφιβολίαν, τοῦ ἀπεκρίθηκα, καὶ ἂν ὀρίζῃς εἶμαι ἕτοιμος διὰ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ ὅσα μοῦ ἐσυνέβηκαν. Μὲ ἀντίκοψεν εὐθύς ἐδῶ ὁ νέος, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Κατὴν λέγει· Ἀφέντη, ἤξευρε πῶς αὐτὸς ἔχει προετοιμασμένον ἓνα μῦθον· αὐτὸς θέλει σοῦ διηγηθῇ πράγματα παράξενα, νὰ μὴ τὸν πιστεύσῃς. Σιώπα ἐσύ, τοῦ λέγει ὁ Κατῆς, θέλω νὰ τὸν ἀκούσω. Μίλησε, μοῦ λέγει· καὶ σὲ βεβαιῶνῶ πῶς θέλω κάμει δικαιοσύνην.

Ἀρχησα εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν νὰ διηγοῦμαι τὸ ὑπερινόν μου ταξείδιον μὲ ὅλαις ταῖς περίεσες· καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσα τὴν ἱστορίαν μου, ὁ Κατῆς ἐθεώρησε τὴν Γαντζάδα, τὸν ἀδελφόν μου, καὶ τὸν νέον. Ἐτούτη ἡ ὑπόθεσις τοὺς εἶπε, πολλὰ μεγάλη μοῦ φαίνεται, τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ ἀποφασίσω· ἐκεῖνο ὅπου ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος μᾶς διηγᾶται, δὲν ὁμοιάζει τὴν ἀλήθειαν· ἤμποροῦμεν νὰ ὑποπτεύσωμεν πῶς αὐτὸς νὰ ἦναι ἓνας ψεύστης· μὰ πάλιν ποῖος ἤξεύρει, ἂν αὐτὸς λέγῃ τὴν ἀλήθειαν; καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ ἄλλο, παρὰ νὰ ὑπάτε εἰς τὴν Μέκκαν, νὰ εὑρετε τὸν Ἀληλμπέν Ἀμπιταμβάλ γαμπρὸν τοῦ Μωάμεθ, καὶ τὸν μέγαν Ὁμάρ ἀρχηγὸν τῶν πιστῶν· τὸ πρᾶγμα ἔχει μεγάλην χρεῖαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς, τὸ ὅποιον αὐτοὶ μοναχὰ ἤμποροῦν νὰ τὸ κρίνουν.

Κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Κατῆ ἐμισεύσαμεν εὐ-

Θύς διὰ τὴν Μέκκαν καὶ οἱ τέσσαρες· καὶ ὑπερον ἀπὸ ἑνα εὐτυχισμένον ταξείδι ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σαραγι τοῦ Ὁμάρ, ὁ ὁποῖος εὐθύς ὅπου ἤκουσε τὰ συμβεβηκότα μου μοῦ εἶπεν· αὐτὸ ὅλον ὅπου μοῦ ἐδιηγήθης εἶναι πολλὰ ἐξαίρετον διὰ νὰ σοῦ πιστεύσω, κάνει χρεῖα ὅτι νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μνήμα τοῦ προφήτου, ἐκεῖ ὅπου ὁ γαμπρὸς τοῦ Μωάμεθ εὐρίσκεται, καὶ αὐτὸς θέλει μᾶς εἰπεῖ ἐκεῖνο ὅπου ἤμποροῦμεν νὰ στοχασθοῦμεν δι' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν διήγημα ὅπου ἤκουσα.

Ἐπήγαμεν μὲ τὸν Ὁμάρ εἰς τὸν τάφον τοῦ προφήτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἠΰραμεν τὸν Ἀλῆλ, ὅπῃ ἐπροσκυνοῦσεν ἐπάνω εἰς ἐκεῖνον τὸν τάφον. Ὁ μεγάλῃ γαμπρὸς τοῦ προφήτου, τοῦ εἶπεν ὁ Ὁμάρ· ἐγὼ σοῦ φέρνω ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μὲ διηγᾶται πράγματα τόσον ὀλιγόπιστα, ὅπου δὲν ἤμπορῶ νὰ καταπεισθῶ νὰ τὰ πιστεύσω. Ὁ Ἀλῆλ μοῦ ἐζήτησε τὸ ὄνομα. πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπα πῶς Ἀμπουλδάρης ὀνομάζομαι ἀπὸ τὴν Μπάσραν· τότε αὐτὸς σηκώνοντας τὰ ὀμμάτια εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφώναξε μὲ πολλὴν χαράν. Ὁ προφήτα τῷ Θεοῦ, ἐσύ μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθειαν. Αὐθέντη, ἀκολούθησεν αὐτὸς νὰ λέγῃ γυρίζοντάς πρὸς τὸν Ὁμάρ, κάνει χρεῖα νὰ πιστεύσης τὰ συμβεβηκότα, ὅπου σοῦ διηγεῖται· ἐτούτος ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι πλάνος, ἐπειδὴ καὶ ὁ Μωάμεθ μοῦ ἔδωσε τὴν εἰδῆσιν ἀπὸ πολλῆς, πῶς ἕνας ὀνόματι Ἀμπουλδάρης, μέλλει νὰ ἔλθῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Κιαμπέ, καὶ θέλει μοῦ διηγηθῇ πράγματα παράδοξα καὶ ἀληθινά· ἐτούτη ἡ ἡμέρα τὸ λοιπὸν ἦλθε τέλος πάντων, καὶ ὁ Ἀμπουλδάρης πρέπει νὰ μοῦ πληρώσῃ τὴν περιέργειάν μου μὲ τὴν διήγησίν του. Τότε ἐγὼ τοῦ ἐδιηγήθηκα καὶ αὐτοῦνοῦ τὰ ὅσα ἐπέρασα, καὶ ἔφερα τὸν λόγον μου ἐ-

πάνω εἰς τὸν βασιλέα τῶν τελωνίων Μουσοῦλμα, διὰ τὰ ὅσα μοῦ ἐπαράγγειλε. νὰ εἰπῶ τῷ Ὁμάρ καὶ τοῦ γαμπροῦ τοῦ Μωάμεθ. Αὐτοὶ ἔμειναν ἐκστατικοὶ εἰς τὰ ὅσα τοὺς ἐδιηγήθηκα, καὶ ἀμφοτέροι με ἀγκαλίασαν λέγοντάς μου, πῶς νὰ ἦ-
μουν ὁ πλέον εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, ὅπου νὰ ἦτον εἰς τὴν γῆν, ἐπειδὴ καὶ εἶδα πρὶν ἀποθά-
νω τὴν διωρισμένην κατοίκησιν τῶν δικαίων, καὶ φίλων τοῦ Μωάμεθ, ὕστερον ἀπὸ ἐτούτην τὴν θνητὴν ζωὴν.

Τότε αὐτοὶ ἀποφασίζοντας, ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ Ἀμπουλδάρης, ἀπεδίωξαν τὸν νέον, καὶ μοῦ ἐπί-
στρεψαν τὴν Γαντζάδα. ἔπειτα ὁ Ὁμάρ ἔκαμε νὰ εὐγάλη ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ διακόσιαις χιλιάδαις φλωρία, καὶ μοῦ τὰ ἔδωκε μὲ ἑκατὸν σκλάβους, καὶ ἑκατὸν καμήλια. Ἐγὼ ἐξαναγύρισα εἰς τὴν Μπάσραν μὲ αὐτὸν ὅλον τὸν πλοῦτον. ἔζησα μὲ τὴν Γαντζάδα εἰς τὴν ἴδιαν ἀγάπην ὅπου τῆς εἶχα. δὲν τὴν ὠνείδισα διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν ὅπου ἔλαβε διὰ νὰ ξαναπανδρευθῇ. ἀλήθεια εἶναι πῶς αὕτῃ ἔδειξε πολλὴν θλίψιν εἰς αὐτὸ ὅπου ἔκαμε, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐσυμπάθησα. Ὁ ἀδελφός μου εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἔλειψα ἐκυβέρνησε κακῶς τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ σχεδὸν τὰ ἐκατάφθειρε. καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἔκαμε καὶ τὴν Γαντζάδα νὰ στεφανωθῇ ἐκεῖνον τὸν νέον, ὄντας φίλος του. δὲν ἐμεταχειρίσθηκα τὸν ἀδελφόν μου διαφορετικῶς ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου. καὶ ἀλησμονῶντας τὰ ἀπερασμένα, ἄρχισα νὰ ζῶ καθὼς καὶ τὸ πρῶτον μὲ μεγαλῶτατα ἔξοδα. ἔξω ἀπὸ τὸ δῶρημα τοῦ Ὁμάρ, τὸ ὅποῖον ἦτον ἀρκετὸν διὰ νὰ ζήσω καθὼς ἤθελα, ἔλαβα τὴν κα-
λὴν τύχην διὰ νὰ εὕρω ἓνα θησαυρὸν εἰς τὸ σπῆττί μου πολλὰ πλούσιον. καὶ οὕτως ἔκαμα μεγάλα

πλούτη, όπου δὲν φθάνω νὰ τὰ φθείρω μὲ ὅλην ἐτούτην τὴν πολυέξοδον ζωὴν όπου κάνω.

Τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Βεδρεδὶν Λώλου καὶ τῶν δύο συντρόφων του.

Ο περιηγητὴς Ἀμπουλδάρης τελειώνοντας τὴν ἱστορίαν του, ὁ Βεδρεδὶν καὶ οἱ συντρόφοι τοῦ εἶπαν, πῶς δὲν ἤκουσαν ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν τῆς πράγματα τόσον ἐξαιρετικά. Μὰ Ἀμπουλδάρ ἀφέντη, τοῦ εἶπεν ὁ Βεδρεδὶν, ὕστερον ἀπὸ τόσα συμβάντα καὶ ἐναντία, εἶσαι ὅμως τέλος πάντων ἀναπαυμένος, καὶ εὐχαριστημένος; χαίρεσαι ἐσὺ μίαν τελείαν εὐτυχίαν; εἶναι πολὺς καιρὸς όπου ἐγὼ ὑπάγω γυρεύοντας ἕναν ἄνθρωπον εὐτυχησμένον καὶ εὐχαριστημένον, καὶ ἔχω μεγάλην χαρὰν, όπου ἡῦρα ἐκεῖνο όπου ἐποθοῦσα εἰς τοῦ λόγου σου, καὶ δὲν ἔχασα ταῖς ἐλπίδες μου ὅπῃ νὰ μὴν τὸν εὔρω. Οἱ σύντροφοί μου, ἀκολούθησε νὰ λέγῃ, θέλουν ὅτι νὰ μὴν ἦναι ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, όπου νὰ μὴν τοῦ λείψῃ καὶ ποῖον πράγμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἡμπορέσῃ νὰ τὸν κάμῃ καθολικὰ εὐχαριστημένον· ὅσον διὰ λόγου μου τοὺς ἀπέδειξα τὸ ἐναντίον, καὶ εὐχαριστῶ τὸν οὐρανόν, όπου τοὺς εὔγαλα ἀπὸ τὴν πλάνην τους, ἐπειδὴ καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅπῃ μᾶς ἐφανερώσεις δὲν ἤθελαν ἀμφιβάλλουν, ὅτι ἐσὺ νὰ μὴν ἦσαι τελείως εὐτυχέστατος.

Συμπάθησόν με, ἀπεκρίθη ὁ περιηγητὴς· μὲ δίκαιον μεγάλου ἡμποροῦν αὐτοὶ νὰ ἀμφιβάλλουν, καὶ ἐσὺ ὁ ἴδιος γελοῖεσαι· ὁπόταν τελείως εὐτυχησμένον μὲ στοχάζεσαι, μία περίληψις, όπου ἄφησα εἰς τὴν διήγησίν μου, θέλει σὲ κάμει καλῶτα νὰ τὸ γνωρίσης· ἡ Γαντζάδα ἀγαπᾷ πολ-

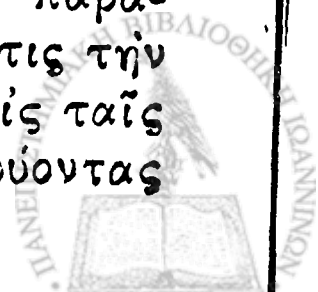
λά ἐκεῖνον τὸν νέον, μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἡῦρα ὑ-
πανδρευμένην εἰς τὸ γύρισμά μου, καὶ κάμνει κάθε
τρόπον διὰ νὰ εὑρίσκεται μὲ αὐτόν· αὐτὸ τὸ ἐ-
κατάλαβα πλέον παρὰ μίαν φοράν· καὶ ἐτούτη ἡ
γνωριμία μου ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν, μὲ τὸ νὰ
τὴν ἀγαποῦσα κατὰ πολλά· καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ
δὲν ἄφηκα κάθε τρόπον, ὅπου νὰ τὴν ἀντικόψω
ἀπὸ αὐτὴν τὴν φιλίαν, μὲ ἐστάθη ἀνωφελὲς ὅ, τι
ἐπάσχησα· καὶ ἀπὸ αὐτὸ στοχασθῆτε τὴν θλίψιν
ὅπου ἔχω, μὲ τὸ νὰ μὴ με ἀγαπᾷ πλέον ἐκείνη,
ὅπου μου ἐπροξενούσεν τὴν εὐτυχίαν μου. Ὁ βα-
σιλεὺς Βεδρεδὶν δὲν ἐμεταπεκρίθη εἰς ἐκείνην τὴν
ὁμιλίαν ἢ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ στοχασθῇ, ὅτι ὁ
βεζύρης του καὶ ὁ μυστικὸς του δὲν εἶχαν κατὰ
ἀλήθειαν ἄδικον εἰς τὸ νὰ ἀμφιβάλλουν, πῶς ἦ-
τον ἀδύνατον ὅτι εἰς τὸν κόσμον νὰ ἦναι τινὰς
χωρὶς θλίψιν.

Ὑστερον ἀπὸ διαφόραις ἡμέραις τὸ καρδάνι
ἐφθασεν εἰς τὸ Μπαγδάτ. Ὁ Ἀμπουλδάρης, μὲ
τὸ νὰ εἶχε διαφόραις ὑπηρεσίαις νὰ κάμῃ εἰς αὐ-
τὴν τὴν χώραν, ὁ Βεδρεδὶν μὲ τοὺς ἀκολουθούς
του τὸν ἄφησαν, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Δαμασκὸν
εἰς τὸν θρόνον του· καὶ ἀφ' οὗ ἐξανάδωσε ταῖς
ἀξίαις, ὅπου εἶχαν ὁ βεζύρης του, καὶ ὁ Σεήφ
Μολτούκ, τοὺς εἶπε· τῶρα ὁμολογῶ, καὶ κατα-
λαμβάνω καλῶτατα, ὅτι νὰ μὴν ἦναι κανένας ἄν-
θρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἔχῃ ταῖς θλίψεις τρεῖς
τὰ ὑποκείμενα τὰ πλέον εὐτυχισμένα εἶναι ἐκεῖ-
να, τῶν ὁποίων τὰ βάσανα εἶναι πλέον ἀνυπό-
φερτα· ἃς σταθοῦμεν ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς
ἐδῶ ἡσυχοί· ἀνίστως καὶ οἱ τρεῖς μας δὲν εἴμεσθεν
τελείως εὐτυχισμένοι, ἃς στοχασθοῦμεν πῶς νὰ
ἦναι πολλοὶ πλέον δυστυχέστεροι ἀπὸ ἡμᾶς. Ναὶ
ὁ βασιλέα μου, εἶπεν ὁ Σεήφ Μολτούκ, εὑρίσκονται.

χωρίς ἀμφίβολίαν ἀπὸ ἡμᾶς πλέον δυστυχεῖς, καὶ δὲν χρειάζομεσθαι ἡμεῖς μίαν μεγάλην καρδίαν διὰ νὰ ὑποφέρωμεν ταῖς δυστυχίαις μας· ὅσον διὰ ἐμένα θέλω παρηγορηθῇ ὁποῦ δὲν ἀπόλαυσα τὴν Ἀλγεμάλ· ἐσεῖς πρέπει, ἀκολουθήσῃ χαμογελῶντας νὰ λέγῃ, ἀμοιβαίως πρέπει νὰ παρηγορηθῇτε, ὁποῦ ἐχάσετε ταῖς ἀγαπητικαῖς σας· ἂν αὐταῖς ζοῦν ἀκόμη, ἡ θεωρία τους δὲν θέλει ἡμπορέσει νὰ ἔχῃ πλέον τὴν ἰσχύν, ὁποῦ εἶχε πρῶτον· καὶ διὰ τοῦτο ἃς παρηγορηθοῦμεν, καὶ ἃς εἴμεσθαι εὐχαριστημένοι εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ εὕρισκόμεσθαι, καὶ ἃς ὑποφέρωμεν μὲ γενναιότητα κάθε βάσανον, ὁποῦ ἡμπορεῖ νὰ μᾶς ἔλθῃ, στοχαζόμενοι πάντα πῶς κάνεις δὲν εἶναι χωρὶς θλίψιν.

Εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον, μετὰ διαφόρων ἡμερῶν διάστημα, ἡ Χαλιμᾶ ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν τῆς Βεδρεδὶν Λῶλου, καὶ τοῦ βεζύρη του τοῦ μελαγχολικοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀἰδὴν τῆς εἶπεν· Ἀχ φιλτάτη μου Χαλιμᾶ, αὕτη ἡ ἱστορία μὲ εὐφρανε πολλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅσαις ἕως τώρα μοῦ ἐδιηγήθης· ὁ βεζύρης μεγάλον δίκαιον εἶχε νὰ ψέκεται σταθερὸς εἰς τὴν γνώμην τῆς, πῶς κάνενας εἰς τὸν κόσμον νὰ μὴν εὕρισκεται τελείως ἀναπαυμένος, καὶ χωρὶς θλίψεως, ἐπειδὴ καὶ νὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· καθὼς μάλιστα τὸ καταλαμβάνω καὶ ἀπὸ λόγου μου, ὁποῦ δὲν εἶμαι ἀπὸ αὐταῖς ἀμέτοχος, καὶ καθὼς καὶ ὁ Βεδρεδὶν Λῶλος τὸ εἶδεν ἐμπράκτως εἰς τὰ ὅσα ἐπαρατήρησεν· ὅθεν σοῦ ὁμολογοῦμαι ὑπόχρεως, ἡγαπημένη μου Χαλιμᾶ, μὲ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ὁποῦ μοῦ ἐδιηγήθης, ἡ ὁποία θέλει μοῦ εἶναι διὰ παντοτεινὸν παράδειγμα, καὶ παρηγορία, καὶ περιπλέον ὅς τις τὴν ἠθέλεν ἀκούσει, ἡμπορεῖ νὰ παρηγορηθῇ εἰς ταῖς θλίψεις του μὲ τὸ μέσον αὐτῆς· διατὶ ἀκούοντας

πῶς δὲν εἶναι μόνος ὁποῦ δοκιμάζει θλίψεις, ἀμὴ εἶναι καὶ ἄλλοι, ὁποῦ δοκιμάζουν πολὺ περισσό-
τεραις, καὶ δεινότεραις, καὶ ὅπῃ τινὰς δὲν εἶναι
ἀμέτοχος ἀπὸ αὐταῖς, ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ μεγάλην
ἀνέσιν. Ἐχω λοιπὸν μεγαλωτάτην τὴν εὐχαρίστη-
σιν, τοῦ ἀπεκρίθῃ ἡ Χαλιμᾶ, ὁποῦ καὶ ἐτούτῃ ἡ
ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἐδιηγήθηκα, σοῦ ἄρεσε, ἐλ-
πίζοντας ἀκόμη πῶς θέλει σοῦ ἀρέσει καὶ ἄλλη
μία ἱστορία δύο ἐξωτικῶν, τὴν ὁποίαν μοῦ τὴν
ἐδιηγήθῃ ἡ βᾶγια μου, ὅταν ἦμουν μικρὴ, καὶ ἂν
ἦναι μὲ τὸ θέλημά σου θέλω τὴν διηγηθῇ. Ναί,
τῆς ἀπεκρίθῃ ὁ Ἀἰδῆν, θέλω τὴν ἀκούσει καὶ
αὐτὴν μὲ τὴν συνηθισμένην μου εὐχαρίστησιν, καὶ
αὔριον ὅς εἶσαι ἔτοιμη διὰ νὰ μοῦ τὴν διηγηθῇς.
Καὶ ἐρχομένη ἡ ἀκόλουθος ἡμέρα, κατὰ τὴν συνή-
θειαν ἡ Χαλιμᾶ ἄρχησε νὰ διηγᾶται εἰς τὸν ἀ-
κόλουθον τρόπον.

Ἱστορία τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐξωτικῶν Ἀδὴλ,
καὶ Δαλήκ.

Εἰς τὰ πλησίον μέρη τοῦ Μουσουλπατᾶν, πόλιν
τοῦ βασιλείου τῆς Γολκόνδας, ἐκατοικοῦσε μία
χωριάτισσα μὲ δύο θυγατέρας πολλὰ ὠραίας· ἡ
πρώτη ὁποῦ ὠνομάζετο Φατμέ ἦτον δεκάξη χρο-
νῶν, καὶ ἡ μικρότερη ὁποῦ ὠνομάζετο Κατηγέ
ἦτον μόνον δώδεκα. Αὐτὴ ἡ οἰκογένεια ἐκατοικῶ-
σεν εἰς ἓνα σπητάκι ξέμακρα ἀπὸ κάθε χωρίου,
καὶ ἐκυβερνοῦνταν μὲ τὰ ἐργόχειρόν τους, ὁποῦ
ἦτον νὰ πλένουν ὑποκάμισα καὶ ἄλλα, ὁποῦ ἀπὸ
τὸ Μουσουλπατᾶν τῆς ἔδιναν· τὰ ὁποῖα ἀφ' οὗ
καὶ τὰ ἔπλεναν, ἐσυνήθιζαν νὰ τοὺς βάνουν κά-
ποια ἄνθη διὰ νὰ τοὺς δίδουν εὐωδίαν. Μίαν ἡ-
μέραν ἡ χωριάτισσα, ἐκεῖ ὁποῦ ἐμάζωνε αὐτὰ τὰ

ἄνθη, ἐκεντρώθη ἀπὸ μίαν ὀχιάν εἰς τὸ χέρι, τῆς ὁποίας τὸ φαρμάκι τὴν ἔκαμε νὰ ἀποθάνῃ ἐκείνην τὴν ἴδιαν ἡμέραν· καὶ πρωτοῦ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια ἔκραξε ταῖς θυγατέρες της, καὶ ταῖς εἶπε· βλέπω τὸν Ἀγγελον τοῦ θανάτου ὅπῃ πλησιάζει, καὶ πρέπει νὰ ἀποθάνω· ἐκεῖνο ὅπου μὲ κάνει νὰ χαίρωμαι εἶναι, ὅπου δὲν θέλει μὲ ὀνειδίσῃ τινὰς διὰ τὴν ἀνατροφὴν σας· καὶ εὐχαριστῶ τὸν Οὐρανὸν, ὅπου σᾶς ἀφίνω μὲ καλὰ καὶ τιμημένα ἦθῃ· φυλάξετέ τα πάντα καθαρά καθὼς σᾶς ἐδίδαξα· καὶ μὲ ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν παρατηρήσετε τὰ παραγγέλματα τοῦ προφήτου μας· ζήσετε τιμημένα μὲ τὸ πτωχὸν σας ἐργόχειρον, καθὼς καὶ ἔως τὴν ἰσχυρίαν ἀκολουθήσαμεν, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ οὐρανὸς θέλει σᾶς ἔχει τὴν ἔγνοιαν· σᾶς παραγγέλλω ἀκόμη νὰ ἦσθε πάντα ἐνωμέναις χωρὶς ποτὲ νὰ χωρισθῆτε, ἂν ἦναι τὸ δυνατόν, ἐπειδὴ καὶ ἡ εὐτυχία σας κρέμαται ἀπὸ τὴν ἐνωσίν σας. Κατηγέ, ἠκολούθησε γυρίζοντας πρὸς τὴν μικρότερην· ἐσὺ θυγατέρα μου μὲ τὸ νὰ ἦσαι μικρὴ ἀκόμη, πρέπει νὰ ὑποτάσσῃς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου Φατμέ, ἐπειδὴ καὶ αὕτη δὲν θέλει σὲ διατάξῃ κακὰ ἦθῃ, καὶ κακαῖς πράξεις· καὶ ἐσὺ Φατμέ θέλεις τὴν κυττάζει ὡς ἂν μεγαλήτερη ὅπῃ ἦσαι.

Καὶ ὕστερον ἀπὸ αὐταῖς ταῖς παραγγελίαις, καὶ ἄλλαις παρόμοιαις, ταῖς ἀγκάλιασε καὶ ταῖς δύο, καὶ ἀποφιλῶντάς ταις ἐξεψύχησε. Δὲν ἠμπορῶ νὰ περιγράψω τὸν θρῆνόν της, καὶ τὰ κλάμματα ὅπου ἔκαμαν αὐταῖς ἡ δύο πτωχαῖς κόραις, βλέποντας τὴν μητέρα της νὰ ξεψυχήσῃ εἰς ταῖς ἀγκάλαις των· καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐκλαυσαν μὲ θερμότατα δάκρυα, τὴν ἐπῆραν καὶ τὴν ἐθαψαν ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὴν καλύδαν της, στολίζοντας τὸν τάφον της μὲ διάφορα ἄνθη· ἔπειτα γυρίζον-

τας εἰς τὴν καλύδαν τους, ἐσύμμασαν ἐκεῖνα τὰ ἐνδύματα ὅπῃ εἶχαν πλυμένα, καὶ βάνοντάς τα εἰς δύο κανίστραις, τὰ ἐπήραν τὴν ἐρχομένην ἡμέραν διὰ νὰ τὰ πηγαίνουν εἰς τὸ Μουσουλπατᾶν, καὶ νὰ τὰ δώσουν εἰς ἐκείνους, ὅπου ἀπαρθένευαν· δὲν ἔκαμαν ἑκατὸν πατήματα ἀπὸ τὴν καλύδαν των, καὶ συναπαντῶν ἓνα μικρὸν γέροντα, κντζόν, καὶ χωλόν, πλουσίως ἐνδυμένον· ὁ ὁποῖος βλέποντάς ταις ἐστάθη, καὶ ταῖς ἐστοχάζονταν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἀκουμπῶντας ἐπάνω εἰς τὸ δεκανίκι του. Αὐτὸς ἐφαίνετο πῶς νὰ εἶχε περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν χρόνους· μὰ μὲ ὅλον τοῦτο ὅπου ἦτον τέτοιος, ἐπεριπατοῦσεν ὡσὰν ἓνα παλικάρι· ὁ ὁποῖος βλέποντάς ταις ὅπου ἦτον κατὰ τὴν ὁρεξίν του, ταῖς εἶπεν ὅλος χαρούμενος· πῇ πηγαίνετε ἐσεῖς ὧ εὐμορφαῖς μὴ θυγατέρες; πηγαίνομεν, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ τρανὴ, εἰς τὸ Μουσουλπατᾶν. Ἡμπορῶ χωρὶς νὰ σᾶς κακοφανῇ, ἀκολέθησεν ὁ γέρων νὰ λέγῃ, νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί τέχνην κάνετε; καὶ ἂν ἡμπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς κάμμίαν σας χρεῖαν;

Ἡ Φατμέ ἀναστενάζοντας τοῦ ἀπεκρίθη· ἡμεῖς ἀφέντη εἵμεσθεν δύο πτωχὰ κορίτζια χωριατοπέλαις· ἐχθὲς ἐχάσαμεν τὴν μητέρα μας, ὅπου τὴν ἐδάγκασεν ἓνα ὀφίδι, καὶ ἀπέθανε, καὶ μᾶς ἄφησεν ὀρφαναῖς μὲ τοῦτο τὸ ἐργόχειρον νὰ πλένωμεν ἐνδύματα διὰ νὰ ζήσωμεν. Ἄχ πόσον μὲ κακοφαίνεται, εἶπεν ὁ γέρων διὰ τὴν δυστυχίαν σας, διὰ τὸ ὅποιον ἀκριβαῖς μου κόραις ἀγροικῶ κεντρωμένην τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τὴν θλίψιν σας· ὅθεν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς γένω πατέρας σας, ἂν θελήσετε νὰ ἔχετε ἀρκετὸν θάρρος πρὸς ἐμένα· καὶ διὰ τὴν ἐπιμέλειάν μου ὅπου θέλω ἔχῃ δι' ἐσᾶς, θέλετε ἰδεῖ ἐμπράκτως τὴν εὐτυχίαν σας· Ἐγὼ

σᾶς ὁμολογῶ, ἀκολούθησε νὰ λέγῃ κυττάζοντας τὴν Κατηγέ, ὅτι γροικῶ μίαν μεγάλην ἀγάπην εἰς ἐτούτην τὴν χαριτωμένην κόρην· εὐθύς ὅπῃ ἐγὼ τὴν εἶδα ἐγροίκησα εἰς τὸν ἑαυτόν μου μίαν κλίσιν, ὅπου ποτέ μου δὲν ἐγνώρισα· ἂν θέλετε καὶ ἡ δύο, ἀκολουθήσατέ με, καὶ σᾶς τάσσω ὅτι νὰ σᾶς βάλλω εἰς μίαν κατάστασιν πολλὰ εὐτυχισμένην· καὶ θέλετε ἔχει αἰτίαν ὅπῃ νὰ εὐχεσθε τὴν τύχην σας, ἢ ὅποια σᾶς ἔκαμε νὰ μὲ συναπαντήσετε εἰς τούτην τὴν στράταν.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν ὁ γέρων ἐκαρτερῶσε μὲ ἀνησυχίαν τὴν ἀπόκρισιν ὅπου ἤθελαν τοῦ δώσει. Εἶχεν αὐτὸς κάθε δίκαιον διὰ νὰ ἦναι ἀνήσυχος· ἡ ἡλικία τε, καὶ ἡ θεωρία τε δὲν ἦσαν ἀρμόδιαις πρὸς ὄφελός του διὰ νὰ παρακινήσουν ἐκείναις ταῖς δύο κόραις νὰ ἀποφασίσουν μετὰ χαρᾶς, καὶ νὰ δεχθοῦν τὸ πρόβλημά του. Μὰ μὲ ὅλον τοῦτο ἡ Φατμέ ὅπου εἶχεν ἀρκετὴν γνῶσιν διὰ νὰ καταλάβῃ, ὅπου εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο, δὲν ἦτον ἐκεῖνο ἓνα πρᾶγμα διὰ νὰ τὸ καταφρονήσῃ, ἄρχισε νὰ στοχάζεται χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἀπόκρισιν. Ὁ γέρων βλέποντας τὴν σύγχυσιν, ὅπου εἶχαν διὰ νὰ ἀποφασίσουν, εἶπεν· ἡγαπημέναις μου κόραις, ἂν ἐσεῖς στοχασθῆτε τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεσθε, μὲ τὸ νὰ στέκεσθε μοναχαῖς εἰς μίαν καλύδαν, καὶ τὴν χρεῖαν ὅπου ἔχετε διὰ νὰ κυβερνηθῆτε, δὲν θέλετε ἀποστραφῇ τὰ ὅσα σᾶς τάσσω· ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσθε καθόλου ἀπὸ ἐμένα· ἡ ἡλικία μου ἢ μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ θάρρος, καὶ νὰ σᾶς βεβαιώσῃ· ἐσεῖς θέλετε ἀφήσει διὰ πάντα μίαν κοπιαστικὴν τέχνην, ὅπου μετὰ βίας ἢ μπορεῖτε νὰ ζήσετε· ἐσεῖς ἀπὸ ἐμένα ὄχι μόνον θέλετε ἔχει τὸ χρειάζομενον διὰ τὴν

ζωοτροφίαν σας, ἀλλὰ ἀκόμη θέλετε ἔχει καὶ κάθε ἀνάπαυσιν καὶ εὐτυχίαν, ὅπου νὰ σᾶς ζηλεύσῃ ὁ καθένας· μὴ χάνετε καιρόν, ἀλλὰ ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλήν μου διὰ τὸ καλόν σας.

Ἡ Φατμέ, ἀκούοντας τὰ λόγια τοῦ γέροντος καὶ ταῖς συμβουλαῖς του ἄρχισε νὰ κλίνη καὶ νὰ παρακινῆται· καὶ ἔτσι ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ· Αὐθύντη γροικῶ καταλεπτῶς τὴν καλήν σου διάθεσιν εἰς τὰ ὅσα μᾶς παρακινεῖς, καὶ εἶμαι πρόθυμη διὰ νὰ σὲ ὑπακούω· διὰ δὲ τὴν ἀγάπην, ὅπου ἐφανερώσεις, πῶς ἔχεις εἰς τὴν ἀδελφήν μου, θέλω τὴν ἐξετάξαι ἂν τὸ δέχεται· καὶ ἂν ᾖ εὐχαριστημένη. Μίλησαι Κατηγέ, ἀκολούθησεν αὐτῇ γυρίζοντας πρὸς τὴν ἀδελφήν της· ἀγροικέσαι πρόθυμη νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κλίσιν ἐτοῦτου τῆς αὐθέντου, καὶ νὰ τὸν πάρῃς ἄνδρα; τὸν ὁποῖον στοχάζομαι διὰ τιμημένον, καὶ δὲν πιστεύω πῶς νὰ ᾔθελε γελάσῃ δύο πτωχαῖς ἄκακας κόραις, ἡ ὁποῖαις ἐπάνω εἰς αὐτὸν βάνουν ὅλην τὴν ἐλπίδα τῆς τιμῆς της. Ὁχι, ὦ ἀδελφή μου, ἀπεκρίθη κοκκινίζοντας ἡ Κατηγέ· αὐτὸς εἶναι πολλὰ γέροντας, καὶ πολλὰ ἄσχημος. Ἐκακοφάνη τῆς Φατμέ αὐτῇ ἡ ἀπόκρισις τῆς Κατηγέ, τῆς ὁποίας ἀπεκρίθη λέγοντας· σὲ βλέπω ὅπου ἡ ἡλικία σε δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ διακρίνῃ τὸ συμφέρον σε, καὶ διὰ τοῦτο ἀνταποκρίνησαι μὲ τόσῃ αὐθάδειαν εἰς τὴν τιμὴν, ὅπου σοῦ κάνει ἐτοῦτος ὁ σεβάσμιος γέρον. Ναι κατὰ ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ἡ Κατηγέ, κλαίνοντας, ἐτοῦτο εἶναι νόστιμον διὰ νὰ φανῶ εἰς αὐτὸν εὐχάριστη· ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ἂν τοῦτο δὲ ἐμὲ ᾔθελεν εἶναι μία εὐτυχία· ἐπειδὴ καὶ ἠξεύρω καλῶτατα, πῶς δὲν θέλει μοῦ εἶναι ποτὲ εὐτυχία τὸ νὰ ἔχω πάντα ὀμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου ἓναν ἄνθρωπον ὡς ἂν αὐτόν. Δὲν πρέπει νὰ μιλήσῃς ἔτσι,

τῆς εἶπεν ἡ ἀδελφή της. Δὲν ἤμπορῶ νὰ μιλήσω ἀλλέως, ἀπεκρίθη ἡ Κατηγέ, καὶ ἂν ᾔναι μία εὐτυχία εἰς τὸ νὰ ὑπακούσω, διατὶ δὲν τὸν ὑπακούεις ἐσύ, καὶ νὰ τὸν πάρῃς ἄνδρα ὅπου εἶσαι μεγαλήτερη, καὶ εὐμόρφητερη ἀπὸ ἐμένα;

Ἡ σκληρότητα τῆς Κατηγές ἔθλιψε κατὰ πολλὰ τὸν γέροντα. Στοχασθῆτε τὴν τύχην μου, ἐφώναξε· εἶδα ταῖς πλέον ὠραιότεραις γυναῖκες τοῦ κόσμου, καὶ ἔζησα ἕως τὰ τῶρα ἡσυχος, χωρὶς νὰ ἀφήσω ποτὲ νὰ μὲ νικήσῃ ἡ εὐμορφία των, καὶ τῶρα πῶς εἶναι ἐτοῦτο, νὰ συλλάβω μίαν τέτοιαν σφοδρὰν ἀγάπην εἰς μίαν νέαν τόσον σκληρὰν καὶ ἀχάριστην; βλέπω τὸν ἀφανισμόν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῆς κλίσεώς μου, ὅπου μὲ ὁδηγεῖ διὰ νὰ χάσω κάθε μου ἐλπίδα. Εἰς τέτοιον τρόπον ὁμιλῶντας ὁ γέρων, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα. Ἡ Φατμέ ἐκατανύχθη πολλὰ εἰς τὴν θλίψιν τοῦ γέροντος, ἡ ὁποία ἦτον φυσικὰ πολλὰ καλή· καὶ γυρίζοντας πρὸς αὐτὸν εἶπεν· Ἀφέντη παῦσαι ὅπου νὰ λυπᾶσαι· τὸ κακόν σου δὲν εἶναι χωρὶς ἰατρείαν· μὴ στοχάζεσαι τὰ πρῶτα λόγια τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ὁποία δὲν ἠξεύρει τὸ τί τῆς γίνεται· ὁ καιρὸς θέλει τῆς μεταβάλλει τὴν βουλήν· ἐσύ, ἀλήθεια, δὲν εἶσαι νέος· μὰ ἐγὼ σὲ πιστεύω ὅτι νὰ ᾔσαι ἕνας χρήσιμος ἄνθρωπος· ἡ ἀγάπη σου καὶ ἡ ἐπιμέλειά σου θέλουν τὴν κάμει τέλος πάντων πλέον ἀπαλὴν καὶ συγκαταβατικήν· ἡμεῖς θέλομεν σὲ ὑπακούσει, καὶ θέλομεν σὲ ἀκολουθήσει. Ναί, μὰ ὦ ἀδελφή μου, ἀντέκοψεν ἡ Κατηγέ μὲ θυμόν, ἂν αὐτὸς μὲ ἠθέλε βιάσῃ καὶ μὲ ὑποχρεώσῃ διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσω, ἐγὼ σοῦ τάσσω πῶς δὲν θέλω τὸν ὑπακούσει. "Οχι, ὦ εὐμορφη Κατηγέ, εἶπεν ὁ γέρων, ἐγὼ δὲν θέλω ποτὲ σὲ βιάσει, σοῦ τὸ τάσσω μὲ τὸν ὄρκον μου,

καὶ εἰς κανένα πράγμα δὲν θέλω σοῦ ἀντιταθῆ,
ὅπου νὰ μὴν ᾔναι τῆς ὀρέξεώς σου· καὶ θέλεις
εἶσαι νοικοκυρὰ εἰς ὃ, τι ἔχω, καὶ τὸ περισσότε-
ρον ὁπόταν σὲ ἰδῶ πῶς ἡ θεωρία μὲ σὲ ἐνοχλεῖ,
σοῦ τάσσω πῶς νὰ ξεμακρύνω ἀπὸ λόγου σε διὰ
νὰ μὴν ἔχῃς αἰτίαν νὰ παραπονεθῇς ἀπὸ ἐμένα.

Ἡ Φατμέ ἐπάνω εἰς αὐτὸ εἶπεν· ἐπειδὴ καὶ ἡ
ἀδελφή μου φαίνεται πῶς συγκλίνει διὰ νὰ σὲ ὑ-
πακούσῃ, μὲ τὰ ὅσα τῆς ἔταξες, πρέπει νὰ μᾶς
ἀφήσῃς διὰ νὰ πᾶμεν ἐτούτα τὰ σκουτῖα εἰς ἐκεί-
νους ὅπου μᾶς τὰ ἔδωσαν, καὶ ὑστερώτερα γυρί-
ζομεν διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν. "Αχ, μὴ μὲ ὑπε-
ρῇς ἀπὸ τὴν ἀδελφήν σου, σὲ ἐξορκίζω, διατὶ φο-
βοῦμαι μὴν ἀλλάξετε τὴν γνώμην σας, καὶ δὲν γυ-
ρίσετε πλέον νὰ σᾶς ἰδῶ, καὶ μὲ κάμετε νὰ ἀ-
ποθάνω ἀπὸ τὴν θλίψιν μου· πῆγαινε τοῦ λόγου
σου, καὶ ἄφησε ἐδῶ μὲ ἐμένα τὴν Κατηγέ, καὶ
σὲ καρτεροῦμεν ἕως ὅπου νὰ γυρίσῃς. "Ας ᾔναι,
τοῦ εἶπεν ἡ Φατμέ· διὰ νὰ σὲ ὑπακούσω κάμνω
καθὼς ὀρίζεις. Στάσου τὸ λοιπὸν αὐτοῦ Κατηγέ,
καὶ εὐθύς γυρίζω νὰ σᾶς εὕρω. "Οχι, ὄχι, ἀπεκρίθη
ἡ Κατηγέ, ἐγὼ θέλω νὰ ἔλθω μαζί σε, δὲν θέλω
νὰ μείνω μοναχὴ ἐδῶ μὲ τῆτον τὸν γέροντα. Καὶ
διατὶ, τῆς λέγει ἡ Φατμέ, δὲν θέλεις νὰ μείνης;
τί φοβᾶσαι; ἐγὼ γυρίζω πολλὰ ὀγλήγορα· αὐτὸς
ὁ γέρον ἐῖναι ἄνθρωπος τιμημένος, καὶ μὴ φοβᾶ-
σαι ἀπὸ αὐτὸν τίποτε. Ἡ Κατηγέ εἰς αὐτὰ τὰ
λόγια τῆς ἀδελφῆς της δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς ἀν-
τιταθῇ, τὴν ὁποία τὴν ἐστοχάζωνταν ὡσὰν μη-
τέρα, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐναντίον εἰς τὴν θέλησίν
της. Ὡς τόσον ἡ Φατμέ πέρνωντας ὅλα τὰ σκω-
τῖα, ὅπου ᾔτον εἰς δύο κανίστραις, ἐμίσευσε· μὰ
ἀντὶ νὰ ξαναγυρίσῃ εὐθύς καθὼς ἔταξε, δὲν ἐ-
φάνη νὰ ἔλθῃ ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας.

Κάνένα πράγμα δὲν ἤμποροῦσε νὰ παρομοιάσῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς Κατηγέ, ἢ ὅποια βλέποντας ὅτι ἡ νύκτα ἐπλησίαζεν, εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀδημονίαν· ἀπόπερνε μὲ ὄνειδισμούς τὸν γέροντα· ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος, τῷ ἔλεγεν, ὅπου μού ἐπροξένησες ἐτέτην τὴν δυστυχίαν, καὶ ἂν δὲν ἤθελε μάς τύχῃ τὸ κακόν σε συναπάντημα, ἐγὼ ἤθελε εἶμαι μὲ τὴν ἀδελφήν μου. Αὐτὰ τὰ λόγια καὶ οἱ ὄνειδισμοὶ ἔθλιβαν κατὰ πολλὰ τὸν γέροντα· δὲν ἤξευρε τί νὰ τῆς ἀποκριθῇ· τόσον ἐφοβοῦνταν διὰ νὰ μὴ τὴν ἀγριώσῃ περισσότερο, ἐπειδὴ καὶ ἔβλεπε καλὰ πῶς νὰ εἶχε κάθε δίκαιον ἐναντίου του. Μὰ μὲ ὅλον ὅπου ἐπροσπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴν καταπραῦνῃ, τόσον περισσότερον τῆς ἀναπτε τὴν ἀνησυχίαν της καὶ τὸ μῖσος πρὸς αὐτόν, λέγοντάς του θυμωμένη, ὅτι νὰ σιωπήσῃ ἂν θέλῃ· καὶ μὲ ὅλον ὅπου νὰ ἦταν νύκτα ἤθελε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ Μουσουλπατᾶν. Αὐτὸ τὸ ἔκανε αὐτὴ, ὅχι μόνον διὰ νὰ μὴν ἀπεράσῃ τὴν νύκτα μὲ τὸν γέροντα, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἰδῇ τί ἔγειωεν ἡ ἀδελφὴ της. Ὁ γέρων βλέποντάς τὴν ἔτξι ἀποφασισμένην, ἐπάσχησε μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ τὴν ἀντικόψῃ, λέγοντάς της, πῶς αὐτὴ ἡ ἀπόφασίς της δὲν εἶναι καλὴ καὶ στοχαστικὴ, νὰ περιπατῇ μοναχὴ της νύκτα, μὰ ἦναι τὸ καλῆτερον ὅτι νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν καλύβαν της μαζί του· καὶ ὅτι ἂν τὸ ταχὺ ἡ Φατμέ δὲν φανῇ νὰ ἔλθῃ, τότε θέλουν πηγαίνει αὐτάμα νὰ τὴν γυρεύσουν ὁλοῦθεν.

Αὐτὰ τὰ δικαιολογήματα ἐδυνήθησαν νὰ καταπείσουν τὴν Κατηγέ ἐναντίον εἰς τὴν ἀπόφασίν της, καὶ ὀργὴν ὅπου ἔτρεφεν ἐναντίον τοῦ γέροντος· καὶ ἔτξι μαζί ἐπῆγαν εἰς τὴν καλύβαν, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ μερικoὺς χουρμάδες καὶ μὲ νερόν

εἰρῦον ἐδείπνησαν. Ἡ κόρη δὲν ἔκανεν ἄλλο, παρὰ
 κλαίῃ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ὁ γέροντας ὁ ἀγα-
 πητικὸς τῆς δὲν ἀπέραςε καὶ αὐτὸς μὲ τόσῃν
 χήσυχίαν. Τὸ ταχὺ εὐθύς ὁποῦ ἔφεξεν ἐμίσευσαν
 ὑπὸ τὴν καλύβαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Μουσουλ-
 ματᾶν· εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἄφησαν στράταν καὶ
 ᾤπῃτι ὁποῦ νὰ μὴ γυρεύσουν τὴν Φατμέ, καὶ δὲν
 ἐστάθη τρόπος ὁποῦ νὰ μάθουν δι' αὐτὴν κάμμιαν
 ρεῖδῃσιν. Ἐτούτῃ ἡ δυστυχία ἐπάνω εἰς τὸ ροιζι-
 κὸν τῆς Φατμέ τούς ἔφερεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς
 ἐλπίσεως, καὶ τῆς ἀπελπισίας, μὴν ἠμπορῶντας
 νὰ μάθουν τὸ τί ἔγεινε. Δὲν ἔφθασεν αὐτὸ, ὁποῦ
 τὴν ἐγύρεψαν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν πόλιν, ἀλλὰ
 ἠθέλησαν νὰ τὴν γυρέψουν καὶ εἰς ὅλα τὰ περί-
 χωρα, καὶ εἰς ὅλαις ταῖς στράταις, ὁποῦ ἐπῆ-
 γαιναν εἰς ἄλλαις πολιτείαις. Καὶ δὲν ἐστάθη
 κανένας τόπος, ἡ χώρα, ἡ βουνὸν, ὁποῦ νὰ μὴν
 τὴν γυρέψουν, εἰς διάστημα ὀκτῶ ἡμερῶν· μα-
 ῖ ἔχασαν ἄκαιρα τοὺς κόπους τους. Τέλος πάντων
 μὴν ἠξεύροντας πλέον ποῦ νὰ τὴν ζητήσουν, ὁ
 γέρων μὲ πολλὰ λόγια γλυκὰ καὶ παρηγορητικὰ
 ἐπαρακινούσε τὴν Κατηγέ, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς
 τὸν τόπον του, καὶ νὰ σταθῇ μὲ αὐτόν, μὲ τὸ νὰ
 μὴν ᾔτον πρέπον νὰ σταθῇ πλέον εἰς τὴν καλύ-
 βαν μοναχὴ τῆς. Ἡ Κατηγέ μὲ πολὺν κόπον καὶ
 ἐξ ἀνάγκης ἐκαταπείσθη διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ
 ἐναντίον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς. Ἡ χώρα, εἰς τὴν
 ὁποῖαν ὁ γέρων ἐκατοικοῦσεν, ᾔτον μακρὰν ἀπὸ
 τὴν καλύβαν τῆς Κατηγέ τρεῖς ἡμέραις στράταν,
 εἰς τὴν ὁποῖαν φθάνοντας ἐκεῖ ὁ Δαλήκ, (ἔτζι
 ὠνομάζετο ὁ γέρων,) ἔφερε τὴν Κατηγέ εἰς ἕνα
 πολλὰ εὐγενικὸν σπῆτι. Καὶ ἀφ' οὗ ἐδείπνησαν,
 τὴν ἄφησε διὰ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς ἕνα ὄντα, καὶ
 αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς ἄλλον νὰ κάμῃ τὸ ὅμοιον.

Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν τῆς ἔκοψε διάφορα χρυσᾶ φορέματα, καὶ τῆς ἔδωσε καὶ μίαν σκλάβαν διὰ νὰ τὴν δουλεύῃ εἰς τὰ θέλημά της, καὶ ὅ,τι ἤθελε προστάξει χωρὶς ἐναντίωσιν νὰ τῆς γένη. Ἡ Κατηγὲ δὲν ἤμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς καταστάσεώς της, ὅπῃ ἀπὸ πτωχὴ κόρη ὅπου ἦτον νὰ εὐρεθῇ εἰς ὀλίγον διάστημα εἰς τόσην εὐτυχίαν. Καὶ ἐστοχάζετο μερικαῖς φοραῖς πῶς ἔπρεπε νὰ ἦτον ὑπόχρεη τοῦ γέροντος διὰ τὰ τόσα καλὰ ὅπου ἐχαίρονταν· καὶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν της ἐδιαφύλαττε καίποιαν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν αὐτὸν Δαλὴκ, ὁ ὁποῖος, μετ' ὅλον ὅπου τῆς ἔκανε αὐταῖς ταῖς χεῖρες, καὶ τὴν ἐστόλιζε μετ' ὅσα λαμπρὰ φορέματα, καὶ μετ' ὅσα διάφορα τζοδαῖρικά, δὲν ἔλειπεν ὅπου νὰ μὴ φυλάττῃ καὶ τὰ ὅσα τῆς ἔταξεν, ἡγουν ὅπου νὰ μὴ τὴν βιάσῃ εἰς κανέναν τρόπον διὰ νὰ τὸν στεφανωθῇ, καὶ νὰ μὴν τῆς κάμῃ ἐναντίον εἰς τὴν θέλησίν της κανένα πράγμα, διὰ τὰ ὅποια ὅλα αὐτὰ δὲν ἔλειπεν ὅπῃ νὰ μὴ δείχνῃ καίποιαν εὐχαριστίαν πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἀγάπην του, καὶ δὲν τὸν ἔδλεπε μετὰ χαρᾶς.

Ἀπέρασαν σχεδὸν τρεῖς μῆνες, ὅπου ἡ Κατηγὲ εὐρίσκονταν εἰς θλίψιν διὰ τὴν ἀδελφὴν της. Μὰ τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ, καὶ ἡ ἀνάπαυσις ὅπου εἶχεν, ἄρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τὴν κάνουν νὰ ἐκθάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦν τὴν ἐνθύμησίν της, ἡγουν, νὰ τὴν ἀλησμονήσῃ, καὶ νὰ εὐρίσκεται πλέον ἐλαφρωμένη εἰς ταῖς θλίψεις της. Ἡσυχάζοντας λοιπὸν αὐτὴ μίαν νύκτα βλέπει εἰς τὸν ὕπνον της ἓνα ὄνειρον, ὅπου τῆς ἐδιαπέρασε τὴν καρδίαν· ἐνυπνιάσθη αὐτὴ πῶς νὰ τῆς ἐφαίνονταν ἔμπροσθέν της ἓνας νέος μεγαλοπρεπέστατα ἐνδυμένος, τοῦ ὁποῖου ἡ εὐγενὴς θεωρία, καὶ τὰ ξανθά του

μαλλία ὅπου ἐκυματοῦσαν εἰς ταῖς πλάταις του
τὴν ἐξέπληξαν· καὶ ἐν τὸ ἀναμεταξὺ ὅπῃ αὐτὴ
τὸν ἐστοχάζονταν, αὐτὸς τῆς εἶπε· « Ἄχ Κατη-
» γέ, εἰς τί στοχάζεσαι ἐσύ; ἀλησμώνησες τόσον
» ὀγλήγορα τὴν Φατμέ; πιστεύεις τάχα, ὅτι τὰ
» εὐμορφα στολίδια καὶ φορέματα ὅπου σὲ ἔκαμεν
» ὁ Δαλήκ, σὲ εὐγάζουν ἀπὸ τὸν χρέος σου ὅπῃ νὰ
» τὴν γυρεύσης; ὄχι χωρὶς ἀμφιβολίαν· καὶ μά-
» θε ὅτι δὲν ἤμπορεῖς νὰ ἦσαι εὐτυχισμένη, ἂν
» δὲν πηγαίνης νὰ τὴν εὕρης εἰς τὸ νησίον τῆς
» Σουμάτρας· θεώρησαί με, καὶ θέλεις ἰδεῖ ἐ-
» κεῖνον, ὅπου ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀποφασίσθη ἄν-
» δρας σου ». Καὶ οὕτω λέγοντας ἔγεινεν ἄφαντος
ὁ νέος· καὶ ἡ Κατηγὲ ἐξύπνησεν ἐντρομῇ. Ἐστο-
χάζονταν ἐκεῖνο, ὅχι διὰ ἓνα ὄνειρον, μὰ διὰ μίαν
ἐκστασιν· καὶ σηκωνόμενη με ἀπόφασιν διὰ νὰ
κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξείδι, ὅπου εἰς τὸν ὕπνον της
εἶδεν, ἐπῆγε καὶ ἠῦρε τὸν Δαλήκ, καὶ τοῦ ἐδιη-
γήθη τὸ ὄνειρον λέγοντάς του, πῶς ἐξ ἀποφά-
σεως θέλει νὰ μισεύσῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ
τὴν ἀδελφὴν της.

Ὁ Δαλήκ, διὰ νὰ μὴ τὴν παρακούσῃ, ἔκλινε
νὰ τῆς κάμῃ τὸ θέλημα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν για-
λόν, καὶ ἠῦρεν ἓνα καράδι, ὅπου εἰς δύο ἡμέρας
ἤθελε νὰ μισεύσῃ δι' αὐτὸ τὸ νησίον, καὶ ἐσυμ-
βιβάσθῃ με τὸν καρδοκύριν διὰ νὰ τοὺς φέρῃ ἐ-
κεῖ. Καὶ ἀπερνῶντας ἡ δύο ἡμέραις ἐμβῆκαν εἰς
τὸ καράδι οἱ δύο με μίαν σκλάβαν· καὶ κάνον-
τας πανία ἀρμένιζαν με πολλὰ εὐτυχισμένον αέρα.
Ἡ νέα ἀγαπητικὴ τοῦ Δαλήκ εὐρίσκονταν ὀλίγον
συγχυσμένη ἀπὸ τὸν φόβον τῆς θαλάσσης· ὅθεν
ὁ Δαλήκ διὰ νὰ τὴν κρατῇ χαρούμενην, ἔκανε πρό-
πον διὰ νὰ τὴν ξεφαντώνῃ· καὶ τώρα τῆς ἐδιη-
γοῦνταν Ἱστορίας· καὶ τώρα τὴν ἐκρατοῦσε με

κρυβένταις ἀληθιναῖς καὶ φρόνιμας, διὰ νὰ τῆς στολίσῃ τὸ πνεῦμάτης, καὶ τὰ ἡθῆ της. Καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ, ἐστοχάσθη ὅτι νὰ μὴ τῆς κρατήσῃ πλέον κρυφὸν τὸ, ποῖος ἦτον αὐτός, ἀλλὰ νὰ τῆς τὸ φανερώσῃ, διὰ νὰ τὴν χαροποιήσῃ περισσότερο· μὰ ἀντὶ νὰ τὴν χαροποιήσῃ, καὶ νὰ τὴν καλοκαρδίσῃ, τὴν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἐκστατική, ὅποτε αὐτὸς ἄρχησε τὴν ἱστορίαν του εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Μὲ ὅλον ὅπου σὲ φαίνομαι τόσο ἀσχημος, καὶ πολλὰ γηραλαῖος, ἤξευρε, ὦ ὡραία μου Κατηγέ, πῶς ἐγὼ εἶμαι ἀθάνατος. Ἡ Κατηγέ εὐθύς ἄλλαξε τὴν ὄψιν της ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Καὶ ὁ Δαλήκ βλέποντάς την ἔτξι τῆς εἶπε· Μὴ θαυμάζεσαι τόσο εἰς αὐτὸ ὅπου σοῦ εἶπα, διατὶ θέλεις μείνῃ περισσότερο ἐκστατική ὅποτε ἀκέσης πῶς μὲ βλέπεις ὑποκάτω εἰς μίαν τέτοιαν παράξενην μορφήν· ἐγὼ ἔχω ὡραιότητα πολλὰ ἀρκετὴν διὰ νὰ ἀρέσω εἰς ταῖς γυναῖκες, παρὰ ὅπου νὰ ταῖς κάνω νὰ μὲ μισοῦν. Τὰ λουλούδια καὶ τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου τίποτε δὲν φαίνονται ἔμπροσθέν μου· εἰς ἓνα λόγον ὅποια καὶ ἂν ἤθελεν ἰδῇ τὴν ὡραιότητα τῆς μορφῆς μου, εἶναι ἀδύνατον ὅπου νὰ μὴν ἀγροικήσῃ εἰς τὴν καρδίαν της μίαν ὑπερβολικὴν ἀγάπην πρὸς ἐμένα. Μὰ διατὶ, τὸν ἀντίκοψεν ἡ Κατηγέ, δὲν ξαναπέρνεις τὴν αὐτὴν μορφήν σου, τὴν τόσο εὐγενικὴν καὶ ὡραίαν; ἐσύ κατὰ πῶς εἶσαι δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἀποκτήσῃς ἄλλο, παρὰ καταφρόνησιν. Ἀχ ἀπεκρίθη ὁ Δαλήκ ἀναστενάζοντας· αὐτὸ δὲν εἶναι εἰς τὸ χέρι μου· καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου μὲ ἐνοχλεῖ καὶ μὲ θλίβει. Ἐγὼ δὲν θλίβομαι ἄλλο εἰς ταύτην μου τὴν δυστυχίαν, παρὰ διατὶ σοῦ φανερώνομαι ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια σου μὲ μίαν τέτοιαν ἀσχημὴν μορ-

φήν. Καὶ πῶς, τοῦ εἶπεν ἡ Κατηγέ, αὐτὴ ἡ
 δυστυχία σου δὲν τελειώνει ποτέ; Δὲν στέκει εἰς
 ἐμὲ νὰ τὴν κάμω νὰ παύσῃ, τῆς ἀπεκρίθη αὐ-
 τός. Μὰ, ὦ ἀφέντη μου, ἀκολουθοῦσεν αὐτὴ νὰ
 λέγῃ, πῶς θέλεις ἐσὺ ὅτι ἐγὼ νὰ πισεύσω πράγ-
 ματα τόσον παράξενα; Φθάνει ὅτι νὰ μοῦ ἀκούσῃς
 τὴν ἱστορίαν, ὦ ὡραία με κόρη, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος·
 καὶ μὴν ἀμφιδόλλῃς πλέον τόσον εἰς τὴν ἀλήθειαν
 τῶν λόγων μου.

Ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου σοῦ ἐφανερώσα, ἠκολούθησεν
 αὐτός νὰ λέγῃ, ἤμπορεῖς μὲ εὐκολίαν νὰ καταλάβ-
 ῃς πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι ἓνας ἄνθρωπος. Ἐγὼ εἶμαι
 τὸ λοιπὸν ἓνας Ἑξωτικός. Εἴμεσθεν δύο ἀδέλφια
 δίδυμα φρόνιμα καὶ ἀνδρεῖα· ἐγὼ ὀνομάζομαι Δα-
 λήκ, καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀδὴλ. Καὶ μὲ ὅλην τὴν
 δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ὅπου ἔχομεν, δὲν ἤμπορῆμεν
 ὅπου νὰ μὴν εἴμεσθεν ὑποκείμενοι εἰς τὸν βασι-
 λέα μας ὀνομαζόμενον Μπρακμάνον· αὐτός ἀγα-
 ποῦσε κατὰ πολλὰ τόσον ἐμένα, ὥσταν καὶ τὸν
 ἀδελφόν μου, καὶ διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸ θάρρος καὶ
 τὴν ἀγάπην ὅπου εἰς ἡμᾶς εἶχε, μᾶς ἐπαράδω-
 σεν εἰς τὸ νὰ προσέχωμεν καὶ νὰ φυλάττωμεν
 μίαν ἀγαπητικὴν του, τῆς ὁποίας τὴν ἐμπιστοσύ-
 νην δὲν ἐπίστευε τόσον. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστα-
 σίαν μὲ ὅλην τὴν καθαρότητα τὸν ἐδουλεύαμεν·
 ἡ κυρὰ ἦτον πάντα συντροφιασμένη ἡ ἀπὸ ἐμένα,
 ἡ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου· καὶ τὴν ἐπροσέχαμεν διὰ
 πολλοὺς χρόνους, χωρὶς ποτὲ νὰ δεῖξωμεν κάμμίαν
 κλίσιν ἀγάπης πρὸς αὐτήν, ἀλλ' οὔτε αὐτὴ πρὸς
 ἡμᾶς. Καὶ χαρὰ εἰς ἡμᾶς ἂν ἠθέλαμεν ἀκολοθ-
 θῆσθαι πάντα εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον· μὰ ἡ φαν-
 τασία, ὅπου ἐκαρφώθη εἰς τὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς
 γυναικὸς, μᾶς ἔκαμε νὰ ἔλθωμεν εἰς ταύτην τὴν
 κατὰστασιν.

Αὐτὴ ὕστερον ἀπὸ πολλοὺς χρόνους συνέλαβε πρὸς ἡμᾶς μίαν σφοδροτάτην ἀγάπην, καὶ τὴν ἐκρατοῦσε κρυφὴν διὰ πολὺν καιρὸν χωρὶς νὰ μᾶς τὴν φανερώσῃ, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ ἀλλέως, ὅπου νὰ μὴ μᾶς ἀγαπήσῃ διὰ τὴν μεγάλην μας ὠραιότητα, καὶ τὰ πολλὰ μας ξανθὰ καὶ εὐμορφα μαλλιά, ὅπου ἐκυματοῦσαν ἐπάνω εἰς ταῖς πλάταις μας.

Ἡ Κατηγὲ ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν λόγον, ἐρχόμενον εἰς τὴν ἐνθύμησίν της τὸ ὄνειρον ὅπου ἔκαμεν, ἐστοχάζονταν τὸν γέροντα μὲ θαυμασμόν, καὶ ἀγροικοῦσεν ἔσωθέν της, ὅτι ἡ διήγησις του ἀρχινοῦσε νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ, καὶ νὰ τὴν κίνη νὰ στέκεται μὲ περισσότερην προσοχὴν νὰ τὸν ἀκούῃ. Ἡμεῖς μετὰ καιρὸν, ἠκολούθησεν ὁ γέρων νὰ λέγῃ, ἐκαταλάβαμεν ἀπὸ μερικὰ σημάδια, πῶς νὰ μᾶς ἔδειχνε κἄποιαν κλίσιν ἀγάπης· ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μᾶς τὴν φανερώσῃ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν της· ὅθεν ἀποφασίσσαμεν μὲ τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι νὰ πασχίσωμεν εἰς κάθε τρόπον νὰ τὴν κάμωμεν νὰ μᾶς δείξῃ τὴν καρδίαν της· καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι καθὼς ἡμεῖς ἐστοχαζόμεσθαι, νὰ κάμωμεν τὴν κυδέρνησιν διὰ νὰ τὴν εὐγάλωμεν, ἀπὸ τέτοιαις φαντασίαις, ἐπειδὴ καὶ ἡ τιμὴ μας δὲν μᾶς ἐκαλοῦσε διὰ νὰ τὴν ὑπακέσωμεν. Καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου εὕρισκόμεσθαι μαζὶ μὲ αὐτὴν, καὶ ὅπῃ ὁ ἀγαπητικὸς της ὁ Μπρακμάνος ὑπῆγεν εἰς ἓνα συμβούλιον τῶν Ἑξωτικῶν συνηθροισμένων, ἄρχησε νὰ τὴν κολακεύῃ ὁ ἀδελφός μου μὲ εὐμορφους τρόπους, καὶ νὰ τὴν δοκιμάζῃ ἀνίσως καὶ ἦτον καθὼς αὐτός τὴν ἐνόμιζεν.

Ἡ Φαραζάνα (ἔτζι ὠνομάζετο αὐτὴ) ὅπῃ δὲν ἀκαρτεροῦσεν ἄλλο, παρὰ ἓνα τέτοιον καιρὸν ἀρμόδιον, μᾶς ἐφάνέρωσε καθαρῶς τὴν ἀγάπην ὁ-

ποῦ εἰς ἡμᾶς ἔτρεφεν. Εἰς αὐτὴν τὴν φανέρω-
σιν ἡμεῖς ἐμείναμεν ἐκστατικοί, ἐπειδὴ καὶ δὲν
ἦτον τιμὴ μας νὰ ἀδικήσωμεν τὸν βασιλέα μας
διὰ τὴν πίστιν, ὅπου εἰς ἡμᾶς εἶχεν. Ὅθεν ἀρ-
χινήσαμεν νὰ τὴν νουθετοῦμεν, καὶ νὰ τὴν παρα-
κινουῦμεν διὰ νὰ εὐγάλη ἀπὸ τὸ κεφάλι της τέ-
τοιαις παράνομαις καὶ κινδυνώδεις φαντασίαις,
διατὶ ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ τὴν ὑπακούσω-
μεν εἰς τέτοια, διὰ τὸ σέβας ὅπου εἶχαμεν πρὸς
τὸν βασιλέα μας. Αὐτὴ βλέποντας ὅπου ἐφανή-
καμεν ἐνάντιοι εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της ἄρχησε νὰ
κλαίῃ καὶ νὰ ἀναστενάξῃ, ὀνειδίζοντας τὴν σκλη-
ροκαρδίαν μας, καὶ πῶς ἡμεῖς εἴμεσθεν ἡ αἰτία
ὅπου θέλει νὰ χαθῇ, καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸ
πάθος της, ἂν δὲν ἠθέλαμεν τὴν ὑπακούσει, καὶ
νὰ κλίνωμεν εἰς τὴν θέλησίν της. Ἡμεῖς ὄντες
στερεοὶ εἰς τὴν γνώμην μας, μετὰ πολλὰς νηθε-
σίαις ὅπου τὴν ἐκάμαμεν, τὴν ἀφήσαμεν, καὶ ἐ-
μισεύσαμεν πρὸς τὴν κατοικίαν μας.

Αὐτὴ ἀφ' οὗ καὶ εἶδε πῶς μετὰ τὰ ὅσα μᾶς ἐφα-
νέρωσε, καὶ μετὰ τὰ λόγια, καὶ μετὰ τὰ δάκρυα ὅπερ
ἔχυσε, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μᾶς καταπείσῃ νὰ συγ-
κλίνωμεν εἰς τὴν ἀγάπην της, ἐμεταχειρίσθη ἄλ-
λους τρόπους διὰ νὰ μᾶς ἀπατήσῃ· καὶ τόσον
ἔκαμε μετὰ τὴν πονηρίαν της, καὶ μετὰ τὴν ἐπιτη-
δειότητά, ὅπου ὁ ἔρωτας πάντα εἰς τέτοιαις πε-
ρίστασις διδασκαλεῖ, ὥστε μᾶς ὑποχρέωσε καὶ
τοὺς δύο διὰ νὰ κλίνωμεν εἰς τὰ θελήματά της,
καὶ εἰς τὴν ἀγάπην της.

Ἀφ' οὗ ἐνίκησεν εἰς τέτοιον τρόπον τὴν στα-
θερότητά μας, ἦτον ὅλη χαρούμενη καὶ εὐχαρι-
στημένη, καὶ ἡμεῖς εἴμασθεν ὡσάν ἐκστατικοὶ εἰς
τὸ νὰ τὴν βλέπωμεν τόσον ὡραίαν, καὶ τόσον νό-
στιμην, ὅπου ἡ τελεία της ὡραιότης δὲν ἠμπό-

ρεσε νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν καρδίαν μας κάμμιᾶς λογῆς ζηλοτυπίαν ἀνάμεσόν μας δι' αὐτήν, ἀλλὰ ἀμφοτέροι εὐχαριστημένοι ἀπερνούσαμεν μίαν ζωὴν εὐτυχισμένην. Ἡ ἀδικία ὅπου ἐκάναμεν τῷ Μπρακμάνου, μὲ ὅλον ὅπῃ δὲν ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν, μᾶς ἐπροξενούσε πολλαῖς φοραῖς κάποιον φόβον. Μὰ ἐκείνη ἡ κυρά μας, ὄντας πολλὰ ἐπιτηδεῖα εἰς τὴν τέχνην της, εὗρισκε τὸν τρόπον διὰ νὰ μᾶς εὐγάζῃ, καὶ νὰ μᾶς ἐλευθερώνῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν φόβον· καὶ ἀπὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον μᾶς ἔκαμεν, ὅπου νὰ μὴ βλέπωμεν τὸ σφάλμα μας πλέον, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀκολουθοῦμεν μὲ θάρρος· μὰ αὐτὸ τὸ πολὺ θάρρος μᾶς ἐπροξένησε τὴν δυστυχίαν, ὅπου κατὰ τὸ παρὸν ἐσὺ θαυμάζεις.

Ἕνας φοδερός σκλάβος ἀράπης, ὀνομαζόμενος Τοργουτ, ἐδούλευε τὸν Μπρακμάνον. Καὶ ἡ ἐπιχειρήσεις του ἦτον εἰς τὸ νὰ κτενίζῃ καὶ νὰ καλωπίζῃ τὰ μαλλιά μιᾶς φοράδας εὐμορφης, ὅπου τὴν ἐκαδβαλίκευεν ἡ Φαραζάνα, ὅποτεν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς κάμμιαν περιδιάδασιν. Αὐτὸς ὁ ἄσχημος Ἀράπης ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ τοὺς κακὲς τε λογισμοὺς ἕως εἰς τὴν κυράν του, καὶ νὰ τῆς φανερώσῃ τὴν ἀγάπην του· καὶ μὴν ἀμφιδάλλοντας εἰς τὴν ἀποκοτίαν του, ἤρε μὲ εὐκολίαν τὸν καιρὸν ἀρμόδιον εἰς μίαν περιδιάδασιν ὅπου αὐτὴ ἡ κυρά εὗρισκονταν χωρὶς ἡμᾶς εἰς ἓνα περιδόλι, εἰς τὸ ὁποῖον εὗρισκόμενοι αὐτοὶ οἱ δύο, ἄρχησεν ἐκεῖνος ὁ ἀτχημότατος Ἀράπης νὰ διηγᾶται διάφοραις ἱστορίαις νόστιμας τῆς κυρᾶς του, καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ γελαῖ· ἐπειδὴ καὶ εἶχε πολὺ πνεῦμα, καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ κάνῃ νὰ ξεφαντώνῃ τὸν καθέναν· ὅθεν ἡ κυρά του ἐδοκίμαζε πολλὴν ἡδονὴν νὰ τὸν ἀκούῃ.

Ἕτερον ἀπὸ αὐταῖς ταῖς ἱστορίαις ἄρχησε νὰ

τῆς διηγᾶται διὰ μερικαῖς κορασίδαις, ὅπου με
αὐταῖς ἐξεφάντωσε, πληρώνοντας τὴν ἐπιθυμίαν
του με αὐταῖς. Πῶς ἤμπορεῖ νὰ ἦναι αὐτὸ Τορ-
γούτ, τοῦ εἶπεν ἡ κυρά του γελῶντας, ἓνας ἄν-
θρωπος καθὼς εἶσαι ἐσύ ἔτζι ἄσχημος νὰ κατορ-
θῶσιν τόσα πράγματα; Διατί ὅχι; ἀπεκρίθη ὁ
Ἀράπης· δὲν εἶμαι τάχα καὶ ἐγὼ καμωμένος ὡ-
σάν καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι; Ὡ κατὰ ἀλήθειαν,
ἀκολούθησεν αὐτὸς νὰ λέγῃ, τοῦτο τὸ προκείμενον
εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸν στοχασμὸν μου· ἐγὼ στο-
χάζομαι με ὅλον τοῦτο καὶ ἐλπίζω, ὅτι νὰ σὲ
βάλλω καὶ ἐσένα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποκτη-
μάτων μου. Ἡ Φαραζάνα ἀκούοντας αὐτὰ τὰ
λόγια τοῦ Ἀράπη ἐγέλασεν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Αὕτῃ
ἐστοχάζονταν πῶς ἐκεῖνος νὰ τῆς ὁμιλοῦσεν εἰς
αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ στέκῃ χα-
ρούμενη· ἐσύ ἔβαλες τέτοιους στοχασμοὺς ἐπάνω
εἰς ἐμένα, τοῦ εἶπεν· εἶμαι εὐχαριστημένη ὅπου
τὸ ἔμαθα· θέλω κυττάξῃ νὰ φυλαχθῶ ἐναντίου
εἰς ἓναν ἄνθρωπον τὸσον κακοποιὸν, καθὼς εἶσαι
ἐσύ. Ὁ Τοργούτ βλέποντας ὅπου δὲν τῆς ἐκα-
κοφάνηκαν τὰ λόγια του, ἄρχησε με θάρρος νὰ
ἀκολουθῇ τὴν αὐθάδειάν του, καὶ νὰ τὴν αὐγατί-
ζῃ, τὸσον ὅπου ἐτόλμησε νὰ τῆς προβάλλῃ, ὅτι
νὰ κάμουν τὴν ἐπιθυμίαν τους εἰς ἐκεῖνο τὸ περι-
βόλι, καὶ νὰ μὴ χάσουν τέτοιον καιρὸν ἀρμόδιον.

Ἡ Φαραζάνα βλέποντας πῶς αὐτὰ δὲν ἦσαν
μέτωρα, ἀλλὰ λόγια ἀληθινὰ τοῦ Ἀράπη, ἔδειξε
τὸ σοβαρὸν τῆς· καὶ με θυμὸν ἄρχησε νὰ τὸν ὑ-
βρίζῃ καθὼς τοῦ ἐτύχαινε, λέγοντάς τε πῶς αὐτὸ
δὲν θέλει τὸ κρατήσῃ κρυφόν, ἀλλὰ θέλει τὸ φα-
νερώσῃ τοῦ Μπρακμάνου, διὰ νὰ τὸν παιδεύσῃ
κατὰ πῶς τοῦ πρέπει εἰς τὴν τόλμην ὅπῃ ἔλαβε
νὰ τῆς μιλήσῃ εἰς τέτοιον τρόπον· καθὼς καὶ τὸ

ἔκαμε, καὶ τὸν ἐπαίδευσεν ὁ Μπρακμάνος σκληρότατα. Ὁ Τουργούτ διὰ τὴν παιδευσιν ὅπῃ ἔλαβεν, ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον ὅπου τοῦ ἔτυχεν. Αὐτὸς ὁ πονηρὸς καὶ πανοῦργος γνωρίζοντας τὸν Μπρακμάνον ὅπου ὄντας γηραλαῖος δὲν ἦτον ἐπιτήδειος νὰ εὐχαριστᾷ τελείως τὴν ἀγαπητικὴν του, καὶ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ τοῦ ἦναι πιστῇ, μὲ τὸ νὰ ἦτον τόσοι ὠραία καὶ ἔξυπνη, ἠθέλησε καὶ ἀποφάσισεν, ὅπου νὰ μὴν κυττάξῃ κόπον καὶ κίνδυνον, διὰ νὰ τὴν ξεσκεπάσῃ μὲ κἀνέναν κρυφὸν ἀγαπητικόν, ὅπου αὐτὸς ὑπόπτευε. Στοχαζόμενος δὲ πῶς ἦτον ἀδύνατον νὰ μᾶς ξεσκεπάσῃ τὴν συναναστροφὴν, ὅπου μὲ αὐτὴν εἶχαμεν, ἀποφάσισεν ὅτι νὰ μᾶς κἀμῃ νὰ χαθοῦμεν καὶ οἱ τρεῖς, προδίνοντάς μας εἰς τὸν Μπρακμάνον. Καὶ ἀποφασίζοντας ἔτζι, ἐπῆγε καὶ μᾶς ἐγκάλεσε, καὶ τοῦ εἶπε πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἐκατάλαβε, διὰ νὰ τῷ ἀνάψῃ περισσότερον τὸν θυμὸν νὰ μᾶς ἀφανίσῃ.

Ὁ Μπρακμάνος ἔμεινεν ἐκστατικὸς εἰς αὐτὴν τὴν διήγησιν, καὶ ἠθέλησε μόνος του νὰ ἰδῇ, καὶ νὰ πιστωθῇ εἰς αὐτὸ τὸ κἀμωμα. Ἦρε τὴν πρόφασιν διὰ νὰ κἀμῃ ἓνα ταξειῖδι διὰ καμπόσαις ἡμέραις. Καὶ διαρκοῦσα αὐτὴ ἡ ψευδὴς διορία τοῦ ταξειδίου του, ἐπέτυχεν τὸν καιρὸν διὰ νὰ μᾶς ξεσκεπάσῃ εἰς ἓνα λουτρὸν ἀπόκρυφον, ὅπου καὶ οἱ τρεῖς ἐλουόμασθην. Ἐφανερώθη αἰφνιδίως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας πολλὰ φοβερός, ὥσάν ἓνας κριτῆς ὅπου φέρνει τρόμον εἰς ἓναν κατὰδικον. Ἡ γύμνωσίς μας δὲν μᾶς ἐκαλοῦσε νὰ προσπέσωμεν εἰς τοὺς πόδας του διὰ νὰ τοῦ ζητήσωμεν ἔλεος. Ἐβουτήσαμεν εἰς τὸ νερὸν διὰ νὰ σκεπάσωμεν τὴν γύμνωσίν μας. Καλότυχοι ἡμεῖς, ἂν ἐκεῖνα τὰ νερά ἠθελαν σκεπάσῃ τὸ σφάλμα μας,

καθὼς ἐσκέπαζαν τὴν γύμνωσίν μας. Ἡ Φαραζάνα πλέον ἀνδρεία ἀπὸ ἡμᾶς ἤθελε νὰ προφασίσῃ τὸ σφάλμα της, καὶ μὲ λόγια προφασισικὰ ἔπασχε νὰ τὸν καταπραῦνη, μὰ περισσότερον ἀναψαν τὸν θυμὸν τοῦ Μπρακμάνου· ἔρριξεν εἰς ἡμᾶς τρεῖς ματιαῖς, ὅπου μᾶς ἔδωσε νὰ καταλάθομεν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκδικήσεώς του.

Παράνομοι, εἶπεν ἐμένα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, παιδευσίς πολλὰ ἐλαφρὴ διὰ τὴν παρανομίαν σας ἤθελεν εἶσται ὁ πλέον σκληρότερος θάνατος· μὰ ἐπειδὴ καὶ εἴσθε ἐξωτικοί, καὶ ἀνυπότακτοι εἰς τὸν θάνατον, θέλω νὰ σᾶς φέρω εἰς μίαν κατ᾽-στασιν, ὅπου θέλει εἶναι ἑκατὸν φοραῖς σκληρότερη ἀπὸ τὸν θάνατον. Καὶ ἐσὺ κακότροπη, ἐγύρισε πρὸς τὴν Φαραζάναν, ἐπειδὴ καὶ ἡ τιμὴ τῆς κοιτῶνός μου, καὶ ἡ καλωσύνη μου δὲν ἠμπόρεσαν νὰ σὲ ὑποχρεώσουν νὰ μοῦ ᾔσῃ πιστὴ, θέλεις παιδευθῇ διὰ τὴν ἀχαριστίαν σου. Εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἀκούῃ τὰ δικαιολογήματά μας, καὶ τὰ παράπονά μας, ἄρχησε νὰ κἀνῃ τοὺς ἐξορκισμοὺς του. Ὡ πόσον ἐστάθησαν αὐτοὶ φοβεροί· ὁ ἀέρας εἰς μίαν στιγμὴν ἐμάγρισε, καὶ ἓνα βαθὺ σκότος ἐπερικύκλωσε τὸ λουτρὸν ὅπῃ εἴμασθεν· ἠκούαμεν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς φόδερῶταταις, ὅπου κάθε στιγμὴν ἐγίνονταν· ἐφυσοῦσαν οἱ ἄνεμοι μὲ μεγάλην ὀργήν, καὶ ἀγροικούσαμεν τὴν γῆν ὑποκάτω ἀπὸ τοὺς πόδας μας πολλὰ νὰ τρέμῃ.

Εἰς τὸ διάστημα δύο ὥρων ἐστεκόμεσθεν εἰς ἐτοῦτο τὸ φοδερὸν σκότος, ἀναμένοντες τὴν τιμωρίαν, ὅπῃ μᾶς ἦτον φυλαγμένη. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ ὁ ἀέρας ἔγεινε καθαρὸς, καθὼς καὶ πρῶτα, καὶ ἡ ἡμέρα ἐξανάλαβε τὸ φῶς της· μὰ ποῖος ἐστάθη ὁ θαυμασμός μας ὅπταν ἶδαμεν, ὅπου

ἀντί νὰ ἡμεσθεν εἰς τὸ λουτρόν, εὐρεθήκαμεν
 ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου εἰς ἓναν ἄγριον λόγγον,
 ὑποκάτω εἰς τὴν μορφὴν δύο γερόντων κακοκα-
 μωμένων καὶ ἀσχήμων, ἦγουν ὡς δύο γέροντες
 ἄσχημοι, καὶ κακοκαμωμένοι, καθὼς με βλέπεις,
 ὦ ὠραία μου Κατηγέ. Ἀχάριστοι, ἐκεῖ μᾶς εἶπεν
 ὁ Μπρακμάνος, φέρετε μίαν φορὰν τὴν παιδείαν
 τῆς ἀνομίας σας· ἐκείνη ἡ δύναμις, καὶ ἡ γνω-
 ριμία, ὅπου ἡ ἐξουσία τῶν ἐξωτικῶν σᾶς ἔδεινεν
 ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῆς φύσεως, νὰ μὴ
 σᾶς ἀχρηζοῦν πλέον διὰ τὸ οὐδέν· καὶ διὰ νὰ
 εἰπῶ καλῆτερον, νὰ μείνετε γυμνοὶ ἀπὸ αὐτὴν
 τὴν ἀξίαν, διατὶ εἰς τὸ ἐξῆς θέλετε εἶσε εἰς τὸ
 κοινὸν ροιζικὸν τῶν ἀνθρώπων, καθὼς φαίνεσθε
 ὅπῃ νὰ ἐγινήκετε, καὶ ἔτσι θέλετε μείνει διὰ πάν-
 τα εἰς παιδείαν σας, ἔξω μόνον ἀπὸ τὸ νὰ ἦσθε
 ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ θανάτου.

Ὑστερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν,
 ὅπου ὁ Μπρακμάνος ἐκήρυξεν, ἠθέλησε νὰ μᾶς ἐ-
 ξετάξῃ ταῖς περιστάσεις τοῦ φταιξίματός μας.
 Ἡμεῖς πιστὰ τοῦ ταῖς ἐδιηγηθήκαμεν· τῇ εἶπα-
 μεν τὴν ἐκπληξίν ὅπου μᾶς ἐπροξένησεν ἡ ἀγάπη,
 ὅπου πρὸς ἡμᾶς ἐφάνέρωσεν ἡ Παραζάνα· ταῖς
 ἀντίστασεις ὅπου ἐκάμαμεν, διὰ νὰ τὴν εὐγάλω-
 μεν ἀπὸ αὐταῖς ταῖς φαντασίαις, καὶ τὸν δόλον
 ὅπου αὐτὴ ἐπερίπλεξε, καὶ μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν
 θέλησίν της χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμεν. Αὐτὰ τὰ
 δικαιολογήματά μας ἐδιαπέρασαν τὴν καρδίαν τε,
 καὶ ἐκατάλαβεν αὐτός, ὅτι αὐτὸ ἐστάθη περισ-
 σότερον ἀδυναμία μας, παρὰ κακὴ μας γνώμη.
 Καὶ διατὶ ἔχει πρὸς ἐσᾶς μίαν μεγάλην ἀγάπην
 ἡ καρδία μου, μᾶς εἶπεν αὐτός τότε, μοῦ κακο-
 φαίνεται, ὅπου ὁ ἐξορκισμὸς ὅπου ἔκαμα, ἔγεινε
 πολλὰ δυνατός· καὶ εἶναι ἀδύνατον πλέον διὰ τὸ

παρὸν νὰ σᾶς κάμω νὰ ξαναλάβετε τὴν πρώτην σας μορφήν καὶ ἀξίαν· καὶ ἄλλο δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω, παρὰ νὰ σᾶς γλυκάνω καμπόσον τὴν τιμωρίαν σας· ἐσεῖς θέλετε ξαναλάβει τὴν φυσικὴν σας μορφήν καὶ ὅλα σας τὰ προτερήματα, ὅπου εἴχετε, ὅποτεν κάθε ἓνας ἀπὸ ἑσᾶς ἤθελεν εὖρη ἀπὸ μίαν κόρην ὠραίαν, ὀλιγώτερον ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, διὰ νὰ τὴν καταπείσῃ νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ.

Ἄχ αὐθέντη, ἐφώνηξεν εἰς αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἀδελφός μου, εἰς τί ἀπελπισίαν μᾶς φέρνεις! καὶ ποία κόρη ὠραία πότε ἤθελε κλίνει νὰ ἀγαπήσῃ τόσον ἀσκήμους, καὶ τερατώδεις γέροντας ὡτὰν ἡμᾶς; Δὲν εἶναι ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ Μπρακμάνος· ζήσετε εἰς αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, καὶ ἃς ἦτε βέβαιοι, πῶς θέλει ἔλθῃ καιρὸς νὰ ξανάλθετε διὰ μέσον αὐτῆς τῆς αἰτίας εἰς τὴν πρώτην σας κατάστασιν. Πηγαίνετε τὸ λοιπὸν διὰ νὰ δοκιμάσετε τὸ ροιζικόν σας· πρέπει νὰ χωρισθῇτε, καὶ νὰ πληρώσετε ξεχωριστὰ καθένας τὸ χρέος τοῦ κανόνος σας. Μᾶς ἔδειξεν ὕστερα τοὺς τόπους ὅπου καθένας ἔπρεπε νὰ ὑπᾶμεν νὰ κατοικήσωμεν· καὶ ἦτον ξέμακρα ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον· τριακόσια μίλια· ἔπειτα μᾶς ἔδωσε τοῦ καθενὸς ἀπὸ μίαν σακκοῦλαν μὲ πενήντα χιλιάδες φλωρία, διὰ ἔξοδά μας, καὶ διὰ νὰ ἀπεράσωμεν τὸν καιρόν μας τιμημένα, ἕως ὅπου νὰ λάβῃ τέλος ἡ δυστυχία μας. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μᾶς ἀγκαλίσεν εὐχόμενός μας ἓνα ὀγλήγορον τέλος τῆς συμφορᾶς μας.

Ἡ δὲ Φαραζάνα ἐπαιδεύθη καὶ αὐτὴ μὲ πολλὴν σκληρότητα· ἐπειδὴ καὶ ὁ Μπρακμάνος ἐπρόσταξε καὶ τὴν ἐκλείσαν εἰς ἓνα πύργον σκοτεινὸν διὰ πάντα· ὁμοίως καὶ τὸν Τοργούτ ἀράπην, μὲ τὸ νὰ ἐξεπκέπασε πῶς, ἡ προδοσία του

ἐστάθη, μέ τό νά μὴν ἐδέχθῃ ἡ κυρά του νά τοῦ εὐχαριστήσῃ τὴν κακὴν θέλησιν, καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν ἔργων τε. Ὅποτε δὲ μᾶς ἄφησεν ὁ Μπρακμάνος ἐτοιμασθήκαμεν διὰ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τοὺς τόπους, ὅπου μᾶς ἐδιώρισεν. Ἐχωρισθήκαμεν μέ πολλὰ δάκρυα, ἀποφασίζοντες ὅπῃ νὰ μὴ ξαναἰδῶμεν ἕνα τὸν ἄλλον, παρὰ ὅποτε ξαναλαδῶμεν τὴν πρώτην μας μορφήν, ἢ ὁποῖα μᾶς ἐφαίνονταν πῶς θέλει φτουρήσῃ πολλοὺς αἰῶνας.

Εὐθὺς ὅπου ἔφθασα εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ κατοικήσω, ἄρχισα διὰ νὰ πραγματεύσω ταῖς πενήντα χιλιάδες φλωρία μου, σοχαζόμενος διὰ νὰ εὐγάζω τὰ ἔξοδά μου, διὰ νὰ μὴν ἤθελα τὰ τελειώσῃ ἐξοδεύοντας, πρὶν νὰ φθάσῃ ὁ ἐπιθυμητὸς καιρὸς τῆς μεταβολῆς μου. Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον πραγματευόμενος εἰς πέντε ἔξη χρόνους ἔκαμα μεγάλα κέρδη, καὶ ἔφθασα ὅπου νὰ ξοδεύω μέ γενναιότητα χωρὶς νὰ ἐγγίξω τὸ κεφάλαιον τῶν ἀσπρῶν μου, διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ πληρώσω τὸν κανόνα μου. Ἐπρεπε τὸ λοιπὸν νὰ εὕρω μίαν νέαν κόρην, ὅπου νὰ κλίνη διὰ νὰ μέ ἀγαπήσῃ.

Εἰς τὸν τόπον ὅπου ἤμουν ἔβλεπα μέ ἐλευθερίαν ὅλαις ταῖς κυράδαις καὶ τὰ κορίτζια, ὁμιλοῦσα μέ αὐταῖς, καὶ συχνῶς εὐρίσκωμεν εἰς ταῖς συναναστροφαῖς τους, καὶ ἔκανα ὅ, τι ἡμποροῦσα διὰ νὰ μέ βλέπουν μέ καλὸν μάτι· ὅλαις ἔλαβαν καλὴν ὑπόληψιν εἰς ἐμένα, καὶ μέ ἐτιμῶσαν καὶ μέ εὐλαβοῦνταν· μὰ διὰ νὰ μέ ἀγαπήσῃ κάμμία δὲν εὐρίσκονταν. Ὡς τόσον μέ ὅλον ὅπου ἐπιμελήθηκα, καὶ ἐτεχνεύθηκα διὰ νὰ τραδίσω κάμμιαν εἰς ἀγάπην, δὲν ἐστάθῃ τρόπος ὅπου νὰ τὸ ἐπιτύχω ποτέ. Δὲν ἐστάθῃκα μόνον εἰς αὐτὴν τὴν

χώραν, με ὅλον ὅπῃ νὰ ἦταν ἐκεῖ κορίτζια, ἀλλὰ
ἠθέλησα νὰ ταξιδεύσω καὶ εἰς ἄλλαις πολιτείαις,
διὰ νὰ ἠμπορέσω μήπως καὶ ἐπιτύχω τὸ ποθοῦ-
μενον· μαὶ δὲν ἀπέκτησα ἄλλον καρπὸν, παρὰ ὅ-
που νὰ ἀκούσω, πῶς νὰ ἀρέσω ἦτον ἀδύνατον.

Ἐτῆτος ὁ λογισμὸς με ἔρρίχνεν εἰς ἀπελπισίαν·
ἀπέρασαν πλέον παρὰ διακόσιοι χρόνοι εἰς τέτην
τὴν ἀνωφελῇ ζήτησιν, καὶ ὅλοι ἐθαυμάζονταν εἰς
ἐμέ· δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καταλάβουν πῶς ἐγὼ ἦ-
μουν ἀκόμη ζωντανός· εἶδα νὰ ξαναγεννηθῇ τέσ-
σαρες φοραῖς ἡ νεότης, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦμεν·
ἔθαψα ὅλους ἐκείνους ὅπου με εἶδαν εἰς τὴν ἀρ-
χήν, ὁμοῦ καὶ τὰ παιδιά τους, καὶ τὰ ἐγγόνιά
τους. Κάθε ἓνας ἔλεγε· τί ἄνθρωπος τάχα νὰ ἦ-
μαι, ὅπου δὲν ἔδλεπαν εἰς ἐμέ κάμμιαν μεταβο-
λήν· οἱ γεροντότεροι με ἔδειχναν με τὸ δάκτυλον
τῶν παιδιῶν τους λέγοντας· βλέπετε ἐκεῖνον τὸν
καλὸν ἄνθρωπον; μὴ σοχασθῇτε πῶς νὰ τὸν εἶδα-
μεν ποτὲ νέον, μαὶ πάντα ἔττι γέροντα, καὶ σε-
γνόν, καὶ ἔχομεν παράδοσιν ἀπὸ τῆς προππάππ-
δὲς μας, πῶς πάντα ἔττι νὰ τὸν εἶδαν καὶ αὐ-
τοί· ὅλ' ἐφ' κοινὸς λαὸς με ἔκραζαν γέροντα ἀθά-
νατον· καὶ οἱ γραμματισμένοι Νέστορα Ἰνδιάνου,
καὶ ἄλλοι με ἄλλα ἐπίθετα.

Ἐγὼ τὸ λοιπὸν δὲν ἤξευρα τί νὰ ἀποφασίσω,
ἀφ' οὗ ἀνωφελῶς ἐπάσχισα διὰ νὰ σύρω κἀνένα
κορίττι εἰς τὴν ἀγάπην μου, ἥγρουν νὰ με ἀγα-
πήσῃ· καὶ ὄντας εἰς τέτοιαν ἀδημονίαν, ἐπή-
γαινα διὰ καῖποιαν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Μουσουλπα-
τᾶν· εἰς τὴν στρατὸν τοῦ ὁποίου σὲ ἐσυναπάν-
τησα μαζὶ με τὴν ἀδελφήν σου· ἡ ὁμιλίαις ὅπου
ἐκεῖ σοῦ ἔκαμα, ὦ ὡραία μου Κατηγέ, ἀρκετῶς
σὲ ἔκαμαν νὰ γνωρίσης πῶς ἐξ ὅλης καρδίας με
σὲ ἀγάπησα· μαὶ ἄλλοι εἰς ἐμέ! δὲν εἶδα καὶ τῷ

λόγου σου να κάμης τὸ ὅμοιον εἰς ἐμένα, ἐπειδὴ ἐκατάλαβα πῶς ἡ θεωρία μου να σοῦ ἐφάνη πολλὰ μισητὴ καὶ παράξενη.

Ὁ Δαλήκ ἐδῶ ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν τῆς τὴν ὁποίαν δὲν ἤμπόρεσε να τὴν τελειώσῃ χωρὶς να χύσῃ δάκρυα, ὅχι τόσον διὰ τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἀπερασμένων του δυστυχιῶν, ὅσον εἰς τὸν πόνον ὅπου εἶχε διὰ τὸ μῖσος ὅπου ἡ νέα ἀγαπητικὴ του ἔδειχνε πρὸς αὐτόν, μὴν ἠμπορῶντας να λάβῃ εἰς αὐτόν κάμμιᾶς λογιῆς ἀγάπην. Ἡ Κατηγὲ ἐκατανύχθη πολλὰ εἰς ταῖς θλίψεις καὶ βόσανά του, καὶ ἐστοχάσθη ὅτι να τὸν παρηγορήσῃ εἰς κάποιον τρόπον. Γενναῖε, τοῦ εἶπεν, ἐγὼ αἰσθάνομαι μὲ πόνον ταῖς δυστυχίαις σου, ἡ ὁποίαις εἶναι τόσον παράξεναις, ὅπου ἂν δὲν μοῦ ταῖς ἤθελες διηγηθῇ ἐσὺ ὁ ἴδιος, δὲν ἤθελα ταῖς πιεῦσαι. Μὴ κακοφαίνεται ὅμως ὅπῃ λέγεις ἐσὺ, πῶς εἰς ἐμένα στέκει να σοῦ ταῖς ἐλαφρώσω, καὶ να σοῦ ταῖς τελειώσω μὲ τὸ να σε ἀγαπήσω. Μὰ περικαλῶ σε, στοχάσου, ἂν ἠμπορῶ ἐγὼ να προσάξω, να βάλω τὴν καρδίαν μου να κλίνη πρὸς τοῦ λόγου σου διὰ να σε ἀγαπήσῃ. Ἡ βραία Κατηγὲ, τὴν ἀντίκρυσεν ὁ γέρον· εἶναι ἐτούτη ὅλη ἡ χαρὰ ὅπου μοῦ δίνεις; αὕτη σκληρύνει περισσότερο τὴν δυστυχίαν μου, παρὰ ὅπου να τὴν ἐλαφρύνῃ. Τί ἠμπορῶ να κίμω, ἀπεκρίθη ἡ Κατηγὲ, ὅπου δὲν ἠμπορῶ να ὑπερέδω τὸ μῖσος τῆς καρδίας μου, ὅπου ἐσυνέλαβα δι' αὐτὴν τὴν μορφὴν ὅπου ἔχεις; ἠμπορεῖς τοῦ λόγου σου να παρὰπνευθῇς εἰς ἐμέ, ἐξαναεῖπεν ὁ Δαλήκ ἀναστενάζοντας μεγάλως· αὕτη ἡ μορφή μου ἔγεινε φυσικὴ, διατὶ δὲν ἐλπίζω ὡσὰν εἶναι ἔτζι να λάβω ποτὲ τὴν πρώτην μου. Ἡ Κατηγὲ ἐσυνθλίβονταν εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς γέροντος, μὴν ἠμπο-

ρῶντας νὰ κάμῃ ἄλλο περισσότερον εἰς ἐλάφρωσίν του.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ καράδι ἐπεριπατῆσε μὲ τὰ πανία φουσκωμένα, καὶ εἰς δεκαπέντε ἡμέραις ἔκαμαν περισσότερον ἀπὸ δύο χιλιάδες μίλια. Ὁ ἀέρας τέλος πάντων ἀλλάσσοντας, τοὺς ἦλθε μία φουρτούνα τόσον φοδερὰ καὶ κινδυνώδης, ὅπου ἔχασαν τὴν στρατάν τους, καὶ δὲν ἤξευραν πλέον ποῦ νὰ βαλοῦν τὸ τιμῶνι καὶ τὰ πανία, καὶ ἐκινδύνευαν νὰ χαθοῦν, ἂν ὁ καιρὸς ὕστερα ἀπὸ διάφοραις ἡμέραις δὲν ἤθελε τὴν ρίξῃ εἰς ἓνα νησιὶ ἀγνώριστον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀράζοντας, εἶδαν εὐθύς πολλὰς φελούκας, ὅπου τοὺς ἐπερικύκλωσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· ἀπὸ ταῖς ὁποίαις εὐγαίνοντας πλῆθος ἀνθρώπων ἀνέδαιναν μὲ μεγάλην βίαν εἰς τὸ καράδι τους. Αὐτοὶ εἶχαν κορμὶ ὡσὺν ἡμᾶς· μὰ τὸ πρόσωπόν τους, καὶ τὰ μάγουλά τους τὰ καμώματά τους, καὶ φέρεσμον τους ἐφαίνονταν πολλὰ παράξενα· τὰ φορέματά τους δὲν ἦτον ὀλιγώτερον παράξενα· ἐφοροῦσαν αὐτοὶ μακριὰν φορεσιὰν ἀπὸ πανὶ ἄσπρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνονταν ζωγραφισμένοι εἰς διάφορα χρώματα δαίμονες, καὶ δράκοντες, καὶ ἄλλα φοδερὰ θηρία εἰς διάφοραις μορφαῖς· καὶ εἰς τὸ κεφάλι τους ἐφοροῦσαν κάποιαις σκούφαις μυτεραῖς καμωμέναις ἀπὸ χαρτί, καὶ ζωγραφισμέναις μὲ διάφορα χρώματα.

Τὸ πρῶτον πράγμα ὅπου αὐτοὶ ἔκαμαν, ὅπου ἐμβόηκαν εἰς τὸ καράδι ἐστάθη ὅπου νὰ ἀραδιάσουν ὅλους τοὺς ταξειδιαρέους, ὅπῃ εὐρίσκονταν εἰς τὸ καράδι, καὶ νὰ τοὺς ψηλαφήσουν μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, τοὺς ἐγύριζαν καὶ τοὺς ἐξαναγύριζαν καθὼς ἤθελαν· καὶ ἔκαναν καθὼς ἐκεῖνοι ὅπου ψηλαφοῦν τοὺς σκλάβους, ὅπου θέλουν

να τοὺς ἀγοράσουν· ἔστεκαν ξεχωριστὰ να ἐξετάζουν τὰ ὀδόντια, καὶ τὰ μαλλιά, καὶ εἶχαν μεγάλην ἐπιμέλειαν εἰς τὸ να μετροῦν ταῖς ζαρωματίαις τοῦ προσώπου. Οἱ πτωχοὶ ταξειδιαρέοι ἔστεκαν μὲ φόβον, μὴν ἡξεύροντας ποῦ ἔχει να τελειώσῃ μία ἐξέταξις τόσοῦ ξεχωριστῆ· τὸ τέλος ἐστάθη διαφορετικὸν ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐστοχάζοντο. Οἱ ἐξετακτάδες ἔβαλαν ξεχωριστὰ ἐκείνους, ὅπῃ ἦταν γεροντοποιοὶ, καὶ ἐφαίνονταν πῶς καὶ τὸς ἔδειχναν κάποιαν ἐπιμέλειαν καὶ εὐγένειαν. Μὰ ὁπότεν αὐτοὶ εἶδαν τὸν Δαλήκ, τὴν Κατηγέ, καὶ τὴν γερόντισσαν σκλάβαν, ὅπου εἶχαν μαζί τους ἔμειναν ἐκστατικοὶ εἰς τὴν χαρὰν τους· καὶ μάλιστα ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ βασιλέως ἐκείνου τοῦ νησίου, ὁ ὁποῖος ρίχνοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ἐπάνω εἰς τὴν γριὰν σκλάβαν, καὶ στοχάζοντάς τὴν ὅπου ἦτον ἀρκετὴ καὶ ἄξια τῆς τιμῆς τοῦ θαλάμου του, ἐπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τῆς, καὶ τῆς ἐφάνέρωσε τὸ πάθος, καὶ τὴν κλίσιν ὅπου εἰς αὐτὴν ἐγροικοῦσε· καὶ ἀποφάσισε διὰ να τὴν βάλλῃ εἰς τὸ σάραγι του, καὶ να τὴν ἔχῃ ὡς ἀγαπητικὴν του, διὰ τὰ ὅποιον αὐτὴ ἔκλινε μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ὁ φρόνιμος γέροντας θαυμάζοντας μίαν τέτοιαν παράξενην κλίσιν, ἀνάμεσόν τὴν ἔλεγε· κάνει χρεία, ὅτι εἰς ἐτέρον τὸν τόπον να μὴν ἦναι γυναικες, ὁπότεν μία γραῖα εἶναι ἀρκετὴ, ὅπῃ να ἐλκύσῃ πρὸς ἀγάπην τὸν ἀρχιστράτηγον, καὶ να τὴν ἐκλέξῃ εἰς ἀγαπητικὴν τῆς. Τέτοιος σοχασμὸς πολλὰ τὸν ἐφόδιζεν ἐπάνω εἰς τὴν Κατηγέ, τῆς ἐποίας ἡ εὐμορφία ἐλογιάζεν ὅτι να ἤθελε κάμει φροδερῶτατα ἀποτελέσματα· ἀλλὰ ὁ φόβος τῆς ἡφανίσθη ὀγλήγωρα, καθὼς ἐγνώρισε καὶ εἶδε μετὰ τὴν πράξιν. Ἡ νέα τῆς ἀγαπητικὴ δὲν εἶχε πράγ-

μα, ὅπῃ νὰ παρακινήσῃ τὴν ὀρεξίν, καὶ τὴν κλί-
σιν ἐκείνου τοῦ γένους. Ὁ ἀρχιστράτηγος κατὰ
τύχην ἔρριξε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπάνω εἰς αὐ-
τὴν τὴν νέαν, τὴν ὁποίαν βλέποντάς την τόσον
πλουσίως ἐνδυμένην ἐξέστη· καὶ ἄρχησε νὰ τῆς
λέγῃ· πῶς ἐσὺ ὅντας τόσον ἄσχημον πλάσμα νὰ
ῥῆσαι ἔτζι πλουσίως ἐνδυμένη; ἐπάρετέ την, ἐ-
πρόσταξε τοὺς δούλους του, καὶ φέρετέ την εἰς
τὸ σαράγι μου, καὶ βάλετέ την εἰς ταῖς αἰσχρό-
τεραις δούλευσες, διὰ νὰ κἀνὴ ἐκεῖ ταῖς πλέον
ἀχρεΐαις ὑπηρεσίαις.

Εἰς τοῦτο τὸ σκληρὸν πρόσαγμα ἡ κόρη ἐτρό-
μαξεν ὅλη· ὁ πόνος τῆς ὑπέρβαινε κάθε λογῆς ὀ-
ρον, βλέποντας πῶς τὴν ἐκαταφρόνεςαν εἰς αὐτὸν
τὸν τρόπον· ἐθεωροῦσε τὸν Δαλήκ μὲ τὰ μάτια
λιγομένα, ὡς ἂν νὰ τοῦ ἐζητοῦσε βοήθειαν εἰς ἐ-
κείνην τὴν φοδεράν τῆς κατάστασιν· καὶ ἔχυνε
πολλὰ δάκρυα διὰ νὰ παρακινήσῃ εἰς ἔλεος ἐκεί-
νους τοὺς βαρβάρους, νὰ τὴν ἀφήσουν· μὰ αὐτοὶ
ὡς ἄσπλαγχνοι τὴν ἔσερναν μὲ σκληρότητα τὴν
πτωχὴν Κατηγέ, χωρὶς νὰ λυπηθοῦν τὰ δάκρυά
τῆς, καὶ τὰ παράπονά τῆς. Εἰς τέτοιαν θέαμα ὁ
Εἰσωτικὸς δὲν ἤμποροῦσε νὰ ὑπομείνῃ τοὺς πό-
νους τῆς· ἐγέμισε τὸν ἀέρα παράπονα φωναῖς, καὶ
ἀναστεναγμούς. Καὶ εἰς τὸ ἀναμεταξύ ὅπου αὐ-
τὸς ἐθρηνοῦσε τὴν ὑστέρησιν τῆς ἀγαπητικῆς
του, ἐκεῖνοι οἱ βάρβαροι ἐθαύμαζαν, καὶ τὸν ἐθεω-
ροῦσαν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν· ταῖς νοστιμάδεις
ὅπῃ αὐτοὶ εἰς αὐτὸν ἔδλεπαν, ταῖς ζαρωματίαις
εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὴν κλουδὴν ράχην τῆς, τὰ
ποδάρια τῆς τὰ στραδὰ καὶ πρισμένα, τὸ μελαφρὸν
πρόσωπον καὶ γεμάτον ἀπὸ πρίσματα, καὶ κον-
τολογῆς ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου ἐδούλευσεν εἰς συχα-
σίαν, καὶ δυσαρέσκειαν τῆς Κατηγέ, ἔγεινεν εἰς

αὐτοὺς τὸ αἷτιον τῆς ἐκπλήξεώς τους· ἐκεῖνος ὁ θαυμασμός τοὺς ἐκράτησεν ἄρκετὴν ὥραν εἰς μεγάλην σιωπὴν· ἡ ἄκρατος ἔκτασις δὲν τὴς ἄφηκεν ὅτι εὐθύς νὰ φανερώσουν τὴν χαράν τους· μαὶ αἰφνιδίως ἔλυσαν τὴν σιωπὴν, καὶ ἄρχησαν νὰ φωνάζουν μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ χαραῖς, καὶ νὰ τὸν ἐπαινῶν καὶ νὰ τὸν ἐγκωμιάζουν.

Ὁ ἀρχηγὸς ἀκόνοντας τέτοιους ἀλαλαγμοὺς καὶ ἐπαίνους, ἔτρεξεν εἰς τὸ πλῆθος νὰ ἰδῇ τί ἦτον. Μαὶ ὁπότεν εἶδε καὶ αὐτοὺς τὴν θεωρίαν τῆς Δαλῆκ, ἔπεσεν εὐθύς εἰς τὰ ποδάρια του οὕτω λέγοντας· ὦ ωραιότατε ἄνθρωπε, ἡμεῖς εἴμεσθεν ἀνάξιοι συμποθείας, ὅπου δὲν σοῦ ἐπροσφέραμεν ἐξ ἀρχῆς τὸ πρεπούμενον σέδας, ὅπου σοῦ ἔπρεπεν· Ὅσον διὰ ἐμέννα σοῦ ὁμολογῶ πῶς ἤμουν ὅλος δοσμένος εἰς τὴν λάμπιν καὶ ωραιότητα ἐκείνης τῆς γραίας, ὅπου ἦτον μαζί σου, τὴν ὁποίαν ἔκαμα νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ σαράγιμου, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἐκείνη ἢ ωραιότης μὲ ἔκαμεν ἐκστατικόν, δὲν ἤμπορῶ νὰ μὴν ὁμολογήσω, ὅτι ἡ ἐδική σου νὰ μὴν ὑπερβαίνει κατὰ πολλὰ ἐκείνης τὴν εὐμορφίαν.

Εὐχαριστήσου τὸ λοιπὸν νὰ ἔλθης μαζί με εἰς τὸ παλάτι τῆς βασίλισσας καὶ δὲν ἀμφισβῆλλω πῶς ἐκείνη ἢ βασίλισσα νὰ μὴ μείνῃ ἐκστατικὴ εἰς τὸ νὰ ἰδῇ τὴν ωραιότητά σου, καὶ νὰ μὴ σὲ προσφέρῃ ταῖς τιμαῖς ὅπου σοῦ πρέπουν, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶναι ἄνθρωπος εἰς τὸ σαράγιτης, ὅπου νὰ ἔχῃ τὴν ωραιότητά σου, καὶ ταῖς νοστιμάδες σου. Ἦθελεν ὁ ἀρχιστράτηγος νὰ ἀκολουθήσῃ νὰ ἐπαινῇ τὴν εὐτυχίαν, ὅπου τὸν ἐκαρτεροῦσεν, ὁπότεν ὁ Δαλῆκ θυμωμένος τὸν ἀντίκοψε, λέγοντας· ἀντὶ νὰ μοῦ κάμῃς ὅλαις ἐτούταις ταῖς ἀνωφελεῖς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς ἐπαίνους, ἤμπο-

ρεῖς· νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς ἐκείνην τὴν κόρην ὅπῃ ἐπῆρες. Ποίαν; ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός· ἐκείνην τὴν βδελυράν, καὶ ἄσχημην; Ἀ' εὐμορφέ μου γέρον· μὴ στοχάζεσαι αὐτὰ, ἀλλὰ φοχάσου νὰ ἀρέσῃς τῆς βασίλισσας μῆ, ἔμπροσθεν εἰς τὴν ὁποίαν θέλομεν σὲ φέρει. "Εἰς λέγοντας ἐπρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ ἐπῆραν τὸν Δαλήκ καὶ χωρὶς τὸ θέλημά τῃς, καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ πάλαιτι τῆς βασίλισσας. Ὁ Ἐξωτικός Δαλήκ βλέποντας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ τὴν δυναστείαν, ἐστοχάζετο ὅτι νὰ τοῦ τὸ ἔκαναν εἰς περιγέλοιον, καὶ διὰ νὰ περιπαίξουν τὸ γῆράς του, καὶ τὴν ἀσχημάδα του· καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἔλεγε· ποῖος ἤθελε ποτὲ τὸ πιστεῦσθαι, ὅτι ἓνας Ἐξωτικός νὰ ἔλθῃ εἰς τέτοιαν κατάστασιν καὶ νὰ γένῃ τὸ περιγέλοιον τῶν ἀπογόνων τῆς Ἀδάμ; Ἀ' ἐτοῦτο μοῦ εἶναι πλέον σκληρότερον βάσανον ἀπὸ τὰ ὅσα ἔως τώρα ἐπέρασα.

Φθάνοντας λοιπὸν ἔμπροσθεν εἰς τὴν βασίλισσαν, τὸν ὁποῖον βλέποντάς τον, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν θεωρήσῃ χωρὶς θαυμασμόν, καὶ χωρὶς νὰ γροικηθῇ τετρωμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα εἰς αὐτόν. Ὁ θαυμασιώτατε γέρον, ἐφώναξεν αὐτῇ· ποία θεότης σὲ ἐξαπέστειλεν εἰς ἐτοῦτο τὸ νησίον μας; καὶ τί τόπος σὲ ἀνάθρεψε, καὶ σὲ ἔκαμε τόσον ὡραῖον; δὲν τὸ ἐστοχαζόμεσθαι ποτὲ, ὅτι νὰ μᾶς ἔλθῃ μία τέτοια εὐτυχία, καὶ νὰ μᾶς παρρησιασθῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἓνας παρόμοιος γέρον, ὅπου λάμπει ὡσὰν ὁ ἥλιος ὁπότεν ἀνατέλλῃ. Καὶ οὕτω λέγοντας ἐπρόσταξε τοὺς ἡγεμόνας τῆς διὰ νὰ πέσουν κατὰ γῆς, καὶ νὰ τὸν προσκυνήσῃν μὲ μεγάλον σέβας. Μετ' αὐτὴν τὴν δεξίωσιν, ἡ ὁποία δὲν ἄρесе καθόλου τοῦ γέροντος, ἡ βασίλισσα ἔκαμε νὰ τὸν φέρῃ ὁ πρῶτός τῆς εὐνοῦχος εἰς

τὸν ὠραιότερον χοντζερὲ τοῦ παλατίου της, ὁ ὅποιος ἦτον στολισμένος μὲ πολύτιμα πράγματα. Ὡς τόσον ὁ Δαλήκ πλέον συγχυσμένος, παρὰ εὐχαριστημένος εἰς αὐταῖς ταῖς ὑποδεξίωσες, ἦτον ὅλος ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, στοχαζόμενος τὸν χωρισμὸν του ἀπὸ τὴν ἡγαπημένην του Κατηγέ. Καὶ εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ὅπου αὐτὸς ἐθλίβονταν εἰς τὴν σκληρότητα τοῦ ροιζικοῦ του, ἡ βασίλισσα ἦλθε πρὸς αὐτὸν χωρὶς συντροφίαν, καὶ πλησιάζοντας εἶπε.

Συμπάθησόν με, ὦ ἡγαπημένε μου, ὅπου σὲ ἔκαμα νὰ μὲ καρτερίσης καμπόσον. Ναὶ ἀπεκρίθη, ὁ γέρων μὲ θυμὸν, ἡγάπουν καλήτερα, ὅτι νὰ μὴν ἤθελες φανῇ ποτὲ ἔμπροσθέν μου. Ἄχ ἀχάριστε, ἔτζι ἀνταποκρίνεσαι, τοῦ λέγει ἡ βασίλισσα, εἰς μίαν ὅπου σὲ λατρεύει, καὶ σὲ ἔχει διὰ πάντα; ἄχ, μὴν εἶσαι τόσον σκληρὸς, σὲ περικαλῶ, ἀλλὰ ἀνταποκρίσου εἰς τὴν ἀγάπην μου, καὶ μὴ μὲ κάνεις νὰ βασανίζωμαι περισσότερον. Τὰ γλυκὰ λόγια, ὅπου τοῦ ἔλεγεν ἡ βασίλισσα, ἀναψαν περισσότερον τὸν θυμὸν τοῦ Δαλήκ, καὶ μὲ ὀργὴν τῆς ἀπεκρίθη. Μὴ φαντάζεσαι ὅτι ποτὲ νὰ συγκλίνω εἰς τὴν παράξενην θέλησίν σου· κάμε νὰ μοῦ δώσουν τὴν ἡγαπημένην μου Κατηγέ, καὶ ἀφῆσέ μας νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸ ταξείδιμας· ἡμεῖς δὲν εἴμεσθιν ὑποκείμενοί σου διὰ νὰ μάς βιάσης, καὶ νὰ μάς ἐμποδίσῃς ἀπὸ τὴν εὐράταν μας.

Ἄχ βάρβαρε, ἐφώναξεν ἡ βασίλισσα, ἔχεις τόσην καρδίαν νὰ μὲ ἀφήσης; ἐτούταις ἡ τιμαῖς καὶ ἡ ἀγάπη ὅπου σοῦ δείχνω σὲ κάνουν τόσον ἀναίσθητον νὰ μὴν καταλάβῃς τὸ καλόν σε; καὶ νὰ μὴν ἦναι ἀρκεταῖς νὰ σὲ παρακινήσουν εἰς σπλαγχνὸς διὰ τὴν κλίσιν ὅπου εἰς ἐσένα ἔχω; Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα, ὅπῃ διὰ συντομίαν

τὰ ἀφίνω, λέγοντάς του ἡ βασίλισσα, δὲν ἐστάθη
τρόπος ὅπου νὰ ἀλλάξεν τὴν γνώμην τῆ Δαλήκ,
καὶ νὰ τὸν καταπείσουν ὅπου νὰ συγκλίνη· διὰ
τὸ ὅποιον ἡ βασίλισσα βλέποντας τὴν ἰσχυρο-
γνωμίαν του, ἐθυμώθη ὑπερβολικῶς ἐναντίον του,
καὶ εὐθύς ἔκραξε τοὺς φύλακὰς της καὶ τὲς εἶ-
πεν· Ἐπάρετε τοῦτον τὸν σκληρογνώμονα γέρον-
τα εἰς τὸν σκοτεινὸν γουλαῦν, καὶ ρίξετέ του μέ-
σα, διὰ νὰ κάμη συντροφίαν ἐκείνου τοῦ ἄλλου
γέροντος, ὅπου εἶναι ἐκεῖ, καὶ ὅπου τοῦ ὁμοιάζει
εἰς τὴν ἰσχυρογνωμίαν του, καταφρονῶντας καὶ
αὐτὸς τὴν ἀγάπην μου, ὡσὰν καὶ ἐκεῖνος· ἐκεῖ
θέλουν τὸ μετανοήσει καὶ οἱ δύο, καὶ θέλουν πλη-
ρώσει τὸν κανόνα τῆς ἀνυποταγῆς των. Καὶ ἔτζι
λέγοντες ἐπῆραν τὸν Δαλήκ, καὶ τὸν ἔφεραν διὰ
νὰ τὸν ρίξουν εἰς τὸν σκοτεινὸν γουλαῦν κατὰ τὸ
πρόσταγμα της.

Ὁ Δαλήκ πλέον εὐχαριστημένος εἰς αὐτὴν τὴν
ἀπόφασιν, παρὰ εἰς ταῖς εὐεργεσίαις της, ἐπή-
γαινε χαρούμενος, στοχαζόμενος πῶς εἰς τὴν φυ-
λακὴν του ἤθελεν ἔχει εἰς συντροφίαν ἐκεῖνον τὸν
ἄλλον δυστυχῆ γέροντα διὰ νὰ παρηγοροῦνται.
Μὰ στοχασθῆτε τὴν ἔκστασίν του, ὁπότε τὸν ἐ-
κλειςαν ἐκεῖ, νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀδελφόν τε τὸν Ἀδὴλ
διὰ σύντροφον τῆς δυστυχίας του. Ἀφ' οὗ ἐγνω-
ρίσθησαν τὸ λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀγκα-
λιάσθηκαν, καὶ διὰ πολλὴν ὥραν ἔκλαιον ἀπὸ τὴν
χαράν τους, ὅπου ἀνταμώθηκαν ἀνελπίστως. Ὑ-
στερον ὁ Δαλήκ ἄρχησε νὰ τοῦ διηγηθῇ τὰ βά-
σανά του, καὶ τοὺς τόσους πόνους ὅπου ἀπέρασε,
καὶ τὴν αἰτίαν ὅπου ἦλθεν εἰς αὐτὸ τὸ νησί, καὶ
τὰ ὅσα ἡ βασίλισσα ἔκαμε διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.
Ὁμοίως καὶ ὁ Ἀδὴλ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐδιηγήθη
τὰ ἐδικά του, πῶς τοῦ ἔτυχαν τὰ ὅμοια ἐκεῖ.

καὶ πῶς ἐμπροσθήτερα νὰ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τέ-
 μίαν κόρην πολλὰ ὠραίαν, ὅπου τοῦ εἶπε πῶς εἰς
 μάτην κοπιᾶζεις διὰ νὰ εὖρης κάμμιαν νὰ σὲ ἀ-
 γαπήσῃ, ἂν δὲν ἤθελες πηγαίνης εἰς τὸ νησί τῆς
 Σουμάτρας, εἰς τὸ ὁποῖον θέλεις μὲ ἰδεῖ ἐκεῖ, καὶ
 θέλουν τελειώσουν τὰ βάσανά σου· καὶ δι' αὐτὴν
 τὴν αἰτίαν ἐμίσευσα διὰ νὰ πηγαίνω ἐκεῖ· καὶ
 εἰς τὴν στρατὸν μᾶς ἐπίασε μία φορτοῦνα παρο-
 μοία ὡτὰν τὴν ἐδικήν σου, καὶ μᾶς ἔρριξεν εἰς
 τοῦτο τὸ νησί, καὶ μὲ ἐσυνέβηκαν μετὰ τὴν βασί-
 λισσαν τὰ ἴδια, ὅπου ἐσυνέβησαν καὶ ἐσένα. "Ε-
 πείτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν διήγησιν, τοῦ εἶπεν ὁ αὐ-
 τὸς Ἀδὴλ· ἄς ἔχωμεν ὑπομονὴν, ἀδελφε, εἰς τὰ
 ὅσα μᾶς ἐσυνέβηκαν, ὅτι ἔχω ἐλπίδες πῶς ὀγλή-
 γωρα νὰ λάβουν τέλος ἡ δυστυχίαις μας, ἐπειδὴ
 καὶ ἡ παράξενος κλίσις ἐτούτου τοῦ λαοῦ μὲ δί-
 δει μίαν μεγάλην ἐλπίδα, πῶς νὰ λάβωμεν τὴν
 πρώτην μας μορφήν. Καὶ οὕτω μὲ αὐταῖς ταῖς
 παρηγορίαις ἔστεκαν ἡσυχοὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν γου-
 λᾶν, καὶ μὲ καλαῖς ἐλπίδες.

Δὲν ἀπέρασαν ὀλίγαις ἡμέραις ἀφ' ὧν αὐτοὶ ἐκεῖ
 ἀνταμώθηκαν, καὶ ἰδοὺ ὅπου ἦλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ
 ἀρχηγὸς τῆς βασίλισσας, καὶ τοὺς εἶπε· Γέρον-
 τες, ἀχάρις, στοχασθῆτε ἀμφότεροι ταῖς χάρες
 τῆς γενναίας καὶ ὠραίας βασίλισσας· ἀντὶς νὰ
 προστάξῃ νὰ σᾶς παιδεύσουν διὰ τὴν ἀχαριστίαν
 σας, καὶ σκληρότητά σας, ὅπου εἰς αὐτὴν ἐδεί-
 ξετε, καὶ ὅπου δὲν τὴν ὑπακούετε, σᾶς συμ-
 παθεῖ, καὶ θέλει ὅχι μόνον νὰ σᾶς συμπαθήσῃ,
 ἀλλὰ καὶ ἀποφάσισε νὰ σᾶς προσφέρῃ τιμαῖς θεϊ-
 καῖς. Καὶ οὕτω λέγοντας αὐτὸς, τοὺς εὐγαλεν
 ἀπὸ τὸν πύργον, διὰ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς ἓνα ναόν·
 οἱ ὅποιοι πολλὰ ξώκαρδα ἐπήγαιναν, ἐπειδὴ καὶ
 κάμμιαν εὐχαρίστησιν δὲν τοὺς ἔδιναν αὐταῖς ἡ

τιμαῖς. Καὶ προτοῦ νὰ φθάσουν εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν, εὐγῆκαν οἱ ἱερεῖς εἰς τὴν πόρταν τοῦ ναοῦ διὰ νὰ τοὺς προῦπαντήσουν, οἱ ὁποῖοι ἐφο-
ρουσαν μακριὰ φορέματα ψάθινα, ὅπῃ ἐσύρνονταν κατὰ γῆς, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τους ἀντί-
διὰ μαλλιά εἶχαν ἄχυρα βαμμένα ἀπὸ διάφορα χρώ-
ματα, ψάλλοντες ὕμνους εἰς τιμὴν τῶν δύο νέων θεῶν· καὶ εἰς κάθε ὕμνον ὁτοῦ ἔκαναν, οἱ ἐξω-
τικοὶ ἔσκυπταν τὰς κεφαλὰς των, καὶ ἐπροσκυ-
νοῦσαν. Καὶ ὕστερον ἀπὸ ἐτούταις ταῖς πρώταις τιμαῖς, τοὺς ἔκαμαν διὰ νὰ ἀνέδεν, συντροφιασμέ-
νοι ἀπὸ βοαῖς καὶ ἀλαλαγμοὺς ὅλου τοῦ λαοῦ, ἐπάνω εἰς ἓνα κρεββάτι ὑψηλὸν ἔξη πῆχες, στη-
μένον μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν δύο θρονία στημένα δι' αὐτούς· καὶ ὑπο-
κάτω εἰς αὐτὸ τὸ κρεββάτι ἦτον ἓνα θυσιαστή-
ριον, ὅπου ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἔμελλε νὰ θυσιάσουν ἓνα τράγον καὶ ἓνα γουροῦνι.

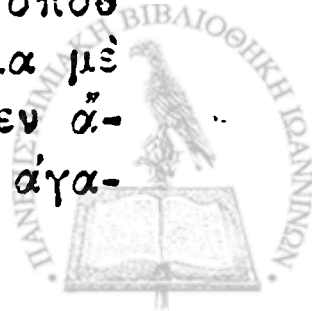
Ὁ Ἀδὴλ καὶ Δαλὴκ ὑπόφερναν μὲ ὑπομονὴν τὰ ὅσα τοὺς ἔκαναν, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν, καὶ δὲν ὠμιλοῦσαν καθόλου εἰς ταῖς παραξενάδαις ἐκείνου τοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ ὥσάν ἐ-
κάθισαν εἰς ἐκεῖνα τὰ θρονία, ἄρχησαν νὰ θεω-
ροῦν ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, καὶ μάλιστα τὴν βασιλίσσαν, ὅπου ἐστέκονταν εἰς ἓνα ξεχωριστὸν μέρος μὲ ὅλους τοῦ παλατίου της, ὅπου ἦσαν ὅ-
λοι γεμάτοι ἀπὸ χαραῖς καὶ ἀλαλαγμοὺς, διὰ τὴν θυσίαν ὅπου εἶχαν νὰ κάμουν. Τέλος πάντων ἐθυ-
σίασαν τὰ δύο ζῶα, καὶ τὰ ἔθαλαν διὰ νὰ καῖν μὲ πλῆθος θυμιαμάτων, μὲ ἀρωματικά, καὶ μὲ φτερά τῶν πουλίων, τὰ ὁποῖα ὅλα ἔκαμαν ἓναν τόσον πυκνὸν καπνὸν, ὅπου ἤθελε πνίξῃ αὐτούς τοὺς δύο θεοὺς, ἃν δὲν ἦσαν ἀθάνατοι. Ἀκολο-
θῶντας αὐτὸς ὁ καπνός, δὲν ἔλειψεν ὅπῃ νὰ κά-

μη νὰ τρέξουν ἄπειρα δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς των, καὶ νὰ φτερνίζωνται κάθε ὀλίγον. Καὶ ὄσῃν ὥραν διήρκησε τῆτο, ἡ γυναῖκες, καὶ τὰ κορίτσια ἐσυναχθήσαν ὀλόγυρα εἰς τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἄρχησαν νὰ χορεύουν, καὶ νὰ τραγωδῶν. Μὰ αἰφνιδίως ἔπαυσαν οἱ χοροὶ τοὺς καὶ τὰ τραγῆδια διὰ ἓνα συμβεβηκός, ὁποῦ ἐπροξένησε μεγάλην ἐκστασιν εἰς τοὺς θεωρητάς.

Ὁ Δαλήκ, καὶ Ἀδὴλ, εἰς μίαν ταραχήν καὶ σεισμόν ὅπῃ ἔγεινεν αἰφνιδίως, ἔχασαν τὴν γεροντικὴν θεωρίαν τοὺς, καὶ ἐξανέλαβον τὴν φυσικὴν τοὺς, ὅπῃ πρότερον εἶχαν, ὁμοίως τὰ κάλλη τῆς, καὶ τὴν ὠραιότητά τοὺς· ὡ καὶ τί φοβερά μεταβολὴ ἔγεινεν ἐκείνην τὴν ὥραν. Οἱ ἱερεῖς ἐκείνου τοῦ ναοῦ φοβισμένοι ἀπὸ μίαν τέτοιαν μεταμόρφωσιν ἔφυγαν κακῶς ἔχοντες· ἡ γυναῖκες ὁποῦ ἐχόρευαν, ἐκατατζακίζονταν ποία νὰ πρωτοφύγῃ· ἡ βασίλισσα γροικῶντας τῆτο, ἡ χαράτης ἐβράφη εἰς φόβον, ἔτρεξεν εἰς τὸ σαραγίτης ὅλη ἔντρομος· καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ὁ ναὸς ἔμεινεν ἔρημος, καὶ δὲν ἔμειναν ἄλλοι, παρὰ οἱ δύο ἐξωτικοὶ οἱ ὁποῖοι βλέποντες ὅπῃ ἐξανέλαβαν τὴν πρώτην τοὺς μορφήν, ἦσαν πολλὰ ἐκστατικοὶ εἰς τὴν χαράν τοὺς, καὶ ἐστοχάζοντο ὅτι αὐτὸ νὰ ἐσυνέβη διὰ κάποια τινὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα βλέποντας αὐτοὺς τόσο γέροντας, νὰ ἐκλιναν πρὸς αὐτὰς, καὶ νὰ τοὺς ἠγάπησαν. Καὶ εἰς τὸ ἀναμεταξύ ὁποῦ αὐτοὶ οὕτως ἐστοχάζοντο, εἶδαν αἰφνιδίως νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν ναὸν ὁ Μπρακμάνος, ὁ ὁποῖος ἦτον συντροφευμένος μὲ μίαν ὠραίαν κόρην, ὅπῃ ὁ Δαλήκ τὴν ἐγνώρισε πῶς ἦτον ἡ Φατμέ, καὶ ὁ Ἀδὴλ τὴν ἐστοχάσθη πῶς αὐτὴ ἦτον ἐκείνη, ὁποῦ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ βλέποντάς την ἐφώναξε· Ἄ ἰδοὺ ἐκείνη ἡ εὐμορφη χωριατοπέλλα,

τὴν ὁποίαν τόσον ἀκριδᾷ φυλάγω εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου. Ναί, ὦ Ἀδὴλ, εἶπεν ὁ Μπρακμάνος· αὕτῃ εἶναι ἐκείνη, καὶ ἐδῶ σὲ τὴν ἔφερα διὰ νὰ τελειώσω τὴν εὐτυχίαν σου. Τέλος πάντων παιδί μου, ἀκολούθησε νὰ λέγῃ θεωρῶντας τοὺς δύο ἑξωτικούς, εἶπε ἔξω ἀπὸ τὴν δυστυχισμένην σου κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν σᾶς ἔφερεν ὁ θυμός μου· ἐλυπήθηκα εἰς τὸ νὰ σᾶς βλέπω ἔτσι τόσον καιρὸν, μὰ δὲν ἤμποροῦσα ὀγληγορώτερα νὰ σᾶς ἐλευθερώσω· ἐγὼ ἐστάθην ἐκεῖνος, ὅπου σᾶς ἔκαμε νὰ ἰδῇτε τὰ ὄνειράτα διὰ νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Σουμάτραν· καὶ ἐγὼ ἔκαμα νὰ σηκωθῇ ἐκείνη ἢ φουρτοῦνα. διὰ νὰ σᾶς ρίξῃ ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ νησί, ἐπειδὴ καὶ ἤξευρα ἐκεῖνο, ὅπου ἤθελε σᾶς συμῶν. Δαλήκ, ἠκολούθησε νὰ λέγῃ· πῆγαινε νὰ εὕρῃς τὴν Κατηγέ, νὰ τὴν εὐχαριστήσῃς νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφὴν της. Ὁ Δαλήκ ἐμίσειυσεν εὐθύς ὥσαν μίαν ἀστραπὴν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ ἀρχιστρατήγου, καὶ πέρνοντάς τιν τὴν ἔφε-
 ρεν εἰς τὸν ναόν. Ἡ δύο ἀδελφαῖς ἀγκαλιάσθη-
 καν με πολλὴν χαρὰν καὶ ἀγάπην. Ἡ Φατμέ πα-
 ρεδόθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀδὴλ χωρὶς ἀντίστα-
 σιν, καὶ ἡ Κατηγέ ἐκστατικὴ εἰς τὸ νὰ ἰδῇ τὸν
 Δαλήκ εἰς τόσην ὠραιότητα καὶ νοστιμάδης, ἐ-
 στοχάσθη πῶς αὐτὸς νὰ ἦτον ἐκεῖνος, ὅπῃ εἶδεν
 εἰς τὸ ὄνειρόν της· ὅθεν ἔστρεξε μετὰ χαρᾶς εἰς
 τὸ νὰ τελειώσῃ τὴν εὐτυχίαν του. Μετὰ τοῦτο
 εἶπεν ὁ Μπρακμάνος εἰς τοὺς ἑξωτικούς· ἰδοὺ ὅ-
 πῃ σᾶς ἀφίνω· ἐσεῖς πλέον δὲν εἰστέ ὑποκείμενοι
 εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· σᾶς δίνω καὶ τῶν δύο τὴν
 ἐλευθερίαν· φέρετε αὐταῖς ταῖς δύο νέαις ὅπου
 σᾶς ἀρέσει, καὶ ζήσετε οἱ τέσσαρες ἀντάμα με
 καλὴν ὁμόνοιαν. Καὶ οὕτω λέγοντας, ἔγεινεν ἄ-
 φαντος. Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπῆγαν με ταῖς ἀγά-

πητικαῖς τοὺς διὰ νὰ κατοικήσουν εἰς ἓνα νησί, ὅπου ἐκατοικοῦσαν Ἐξωτικοί, καὶ ἐκεῖ ἔμειναν εὐφραινόμενοι.

Τελειώνοντας καὶ αὐτὴν τὴν Ἱστορίαν ἡ Χαλιμά, ὁ βασιλεὺς Ἀἰδῆν ἀφ' οὗ ἐγέλασε μεγάλως εἰς ὅσα ἐσυνέβηκαν τῶν δύο ἀδελφῶν ἐξωτικῶν, εἶπε πρὸς τὴν Χαλιμά· ἐσὺ ἡγαπημένη μου με αὐταῖς ταῖς ἱστορίαις με ὑποχρεῶνεις πάντα περισσότερον διὰ νὰ σοῦ μακρύνω τὴν ζωὴν, καὶ νὰ μοῦ γίνεσαι ποθεινότερη, διατὶ πολλὰ μοῦ ἐνίκησες τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἀπόφασίν μου με αὐτὰ τὰ εὐμορφα διηγήματα, ὅπου ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἤκουσα παρόμοια· μάλιστα καὶ τὰ συμβεβηκότα τῶν δύο Ἐξωτικῶν μοῦ εὐφραναν περισσότερον τὴν καρδίαν ἀκούοντάς τα. Ἄν τὰ συμβεβηκότα, ἀπεκρίθη ἡ Χαλιμά, τῶν δύο Ἐξωτικῶν σὲ εὐφραναν τόσον, ὅπου τὰ ἤκουσες, πόσον περισσότερον θέλεις σὲ εὐφράνει τὰ ἀνεκδιήγητα συμβάντα τῆς ωραίας Ῥεσπίνας, ὅπου ἂν ἦναι με τὸ θέλημά σε θέλω σὲ τὰ διηγηθῇ, ἐλπίζοντας πῶς ἔχουν νὰ σὲ εὐφράνουν, θέλουν σὲ κάμουν ἀκόμη νὰ θαυμάσης μεγάλως. Τότε τῆς ἀπεκρίθη ὁ Ἀἰδῆν, καὶ τῆς λέγει· θέλω τὰ ἀκούσει καὶ αὐτὰ μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ ὡσὰν τελειώσεις καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἐλπίζω ὅτι μία ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν ἐγὼ μελετῶ νὰ κάμω, νὰ σοῦ ἀρέσῃ· ὅθεν τὴν αὔριον ἃς ἦσαι ἐτοιμη διὰ νὰ μοῦ τὴν διηγηθῇς, καὶ εἰς τὸ τέλος της θέλεις γνωρίσει τὴν γενναιότητά με. Καὶ οὕτω λέγοντας ἀναμέρισαν κατὰ τὴν συνηθειαν. Καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν, ἡ Χαλιμά ἐξυπνισμένη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς Μεδινὰ ἐσηκώθη, καὶ ἄρχησε νὰ ὁμιλῇ εἰς τοῦτον τὸν τρόπον.

Ἱστορία τῶν φρικτῶν συμβεβηκότων
τῆς ωραίας Ῥεσπίνας.

Ένας πραγματευτῆς τῆς Μπάσρας ὀνομαζόμενος Δουχίν, ἀκολούθησεν ἡ Σουλτανμεμέ, ἄφησε τὴν τέχνην του, καὶ ἐδόθη ὅλος εἰς τὰ ψυχικὰ πράγματα. Αὐτὸς μὲ τὸ νὰ ἦτον ἐξ ἀρχῆς εὐλαθής, ἀπόκτησεν ὀλίγα πλούτη· ὅθεν ἐζοῦσεν εἰς ἓνα μικρὸν σπητάκι εἰς τὴν ἄκρην τῆς χώρας μὲ μίαν του μοναχὴν θυγατέρα ὀνόματι Ῥεσπίναν, τὴν ὁποίαν τὴν ἀνάθρεψεν εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὰ καλὰ ἔργα· καὶ οἱ δύο ἀπερνοῦσαν τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς τῆς εἰς προσευχαῖς καὶ νηστείαις, καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἀλκοράνης· καὶ ἦτον πολλὰ εὐχαριστημένοι εἰς τὴν κατάστασίν τους. Ἡ Ῥεσπίνα θυγατέρα τοῦ Δουχίν, μὲ ὅλον ὅπου ἐφυλάγονταν, εἰς τὸ νὰ στέκη μακρὰν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς τὸ νὰ ζῇ μακρὰν ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, τὴν ἐσύγχυσαν πολλὰ ὀγλήγορα εἰς τὴν μοναξίαν της. Ἡ φήμη τῆς ζωῆς της ἐτραδοῦσε πολλὰς ἀνδρας διὰ νὰ τὴν ζητήσουν τῆ πατρός της διὰ γυναικὰ τους· καὶ ἠθελεν ἔχει αὐτὴ περισσότερους ἀγαπητικούς ὅπου νὰ τὴν ζητοῦν, ἂν ἤξευραν πῶς ἡ εὐμορφία της ἦτον παρόμοια μὲ τὴν καλὴν της ζωὴν. Ὁ πατέρας της τῆς εἶπε πολλαῖς φοραῖς διὰ νὰ κλίνη νὰ ὑπανδρευθῇ· μὰ αὐτὴ καθόλου δὲν ἠθελε νὰ τὸν ὑπακούσῃ, προφασιζομένη, ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν ζωὴν ὅπου ἄρχισεν ἀνύπανδρη. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀφ' οὗ καὶ ἀπέθανεν ὁ πατέρας της, εὐρισκομένη μοναχὴ χωρὶς τινὰ, ἀποφάσισε καὶ ἐπῆρεν ἄνδρα ἓνα νέον πραγματευτὴν ὀνόματι Ταμίμ, πολλὰ καλῆς δια-

Σέσεως. Ἀφ' οὗ καὶ ἐτέλεσε τοὺς χάμους ἡῦρεν αὐτὴν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ἔξω ἀπὸ τὰ πλούτη τε μίαν ἀγάπην καθαρὰν καὶ στερεάν. Ὁ Ταμίμ ἦτον ὅλος δοσμένος εἰς τὴν ἀγάπην τῆς, καὶ πάντα ἐπροσπαθοῦσεν εἰς κάθε τι νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ· καὶ ἦτον τόσο εὐχαριστημένος, εἰς τὸ νὰ τοῦ ἔτυχε μία τέτοια φρόνιμη καὶ ωραία γυναῖκα, ὅπου ἐστοχάζετο ὅτι νὰ ἦτον ὁ πλέον εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Μὰ ἄλλοι εἰς ἐμὲ, ἡ εὐτυχία του δὲν διήρκησε, διὰ πολὺν καιρόν. Ζῆτε μὲ μεγάλου φόβου, ὡς ἄνθρωποι, διατὶ ὁπόταν στοχάζεσθε νὰ ἦστε εἰς τὸ ἄκρον τῆς εὐτυχίας σας, τότε αὐτὴ ἢ στιγμὴ, ὅπου πρέπει νὰ μεταβαλθῇ εἰς θλίψιν, δὲν εἶναι τόσο μακράν.

Ὁ Ταμίμ ἓνα χρόνον ὕστερον μετὰ τὴν ὑπανδρείαν του ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ἓνα ταξείδι πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰνδίας. Αὐτὸς εἶχεν ἓναν ἀδελφὸν ὀνόματι Ῥαβὰ, εἰς τὸν ὁποῖον ἄφησε τὴν ἐπιστάσιν τῆς πραγματείας του καὶ τοῦ σπητίου του, καὶ τὸ περισσότερον τὴν γυναῖκά του· καὶ περικαλῶντάς τον ὅτι νὰ τὴν βλέπῃ προσεκτικῶς εἰς κάθε τῆς χρεῖαν ὡσὰν νὰ ἦτον ὁ ἴδιος. Ὁ Ῥαβὰ τοῦ ἔταξε, πῶς θέλει ἔχει ὅλην τὴν ἔννοιαν καὶ φροντίδα του εἰς αὐτὴν, καὶ εἰς ταῖς ὑπόθεσές του· καὶ εἰς αὐτὸ ἅς σταθῇ ἡσυχος, καὶ νὰ μὴ φροντίζῃ τίποτε. Ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν βεβαιότητα τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ Ταμίμ ἐμίσεισε διὰ ταῖς Ἰνδίαῖς διὰ ταῖς ὑπόθεσές του. Ὁ Ῥαβὰ μετὰ τὸν μισευμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του ἐπῆγεν εἰς τὴν νύμφην του τὴν Ῥεσπίναν, καὶ τῆς ἐφάνέρωσε μὲ χίλια πλαστὰ λόγια τὴν προθυμίαν του καὶ ἀγάπην του, προσφέροντας τὸν ἑαυτὸν του διὰ νὰ τὴν δουλεύσῃ εἰς ὅ, τι ἠθέλεν ἔχει χρεῖαν· ἡ ὁποία τὸν εὐχαρίστησε μὲ πολλὴν εὐγένειαν εἰς τὴν κα-

λήν του προθυμίαν. Ὁ Ῥαβᾶ διαὶ κακὴν τύχην
πηγαίνοντας συχνῶς πρὸς αὐτήν, συνέλαθεν εἰς
αὐτήν ἕναν ὑπερβολικὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἔκρυπτε
διὰ καμπόσον καιρὸν· μὰ εἰς τὸ τέλος μὴν ἐξῆσι-
ζοντας πλέον τὸν ἑαυτὸν του, τῆς τὸν ἐφάνέρω-
σεν. Ἡ Ῥεσπίνα μὲ ὅλον ὅπου ἦτον θυμωμένη
εἰς τὴν τόλμην τοῦ ἀνδραδέλφου της, τοῦ ὠμί-
λησε μὲ γλυκὰ λόγια, καὶ τὸν ἐπερικόλεσεν, ὅτι
πλέον νὰ μὴν τῆς ἤθελε μιλήσῃ τέτοια λόγια,
παραστένοντάς του τὴν καταφρόνησιν καὶ αἰσχύ-
νην, ὅπου ἔκανε τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τὸν ὀλίγον
καρπὸν, ὅπου ἤθελεν ἀπολαύσει δι' αὐτοὺς τοὺς
μιαρὲς του στοχασμούς.

Ὁ Ῥαβᾶ βλέποντας ὅτι ἡ νύμφη του δὲν ὠρ-
γίσθη, ἀλλὰ γλυκὰ τὸν ἐρμήνευε, δὲν ἔχασε τὴν
ἐλπίδα του διὰ νὰ τὴν παρακινήσῃ· ὅθεν γενόμε-
νος πλέον τολμηρὸς τῆς εἶπεν· ὦ κυρά μου, ὅ, τι
καὶ ἂν ἤθελες μοῦ εἰπῇ ἐπάνω εἰς τούτην τὴν
ὑπόθεσιν, εἶναι ἀνωφελεῖς, ἄκουσον καλῆτερα τὴς
στεναγμούς μου, καὶ εὐχαριστήσου εἰς τὴν ἀγά-
πην ὅπου σοῦ προσφέρω, καὶ ἃς συμφωνήσωμεν
μαζὶ διὰ νὰ ᾔναι καὶ ἡ ἀγάπη μας κρυφῇ, καὶ
ἔτι θέλομεν εἶστε ἀποσκεπασμένοι, καὶ ἔξω ἀπὸ
κάθε κατάκρισιν. Ἄ μιὰρὲ καὶ ἄνομε, ἐφώναξεν ἡ
Ῥεσπίνα ἐπάνω εἰς αὐτὸ, μὴν-ἠμπορῶντας πλέον
νὰ χαλινώσῃ τὸν θυμὸν της, ἐσὺ δὲν πᾶσχεις
παρὰ νὰ κρύψῃς τὴν ἀνομίαν σου εἰς τὰ μάτια
τοῦ κόσμου, δὲν φοβᾶσαι ἄλλο, παρὰ νὰ μὴν ἤθε-
λες ἀτιμασθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ δὲν στοχάζε-
σαι εἰς κανέναν τρόπον τὴν ἀτιμίαν, ὅπου γυ-
ρεύεις νὰ κάμῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ τὴν
παρόργισιν τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος βλέπει καλῶ-
τατα τὰ ἔσωθεν τῆς καρδίας σου; παῦσαι ἀπὸ
τὸ νὰ ἐλπίζῃς τέτοιον πράγμα· ἤθελα ποθήσει

καλήτερον τὸν θάνατον, χίλιαις φοαῖς, παρὰ ὅπῃ
 νὰ εὐχαριστήσω τὸ παράνομον πάθος σου. Ἐνας
 ἄλλος ἀπὸ τὸν Ῥαβᾶν ὀλιγώτερον θηριώδης ἤθε-
 λεν ἔλθει εἰς τὸν ἑαυτὸν του. εἰς αὐτὰ τὰ λόγια,
 καὶ ἤθελεν εὐλαβηθῆ περισσότερον τὴν Ῥεσπίναν
 διὰ τὴν τιμὴν της· μὰ αὐτὸς ὡς κακότροπος βλέ-
 ποντας, ὅπου δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὴν καταπείσῃ,
 ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ πρὸς αὐτήν, καὶ νὰ τὴν
 ἀφανίσῃ. Ἴδου τὸ λοιπὸν τὸ τί ἐκατώρθωσε.

Μίαν βραδυὰν εἰς τὸ ἀναμεταξύ ὅπου ἡ Ῥε-
 σπίνα ἦτον ὅλη προσηλωμένη εἰς τὴν προσευχήν,
 ἔμπασεν ὁ Ῥαβᾶ κρυφίως ἕναν ἄνθρωπον εἰς τὴν
 κατοικίαν της, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος αὐτὸς, συν-
 τροφεύμενος ἀπὸ τέσσαρας μάρτυρας δολερῆς,
 ἐμδῆκε μὲ δυναστείαν εἰς τὸ σπῆτί της φωνάζον-
 τας· ἄχ ταλαίπωρη, τῆς εἶπε, ποῖος εἶναι τῆτος
 ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ; ἔτξι τὸ λοιπὸν ἀτιμᾶς τὸν ἀ-
 δελφόν μου; ἔφερα ἐτούτους τὲς μάρτυρας διὰ νὰ
 μὴν εὖρης πρόφασες νὰ ἀρνηθῇς τὴν ἀνομίαν σε·
 παράνομη, ἔξωθεν δείχνεις πῶς νὰ ἦσαι ἢ πλέον
 εὐλαβητικῇ, καὶ κρυφίως κάμνεις πράγματα τό-
 σον ἄνομα; Οὕτω λέγοντας ἔκαμε τόσην ταρα-
 χήν, ὅπου ἐξύπνησεν ὅλην τὴν γειτονίαν, καὶ ἐφα-
 νέρωσε τὴν ἐντροπὴν τῆς νύμφης του.

Μὲ αὐτὸν τὸν πονηρὸν δόλον ὁ Ῥαβᾶ ἐπαρά-
 ατησε τὴν νύμφην του διὰ μοιχαλίδα. Δὲν εὐχα-
 ριστήθη εἰς αὐτὸ μόνον, ἀλλὰ ἔτρεξεν εἰς τὸν
 Κατῇ μὲ τοὺς μάρτυρας καὶ τὴν ἐγκάλεσεν. Ὁ
 Κατῆς ἐξέτασε τὲς μάρτυρας, καὶ κατὰ τὴν μαρ-
 τυρίαν τους ἀποφάσισεν, ὅτι νὰ τὴν θάψουν ζων-
 τανήν. Καὶ οὕτω μετὰ τὴν ἀπόφασιν ἐπρόστα-
 ξε τὸν Ἀναῖππην του, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπῆρεν ἀ-
 πὸ τὸ σπῆτί της τὴν Ῥεσπίναν, καὶ τὴν ἔφεραν
 ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν πέντε μίλια μακρὰ, καὶ ἐκεῖ

ἔκαμε νὰ τὴν θάψουν ἕως τὸν λαιμόν, μένοντας
μόνον τὸ κεφάλι της ἔξω ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ ἐκεῖ
τὴν ἄφησε διὰ νὰ ἀποθάνῃ. Ἡ πτωχὴ Ρεσπίνα
τὸ λοιπὸν ἔστεκεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀνάμερον τό-
πον εἰς τὴν ἄνωθεν κατάστασιν. Καὶ αὐτοῦ εἰς
τὰ μεσάνυχτα ἐπέρασεν ἀπὸ σιμᾶ της ἑνας κλέ-
πτης Ἀράπης καβαλάρης εἰς ἓνα ἄλογον. Αὐτὴ
βλέπόντάς τον ὁποῦ ἀπερνᾷ τῷ εἶπεν· ὅποιος καὶ
ἂν ἦσαι, σὲ ἐξορκίζω ὅτι νὰ μὲ ἐλευθερώσῃς ἀπὸ
τὸν θάνατον· μὲ ἔθαψαν ἀδίκως ζωντανήν· διὰ
ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εὐσπλαγχνίσου με. Ὁ Ἀράπης,
μὲ ὅλον ὅπῃ ἦτον κλέπτης, ἐπαρακινήθη εἰς σπλάγ-
χνος, καὶ ξεπεζεύοντας εὗγαλε τὴν Ρεσπίναν ἀ-
πὸ τὸν λάκκον, καὶ τὴν ἔβαλεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ
ἄλογόν του, καὶ καβαλικεύοντας καὶ αὐτὸς ἐμί-
σευσεν. Αὐθέντη, τοῦ λέγει ἡ Ρεσπίνα, πῶς ἔχεις
νὰ ὑπάγῃς; Εἰς τὴν τένταν μου, ἀπεκρίθη αὐτὸς,
ἡ ὁποία δὲν εἶναι πολλὰ μακριά· ἐσὺ ἐκεῖ θέλεις
σταθῇ φυλαγμένη, καὶ ἡ γυναῖκά μου, ὅπῃ εἶναι
καλῆς διαθέσεως, θέλει σὲ περιποιηθῇ μὲ ἀγά-
πην. Φθάνοντες δὲ μετὰ ὀλίγον πλησίον εἰς πολ-
λὰς τέντας, ὅπῃ ἐκατοικοῦσαν ἀράπιδες κλέπται,
ἐπῆγαν καὶ ἐξεπέζευσαν εἰς τὴν τένταν του, εἰς
τὴν ὁποίαν ἐμβάζοντας τὴν Ρεσπίναν, τὴν ἐπα-
ράστησε τῆς γυναικὸς του, διηγούμενός της εἰς
τί τρόπον τὴν ἐσυναπάντησέν. Ἡ γυναῖκα τοῦ
Ἀράπη ὄντας φυσικὰ εὐσπλαγχνικὴ τὴν ἐδέχθη
μετὰ χαρᾶς, καὶ τὴν ἐπερικάλεσε διὰ νὰ τῆς διη-
γηθῇ τὴν ἱστορίαν της. Ἡ Ρεσπίνα ἄρχησε τὴν
διήγησιν ἀναστενάζοντας, καὶ τὴν ἐδιηγῆθη εἰς
ἓναν τρόπον τόσον διαπεραστικόν, ὅπου ἐκίνησεν
εἰς συμπάθειαν καὶ σπλάγγχνος τὴν γυναῖκα τοῦ
κλέπτη, ἡ ὁποία ἄρχησε νὰ τὴν παρηγορῇ, καὶ
νὰ τῆς παρασταίνῃ ὅλην της τὴν ἔννοιαν καὶ ἀ-

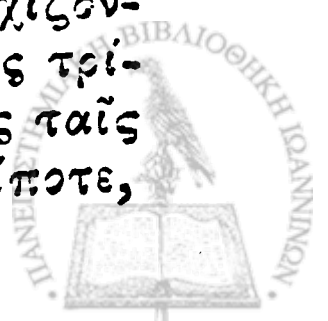

γάπην, ὅπου δι' αὐτὴν ἤθελεν ἔχει. Ἡ Ῥεσπίνα βλέποντας τὴν καλὴν τῆς καρδίαν τῆς εἶπεν· ὦ κυρά μου, σὲ εὐχαριστῶ διὰ ταῖς γενναίαις σου χάρες· βλέπω καλὰ, ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀπαρατήσῃ νὰ χαθῶ, κάνωντάς με νὰ τύχω εἰς ἀνθρώπους τόσον εὐσπλαγχνικούς· ὅθεν, περικαλῶ, κάμε μου τὴν χάριν ὅτι νὰ σταθῶ εἰς τὸ σπῆτί σου, δός μου ἓνα μικρὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἤθελα ἀπεράσω ταῖς ἡμέραις μου προσευχομένη δι' ἐσᾶς.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀράπη τὴν ἔφερεν εἰς ἓνα μικρὸν σπητάκι, καὶ τῆς εἶπεν· ἐσὺ θέλεις σταθῇ ἐδῶ πολλὰ ἡσυχῇ, καὶ δὲν θέλεις ἔχει κἀνέναν, ὅπου νὰ σὲ ἀντικόψῃ ἀπὸ ταῖς προσευχαῖς σου. Αὐτὸ ἐχαροποίησε μεγάλως τὴν Ῥεσπίναν, ὅπου ἤυρεν ἓνα τέτοιον καταφύγιον, διὰ τὸ ὁποῖον εὐχαριστοῦσεν ἀεννάως τὸν Οὐρανόν. Μὰ ἄλλοι εἰς αὐτὴν· ἔως αὕτῃ δὲν ἔλαβαν τέλος τὰ βάσανά της, ἀλλὰ ἔτυχαν ἄλλα πλέον μεγαλήτερα. Ἐνας Ἀράπης σκλάβος τοῦ κλέπτη, καὶ κυβερνήτης τῶν ἀλόγων του, ἐθεώρησε μὲ μιὰν μάτι τὴν Ῥεσπίναν· ὡ πόσον εἶναι αὕτῃ εὐμορφῇ, εἶπεν ἀνάμεσόν του, καὶ πόσον εὐτυχισμένος ἤθελα εἶμαι, ἂν τὴν ἤθελα κἀμε νὰ μὲ ἀγαπήσῃ. Ὁ Καλὶδ (ἔτσι ὠνομάζετο αὐτὸς ὁ σκλάβος) μὲ ὅλον ὅπου νὰ ἦτον ὁ ἀσχημότερος καὶ ὁ πλέον κακοκαμωμένος ἀπὸ τοὺς ἀμείους τοῦ Ἀράπιδος, αὐτὸς ὅμως δὲν ἀμφίβαλλεν, ἀλλὰ ἤλπιζε, νὰ γένη εὐτυχισμένος ἀγαπητικὸς τῆς Ῥεσπίνας. Τέτοιαις ἐλπίδες αὐξήσαν τὴν ἀγάπην του, εἰς τρόπον ὅπου ἀποφασίσει νὰ τὴν φανερώτῃ πρὸς αὐτήν. Καὶ εὐρίσκοντας τὸν καιρὸν ἀρμόδιον, ὅπου ἔλειπεν ὁ αὐθέντης του, ἐμδῆκεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Ῥεσπίνας, καὶ ἄρχησε νὰ τῆς φανερώνῃ τὸν ἔρωτά τε,

καὶ νὰ τὴν παράκινῃ διὰ νὰ συγκλίνῃ εἰς τὴν
 θέλησίν τε. Ἄχ ταλαίπωρε, ἐκείνη τῆ ἀπεκρίθη,
 μὲ τέτοιαν τόλμην ἔρχεσαι νὰ φανερώσης εἰς ἐ-
 μένα αὐτὴν τὴν ἀσέλγειάν σου; ἂν ἐσὺ ἤθελες
 ἦσουν ὁ πλέον ωραιότερος τῆ κόσμου, δὲν ἤθελες
 μὲ καταπείσει νὰ κλίνω εἰς τὴν τρελλὴν σε φλό-
 γα· ὕπαγε ἀπὸ ἐδῶ αὐθάδη, καὶ μὴ μεταφανῆς
 ἔμπροσθέν μου, εἶδεμή, τὸ λέγω τοῦ αὐθεντός σε,
 ὁ ὁποῖος θέλει παιδεύσει, κατὰ πῶς πρέπει, τὴν
 αὐθάδειάν σου. Εἶπεν αὐτὴ αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τό-
 σην ὀργὴν ὅπου τὸν ἔκαμε νὰ γνωρίσῃ, ὅτι αὐτὸ
 τὸ φαγὶ δὲν ἦτον διὰ τὰ δόντια του. Ἀλλ' ὅμως
 μὲ τὸ νὰ μὴν ἦτον καὶ αὐτὸς ὀλιγώτερον κακό-
 τροπος ἀπὸ τὸν Ῥαβᾶν, ἐστοχάσθη ὅτι νὰ ἐκδι-
 κηθῇ μὲ αὐτὴν, ὅπῃ ἐκαταφρόνισε τὴν ἐπιθυμίαν
 του, καὶ ἀποφάσισε νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν εἰς
 ἓνα τρόπον πολλὰ σκληρόν.

Ὁ Ἀράπης ἀφέντης του εἶχεν ἓνα παιδί εἰς
 τὴν σαρμανίτζαν, τὸ ὅποιον τὸ ἀγαποῦσε τόσο
 αὐτὸς ὥσάν καὶ ἡ μητέρα του καταπολλά. Μίαν
 νύκτα ὁ Καλίδ ἐπῆγε κρυφὰ, καὶ ἔκοψε τὸ κεφάλι
 τοῦ βρέφους, καὶ ἔφερε τὸ μαχαῖρι αἱματωμένον,
 καὶ τὸ ἔκρυψεν ὑποκάτω εἰς τὸ στρώμα τῆς Ῥε-
 σπίνας, εἰς καιρὸν ὅπου αὐτὴ ἔλειπε· καὶ ἔξω
 ἀπὸ αὐτό, ἔχυσε καὶ σταλαγματίαις αἵματος,
 ἀπὸ τὴν σαρμανίτζαν τοῦ βρέφους ἕως εἰς τὸ
 κρεβδάτι αὐτῆς τῆς ἀνεύθυνος, διὰ νὰ πέσῃ εἰς
 αὐτὴν τὸ βάρος πῶς τὸ ἔσφαξε. Τὸ τάχῃ ὅταν
 ἐσηκώθηκαν ὁ Ἀράπης καὶ ἡ γυναῖκά του, καὶ
 εἶδαν τὸ βρέφος εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἄρ-
 χησαν φοβερά κλαύματα καὶ φωνάς, κατασχίζον-
 τας τὰ μάγουλά τους, καὶ τραδίζοντας τὰς τρί-
 χας τῆς κεφαλῆς τους. Ὁ Καλίδ ἔτρεξεν εἰς ταῖς
 φωναῖς των, καμυνόμενος πῶς δὲν ἤξευρε τίποτε,

καὶ τοὺς ἐρωτοῦσε τὸ αἶτιον. Ἐκεῖνοι τοῦ ἔδειξαν τὸ παιδί τους σφαγμένον, καὶ κυλισμένον εἰς τὰ αἵματα· εἰς ταύτην τὴν θεωρίαν αὐτὸς ἔδειξε τάχα πῶς ἐδοκίμασεν ἄκραν θλίψιν· σχίζει τὰ φορέματά του, βρυχᾷ, ἀδημονεῖ, καὶ φωνάζει· ὦ δυστυχία ἀπαρομοίαστη! ὦ ἀνυπόφερτη ἀσπλαγχνία! διατὶ νὰ μὴν ἡξεύρω ποῖος ἔκαμεν ἐτῆτο, διὰ νὰ τὸν ξεσχίσω μὲ τὰ χερίά μου; μὰ μὲ φαίνεται, ἀκολούθησε νὰ λέγῃ, ὅτι νὰ τὸν ξεσκεπάσω· πρέπει νὰ κοιτάξωμεν ἐτούταις ταῖς σταλαγματίαις ποῦ ὑπάγουν νὰ τελειώσουν, καὶ ἔτσι ἡμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν τὸν φόνέα.

Οὕτω λέγοντας, ὁ αὐθέντης του καὶ αὐτὸς ἀκολούθησαν ταῖς σταλαγματίαις τοῦ αἵματος, ἡ ὁποία τις τοὺς ἔφεραν ἕως εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Ρ'εσπίνας. Ὁ σκλάβος ὑπάγει καὶ εὐγάζει τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὸ στρώμα τῆς Ρ'εσπίνας, ὅπου τὸ ἔκρυψε, καὶ τοῦ τὸ δείχνει ἔτσι αἵματωμένον, ὁμοίως καὶ τὰ φορέματά της, ἔπειτα ἀρχίζει ἔτσι νὰ λέγῃ· ὦ αὐθέντη μου· κοίταξε εἰς τί τρόπον ἐτούτη ἡ σκληρὰ καὶ κακότροπη ἀνταμείδει ταῖς εὐεργεσίαις, ὅπου τῆς ἐδείξετε; Ὁ Ἀράπης ἔμεινεν εἰς μίαν ἄκραν ἔκστασιν, ὅποτεν εἶδεν αὐτὸ, καὶ ἔλαβεν αἰτίαν διὰ νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι ἡ Ρ'εσπίνα νὰ ἔπραξε τὸ τοιοῦτον σκληρὸν ἀνόμημα.

Ἄχ ταλαίπωρη, τῆς λέγει, εἰς τέτοιον τρόπον ἀνταμείδεις τὰς νόμους τῆς φιλοξενίας; διὰ ποίαν αἰτίαν ἔχυσες τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ μου; τί σὲ ἔκαμεν ἐτούτο τὸ ἄκακον, καὶ τοῦ ἐσήκωσες τὴν ζωὴν; ὦ ἀπάνθρωπη, ταῖς χάρες ὅπως σὲ ἔκαμα, ἔτσι ταῖς ἀνταμείδεις; Ὁ αὐθέντη μου, πῶς λέγει ὁ σκλάβος· καὶ τί χρεῖα εἶναι νὰ τῆς μιλήσῃ αὐτῆς τῆς ἀνομῆς εἰς τέτοιον τρόπον; εἶσαι εὐχαριστημένος μόνον νὰ τὴν ὀνειδίσῃς; βάψαι κα-

λήτερα αὐτὸ τὸ μαχαῖρι εἰς τὸ στηθὸς της, με-
τὸ ὁποῖον ἐσήκωσε τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους σου·
καὶ ἂν δὲν θέλῃς τοῦ λόγου σου νὰ κάμῃς αὐτὴν
τὴν ἐκδίκησιν, ἄφες ἐμένα νὰ τὴν παιδεύσω κα-
θὼς τῆς πρέπει. Καὶ ἔτσι λέγοντας πέρνει τὸ
μαχαῖρι, καὶ ἐστέκετο νὰ τὸ χώσῃ εἰς τὴν καρ-
δίαν τῆς Ρεσπίνας, ἡ ὁποία ἦτον τόσο ἐξω ἀ-
πὸ τὸν ἑαυτὸν της δι' αὐτὴν τὴν συκοφαντίαν,
ὅπου τῆς ἔρριχναν ἐπάνω της, ὥστε δὲν ἤμπο-
ροῦσε νὰ εἰπῇ λόγον, καὶ οὔτε δὲν ἤμποροῦσε
νὰ μιλήσῃ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ· καὶ ὁ σκλάβος
ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νὰ τὴν βαρέσῃ, τοῦ ἐκράτησε τὸ
χέρι ὁ Ἀράπης. Τί κάνεις; τοῦ λέγει ὁ σκλάβος·
θέλεις νὰ με ἐμποδίσῃς ἀπὸ τὸ νὰ παιδεύσω αὐ-
τὴν τὴν ἄνομην; ἂ ἄφησε νὰ παστρέψω τὴν γῆν
ἀπὸ μίαν θηριόγνωμην, ὅπου με καιρὸν ἤμπορεῖ
νὰ κάμῃ καὶ ἄλλα μεγαλήτερα ἀνομήματα.

Ὁ κλέπτης εἰς αὐτὴν τὴν θλίψιν του δὲν εἶχε
χάσει ἀκόμη τὸ διακριτικόν του, καὶ με ὅλον ὅπῃ
ἔβλεπε τὰ σημεῖα ἐναντία εἰς τὴν Ρεσπίναν, ἐ-
δίσταζεν ἀκόμη διὰ νὰ πιστεύσῃ πῶς αὐτὴ νὰ
τὸ ἔκαμε, καὶ διὰ τοῦτο ἐμπόδιζε τὸν θάνατόν
της, καὶ ἤθελε νὰ ἠξεύρῃ τὸ τί αὐτὴ ἔλεγεν εἰς
διαφίντευσίν της· ὅθεν τὴν ἐρώτησε διὰ ποίαν
αἰτίαν ἐφόνευσε τὸ βρέφος. Αὐτὴ ἄρχισε νὰ ὁ-
μνύῃ, καὶ νὰ καταναθεματίζεται πῶς δὲν ἠ-
ξεύρῃ τίποτε εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ἔ-
πειτα ἄρχισε νὰ κλαίῃ με μεγάλα παραπονα, τό-
σον ὅπου ὁ κλέπτης τὴν εὐσπλαγχνίσθη. Ὁ σκλάβος
ἐκατάλαβε πῶς ὁ ἀφέντης του τῆς ἔδειχνε
σπλαγχνός· ὅθεν με ὅλον ὅπου ἐκεῖνος τὸν ἐμπό-
διζε νὰ μὴν τὴν φονεύσῃ, αὐτὸς ἠθέλησε νὰ τὴν
κτυπήσῃ. Ἡ βία ὅπου αὐτὸς ἔδειχνε διὰ νὰ τὴν
φονεύσῃ ἐθύμωσε τὸν Ἀράπην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐ-

πρόσταξεν ὅτι νὰ ἀναμερίσῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Πήγαινε, Καλίδ, αὐτὸς τοῦ εἶπε, παρὰ πολὺ δείχνεις τὴν ζῆλόν σου· δὲν θέλω νὰ θανατωθῇ ἐτούτῃ ἡ γυναῖκα· ἐγὼ πιστεύω πῶς νὰ ᾔναι ἀθώα ἐναντὶον εἰς ταῖς ἀποδείξεις ὅπου τὴν καταδικάζουν.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀράπη μὲ ὅλον ὅπου καὶ αὐτὴ ἠσθάνετο ἓνα ζωντανὸν πόνον διὰ τὴν σφχγὴν τοῦ υἱοῦ της, δὲν ἤμποροῦσε νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ Ρ'εσπίνα ἦτον ἀρκετὴ νὰ κάμῃ ἓνα τέτοιον πρᾶγμα, ὅπου τῆς τὸ ἔρριχναν ἐπάνω της· ὅθι λέγει τοῦ ἀνδρός της, ὅτι ἦτον καλῆτερον νὰ τὴν διώξῃ, παρὰ νὰ τὴν θανατώσῃ, μὴν ἡξεύροντας βέβαια πῶς αὐτὴ νὰ ἦτον ὑπεύθυνη. Τοῦ Ἀράπη ἄρεσεν ἡ γνώμη της, καὶ λέγει τῆς Ρ'εσπίνας· ἡ ἔχεις δίκαιον, ἡ ἔχεις ἄδικον, δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ σὲ κρατήσω εἰς τὸ σπῆτί μου· διατὶ ἔχοντάς σε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, ἐνθυμίζεις συχνῶς τὸν πόνον τοῦ παιδίου μας· πήγαινε τὸ λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ, ὅπου ἤμπορέσης· καὶ ἀντὶ νὰ σὲ παιδεύσω, θέλω νὰ σὲ βοηθήσω καὶ μὲ ἄσπρα, μὲ τὰ ὅποια νὰ ἤμπορέσης νὰ κυβερνηθῇς.

Ἡ Ρ'εσπίνα ἐπαίνεσε τὴν γενναιότητα τοῦ Ἀράπη, καὶ τοῦ εἶπε· ὁ Οὐρανὸς εἶναι πολλὰ δίκαιος, διὰ νὰ σὲ κάμῃ μίαν ἡμέραν νὰ γνωρίσης τὸν αὐτουργὸν τῆς κακίας. Τὸν εὐχαρίστησεν ἔπειτα εἰς ταῖς ὅσαις εὐεργεσίαις τῆς ἔκαμε· μὰ ὅποτεν αὐτὸς ἠθέλησε νὰ τῆς δώσῃ μίαν σακκούλαν μὲ ἑκατὸν φλωρία, τοῦ εἶπε· κράτησε τὸ ἀργύριόν σου, καὶ ἄφησέ με εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὴ θέλει ἔχει εἰς ἐμέ τὴν φροντίδα. Ὁχι, ὁχι, τῆς ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· θέλω νὰ τὰ δεχθῇς ἐτοῦτα τὰ φλωρία, τὰ ὅποια θέλουν σου χρησιμεύσει εἰς τὸν δρόμον σου. Αὐτὴ τὰ ἔλαβε διὰ νὰ τὸν ὑπακούσῃ· καὶ ἀφ' οὗ τοὺς ἐπερικα-

λεσεν ὅτι νὰ μὴ φυλάττουν μῖσος πρὸς αὐτήν, μέ τὸ νὰ ἦτον ἀνεύθυνη, ἐμίσευσεν ἀπὸ τὸ σπῆτί τους μέ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια.

Ἐπεριπάτησεν αὐτὴ ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ πρὸς τὸ βράδυ ἔφθασεν εἰς μίαν πολιτείαν, ὅπου ἦτον πλησίον εἰς ἓνα παραθαλάσσιον· ἐκτύπησε κατὰ τύχην τὴν πόρταν ἐνὸς μικροῦ σπητίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικοῦσε μία καλὴ γραῖα. Αὐτὴ ἀνοίγωντας τὴν πόρταν, τὴν ἐρώτησε τὸ τί γυρεύει. Ὁ μητέρα μου, τῆς ἀπεκρίθη ἡ Ῥεσπίνα, ἐγὼ εἶμαι μία ξένη, ἔφθασα ἐτούτην τὴν στιγμήν εἰς τούτην τὴν χώραν· δὲν γνωρίζω κανέναν· σὲ ἐξορκίζω ὅτι νὰ κάμης ἔλεος νὰ μὲ δεχθῇς εἰς τὸ σπῆτί σου. Ἡ γερόντισσα τὴν ἐπήκουσε, καὶ τῆς ἔδωκεν ἓνα μικρὸν τόπον διὰ νὰ κατοικήσῃ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐδείπνησαν, ἡ Ῥεσπίνα ἐδιηγήθη τὴν ἱστορίαν της εἰς τὴν γραῖαν, ἡ ὁποία ἔμεινε μεγάλως θαυμάζουσα· ἔπειτα ἐπῆγαν διὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἡ Ῥεσπίνα ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ λουτρά, τὴν ὁποίαν τὴν ἐσυντρόφευσεν ἡ γραῖα. Καὶ εἰς τὴν στρατάν ὅπῃ ἐπῆγαιναν εἶδαν ἓναν ἄνθρωπον νέον μέ μίαν τριχίαν εἰς τὸν λαιμόν, ὅπου τὸν ὑπῆγαιναν διὰ νὰ τὸν κρεμάσουν, καὶ πλῆθος λαοῦ, ὅπου τὸν ἐσυντρόφευαν. Ἡ Ῥεσπίνα ἠρώτησεν ἓναν, διὰ ποίαν αἰτίαν τὸν ἔφερναν νὰ τὸν κρεμάσουν· καὶ ἐκεῖνος τῆς εἶπε, μέ τὸ νὰ εἶχε χρέος, καὶ δὲν τὸ ἐπλήρωνεν· ἐπειδὴ καὶ ἡ συνήθεια τῆς πολιτείας ἦτον, ὅτι νὰ κρεμοῦν ἐκείνους, ὅπου δὲν πληρῶνουν τὰ χρέη τους. Καὶ πόσον εἶναι τὸ χρέος του, εἶπεν ἡ Ῥεσπίνα, ὅπου χρεωστεῖ; Ἔως πενήντα φλωρία, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· καὶ ἂν ἐσὺ δι' αὐτὸν ἤθελες τὰ πληρώσῃ, τὸν ἐλευθερώνεις ἀπὸ

τὸν θάνατον. Μετὰ χαρᾶς εἶπεν αὐτῇ, καὶ βά-
νοντας χέρι εἰς τὴν σακκοῦλαν εἶπε· καὶ εἰς τίνα
ἔχω νὰ τὰ μετρήσω διὰ νὰ τὸν γλυτώσω; Εἰς
ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν κρατεῖ ἀπὸ τὴν τριχιά, εἶπεν
αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ χρεωφειλέτης του. Καὶ
οὕτω λέγοντας ἔκραξε τὸν χρεωφειλέτην, καὶ ἡ
Ρ'εσπίνα τοῦ ἐμέτρησε τὰ πενήντα φλωρία, καὶ
ἐλευθερώθη εὐθύς ἐκεῖνος ὁ νέος. Ὁλος ὁ λαὸς
ἐξεστηκῶς εἰς τὴν γενναιότητα τῆς ξένης ἔτρεξε,
πλακώνοντες ἕνας τὸν ἄλλον, διὰ νὰ ἰδοῦν ποῖα
ἦτον αὐτῇ. Καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν αὐτῇ ἀντὶ
νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ λουτρά, ἐπῆρε θῆλημα ἀπὸ τὴν
γραῖαν, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν χώραν διὰ νὰ ἀνα-
μερίσῃ ἀπὸ τὴν πειρακτικὴν περιέργειαν τῶ λαῷ.

Ὁ νέος ἐκεῖνος ἀφ' οὗ ἐλευθερώθη ἀπὸ τὸν θά-
νατον, ἐζήτησε ποῖος τὸν ἐλευθέρωσε διὰ νὰ τὸν
εὐχαριστήσῃ. Ὁ λαὸς τοῦ εἶπε, μία ξένη, ἡ ὁ-
ποία ἐμίσευσεν εὐθύς ἀπὸ τὴν χώραν· ἔμαθεν ὡς
τόσον τὴν στρατὰν ὁποῦ ἐπῆγε, καὶ ἐκίνησεν εὐ-
θύς διὰ νὰ τὴν συναπαντήσῃ. Τὴν ἔφθασεν εἰς
τὸ χεῖλος ἐνὸς ποταμοῦ, ὅπου ἐκάθονταν διὰ νὰ
ξαποστάσῃ· αὐτὸς τὴν ἐχαιρέτησε μὲ πολὺ σέ-
βας, καὶ ἐπρόσφερε τὸν ἑαυτόν του εἰς αὐτὴν διὰ
νὰ τῆς ἦναι σκλάβος, διὰ νὰ τῆς φανερώσῃ τὴν
εὐγνωμοσύνην τῆς. Ὁχι, ἐκείνη τοῦ εἶπεν· ἐγὼ δὲν
ζητῶ ὅτι μὲ τέτοιαν ἀκριθὴν τιμὴν νὰ ἀνταμεί-
ψῃς τὸ ὀλίγον ἔξοδον ὁποῦ ἔκαμα· ἐσύ δὲν πρέ-
πει νὰ μοῦ ἦσαι καθόλου ὑπόχρεως καθὼς τὸ σο-
χάζεσαι, διατὶ δὲν τὸ ἔκαμα δι' ἀγάπην σου, μὰ
τὸ ἔκαμα δι' ἀγάπην τοῦ Ὑψίστου. Εἰς τὸ ἀνα-
μεταξὺ ὁποῦ αὐτῇ ἔτξι ὠμιλοῦσεν, ὁ νέος ἐκρα-
τοῦσε τὰ μάτια σταθερὰ ἐπάνω τῆς, καὶ τετρω-
μένος ἀπὸ τὴν ἀκρὰν τῆς εὐμορφίαν, τὴν ὠρέχθη.
Τῆς ἐφάνέρωσεν εὐθύς τὴν ἀγάπην του, καὶ βε-

βαιωμένος ὅτι δὲν εὑρίσκει καιρὸν ἀρμοδιώτερον διὰ νὰ δείξη τὸ πάθος του καὶ τὸν ἔρωτά του, ἔ-
πescen εἰς τοὺς πόδας τῆς Ρεσπίνας, καὶ μὲ τὰ
πλέον ἐρωτικὰ λόγια τὴν ἐξώρκιζε διὰ νὰ τῇ ἀν-
ταποκριθῇ εἰς τὴν φλόγα, ὅπῃ αὐτὸς ἀγροικῶσε.
Μὰ ἡ σὺν γυναικα τοῦ Ταμίμ, ἀντὶ νὰ θεω-
ρήσῃ μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς πόδας τῆς ἑνὸς
ἀγαπητικόν, ὠργίσθη ἐναντίον τῆς, καὶ τὸν ὕδρισε
χειρότερα ἀπὸ τὸν σκλάβον τοῦ Ἀράπη. Ὁ τα-
λαίπωρε, τοῦ λέγει· ἐσύ ἡξεύρεις πολλὰ καλὰ,
ὅτι χωρὶς ἐμένα δὲν ἠθέλεν εἶσαι τῶρα εἰς τὸν
κόσμον, καὶ ἔχεις τόσῃν τόλμῃν διὰ νὰ βιάσῃς
τὴν τιμὴν μου; εἶσαι τὸ λοιπὸν πολλὰ αὐθάδης
εἰς τὸ νὰ μοῦ μιλήσῃς εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ
τὴν κακὴν σου ἐπιθυμίαν.

Ὁραιοτάτη κυρά, τῆς ἀπεκρίθη ὁ νέος· δὲν τὸ
πιστεύω νὰ τὴν ἀτιμάσω, ὅποταν σοῦ παραπαί-
νω τοὺς λογισμούς μου, ὅπου τὸ χρέος μου καὶ ἡ
θεωρία σου ἐγέννησαν εἰς τὴν καρδίαν μου· καὶ
τὸ πέρνεις διὰ μίαν αὐθάδειαν τόσον μεγάλην τὸ
πῶς σοῦ εἶπα, ὅτι ἡ θεωρία σου μὲ ἔκαμε νὰ σὲ
ὀρεχθῶ; Σιώπα, ὦ κακότροπε, τὸν ἀντίκοψεν ἡ
Ρεσπίνα, μὴ στοχασθῇς ποτὲ ὅτι νὰ ἡμπορέσῃς
νὰ καταπείσῃς τὴν γνώμην μου διὰ νὰ σὲ ὑπα-
κούσω· πῆγαινε, φεῦγα ἀπ' ἐμπροσθέν μου, καὶ μὴ
μὲ ὑποχρεώνεις νὰ μετανοήσω εἰς τὸ καλόν, ὅπῃ
σοῦ ἔκαμα. Ὁ νέος βλέποντας ὅπου δὲν ἡμπορεῖ
νὰ ἐλπίσῃ τίποτε, ἐσηκώθη, καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ
πλέον ἄλλο, ἐμίσευσε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν παραθα-
λασσίαν, ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντά· εἰς τῆς ὁποίας
τὸν γιγλὸν εἶδεν ἕνα καράδι πραγματευτάρικον,
ὅπου ἦτον ἀραμένον· ἐπλησιάσεν εἰς αὐτὸ, καὶ
ἀντάμωσε τὸν καραδοκῦριν καὶ τῇ εἶπεν· ἐγὼ ἔχω
μίαν σκλάβαν νέαν πολλὰ ὡραίαν, τὴν ὁποίαν

ἀποφάσισα διὰ νὰ τὴν πωλήσω, μὲ τὸ νὰ μὴ μὲ ἀγαπᾷ· ἂν θέλῃς νὰ τὴν ἀγοράσῃς, σὲ τὴν δίνω διὰ ἑκατὸν φλωρία· αὕτη εἶναι ἐδῶ κοντὰ, καὶ ἂν ἐπιθυμῇς ἔλα διὰ νὰ τὴν ἰδῇς. Ὁ караδοκύρις τοῦ εἶπεν· ὡσὰν ἦναι ἔτζι ὠραία, εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ τὴν πάρω εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν· ἃς ὑπάγωμεν τὸ λοιπὸν διὰ νὰ τὴν ἰδῶ. Ἐτζι λέγοντας ἐμίσευσαν, καὶ ὑπῆγαν ἐκεῖ σιμὰ, ὅπῃ ἦτον ἡ Ῥεσπίνα· καὶ εὐθὺς ὁποῦ τὴν εἶδεν ὁ караδοκύρις ἀπὸ μακριὰ, τοῦ ἤρεσε, καὶ οὕτως ἐμέτρησε τὰ ἑκατὸν φλωρία εἰς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος πέρνοντάς τα ἐμίσευσε πρὸς τὴν χώραν.

Ὁ Καπετάνιος ὁποῦ ἀγόρασε τὴν Ῥεσπίναν, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν, καὶ τῆς εἶπεν· ὦ θαυμασία ὠραιότης, ἐγὼ εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν μου διατὶ σὲ ἀπόκτησα, εἶδα πολλὰ καλὰ τόσαις σκλάβαις εἰς τὸν καιρόν μου, μὰ σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι ἐσὺ δὲν παρομοιάζεις κάμμίαν εἰς τὴν ὠραιότητα· τὰ μάτια σου εἶναι λαμπρότερα ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἡ νοστιμάδες σὲ εἶναι ἀπαρομοιάσαις. Ἀκούοντας ἡ Ῥεσπίνα τούτην τὴν ὁμιλίαν ἔμεινεν ἐκστατικὴ, καὶ ἐθαύμασεν ἀκόμη περισσότερον ὁπότεν ὁ Καπετάνιος τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, λέγοντας· ἃς ὑπᾶμεν ὦ κυρά μου, εἰς τὸ καράδι, καὶ θέλω σὲ βάλει εἰς τὸν καλῆτερον τόπον τοῦ καραδίου, ὁποῦ νὰ ἦναι, διατὶ πρέπει νὰ μισεύσωμεν ὀγλήγορα· καὶ ὁπότεν φθάσωμεν εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὸ σπήτιόν μου, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σὲ ξαναπωλήσω, ἀλλὰ νὰ σὲ κρατήσω μαζί μου ἕως ὁποῦ ζῶ· καὶ θέλω ἔχει εἰς ἐσένα κάθε φροντίδα καὶ ἀγάπην, ὁποῦ νὰ ἦναι τὸ δυνατόν· καὶ ἂν δὲν ἀγαποῦσες αὐτὸν τὸν νέον, ὁποῦ σὲ ἐπούλησεν εἰς ἐμένα, ἐλπίζω ὅτι νὰ μὴν κάμῃς τὸ ὅμοιον εἰς ἐμένα.

Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια, ὅπου ἡ Ῥεσπίνα τὰ ἦκε με ἀνυπομονησίαν, ἀντίκοψε τὸν Καπετάνιον· τί μοῦ μιλεῖς ἐσύ; ἤθελα νὰ ἡξεύρω, ἐφώναξεν αὐτή· ἐγὼ δὲν ἐστάθηκα ποτὲ σκλάβο· εἶμαι ἐλεύθερη, καὶ δὲν εἶναι κανεὶς, ὅπου νὰ ἔχη ἐξουσίαν διὰ νὰ μὲ πουλήσῃ. Εἰς τέτοιον τρόπον μιλῶντας, ἄμπωσε τὸ χέρι τοῦ Καπετάνιου· αὐτὸς ὄντας φυσικὰ ὀργίλος καὶ σοδαρὸς, τοῦ ἐκακοφάνη διὰ τὴν καταφρόνουν, ὅπου αὐτὴ τοῦ ἔκαμεν· ὅθεν εὐρὺς ἐμεταβάλλθη εἰς ὀργήν. Πῶς τὸ λοιπὸν οὐ-τιδανὸν πλάσμα, τῆς εἶπεν· ἔτζι χρεωστεῖς νὰ μιλήσῃς τοῦ αὐθεντός σου; ἐγὼ σὲ ἀγόρασα, καὶ εἶσαι σκλάβο μου· ἢ μὲ τὸ καλὸν ἢ μὲ τὸ κακὸν θέλω νὰ σὲ πάρω μαζί μου. Καὶ ἔτζι λέγοντας τὴν ἐπῆρεν εἰς ταῖς ἀγκάλαις του, καὶ μὲ τὸ στανικόν της τὴν ἔφερεν εἰς τὸ καράβι του, καὶ βάνοντάς την μέσα ἔκαμε πανιὰ καὶ ἐμίσειυσεν. Ὁ Καπετάνιος τὴν ἄφησεν εἰς ἀνάπαυσιν διὰ καμπόσαις ἡμέραις· μὰ καταλαμβάνοντας πῶς αὐτὴ δὲν ἔδειχνε κάμμιᾶς λογῆς ἀγάπην εἰς αὐτόν, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του· καὶ ἠθέλησε μίαν ἡμέραν νὰ τὴν βιάσῃ καὶ στανικῶς, ὅτι αὐτὴ νὰ κλίνη εἰς τὴν ἀγάπην του καὶ εἰς τὴν θέλησίν του. Αὐτὴ εἰς κανέναν τρόπον δὲν ἤθελε νὰ τὸν ὑπακούσῃ· καὶ ἦτον ἔτοιμη νὰ ὑποφέρῃ κάθε λο-γῆς παιδευσιν, παρὰ νὰ κλίνη εἰς τὴν ὀρεξίν τε· ὅθεν ὁ Καπετάνιος μὴν ὑποφέροντας τὴν ἐναντίω-σίν της, ἠθέλησε τέλος πάντων ὅτι μὲ δυναστείαν νὰ τὴν καταπείσῃ. Καὶ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἐδού-λονταν νὰ κάμῃ αὐτὸ, σηκώνεται αἰφνιδίως μία φοβερά φουρτοῦνα τῆς θαλάσσης· καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα ἔσχισε τὰ πανιὰ ὅλα, καὶ ἐτζάκισε τὸ τιμόνι τοῦ καραβίου.

Ὁ Καπετάνιος, καὶ οἱ ναῦταις του μὴν ἡξεύ-

ρόντας πλέον πῶς νὰ κυβερνηθοῦν, ἄφησαν τὸ καράδι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων· καὶ ἀντιπαλεύοντας πολλαῖς ὥραις μετὰ κύματα καὶ τὸν αέρα, τέλος πάντων ἐτζακίσθη, καὶ ἐπνίγησαν ὅλοι ὅσοι ἦσαν εἰς αὐτὸ, ἔξω ἀπὸ τὸν Καπετάνιον, καὶ τὴν Ῥεσπίναν, ὅπου ἐφυλάχθηκαν κατ' ἑνα εἰς μίαν σανίδα, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπίασαν γῆν, ὁ Καπετάνιος εἰς ἓνα τόπον, καὶ ἡ Ῥεσπίνα εἰς ἄλλον· αὕτη ἐφῆρθη ἀπὸ τὰ κύματα εἰς ἓνα νησίον πολλὰ κατοικημένον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευε μία γυναῖκα. Ἐλᾶχαν τότε κατὰ τύχην εἰς τὸ παραθαλάσσιον τοῦ νησίου πολλοὶ ἐγκάτοικοι· εὐθὺς ὅπου εἶδαν τὴν Ῥεσπίναν, ὅπου εὐτυχῶς ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἐπάτησε τὴν γῆν, τὸ ἐστοχάσθησαν ἓνα θαῦμα, καὶ τὴν ἐπεριτριγύριζαν, ἐξετάζοντάς τὴν εἰς τὸ συμβεβηκὸς της. Ἀφ' οὗ ἐπλήρωσε τὴν περιέργειάν τους, τοὺς ἐπερικάλεσεν ὕστερα διὰ νὰ τῆς δώσουν ἓνα καταφύγιον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἤθελεν ἡμπορέσῃ νὰ ζήσῃ ἡσυχᾶ· αὐτοὶ ὅλοι σπλαγχνικοὶ, καὶ θαυμάζοντες εἰς τὴν ὠραιότητά της καὶ εἰς τὸ πνεῦμά της τῆς ἔδωσαν μίαν κατοικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέρασε πολλοὺς χρόνους ἐν ἡσυχίᾳ.

Οἱ ἐγκάτοικοι αὐτοῦ τοῦ νησίου ἐκστατικοὶ εἰς τὸ νὰ βλέπουν τὴν στενοχωρημένην ζωὴν ὅπου αὕτη ἀπερνοῦσε, δὲν ἔκαναν ἄλλο, παρὰ νὰ μιλοῦν εἰς καθὲς τόπον δι' αὐτήν, καὶ διὰ ταῖς ἀρεταῖς της, διὰ τὰ ὁποῖα τὴν ἐστοχάζονταν ὡσαν μίαν ἀγίαν. Ἡ βασίλισσα τοῦ νησίου συνέλαθεν εἰς αὐτὴν τόσῃν ἀγάπην, ὅπου ἀποφασίσει καὶ τὴν ἐκήρυξε διάδοχον τοῦ βασιλείου της μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία μετὰ τὸ νὰ ἦτον γερόντισσα εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανεν. Ἡ

Ρεσπίνα ἔδειξε κάποιαν δυσκολίαν διὰ νὰ δεχθῇ αὐτὴν τὴν ἀξίαν· μαὶ ὁ λαὸς τὴν ἐδίωκε καὶ τὸ ἐδέχθη, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔλαβον αἰτίαν διὰ νὰ τὸ μετανοήσουν. Ἐπειδὴ καὶ τόσον τοὺς ἐκυδερνοῦσε καλὰ καὶ φρόνιμα, ὅπου τοὺς ἔκαμεν ὅλως εὐτυχισμένους, καὶ εὐχονταν δι' αὐτὴν ἡμέραν καὶ νύκτα. Αὐτὴ ἀφ' οὗ καὶ ἀνέβηκεν εἰς τὸν θρόνον, τὸ περισσότερον μέρος τῆς ἡμέρας τὸ ἐθυσίαζεν εἰς τὸ νὰ κυδερνᾷ τὸν λαὸν της, καὶ εἰς τὸ νὰ κάνῃ τὰ ὅσα ἦτον πρὸς ὠφέλειάν του· τὸ δὲ ἐπίλοιπον τὸ ἀπερνοῦσε μὲ μίαν σκλάβαν γραῖαν, ὀνόματι Χαλάκ, ἡ ὁποία εἶχε πνεῦμα μέγαλον καὶ φρονιμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφανερώωνεν ὅλα της τὰ μυστικά, καὶ ἐσυμβουλευέτο μὲ αὐτὴν εἰς τὰ συμφερώτερα πράγματα τοῦ βασιλείου της.

Μίαν ἡμέραν, ἡ Ρεσπίνα εὐρισκομένη μὲ τὴν Χαλάκ ἄρχησε νὰ διαλογίζεται εἰς τὰ ἀπερασμένα της συμβεβηκότα, καὶ νὰ στοχάζεται τὴν ἀπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ὁ ἡγαπημένος της Ταμίμ ἄνδρας της, νομίζοντάς την ἀποθαιμένην, μὲ ὄνομα μοιχαλίδος, καθὼς τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ· ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα, ὅπῃ τῆς εἶχαν συνέβῃ· ὅθεν ἀποφάσισεν ὅτι νὰ φανερώσῃ ὅλα της τὰ ἔσωθεν εἰς τὴν αὐτὴν Χαλάκ, διὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ αὐτὴν κάποιαν παραμυθίαν εἰς τὰς αὐτοὺς πόνους της. Καὶ ἀφ' οὗ τῆς τὰ ἐδιηγήθη ὅλα τὰ ὅσα τῆς ἐσυνέβηκαν, ἡ Χαλάκ ἔμεινε πολλὰ θαυμασμένη, καὶ ἦτον διὰ πολλὴν ὥραν ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της, μὴν ἡξεύροντας τί νὰ ἀποκριθῇ τῆς κυρᾶς της, διὰ νὰ τῆς δώτῃ ἀνεσιν εἰς τὰς πόνους της· ἀλλὰ τέλος πάντων ἐρχομένη εἰς τὸν ἑαυτὸν της, ἔτζι ἄρχησε νὰ τῆς λέγῃ.

Ὁμολογῶ, ὦ κυρά μου, τὴν ἀλήθειαν, ὅτι εἰς ταῖς δυστυχίαις σου πρέπει κάθε λογῆς συμπά-

Θεῖα, καὶ ἡμπορῶ κατ' ἀλήθειαν νὰ σοῦ παραστή-
σω, ὅτι δὲν εἶναι μεγαλήτερος ὁ πόνος σου ἀπὸ
τὸν ἐδὶκόν μου. Ἡ ἀγάπη ὅπου εἰς ἐμένα ἔχεις,
ἡ εὐεργεσίαις ὅπου μοῦ κάνεις, καὶ τὸ θάρρος ὅ-
που εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην με δείχνεις, εἶναι ὅλα
δυνατὰ αἵτια, ὅπου με κάνουν νὰ συγκοινωνῶ εἰς
τὰ βάσανά σου. Παρηγορήσου τὸ λοιπὸν κυρά με,
καὶ παῦσε ἀπὸ τὰ παράπονά σου· καὶ ἐλπίζω
ὅτι ὁ Οὐρανός, ὅπου σὲ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τόσους
κινδύνους ὅπου σοῦ ἔτυχαν, αὐτὸς θέλει σὲ κάμει
νὰ ἰδῇς μίαν ἡμέραν δεδικαιωμένην τὴν ἀθωότητά
σου, καὶ παιδευμένους ἐκείνους ὅπου σὲ ἐκατά-
τρεξαν, διατὶ τέτοιαις παρανομίαις δὲν ἀπομέ-
νουν ἀπαιδεύταις. Βέβαια, ἀπεκρίθη ἡ Ῥεσπίνα,
ὁ Οὐρανός δὲν ἀφίνει ἀπαιδεύτους τοὺς κακο-
ποιούς· μὰ ἐποθοῦσα διὰ ἡσυχίαν μου, εἴαν ἦτον
τὸ βολετόν, ὅτι ὁ ἄνδρας μου νὰ ἤθελεν ἡμπορέ-
σῃ νὰ ἔλθῃ εἰς φῶς διὰ τὴν ἀθωότητά μου, καὶ
νὰ ἤθελε γνωρίσῃ τὴν παράνομον σκληροκαρδίαν
τοῦ Ῥαβᾶν, ὅπου πρὸς ἐμένα ἔδειξεν· ἐτούτῃ εἶ-
ναι ἡ μεγαλήτερη χάρις, ὅπου πάντα περικαλῶ
τὸν Οὐρανὸν νὰ μοῦ τὴν κάμῃ, καὶ ὕπερον εἶμαι
εὐχαριστημένη νὰ ἀποθάνω.

Ἐπειδὴ καὶ ἔχεις αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν, ἀπε-
κρίθη ἡ Χαλάκ, ὥς ἦσαι βέβαιη, ὅτι θέλει τὴν
ἀπολαύσεις· ἐγὼ διὰ τὴν ἀγάπην ὅπου σὲ ἔχω,
καὶ διὰ τὸ χρέος ὅπου σοῦ ὁμολογῶ, δὲν θέλω ἀ-
φήσει κανένα τρόπον, καὶ μέσον ὅπῃ νὰ ἡμπορέσῃ
νὰ σοῦ δώσῃ θεραπείαν. Ἐγὼ, ἡξευρε, πῶς ἔχω
ἓνα ἀπόκρυφον ἰατρικὸν εἰς κάθε ἀρρώστίαν νὰ
τὴν ἰατρεύῃ με εὐκολίαν· αὐτὸ ἕως τὴν ὥραν
δὲν τὸ ἐφανερώσα κανενός· καὶ διὰ νὰ σὲ εὐχαρι-
στήσω καὶ νὰ σὲ ἰδῶ ἡσυχην, θέλω νὰ τὸ φα-
νερῶσω, διὰ ταῖς ἰατροίαις ὅπου με αὐτὸ θέλο-

μεν κάμει· θέλουν παρακινηθῆναι νὰ τρέξουν πολλοὶ ξένοι ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀκούοντες τέτοια θαυμαστὰ πράγματα, εἰς ἐτοῦτο τὸ νησί· καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ξένων, ὅπου μέλλουν νὰ ἔλθουν, ἐλπίζω ὅτι νὰ ἤθελεν ἔλθῃ καὶ ὁ ἄνδρας σου μετὰ τὸν Ῥαβᾶν, καὶ οἱ ἄλλοι ὅπου σὲ ἐκατάτρεξαν· καὶ ἔτιζι θέλεις ἀπολαύσει τὸ ποθούμενον. Πολλὰ ἐχάρηκεν ἡ Ῥεσπίνα εἰς τὰ ὅσα τῆς ἔταξεν ἡ ἡγαπημένη της, καὶ πολλὰ τῆς ἄρεσεν ὅπου ἔμαθε, πῶς αὐτὴ ἔχει ἓνα τέτοιον ἰατρικὸν θαυμαστὸν, μετὰ τὸ ὅποιον νὰ ἡμπορῇ νὰ ἰατρεύῃ κάθε ἀρρώστιαν καὶ κακόν. Ἐπρόσταξεν αὐτὴ δὲ αὐτό, ὅτι νὰ κτίσουν ξενοδοχεῖα καὶ νοσοκομεῖα διάφορα διὰ τοὺς ἀρρώστους, ὅπως ἤθελαν συντρέξει εἰς αὐτὸ τὸ νησίον. Ἐπειτα ἔσειλεν εἰδῆσιν εἰς ὅλα τὰ βασίλεια, ὅτι ὅσοι ἤθελαν ἔχει ἀρρώστιαν ἀνιάτον νὰ ἔρχωνται εἰς ἐκεῖνο τὸ νησί, καὶ θέλουν ἰατρευθῆναι χωρὶς κανένα ἔξοδον. Αὐτὴ ἡ εἰδήσις ἔγεινε φανερά εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐφάνηκαν εἰς αὐτὸ τὸ νησί νὰ ἔλθουν ἀρρώστοι πολὺ πλῆθος, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν φήμην τῆς βασίλισσας ἤρχονταν νὰ ζητήσεν θεραπείαν εἰς ταῖς ἀρρώστιας των, καὶ ὅλοι ἐγύριζαν εὐχαριστημένοι. Ὑπῆγαν τὸ λοιπὸν μίαν ἡμέραν τινές, καὶ εἶπαν τῆς Ῥεσπίνας, ὅτι ἦτον ἐκεῖ ἕξ ξένοι, οἱ ὅποιοι ἐζητοῦσαν διὰ νὰ τῆς μιλήσουν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἓνας ἦτον τυφλός, ἓνας παραλυτικός, ἄλλος ὑδρωπικισμένος, καὶ ἄλλος τρελλός. Αὐτὴ εὐθὺς ἐπρόσταξεν ὅτι νὰ τοὺς φέρουν ἐμπροσθέν της, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια μετὰ τὰ χερίά της ἔδιδε τὰ ἰατρικὰ εἰς τὸν καθένα, καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι ἔπρεπε νὰ παρασταθοῦν ὀμπρὸς της.

Ὅταν ἐφθασαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ξένοι εἰς τὸ
Nov. Ar. T. III. 19

παλάτι της, δύο δούλοι της τούς ἔφεραν ὀμπρὸς εἰς τὴν βασίλισσαν, ἣ ὁποία εἶχε σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν της με ἓνα πανί ψιλόν· οἱ ξένοι ἔπεσαν εἰς τὰς πόδας της, καὶ τῆς ἐζήτησαν ἔλεος. Αὕτῃ προτάζοντάς τους νὰ συκωθοῦν τοὺς ἐρώτησε τί ἠθελαν, καὶ ἀπὸ τί τόπον ἦτον. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἄρχησε νὰ ὁμιλῇ ἀπὸ μέρος τῶν ἄλλων λέγοντας· ὦ μεγαλωτάτῃ βασίλισσα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ σκέπη, καὶ νὰ αὐξάνῃ τὰς ἡμέρας σου· ἡμεῖς εἴμεσθεν δυστυχισμένοι, καὶ ἦλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ ἰατρευθῶμεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου, εἰς τὰ πάθη ὅπου ἔχομεν. Μιλήσετε πλέον ἑστέρα, τοὺς εἶπεν ἡ βασίλισσα, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς ἐστοχάσθη καλὰ· διατὶ κανένα καλὸν δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς κάμω, ἂν πρῶτον δὲν ἀποφασίσετε νὰ φανερώσετε ἐδῶ εἰς τὸ παρὸν τὰ αἷτια, ὅπῃ σᾶς ἐπροξένησαν αὐτὰ τὰ πάθη. Βασίλισσα, τότε ἄρχησεν ἓνας ἀπὸ αὐτὰς νὰ λέγῃ, κατὰ τὸ πρόσαγμα σου πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ὑπακούσωμεν. Ἐγὼ εἶμαι ἓνας πραγματευτῆς ἀπὸ τὴν Μπάσραν, καὶ εἶχα ὑπανδρευθῇ με μίαν ὠραιότατην κόρην, ὅπῃ ὁ κόσμος δὲν εἶχε παρόμοιαν· πηγαινάμενος εἰς ἓνα ταξείδι, τὴν ἄφησα εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅπου εἶναι τοῦτος ὁ τυφλός. Καὶ ὅταν ἐγύρισα ἀπὸ τὸ ταξείδι, αὐτὸς μου εἶπε, πῶς εὐρίσκοντας τὴν γυναῖκά μου, ὅπου ἔκανε ἀτιμίαν εἰς τὴν τιμὴν μου, ἡ δικαιοσύνη ἐπρόσταξε καὶ τὴν ἔθαψαν ζωντανήν διὰ παιδείαν τοῦ σφάλματός της, διὰ τὸ ὅποιον συμβεβηκός αὐτὸς ἐδοκίμασε τόσῃν θλίψιν, καὶ παράπονον εἰς τὴν ἀτιμίαν μου, ὅπου ἀπὸ τὰ πολλὰ κλαύματα ὅπου ἔχυσεν, ἔχασε τοὺς ὀφθαλμούς του. Εἴτούτῃ εἶναι ἡ ἱστορία μου, ὦ βασίλισσά μου· ὅθεν σὲ περικαλῶ νὰ μᾶς ἐλεήσης, διὰ νὰ ξανα-

δῶσης τὴν ὄρασιν εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ἐπειδὴ καὶ ἡ φήμη τῆς χάριτός σου με ἐθάρρυνε καὶ τὸν ἔφερα ἐδῶ μαζί μου.

Ὁ Ταμίμ, ὁποῖος ἦτον ἐκεῖνος ὅπου ὠμιλοῦσε τῆς Ῥεσπίνας χωρὶς νὰ τὴν γνωρίσῃ, ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, καὶ ἀνάμενε τὴν ἀπόκρισιν τῆς βασίλισσας, ἡ ὁποία ἔμεινε τόσον ἐκστατικὴ εἰς τὸ νὰ ἰδῇ ἐκεῖ τὸν ἄνδρα τῆς, ὅπου δὲν ἤμπορεσε τότε νὰ ἀποκριθῇ παντελῶς· ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἐσυνῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκστασίν τῆς, ἔτξι, τῇ εἶπεν· Εἶναι αὐτὸ ἀληθινόν, ὅτι ἡ γυναῖκά σου ὅπου ἐτάφη ζωντανὴ νὰ σοῦ ἔκαμεν ἀδικίαν; πῶς τὸ στοχαζέσαι ἐσύ; Ὅσον διὰ ἐμέ, ἀπεκρίθη ὁ Ταμίμ, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω, στοχαζόμενος ταῖς χάρες καὶ τὴν ἀρετὴν ὅπου εἶχε· μὰ, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, ἐγὼ βέβαια ἔχω μίαν τυφλὴν πίσιν εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ αὐτὸ με κάνει νὰ ἀμφιβάλλω εἰς τὴν ἀθωότητά τῆς.

Ὅποτεν ὁ Ταμίμ ὠμίλησεν εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ βασίλισσα τοῦ εἶπε· τόσον φθάνει· ἐγὼ θέλω ἐξετάξαι καλῆτερα ἀπὸ ἐσένα, ἂν ἡ γυναῖκά σου δικαίως ἐπαιδεύθῃ· καὶ αὐριον θέλω σοῦ τὸ εἰπεῖ, καὶ θέλω ἰδεῖ ἂν ὁ ἀδελφός σου ἠμπορεῖ νὰ ξαναλάβῃ τὸ φῶς του. Μετὰ τοῦτον, ἄρχησεν ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφίαν τοῦ Ταμίμ νὰ λέγῃ· Βασίλισσά μου, ἐγὼ ἔχω ἕνα σκλάβον Ἀράπην, τὸν ὁποῖον τὸν ἀνάθρεψα παιδιόθεν, καὶ τῶρα αὐτὸς ἔχει δύο χρόνους ὅπου εἶναι παραλυτικὸς, καὶ κἀνένας ἰατρός δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν ἰατρεύσῃ, ὅμως δὲν ἠξέυρω τὸ αἶτιον, ἀπὸ τί τοῦ προῆλθεν· ὅθεν τὸν ἔφερα εἰς τὰ ποδάρια τῆς βασιλείας σου ἐλπίζοντας ὅτι νὰ τὸν ἰδῶ ἰατρευμένον δι' ἀνάπαυσίν μου. Ἡ βασίλισσα ἀφ' οὗ καὶ ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν, καὶ ἐγνώρισε, πῶς αὐτὸς ὅπου

τῆς ὠμίλησεν ἦτον ὁ Ἀράπης ὁ κλέπτης, εἰς τῷ
 ἐποίου τὸ σπῆτι εἶχεν οἴκονεύσει, καὶ ὅτι ὁ πα-
 ραλυτικός ἦτον ὁ σκλάβος τοῦ ὁ Ἀράπης, ὅπου
 τὴν ἐσυκοφάντησε, τοῦ εἶπεν εἰς τῷτον τὸν τρό-
 πόν· Ἐκατάλαβα καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσίν σου,
 ὅμως δὲν εἶμαι πληροφορημένη δι' αὐτὴν τὴν ὁ-
 μολογίαν, καὶ αὖριον θέλω τὴν ἐξετάξει καλήτε-
 ρον. Καὶ ἐσύ, ἀκολούθησεν αὐτὴ νὰ λέγῃ γυρί-
 ζοντας πρὸς ἕνα ἄλλον διατὶ εἶσαι ὑδρωπικιασμέ-
 νος; Ὁ βασίλισσά μου, ἐκεῖνος ἀπεκρίθη· δὲν ἤ-
 ξεύρω ὅτε ἐγὼ ἀπὸ ποίαν αἰτίαν μου ἦλθεν αὐτὴ
 ἡ ἀσθένεια· ἂν δὲν μου προῆλθεν ἐτούτῃ ἀπὸ τὸ
 νὰ ἠθέλησα νὰ βιάσω μίαν νέαν καὶ ὠραίαν σκλάβ-
 βαν, ὅπου εἶχα ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος
 εἰς ἕνα παραθαλάσσιον μου τὴν ἐπούλησε.

Ἡ βασίλισσα ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ λόγια ἐστο-
 χάσθη τὸν ὑδρωπικόν, καὶ τὸν ἐγνώρισε διὰ τὸν
 Καπετάνιον ὅπου τὴν εἶχεν ἀγοράσει. Αὐτὴ ἐκα-
 μώθη πῶς νὰ μὴν τὸν ἐγνώρισε, καθὼς ἔκαμε καὶ
 μέ τοὺς ἄλλους, καὶ τὸν ἄφησε διὰ νὰ ἀκολου-
 θήσῃ τὴν ὁμιλίαν του, εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.
 Στοχάζομαι τὸ λοιπὸν ἀκολούθησεν ἐκεῖνος νὰ λέ-
 γῃ, ὅτι ἡ ἀρρώστία μου νὰ ἦναι μία δικαία παί-
 δευσις τοῦ Οὐρανοῦ. Καὶ ἐγὼ, ἐφώνηξεν ἕνας
 ἄλλος ἀπὸ ἐκείνην τὴν συντροφίαν, στοχάζομαι
 παρομοίως, ὅτι τὸ κακὸν ὅπου μὲ ἦλθε, καὶ παι-
 δεῖσθαι τοσοῦτον σκληρῶς ἀπὸ τὴν τρελλάδα, νὰ
 ἦναι μία παίδευσις, ὅπου δικαίως μου τυχαίνει,
 ἐπειδὴ καὶ νὰ σοῦ ἐπούλησα ἐκείνην τὴν σκλάβαν
 ἀδίκως, τὴν ὁποίαν ἐναντίον τῆς θελήσεώς της
 τὴν ἔμπασες εἰς τὸ καράβι σου· ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη
 πλέον ὑπεύθυνος ἀπὸ ἐσένα, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνη νὰ
 ἦτον ὑποκείμενον ἐλεύθερον, εἰς τὴν ὁποίαν ἤμεν
 ὑπόχρεως τῆς ζωῆς μου, εἰς ἀνταμοιβὴν διὰ τὰ

καλὸν ὅπερ μὲ ἔκαμε, σοῦ τὴν ἐπούλησα μὲ δόλον
 διὰ σκλάβαν. Ἐκατάλαθεν εὐθύς ἡ βασίλισσα, ὅτι
 αὐτὸς ὁποῦ ὠμιλοῦσεν ἦτον ἐκεῖνος ὁ νέος, ὁποῦ
 τὸν ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν θανάτου πληρώνοντας τὰ
 πενήντα φλωρία. Τότε αὕτη εἶπεν εἰς αὐτούς·
 Θέλω μετὰ χαρᾶς ἐπιχειρισθῇ μὲ κάθε μου ἐπιμέ-
 λειαν διὰ νὰ σᾶς ἐλαφρώσω ἀπὸ ταῖς ἀσθενείαις
 σας· ὡς τόσον πηγαίνετε διὰ τὴν ὥραν εἰς τὰ
 οἰκονάκιά σας, καὶ αὔριον εἰς ἐτούτην τὴν ὥραν
 ξαναγυρίσατε ἐδῶ· ὁ τυφλὸς καὶ ὁ παραλυτικὸς,
 ἂν θέλουν νὰ ἰατρευθοῦν, πρέπει νὰ ἐξομολογη-
 θοῦν καθαρὰ τὰ πταίσματα, ὁποῦ αὐτοὶ ἔκαμαν,
 ἀγκαλὰ καὶ ἐγὼ ἡξεύρω καλῶτατα τὰ ὅσα ἐσυ-
 νέδησαν, μὰ θέλω νὰ ἀκούσω παρρησίᾳ νὰ τὰ
 ἐξομολογηθοῦν, χωρὶς νὰ προσθέσουν καμμιᾶς λο-
 γῆς ψεύτικην πρόφασιν· διατὶ ἂν εἰποῦν ψεύμα-
 τα, ἀντὶς νὰ μὲ κάμουν νὰ τοὺς ἰατρεύσω, θέλω
 τοὺς παιδεύσει σκληρότατα.

Τότε οἱ ξένοι ἐμίσευσαν διὰ νὰ πηγαίνουν εἰς
 τὰ οἰκονάκιά τους· καὶ οἱ δύο ἀπὸ αὐτοὺς εὐρί-
 σκονταν εἰς καλαῖς ἐλπίδες· μὰ ὁ ἀδελφὸς τοῦ
 Ταμίμ καὶ ὁ σκλάβος Ἀράπης ἦταν πολλὰ περί-
 λυποι· ἐποθέσαν καλῆτερον ὅτι νὰ στέκωνται ἐπὶ
 ζωῆς τῆς εἰς τὴν κατάστασιν, ὁποῦ εὐρίσκονταν,
 παρὰ νὰ βιασθοῦν ἐκεῖ νὰ κάμουν μίαν φανεράν
 ἐξομολόγησιν τῶν ἀνομημάτων τους καὶ τῆς προ-
 δοσίας των· καὶ ἔπασχαν νὰ κρύψουν τὸ σφάλμα
 τους ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἔβλαψαν· καὶ ἔτξι ἀπέ-
 ρασαν ἐκείνην τὴν νύκτα χωρὶς νὰ λάβουν παρα-
 μικρὴν ἀνάπαυσιν.

Ἡ Ῥεσπίνα, ἀφ' ἧς καὶ ἐμίσευσαν ἐκεῖνοι, ἦτον
 ὅλη χαρούμενη· καὶ ἐτραδίχθη εἰς τὸν χοντζερέ
 τῆς μὲ τὴν Χαλάκ, διὰ νὰ συμβουλευθῇ ἐπάνω
 εἰς τὰ ἱατρικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἔμελλε νὰ ἰατρεύσῃ

τούς ἀσθενεῖς. Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἐγὼ, κυρά μου, εἶπεν ἡ σκλάβα, ὅτι ὁ Οὐρανὸς θέλει ἐπακούσει ταῖς παρακάλεσές σου, καὶ ὅτι οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι, ὅπου σὲ ἔδλαψαν, θέλουν εὐρεθῇ εἰς ἀνάγκην διὰ νὰ δικαιώσουν τὴν ἀθωότητά σου καὶ τὴν ἀκακίαν σου, καὶ νὰ ὁμολογηθοῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πταῖσται καὶ προδόται; τῶρα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου νὰ τοὺς συμπαθήσῃς, ἢ νὰ τοὺς παιδεύσῃς. Ἐγὼ ἔχω μεγάλην εὐχαρίστησιν ὡς ἀκριδὴ με φιλενάδα, ἀπεκρίθη ἡ Ρεσπίνα· καὶ δὲν ἔχω λόγια ἀρκετὰ εἰς τὸ νὰ δοξάσω τὸν Οὐρανόν, διὰ τὴν χάριν ὅπου μοῦ ἔκαμεν· ἐπειδὴ καὶ ἔμπροσθεν εἰς τὸν ἄνδρα μου θέλει γνωρισθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη με, καὶ ἡ ἀνομία ἐκείνων ὅπως μὲ ἔδλαψαν· θέλω ὅτι νὰ ἰατρευθοῦν· εἰς καιρὸν ὅπου ἔπρεπε νὰ προσάξω νὰ τοὺς παιδεύσουν μὲ σκληρότατα παιδευτήρια, θέλουν δοκιμάσει μὲ μεγάλην τοὺς καταισχύνῃ τὴν γενναιότητα τῆς εὐσπλαγχνίας μου· ἐσὺ ἀπόψε ἐτοίμασε τὰ ἰατρικὰ διὰ νὰ μοιράσῃς κατὰ τὴν ἀρρώστίαν τοῦ καθενός· καὶ αὐριον ὅποτεν ἔλθῃν ἐδῶ, θέλω σὲ προστάξει διὰ νὰ τὴς δώσῃς νὰ ἰατρευθοῦν· καὶ ἐσὺ ᾗσαι βέβαια, ὅτι θέλεις λάβῃ ἀπὸ ἐμὲ ἀνταμοιβὴν ἀξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης σου.

Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν τὸ λοιπὸν οἱ τέσσαρες ἀσθενεῖς, μὲ τὸν Ταμίμ, καὶ τὸν κλέφτην, ἦλθαν εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἐπαρρήσιασθησαν εἰς τὴν βασιλίσσαν, ὅπου ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον της, τὴς ὁποῖους εὐθύς ὅπου τοὺς εἶδε, τοὺς εἶπε· Λοιπὸν, ἀποφάσισεν ὁ τυφλὸς, καὶ ὁ παραλυτικὸς, ὅτι νὰ μὴν κρύψουν τίποτε εἰς τὴν ἐξομολόγησιν, ὅπου ἔχουν νὰ κάμουν; μὰ ἄλλοι εἰς ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς δύο, ὅπου νὰ μὴν εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Ἀράπης, τότε ἐπλησίασε γεμάτος ἀπὸ ἐντρο-

πὴν καὶ φόβον, γνωρίζοντας πῶς δὲν τοῦ ἐσύμ-
φερε νὰ εἰπῇ ψεύματα, ἀποφάσισε, καὶ ὁ, τι πάθη
ἔς πάθη, διὰ νὰ εἰπῇ τὴν κάθε ἀλήθειαν εἰς τὰ
ὅσα ἐσυνέβηκαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ αὐθεντός του
ἐπάνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ῥεσπίνας. Ὁμολό-
γησε τὸ λοιπὸν παρρησίᾳ τὰ ὅσα ἔκαμεν ἐναν-
τίον τῆς Ῥεσπίνας, χωρὶς νὰ κρύψῃ παραμικρὸν,
καὶ τὸν φόβον τοῦ παιδὶς τοῦ αὐθεντός του, καὶ
τὰ ἐπίλοιπα καθὼς ἠκολούθησαν.

Ὅπότεν ὁ Ἀράπης ὠμολόγησε πᾶσαν τὴν ἀ-
λήθειαν, εἶπε· Τοῦτο εἶναι τὸ πταισίμῳ μου, καὶ
ὁ Οὐρανὸς μου εἶναι μάρτυρας πῶς τὸ μετανῶ.
Ἀ' ἐπίδουλε, ἐφώναξεν ὁ αὐθεντής του γεμάτος
ἀπὸ θυμὸν· Εὐὸ τὸ λοιπὸν παράνομε εἶσαι ἐκεῖ-
νος, ὅπου μου ἐφόνευσες τὸν μοναχὸν μου υἱόν,
καὶ ἔρριξες τὸ βάρος εἰς τὴν Ῥεσπίναν, ἡ ὁποία
ἦτον ἀθώα; Ὡ μεγάλη βασίλισσα, δός μου τὴν
ᾄδειαν ὅτι εἰς τούτην τὴν στιγμήν νὰ τοῦ χω-
ρίσω τὴν κεφαλὴν· ἓνας ἄνομος ὅπῃ ἐστάθη ἀρ-
κετὸς νὰ κάμῃ ἓνα τέτοιον ἀνόμημα, καθὼς τὸ
ὠμολόγησε, δὲν εἶναι πλέον ἄξιος νὰ εὕρισκεται
εἰς τὸν κόσμον. Ὁχι, ἀπεκρίθη ἡ βασίλισσα, ἐγὼ
δὲν θέλω νὰ τῇ σηκώσῃς τὴν ζωὴν· ἐπειδὴ καὶ
μὲ ὠμολόγησε τὸ σφάλμα τς, θέλω νὰ τὸν συμ-
παθήσω, καὶ νὰ τὸν ἰατρεύσω. Καὶ οὕτω λέγον-
τας, ἐπρόσταξε τὴν Χαλὰκ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ἰα-
τρικόν, καὶ πέρνοντάς το δὲν ἀπέρασε πολὺ, ὅπῃ
ὁ Ἀράπης ἐξανέλαβε τὴν κίνησιν τοῦ κορμὶς τς.
Οἱ περιεπῶτες ἔμειναν ἐκστατικοὶ εἰς τὴν ὀγλή-
γορην ἰατρείαν, καὶ ἔλεγον χιλίους ἐπαίνους τῆς
βασίλισσας· αὕτῃ ὁμοίως ὥρισε νὰ δοθοῦν καὶ
εἰς τοὺς ἄλλους τὰ ἰατρικὰ, τὸσον εἰς τὸν ὑ-
δρωπικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸν τρελλόν, οἱ ὅποιοι
καὶ αὐτοὶ εὐθὺς τελείως ἰατρεύθησαν.

Ὁ Ταμίμ τότε δὲν ἀμφίβαλλε καθόλου, ὅτι ὁ ἀδελφός του νὰ μὴν ξαναλάβῃ τὸ φῶς του, ὥστε ὁποῦ τοῦ εἶπεν· Ὡ Ῥαβᾶ· εἰς ἐσένα στέκεται νὰ μιλήσῃς· ἡ βασίλισσα ἄλλο δὲν ἀναμένει, παρὰ νὰ σὲ ἰατρεύσῃ καὶ ἐσένα ἀκόμη. Ναί, εἶπεν ἡ βασίλισσα· πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἱστορίαν του μὲ ἀλήθειαν· διατὶ ἂν κρύψῃ τιποτε, θέλει παιδευθῇ σκληρῶς, ἐπειδὴ εὐθύς τὸν καταλαμβάνω ἂν εἰπῇ ψεύματα. Ὁ Ῥαβᾶν εὐρισκόμενος ἀνάμεσα εἰς τὴς δύο κινδύνους, ὅτι ἂν εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν ἦτον κακὰ, καὶ ἂν τὴν κρύψῃ χειρότερα, καὶ μὲ τὸ στανιόν του ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅλον ἐκεῖνο, ὁποῦ ἔκαμεν ἐναντίον τῆς Ρ'εσπίνας· καὶ πῶς ἐμετανουῶσεν εἰς τὴν ἀδικίαν, ὁποῦ ἔκαμε τοῦ ἀδελφοῦ του, κάνοντας νὰ θανατωθῇ ἀδίκως ἡ ὡραιότατη του γυναῖκα, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἠκολούθησαν, καὶ ἐξωμολογήθη τὴν ἀνομίαν του μὲ μεγάλην συντριβὴν, χωρὶς πρόφασιν κάμμίαν. Ὁ Ταμίμ ἀκούοντας αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν ὁποῦ ἔκαμεν, καὶ καταλαμβάνοντας καταλεπτῶς ὅλην τὴν κακίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τὴν ἀθωότητα τῆς Ρ'εσπίνας του, ἔδωκεν ἓνα μέγαν βρυχμὸν, καὶ ἔπεσε λειποθυμημένος. Οἱ περιεστώτες ἔτρεξαν νὰ τὸν σηκώσουν· καὶ κάνοντάς τον νὰ ξαναλάβῃ ταῖς αἰσθησέας του μὲ διάφορα μυρωδικὰ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν θρόνον τῆς βασίλισσας καὶ εἶπεν· Ὡ βασίλισσά μου εὐχαριστήσου, ὅτι ἐγὼ νὰ τὸν γυρίσω ὀπίσω εἰς τὴν Μπάσραν ἐτοῦτον τὸν παράνομον ἀδελφόν μου καθὼς εἶναι· ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ πλέον τὴν ἰατρείαν του, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατόν του· θέλω νὰ τὸν φέρω ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ἐκεῖ ὁποῦ ἡ γυναῖκά μου ἐτάφη ζωντανή, καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν φονεύσω· βλέπει καλῶτατα ἡ βασιλεία σου,

ὅτι τὸ πταισίμιόν τε καὶ ἡ παρανομία τοῦ ἐξαίθη
πολλὰ σκληρὴ διὰ νὰ ἤμπορέσω νὰ τὸν συμ-
παθήσω.

Ἐστάθη καμπόσον ἡ βασίλισσα χωρὶς νὰ ἀπο-
κριθῇ· διατὶ ὑποκάτω εἰς τὸ σκέπασμα ὁποῦ εἶ-
χεν εἰς τὸ κεφάλι ἔκλαιε θερμῶς· τόσον ἦτον δια-
περασμένη ἀπὸ τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν
ἔδλεπεν ὅπῃ ἦτον ὁ ἄνδρας τῆς· καὶ ἀφ' ἧς ἐσφύγ-
γισε τὰ δάκρυά τῆς, ἔτζί ὠμίλησε τοῦ Ταμίμ.
Ἐγὼ σὲ ἐξορκίζω ὡς πραγματευτῇ, ὅτι νὰ συγκε-
ράσης τὸν θυμόν σου δι' ἀγάπην μου· ὁ ἀδελφός
σου κατὰ ἀλήθειαν ἔκαμεν ἓνα μεγάλον ἀνόμημα·
μὰ ἐπειδὴ καὶ τὸ ὠμολόγησε παρρησία, καὶ ὅτι
μοναχός του καταφρονεῖται, πρέπει νὰ τὸν συγχω-
ρέσης· ἐνθυμήσου πῶς εἴστε καμωμένοι ἀπὸ ἓνα
αἷμα καὶ οἱ δύο, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι χρεῖα νὰ
μεταδώλης τὸν θυμόν σου. Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια
τῆς βασίλισσας ὁ Ταμίμ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· εἰς
τὴν βασιλείαν σου στέκεται νὰ μὲ προστάξης, ὡ-
σάν ἐπιθυμῇς, ὅτι νὰ συμπαθήσω τὸ πταιξίμιόν τε·
τὸ δέχομαι διὰ νὰ σὲ ὑπακούω· φθάνει μόνον ὅτι
εἰς τὴν Μπάσραν νὰ κηρύξῃ τὸ πταιξίμιόν τε, καὶ
τὴν ἀθωότητα τῆς ἡγαπημένης μου γυναικός.

Τελειώνοντας ἐδῶ ὁποῦ νὰ ὁμιλῇ ὁ Ταμίμ, ἡ
βασίλισσα ἐπρόσταξε τὴν Χαλὰκ νὰ δώσῃ τὸ ἱα-
τρικὸν τοῦ τυφλοῦ· καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα ὁ
Ρ'αδᾶν ἐξανάλαβε τὸ φῶς τε. Εἰς τέτοιον θάμα
ἐξανανέωσαν οἱ περιεστῶτες τοὺς ἐπαίνους πρὸς
τὴν βασίλισσαν· ἡ ὁποία ὕστερον ἀπέλυσε τοὺς
ξένους νὰ ὑπᾶν εἰς τὰ οἰκονάκιά τους, λέγοντάς
τες· μεταγυρίσετε ἐδῶ ἀκόμη αὔριον, καὶ θέλετε
ἰδεῖ πράγματα, ὁποῦ νὰ σᾶς κάμουν νὰ θαυμά-
σετε, καὶ νὰ μείνετε περισσότερον ἐκστατικοί.
Εἰς τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐγύρισαν εἰς τὸ παλάτι

αὐτοὶ οἱ ξένοι· ἡ βασίλισσα τότε ἔκραξε τὸν Ταμίμ, καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ κοντὰ τῆς ἐπάνω εἰς ἓνα μικρὸν θρονὶ χρυσόν, ἔπειτα τῷ εἶπεν.

Γνωρίζω ὡς πραγματευτῇ, πῶς νὰ ὑπόφερες πολλαῖς θλίψεις καὶ πόνους. Ἐγὼ συμπονοῦμαι πολλὰ μὲ λόγου σου· ὅθεν διὰ νὰ σοῦ ἐλαφρώσω τοὺς πόνους, ἀποφάσισα, ὅτι νὰ σοῦ δώσω εἰς γυναῖκα μίαν ἀπὸ ταῖς πλέον μὲ εὐμορφαῖς σκλάβαις· καὶ ἂν τὸ δέχῃς, ἤμπορεῖς νὰ ἀπομείνης εἰς τὴν αὐλήν μὲ, νὰ ἀπεράσῃς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σου ὡς ἂν μέγας αὐθέντης. Ἀντὶς νὰ δεχθῇ τὸ πρόβλημα τῆς βασίλισσας ὁ Ταμίμ, ἐδόθη εἰς ἓνα πικρότατον κλαύσιμον, καὶ τῆς εἶπεν· ἡ γενναιοτάτη βασιλεία σου μὲ ὑποχρεώνει μὲ τόσαις χάρες, ὅπου μὲ κάνει νὰ μένω πολλὰ ἀντράλωμένος· ἐγὼ τὴν ἐξορκίζω νὰ μὴν τῆς κακοφανῇ ἂν δὲν τῆς δέχομαι τὴν χάριν, ὅπου ζητῇ νὰ μὲ κάμῃ, εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευθῶ μὲ μίαν ἀπὸ ταῖς σκλάβαις τῆς· ἕως ὅπου ζῶ, ἄλλη γυναῖκα ἔξω ἀπὸ τὴν Ῥεσπίναν δὲν θέλει ἔχει τόπον εἰς τὸν νοῦν μου· ἡ ἡγαπημένη μου Ῥεσπίνα εἶναι πάντα εἰς τὴν διάνοιάν μου· νὰ παρηγορηθῶ δὲν δύναμαι διὰ τὸν χαμόν τῆς· καὶ ἔχω γνώμην ὅτι νὰ πηγαίνω νὰ ἀπεράσω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου κλαίοντας εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου ἐτάφη ζωντανή.

Ἡ Ῥεσπίνα ἔμεινε θαυμασμένη εἰς τὸ νὰ εὕρῃ τόσον πιστὸν τὸν ἄνδρα τῆς· καὶ ὅλη πασίχαρος διατὶ δὲν ἠθέλεν αὐτὸς νὰ πάρῃ τὴν σκλάβαν (ὅπου διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ τὸ ἔκαμε) τῷ εἶπεν· ἂν ἐσύ ἔδλεπες ἀναστημένην αὐτὴν τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὁ χαμός τόσο σὲ θλίβει, θέλεις χαρῇ νὰ τὴν μεταϊδῇς, καὶ ἂν τὴν ἰδῇς θέλεις τὴν γνωρίσει; Καὶ ἔτσι λέγοντας ἐσήκωσε τὸ κάλυμμα

ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της, καὶ ὁ Ταμίμ τὴν ἐγνώρισε
 διὰ τὴν Ῥεσπίναν. Ἡ χαρὰ ὅπου αὐτὸς ἔλαβεν
 εἰς τὸ νὰ ἰδῇ τὴν γυναῖκά του, δὲν ἐστάθη ὀλι-
 γώτερη ἀπὸ τὴν ἔκστασιν καὶ σύγχυσιν τοῦ Ῥα-
 βᾶν, τοῦ σκλάβου Ἀράπη, τοῦ Καπετάνιου, καὶ
 τοῦ Νέου, θεωρῶντας εἰς τὴν βασίλισσαν τὴν
 μορφήν ἐκείνης, ὅπου ἐκατάτρεξαν. Αὕτῃ ἡ βα-
 σίλισσα ἀγκαλίασε τὸν Ταμίμ, καὶ τῇ ἐδιηγήθη
 τὰ συμβεβηκότα της ἔμπροσθεν εἰς ὅλους τὰς με-
 χιστάνους της καὶ τοὺς περιστῶτας, οἱ ὅποιοι
 ἔμειναν ὅλοι ἐκστατικοί. Ὁρίσεν ἔπειτα νὰ δώσῃ
 τοῦ κλέπτη Ἀράπη δέκα χιλιάδες φλωρία μὲ ἓνα
 πλούσιον φόρεμα χρυσὸν διὰ τὴν γυναῖκά του, ἀν-
 ταμείδοντας τὴν περιποίησιν, ὅπου εἰς αὐτὴν ἔ-
 κχαμαν. Καὶ μετέπειτα ἐνουθέτησεν ἐκείνης ὅπου
 τὴν ἔδρασαν, ὅτι νὰ ἐντρέπωνται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ
 τέτοια ἀνομήματα, διότι καθὼς πράξει καθένας,
 ἔτσι λαμβάνει. Ὑστερὰ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον,
 καὶ ἐπῆρε τὸν Ταμίμ ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὸν ἔφε-
 ρεν εἰς τὸν χοντζερέ της, καὶ ὄντας ἐκεῖ τῇ εἶπεν·
 ἐπειδὴ καὶ οἱ νόμοι ἐδῶ δὲν δίνουν ἄδειαν εἰς τὸ
 νὰ παραιτήσω τὸ βασίλειον, διὰ νὰ τὸ δώσω εἰς
 ἐσὲ νὰ τὸ κυβερνᾷς, διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σὲ
 βαρυφανῇ, μὰ στεκόμενος μαζί μου θέλεις εἶσαι
 συμμέτοχος εἰς τὴν βασιλείαν μου, καὶ εἰς τὴν
 γλυκύτητα μιᾶς ζωῆς τόσον εὐτυχισμένης· τοῦ
 ἀδελφοῦ σου θέλω τοῦ διορίσει μίαν ἐπιστάσιαν,
 εἰς τὴν ὁποίαν θέλει ἔχει αἰτίαν νὰ ᾔῃαι πολλὰ
 εὐχαριστημένος, καθὼς καὶ τὸ ἔκαμεν. Καὶ ὁ Ῥα-
 βᾶν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔγεινε πρῶτος κυβερνήτης
 τῆς βασιλείας, καὶ ἐπλήρωσε τόσον καλὰ τὸ χρέος
 τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ὅπου ἐκέρδησε τὴν ἀγάπην
 καὶ τὸ σέβας ὅλων τῶν ἐγκατοίκων ἐκείνου τοῦ
 νησίου. Καὶ οὕτως ἔμειναν ὅλοι εὐχαριστημένοι,

καὶ ἔζησαν μὲ μίαν ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν ἀνεκδιήγητον.

Χίλιαις καὶ μία ἡμέρα ἀπέρασαν, ὅπου ἡ Χαλιμὰ ἐδιηγοῦνταν τοῦ βασιλέως Ἀἰδῆν ταῖς ἱστορίαις, ὁ ὁποῖος στοχαζόμενος μὲ μεγάλον θαυμασμόν τὴν ἀγγίνοιαν τῆς μνήμης, ταῖς χάrait, καὶ ἐπιτηδειότηταις, ὅπου αὐτὴ ἡ Χαλιμὰ ἦτον στολισμένη, καὶ ὅπου δὲν ἐδαρύνετο νὰ ταῖς διηγᾶται, ἀλλὰ μὲ μεγάλην προθυμίαν καθημερινῶς ἐφεύρισκε νέαις ἱστορίαις εἰς τὸ διάστημα τόσο καιροῦ, μὲ τὰ ὁποῖα νόστιμα, καὶ πολυποίκιλα διηγήματα αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ παύσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ χαλεπὸν μῖσος, ὅπου ἔτρεφεν ἐναντίον εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν γυναικῶν, ὅπου ἐστοχάζετο πῶς ὅλαις νὰ μὴν ἦσαν πισταῖς πρὸς τοὺς ἄνδρας τους, καὶ μάλιστα, ὅπου στοχαζόμενος τὴν φρόνησιν, καὶ γενναιότητα τῆς αὐτῆς Χαλιμᾶς, ἡ ὁποία αὐτοθελήτως ἠθέλησε νὰ γένῃ γυναικὰ του, χωρὶς ποσῶς νὰ φοβηθῇ τὸν θάνατον, ὅπου ἔμελλε νὰ λάβῃ καθὼς τὸν ἔλαβαν καὶ ἄλλαις ἢ προηγουμέναις της· ἀποφάσισε τέλος πάντων νὰ τῆς χάρισῃ τὴν ζωὴν, καὶ νὰ τὴν κηρύξῃ καὶ διὰ ὁμόζυγόν του ἐπὶ ζωῆς του· ὅθεν σηκωνόμενος ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ ἀγκαλιάζοντάς την, τῆς εἶπεν· ὦ γλυκυτάτη, καὶ παμφιλτάτη μου Χαλιμὰ, βλέπω καλῶτατα, ὅτι ἡ ὡραία νόστιμια καὶ πολυλογητικαὶ ἱστορίαις σου, καὶ τὰ εὐμορφά σου διηγήματα, ὅπου ἀπὸ πολὺν καιρὸν μὲ ἐκρατοῦσαν εἰς περιδιάδασιν, ἐγίνησαν εἰς τοῦ λόγου σε πολλὰ ὠφέλιμα, καὶ ὅπου εἰς ἐμένα ἐδυνήθησαν νὰ μοῦ καταπραῖνουν τὴν ἀγανάκτησιν, ὅπου εἶχα πρὸς τὴν γυναικεῖαν φύσιν· ὅθεν νικῶντας μὲ αὐταῖς ἐσὺ τὴν ἀπόφασίν μου, καὶ τοὺς δεινοὺς νόμους, ὅπου ἀποφασιστικῶς ἔκαμα,

ΠΙΝΑΞ

Τῶν περιεχομένων ἐν τῷ παρόντι τρίτῳ Τόμῳ.

Ἀκολουθήσεις τῆς ἱστορίας τοῦ βασιλέως Βεδρεδίν Λώλου, καὶ τοῦ Βεζύρη τε τῆ Ταλμούχ, ἐπωνομαζομένου Μελαγχολικῆ. Φύλ.	3
Ἱστορία τοῦ βασιλοπούλου Σεήφ Μολτούκ, καὶ τῆς εἰκόνος τῆς Ἀλγεμαλ »	5
Ἱστορία τῆς βασιλοπέλας Μάλκας θυγατρὸς τοῦ Σερενδιῶ βασιλέως τῆς Ἰνδίας »	23
Ἀκολουθήσεις, τῆς ἱστορίας τῆ Βασιλέως Βεδρεδίν Λώλου καὶ τοῦ Βεζύρη του. »	33
Ἱστορία τοῦ Μαλέκ, καὶ τῆς βασιλοπούλας Σχυρίνας »	36
Ἀκολουθήσεις, τῆς ἱστορίας τῆ Βεδρεδίν Λώλου καὶ τοῦ Βεζύρη του »	61
Ἱστορία τῆ βασίλισσας Ὀρμῶζ, ἐπωνομαζομένης, βασιλέως χωρὶς θλίψιν, καὶ τῆς βασιλοπούλας Ρετζίας. »	75
Ἱστορία τοῦ σοφοῦ Ἀδικένα. »	401
Ἀκολουθήσεις καὶ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ βασιλέως Ὀρμῶζ, ἐπωνομαζομένου χωρὶς θλίψιν »	413
Ἀκολουθήσεις τῆς ἱστορίας τῆ Βεδρεδίν Λώλου καὶ τοῦ βεζύρη τε καὶ τῆ μουσικῆς τοῦ. »	424
Ἱστορία τῆς ὥραιας Ἀρούγιας »	425

Ακολουθήσεις τῆς ἱστορίας τῆς Βεδρεδίν Λώλα	
τῆς βεζύρη τς, καὶ τῆς μουσικῆς του . . Φύλ.	142
Ἱστορία τῶν ἐξαισίων συμβεβηκότων τοῦ	
Ἀμπουλδάρη, τοῦ μεγάλου περιηγητοῦ.	
Ταξείδιον πρῶτον »	146
Συμβεβηκὸς Α΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη »	147
Συμβεβηκὸς Β΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη »	148
Συμβεβηκὸς Γ΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη »	167
Συμβεβηκὸς Δ΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη »	171
Συμβεβηκὸς Ε΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη »	179
Συμβεβηκὸς Σ΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη »	186
Ακολουθήσεις τῆς ἱστορίας τῶν ἐξαισίων	
συμβεβηκότων τοῦ Ἀμπουλδάρη, ἐπονομα-	
ζομένου μεγάλου περιηγητοῦ. Ταξείδιον	
δεύτερον »	197
Συμβεβηκὸς Ζ΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη »	200
Συμβεβηκὸς Η΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη »	212
Συμβεβηκὸς Θ΄. τοῦ Ἀμπουλδάρη, καὶ τέλος	
τῆς ἱστορίας του »	225
Τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Βεδρεδίν Λώλου καὶ	
τῶν δύο συντρέφων του »	232
Ἱστορία τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐξωτικῶν, Ἀ-	
δὴλ, καὶ Δαλήκ. »	235
Ἱστορία τῶν φρικτῶν συμβεβηκότων τῆς ὡ-	
ραίας Ῥεσπίνας. »	271

